

ELİF KAPLAN

*Zaman
Hepsi*

**“GÖZLERİN HEP BANA KORKUTUCU GELİRDİ
AMA ŞU AN O GÜMÜŞİ IŞIK
RUHUMU AYDINLATIYOR.”**

Nüzhet Yalılar; hayattan ne istediğini bilen, motivasyon konuşmaları yapan bir bankacıdır. Her ne kadar iş hayatı belli bir düzen ve disiplin içinde geçse de içinde dolduramadığı, büyük bir duygusal boşluk vardır. Dışarıya hiç göstermediği bu durumu ilk kez, sürekli kavga ettiği abisinin arkadaşı olan işadamı Saruhan Candar’a anlatır. Konuştukça aslında onu hiç tanımadığını fark eder. Kafasını toplamak için bir tatile çıktığında hayatını derinden sarsacak bir karar alır. İlk başta anlaşmalı evlilik fikri onu dehşete düşürse de hayatında eksik olan tüm noktalara çözüm olabileceği fikrine sıkı sıkı tutunur.

Saruhan Candar; dışarıdan her şeye sahip biri gibi görünse de imkânsız olarak gördüğü bir aşkın içindedir. O güçlü duygu öyle büyür ki artık onu tüketmeye başlar. Çözüm olarak başka bir ülkeye gitmeyi düşünürken bir gece vakti gelen davetsiz misafir her şeyi değiştirir.*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

 /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

"İş zenginisin, para
zenginisin, şimdi de
dil zenginisin...
Unuttuğum bir şey
var mı?" dedim
alaycı bir sesle.

- "Bir de Nüzhet
zenginiyim, senin gibi
bir hazineye sahibim."

*Zaman
Alevi**

Elif Kaplan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün

Editör: Neslihan Şeremet

Son Okuma: Derya Özkan

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Kasım 2025

ISBN: 978-625-93812-1-3

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkırıan Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

Zaman Alevi

ELİF KAPLAN

*Düzenleme
Ny.özlem*

*Hayatının iplerini eline alarak konfor alanını yıkıp geçen
cesur kadınlara...**

Bugün kafam ciddi anlamda çok yorulmuştu. O büyük büyük imparatorlukları yöneten işadamlarıyla bazı toplantılar yapmak beyninizi zorluyordu. İkna kabiliyetleri ve risk analizleri derken başım ağrımaya başlamıştı. Aynı şekilde, her ne kadar bu süreçte oturmuş olsam da vücudumun genel durumu da pek iç açıcı değildi. Topuklu ayakkabımın bana vermiş olduğu o özgüvene tutunarak aile evimin bahçe kapısını açacağım sırada, arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Evet, düşmanınızı ayak seslerinden bile tanıyabiliyordunuz. Bu tanım biraz abartılı olsa da aramızda birbirimizi sinir ettiğimiz bir sürtüşme hâkimdi. Genelde o beni sinir eder, ben de onu ikna etmeye çalışırdım ama bazen de pes ederdim çünkü laf anlamayan birine laf anlatmak kadar yorucu ve saçma bir iş daha yoktu.

Bana yetişti ve göz devirerek ona bir bakış attım. Koca dev yanımda dururken sakın olmaya çalıştım. Çirkin olsaydı ona *Shrek** diyebilirdim ama maalesef onun yanından bile geçmiyordu. Oldukça uzun boylu ve fazlasıyla da geniş bir bedene sahipti. Şişman biri değildi, aksine vücudu formda ve fitti. Geniş omuzlarından beline kadar düzgün bir daralma söz konusuydu ki bir yüzücünün vücuduna yakın diyebilirdim onun için. Çoğu kadına ve arkadaşlarıma göre çok yakışıklıydı, cemiyet hayatında da ulaşılmaya çalışılan o erkek profilindeydi. İş dünyasında ise oldukça acımasızdı. Tüm bu artı özelliklerinin hepsi benim için eksiydi. Beni korkutan gümüş rengi

* Oscar animasyon ödülü kazanmış 3D animasyon filmidir. William Steig'in 1990'da yazdığı bir masaldan filme uyarlanmıştır.

gözlerini üzerinizde hissettiğinizde ya buz gibi olurdunuz ya da güneş kadar sıcak.

Birlikte yürümeye başladık ve bu durumdan hiç hoşnut değildim.

“Bugün koca koca adamları yalvarırken görmek seni pek tatmin etmedi galiba,” dedi ukala ve sinir bozucu bir tonda. Tam başımı çevirmiş ona cevap verecekken bir cümle daha kurdu.

“Yoksa ayaklarının dibinde eğilmediler mi? Kredi dilenirken onları izlemek isterdim doğrusu.” Gözlerini kısıp alaycı bir tavırla bana bakarken gülümsüyordu. İstemsizce kaşlarımı çattım ve tam ona layık bir cümle kurdum.

“Ayaklarının dibinde eğilmelerini tercih eden sensin, ben değilim. Daha medeni yaklaşımlardan hoşlanırım ama maalesef sen o yaklaşımları bilemezsin. Takım elbise giymek üzgünüm ki seni medeni yapmıyor.” Güldü ve böylece beni korkutan gözleri kısılarak daha tehlikeli bir görünüme bürünmesine neden oldu. Bana inat olsun diye elini boğazına götürerek kravatını gevşetti.

“Peki... Bak çıkardım, artık medeniyet kulübüne girebilir miyim?” Bunu öyle bezmiş ve umutsuz bir tonda söylemişti ki o dalga geçen suratına büyük bir öfkeyle baktım. Hızlı hızlı cümlelerimi sıralarken sinirden nefesim kesilmişti.

“O özellik doğuştan geliyor canım. Fahir amcam ve Mehpare teyzem eminim ki sana bu özelliği vermeye çalışmıştır ama bazı insanlar ne yaparsa yapsın diğer insanlara işlemezler. Ah, ne tesadüf ve acı ki sen de o insanlardansın!” Küçümseyici halim asla onu bozmuyordu, aksine daha da keyifleniyordu.

“Ne kadar güzel, fikirlerimiz karşılıklı seni feminazi.” Öfkeli gözlerim ona dönerken o halinden hoşnut bir şekilde gülümsedi. O otuzunu geçmişti, bense otuza yeni girmiştım ama onunla hâlâ çocuk gibi atışıp duruyorduk. Sonunda istediği gibi beni çileden çıkarmayı başarmış, damarıma basmıştı. O kelimedenden nefret ediyordum, ben radikal bir feminist değildim.

“Koca bir aptalsın! Seni her zaman doğru yola yönlendirmeye çalışıyorum ama yok, anlamıyorsun. Çarşamba günü konuşmam var, belki kafanı güzel bir şeyle doldurabilirim ve bu son olacak.” Öfkeyle solurken kaşları çatıldı. Garipri, pek böyle bir ruh haline girmezdi. Bu ona ilk ettiğim hakaret de değildi halbuki. Bir an kendimi kötü hissettim.

“Bu sefer bir farklılık yap o zaman.” Yüzü gayet ciddi duruyordu fakat burada tam tersi alaycı bir şekle bürünmesi gerekiyordu. Bu hali beni şaşırttı. Öfkemi kontrol altına aldım, ses tonumu normale çevirmeye çalışsam da konuşmanın bir noktasında kendimi tutamadım.

“Her zaman farklılık yapıyorum, sen gelmediğin için konuşmalarımı bilmiyorsun. Motivasyon konuşmaları hakkında çok çalışıyorum, dergilerde yayınlanan yazılar yazıyorum ama sen bir tanesini bile okumamışsındır. Durmuşsun bana feminazi diyorsun. İş dünyasında bir kadın olmak hakkında bir bok bildiğin yok. Ne var eşit şartlarda olsak... O kadar zenginsin, it gibi çalışıyorsun, derneğime bir iki kere yardımın dokundu. Gözümü açtığımdan beri ailelerimiz birlikte, çocukluğumuzun bir kısmı beraber geçti. Burada ergenmişiz gibi birbirimizi sinir etmek saçmalık! Çünkü biz aynı gemideyiz.” Bu ani öfke patlamalarım da alıştı ama bu sefer nefes alma bile fırsat vermeden otomatige bağlamış bir şekilde konuşmuştum. Bu hızıma o da ayak uyduramamış gibi görünüyordu, yüzü şaşkınlığa büründü.

“Sana bir tavsiye vereyim mi? Daldan dala atlama konuşurken.” Sinirden bir çığlık atarken abimi kapıda gördüm. Resmen yanından koşarcasına uzaklaştım. Tabii ki onu asla değiştiremeyecektim. Bu tamamen beyhude bir çabaydı.

“Nüzhet!” Abim ismimi söylese de hiç aldırış etmeden yanından geçip gittim.

Garipti belki ama iş mülakatlarına girmekten inanılmaz keyif alıyordum, özellikle de kendini yetiştirmiş genç kadınları görünce. Mutlulukla derin bir nefes aldım ve kapıyı açıp giden adayın arkasından baktım. Artık benim de bu odadan gitmemin vakti gelmişti. Ayağa kalktığımda eteğimi düzelttim, sonra çantama uzandım. Masanın etrafından dolanıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp dışarıya çıktığımda beni bir sürpriz karşıladı; Saruhan Candar. Abimin en yakın arkadaşı, aile dostumuzun oğlu, iş dünyasının korkulunu, benim ise her zaman zıtlığı o adam... Daha birkaç gün önce beni fazlasıyla geren kişiydi. Dik bakışlarına hiç aldırmadan hızlıca beni süzdü.

“Kapının önünde neden dikiliyorsun?” dedim iğneleyen bir sesle. Kapıyı kapattım ve birkaç adım atıp karşısına geçtim.

“Sana da merhaba, Nüzhet,” dedi alaycı bir şekilde. Selam vermeden konuşmaya girmemi oldukça yadırgamış görünüyordu, bu yüzden neden burada durduğunu açıklamak istedi.

“Mithat burada beklememi söyledi.” Abimle bir işleri olsa gerekti. Gerçi birlikte iş yapıyorlardı ama ben bunun içeriğini bilmiyordum. Abimle birbirimizin işlerine karışmazdık çünkü ikimiz de dominant iki ayrı dünyaydık.

“Sen ne yapıyorsun burada?” Odayı işaret etti. Burası basit bir odaydı, bir müdürün odasına benzemiyordu elbette. Hemen dikkatini çekmesi normaldi.

“Mülakat,” dedim sakın bir ses tonuyla. Kaşları anlık olarak yukarıya kalktı.

“Neden? İnsan kaynakların iyi çalışmıyor mu? Onlara güvenmiyor musun?” Sorgulayacağını biliyordum. Onun işyerinde sıkı bir disiplin uygulandığını duymuştum, hiyerarşi en iyi şekilde çalışıyor olmalıydı. Ona garip gelmesi normaldi.

“Hobi diyelim. Adaylar beni görmeyi seviyor,” dedim kendimi savunarak. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. İçdünyamı görebiliyormuş gibi bilmiş bir şekilde yüzüme baktı.

“Hobi değil bence diğer cümleler daha doğru gibi geldi. O sevgiyi seviyorsun.”

“Saçmalama,” dedim hafiften sinir olarak. Omzunu yasladığı duvardan ayırdı ve karşımda dik bir şekilde durdu. İşte şimdi daha korkutucu olmuştu ama onun karşısında böyle cesurca dikilmeyi seviyordum ve dikilen nadir kişilerden biri olduğumu da biliyordum. Güce meydan okumayı seviyordum, Saruhan da güç konusunda zirvede olan bir adamdı.

“Senin düğün hazırlığında falan olman gerekmiyor mu? Arkadaşın evleniyor sonuçta.” Yüzüm bezgin bir hal aldı. Benim yakın arkadaşım yoktu, Saruhan yanlış bir izlenime kapılmıştı.

“Benim değil, yengemin arkadaşı. O kadar da samimi değiliz.” Şu durumdan da hiç hazzetmiyordum. Onlarla birlikte takıldığımda hepsi yakın arkadaşımış gibi görünüyordu ama değillerdi.

“Ben bile düğüne davetliyim. Tartışmamıza orada devam edebilirsiniz. Mithat geliyor,” dedi bir parmağıyla ileriye göstererek. Hiç onunla uğraşacak halim yoktu. Elimi kaldırıp parmaklarımı oynattım güle güle dercesine.

Gıcık bir şekilde güldü. Kendi odama doğru yürümek için abimin geldiği tarafa doğru ilerledim.

“Görüşürüz,” dedi abim yanımdan geçerken. Ona da el salladım ve yorucu bir iş gününe doğru adım attım.

Nüzhet Yalılar olarak; otuz yaş sendromunu omuzlarında hisseden, gelecekte oldukça umutsuz, yaptığı işlerle ayakta durmaya çalışan ve hayatla inatlaşmaya devam eden o kadındım. Motivasyon konuşmaları, yazdığım yazılar ve yaptığım hayır işleriyle bir nebze nefes alabiliyordum. İşimi seviyordum ama hayatımı sevmiyordum. Bunu değiştirmek içinse pek bir yol gözükmüyordu bana. Her sabah ailemizin sahibi olduğu bankaya geliyor ve en büyük ikinci şubesinin müdürlüğünü yapıyordum. Çok yorucuydu, bir noktada düşünmememi de sağlıyordu. Saruhan’ın bahsettiği o düğüne ise adımımı atmak istemiyordum. Bazı insanlar aşk konusunda çok şanslıydı. Hayatlarındaki asıl kişiyi kolayca bulabiliyorlardı. Düğünler hep bana bunu hatırlatıyordu; bu konuda ne kadar şanssız olduğumu... Abim de şanslı kişilerden biriydi, erken yaşta o kişiyi bulmuştu ve şu an çok mutluydu.

Bunları düşünmemeliydim, yarınki konuşmama odaklanmalıyım. Genelde kafamda bir şablon oluşturup çıkardım ve içini sahnede doldurdum. Öylesi daha doğal ve etkili oluyordu insanlar üzerinde. Bunun kaçınıcı konuşmam olacağını net bilmiyordum. O kadar kaptırmıştım ki kendimi bu olaya, çok hoşuma gidiyordu. Sadece içimde bir boşluk vardı. Bunu da küçük bir çocuğun isteği gibi görüyordum. Bu zamana kadar ailemden kimse o konuşmalara gelmemişti. Nedense gelen insanlara baktığımda orada tanıdık bir yüz görmek istiyordum. Sanki bir kişiyi bile görsem o isteğim yerine gelecekmiş, içimdeki o boşluk dolacakmış gibiydi ama olmuyordu, gelmiyorlardı.

Sen artık kocaman bir kadınsın diye tekrar ettim içimden. *Kimseye ihtiyacın yok.*

Bu bir yalandı, aklımı kandırmaya çalışıyordum. İnsanların birbirlerine ihtiyacı oluyordu. Bugüne kadar birçok kadına yardımcı olmuştum. Daha genç bir kadinken çok çılgın bir fikirdi bir kadın yardımlaşma derneği kurmak. Ancak dernek öyle güzel işlere imza atmıştı ki şu an durup baktığımda yaptığım işle gurur duyuyordum. Sadece bazen kendimin de yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum ama bunun çözümünü bulamıyordum.

Düğüne gitmek tam bir işkenceydi. Pahalı bir mekân, pahalı elbiseler ve o elbiselerin içindeki varlıklı insanlar... Bu durumdan bazen hiç hoşlanmıyordum. İnanması güçtü belki ama orta ekonomik düzeyde bir insan olup mutlu olmayı tercih ederdim. Buradaki çoğu insanın yüzünde bir maske vardı, imajları kendi illüzyonlarından ibaretti. Olması gerektiği gibi davranıyorlardı. Ben de maalesef o gruptakilerden biriydim. Üzerimdeki şık, pahalı ve son moda elbiseye baktım. Her kadın giyinip süslenmeyi severdi, ben de seviyordum aslında ama bunu kendi istediğim zaman yaptığımda, zorunda kalmadığımda daha mutlu oluyordum.

“Yetiştim,” dedi arkamdaki ses. O an yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. En azından ona sataşarak kendime küçük bir eğlence yaratabilirdim.

“Sen olmasan bir kişi eksik olacaktık rüh,” dedim yapmacık bir sesle. Bu tavrıma güldü Saruhan ve ben de ona doğru döndüm. Smokinin içinde oldukça tanıdık bir görünümdeydi.

“Biraz avam takılabiliriz belki, kendimize birer eş bulabiliriz.” Düğüne bu amaçla katılanları alaya alıyordu. Bu konuyu hiç dert ettiğini sanmıyordum ama ailesi ediyor olabiliirdi.

“Buradan bize bir şey çıkmaz, Saruhan. Sen buna gerçekten inanıyor musun? Baksana yapay mutluluklara,” dedim etrafta göz gezdirirken. Yapmacık yüz ifadeleri direkt kendilerini belli ediyordu.

“Garip ama sana katılıyorum,” dedi sıkın bir ifadeyle. Gözlerim yüzünü taradı hızlıca, sabahkinden daha yorgun görünüyordu. Gözlerinin rengi açık bir tonda olunca özellikle yorgunluğunu anında belirgin hale getiriyordu.

“Belki de onlar gibi olmadığımız için böyleyiz.” Dalgın bir şekilde ilerideki gruba baktım. Yengem oradaydı ve arkadaş grubuyla neşeli bir sohbete dalmıştı. Saruhan onlara attığım bakışlarımı yakaladı.

“Neden burada dikilmek yerine oraya gitmiyorsun?”

“Bugün sanırım dikilme günü,” dedim alayla. Bugün ben de onu bankada mülakat yaptığım odanın önünde dikilirken bulmuştum. Bunu hatırlatmam onu eğlendirmiş görünüyordu.

“Muhabbetlerine dalmak için hazır değilim çünkü sohbetleri ilgimi çekmiyor. Hep aynı konular; eşleri çocukları, arada sırada işleri ve alışveriş.” Dalgın bakışlarım hâlâ üzerlerinde geziniyordu.

“Eminim senin direnişçi kadın örgütleri muhabbetin de onları sarmıyordur.” Buna pek gülmek istemezdim ama güldüm çünkü çok haklıydı.

“Kesinlikle öyle. Şurada seninle diyalog kurmak bile daha keyifli.” İtiraf etmem ne kadar doğruydı bilmiyordum. Ona koz vermek istemesem de sözleri beni rahatlatmıştı.

“Biz nadiren sakın diyaloglar kurarız ama itiraf etmeliyim ki diğer tür-lüsü daha keyifli.” Onu başımla onayladım.

“Fark edildin,” dedi eliyle ileriye, yengemin ve arkadaş grubunun olduğu yeri gösterdi. Uzun ve derin bir nefes aldım. Ben gitmezsem yengem buraya gelip kolumdan sürükleyerek beni oraya götürecekti. Saruhan’ın yanında bunu yapmasını istemiyordum.

“Hoşça kal,” dedim hanımefendi bir şekilde. O da bana küçük bir el salamasıyla karşılık verdi. Yengemin olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Bu konuşma fena gitmemişti aslında. Onunla bazen gerçekten arkadaş gibi olmak istiyordum. İyi bir insandı ve her ne kadar zıt olsak da bazı yönlerden birbirimize benziyorduk. Dediği gibi belki de zıtlaşmak hoşumuza gittiği için hep konuşmalarımız o yöne dönüyordu.

“Selam yenge!” dedim enerjik olmaya çalışarak. Ne kadar başarılı olduğum konusu ise tartışmalıydı.

“Geldiğinizden beri sizi izliyoruz. Çok şaşırdım,” dedi yengem. Gözleri şaşkınlığını tasdiklercesine kocaman açılmıştı ve sesi çok coşkulu-ydu. Onun bu heyecanlı hallerini seviyordum çünkü doğaldı. Buradaki en doğal kişi kuşkusuz yengemdi. Sadece beni gördüğü halde neden çağırmadığına anlam verememiştim.

“O benim düşmanım değil ki. Çocukken beraber büyüdü-k sonuç olarak.” Neden Saruhan’ı savunmaya geçtiğimi bilmiyordum. Belki de ikimiz de şu an aynı kategoride olduğumuz içindi.

“Müthiş bir parça ve kadınlar onu kapmak istiyorlar. Neden sen kapmıyorsun? Çok yakışıyorsunuz,” dedi yengemin arkadaşı Eda beni şaşkına çevirerek. Evet, onun gözde bir bekâr olduğunu biliyordum ama bana yakıştırmasına asla anlam veremedim.

“Şaka yapıyorsun herhalde,” dedim ve o an onlara benzemeye başlamak beni korkuttu.

“Bence gayet haklı, hem neden olmasın?” Yengemin de arkadaşına uyması vücuduma ikinci şok dalgasının yayılmasına neden oldu. Bizi çoğunlukla bir arada görüp atışmalarımıza birinci sıradan şahit olan oydu.

“Yenge! Bizi kaç kez tartışırken gördün? Hem ben evlenmek istemiyorum,” dedim itiraz istemeyen bir tonda. Yengem kaçış cümleme hiç aldırmadı.

“Bal gibi de istiyorsun. Az önce kendin söyledin, o benim düşmanım değil dedin. Öyleyse gayet anlaşılabilirsiniz. İkinizde de aynı kumaş var, sadece farkında değilsiniz. Hem Mithat, Saruhan’ın çocuk sahibi olmayı çok istediğinden söz etti.” Az önceki şakayla karışık cümlesi aklıma geldi. Gerçekten evlenmek istiyor ve uygun eş adayları mı belirliyordu kendine? Abim en yakın arkadaşı olduğuna göre ona itiraf etmiş olmalıydı. Sadece Saruhan’ı o şekilde hayal edemiyordum, tuhaf geliyordu. Adam benimle çocuk gibi uğraşıyordu çünkü. Yine de böyle istekleri olması normaldi, o da bir insandı en nihayetinde.

“Çok insani bir istek,” dedim onu istemsizce savunmaya devam ederek.

“Ben senin yerinde olsam düşünürdüm.” Sanki herkesten sakladığım o sendromumu biliyormuş gibi bana bakmıştı. Ya da çoğu kadın bunu hissediyordu bilmiyordum ama onların çocukları vardı. Bense hâlâ hayal âleminde yaşıyordum. Doğru kişinin gelip beni bulacağını düşünüyordum. Bu konuda cesur olunmalıydı. Gerçekten sevdiğim biri olsaydı cesurca karşısına çıkıp onu sevdiğimi söylerdim ama öte yandan o kadınların çoğunun da sevilmediğini biliyordum. Sanki bir doğa kanunu gibi olmuştu, bu konuda hep erkek ilk adım atar ve kadını etkilemeye çalışır algısı oluşmuştu. Kadın kaçmalıydı ve erkek kovalamalıydı çünkü bu yoldan kadına ulaşmak, mücadelede bulunmak erkeğe daha değerli geliyordu. Ben düz bir insandım, çetrefilli işleri sevmezdim. Cilve yapamazdım, olduğum gibiydim. Belki de bu yüzden kaybediyordum. Bakışlarım karşıya kaydı ve abimle konuşan, az önce yakıştıırıldığım adama baktım. Gerçekten saçmalıktı, *büyük bir saçmalık!*

Sahneye çıkmadan önce elimdeki notlara baktım. Her zaman net bir çerçevem olurdu ama bugün garip bir şekilde planıma uymak istemiyordum. Bu yüzden daha önce aldığım notları boş verecektim. Canım ne istiyorsa o konu hakkında konuşmak istiyordum. Birazdan sahneye davet edilecektim. Alışmıştım, ilk günkü heyecanım yoktu üzerimde. İnsanlar beni dinlemeyi seviyorlardı. Yaptığım işleri takdir ediyorlardı ama ben neden içeride tanıdık bir yüz görmek istiyordum? Neden bu konuyu içselleştirmiştim? Ailemden bir kişiyi görsem benim için ne değişecekti? Onların bana verdiği değer artacak mıydı? Yoksa ben mi kendimi daha değerli hissedecektim?

“Konuşmacımız Nüzhet Yalılar’ı alkışlarınızla sahneye davet ediyorum!”

İsmim anons edilince irkildim. İstemsizce vücudum robotmuşçasına hareket etti. Yavaş adımlarla yürüyüp sahneye çıktım. Bana uzatılan mikrofonu elime alırken gülümsedim. Daha yüzümü beni dinlemeye gelenlere çevirmemiştim. *Ne konuşacağım ben?* Düşüncelere dalmış yüzüm beni dinlemeye gelenler tarafından fark edilecekti. Acilen eski neşeli halime dönmem gerekiyordu. Ben motivasyon konuşmaları yapıyordum. Onlara motivasyon vermem için önce kendimde olmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve seyircilere doğru döndüm. Bakışlarım onların üzerinde gezinirken birden ön sırada durdu gözlerim. İlk başta inanamadım, onu davet etmiştim ama bir tartışma anındaydı. Geleceğini asla tahmin etmiyordum. Gelmişti... Orada babamın ya da abimin olması isterdim. Onu görmek asıl isteğimi açığa çıkardı. Bir an yutkunmakta zorlandım. Yüzümün değiştiğini fark edince düşünceli bir şekilde bana baktı Saruhan. Acilen toparlanmalıyım, acilen!

“Saçmalık!” dedim bir anda. Yüksek sesim beni kendime getirir gibi oldu. Hemen o kelimeyi toparlamalıyım. Aklıma ilk gelen cümleyi söyledim.

“Birkaç gündür bu kelimeyi çok fazla kullandığımı fark ettim, o yüzden bugün de açılışı onunla yapmaya karar verdim. Hayatımızda birçok saçmalık var. Bu olumsuz bir kelime, zaten benim olumlamacılardan biri olmadığımı biliyorsunuz. Bu nedenle bugün olumsuzlu olumluya çevirmeyeceğiz elbette,” dedim hızlı bir giriş yaparak. İnsanların yüzündeki tebessümü görünce ne hakkında konuşmam gerektiği o an aklıma geldi.

“Hayatımızdaki saçmalıkları kabullenmeli miyiz, yoksa onlarla savaşmalı mıyız? Kendime bu soruyu sorduğumda ikisine de ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Herkesin saçmalığı kendine özel, hepimiz bir konu hakkında farklı düşüncelere sahibiz. Herkes gibi olmak bir saçmalık mıdır? Aynı kalıba oturup tekdüze bir yaşam sürmek? Bebek ve çocuk ol, meslek sahibi ol, evlen, çocuk sahibi ol, emekli ol ve sonra olanı siz zaten biliyorsunuz. Genelleme yapmayı sevmem ama insanların büyük bir çoğunluğu bu plana sadık kalarak yaşıyor. Öyle kalıplaşmış ki farklı bir kişi olsanız dahi hep acaba yanlış mı yapıyorum kuşkusunu içinizde hissediyorsunuz. Acaba plana sadık kalan insanlar daha mı mutlu?” Durup küçük bir nefes aldım. Saruhan’ın beni ciddiyetle dinlemesi şaşırtıcıydı. Sahneden bakışlarımız keşişti. Onun gelmiş olmasını hâlâ kabullenememiştım, hemen bakışlarımı farklı bir yöne çevirip konuşmama devam ettim.

“Burada anahtar kelime mutlu olmak elbette. Kaçımız gerçekten mutlu olabiliyoruz? Çağımızın belki de en temel sorunu bu. İnsanlar mutluluğu arıyorlar, hep iyi hissetmek istiyorlar. Bunda yanlış bir şey görmüyorum ama bu da aynı saçmalıklar gibi değişken bir durum. Ben mülakat yapınca mutlu oluyorum ama bir başkası bunu insan kaynaklarına bırakmamı daha doğru buluyor.” Duraksadım çünkü gözlerim ona takıldı. Birkaç gün öncesini hatırlayıp gülümsedi. Bana söylediği cümleyi burada duymayı beklemediği de açık bir gerçektir.

“Bilineni yapmak, bilinmeyenini yapmaktan daha kolaydır. Konfor alanı gibi... O alanın dışı sizi geliştirecektir ama içinizdeki bir güdü bundan korkar ve o alandan uzaklaşamazsınız. Hayatım boyunca hep cesur bir kadın olmak istedim. Bazen bunu gerçekleştirmek kolaydı, bazı anlarda da çok zorlandım. Evet, ben bir işkadınıyım. Bazen koca koca adamların zorlu anlarına da tanıklık ediyorum. O zorlu anlarda da onların cesaretlerini takdir ediyorum. Hayatın bizi nereye sürükleyeceğini bilemeyiz. Umarım ki o zorlu anlarla başa çıkabiliriz. Evet, yine daldan dala atladım. Bu konuda biri beni uyarmıştı.” O an salondaki gülüşleri duyunca durdum. Saruhan *hayır* dercesine başını salladı. Garipti ama sanki konuşmalarımın etkilenmiş gibi görünüyordu. Bu bana değişik bir cesaret yükledi, kendimi konuşma devam ederken buldum.

“Bu aralar daha cesur olsaydım hayatımda neler farklı olurdu sorusunu soruyorum kendime. Yaşadığım hayatı nasıl değiştirebilirim? Bazı

detayların daha farklı olmasını istediğim halde neden değiştiremiyorum? Neden konfor alanımı delemiyorum? Böylesi daha kolay fakat beni istediğim mutluluğa da götürmüyor. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum ama o gücü de kendimde bulamıyorum. Bence kendimizle olan sorunlarımız tam da bu noktada başlıyor. Eminim bu salonda benim gibi olan birçok insan vardır. Eğer bunu yenersem başka bir konuşmamızda nasıl yaptığımı anlatacağım.” Konuşmam beni bambaşka yerlere sürüklemişti. Bu konuşma motivasyondan oldukça uzaklaşmış, kendi iç çatışmalarıma dönüşmüştü. Bir de bunu Saruhan’ın önünde yapıyordum. Özüne, moral verme aşamasına geçmem gerekiyordu. Ayrıca daha fazla sahnede kalmak istemiyordum. Üzerine düşünemeyecek kadar yoğun duygular içine sıkışıp kalmıştım. Biraz daha burada kalırsam o duygular beni boğacaktı. Seyircilere değil de kendime nasihat verir gibi konuşmaya başladım.

“Bu hayatı istediğimiz gibi yaşamalıyız, kulak asmadan bildiğimiz yolda ilerlemeliyiz. O plana sadık kalmak istiyorsak kalmalıyız, istemiyorsak başka alternatiflere yönelmeliyiz ama bilin ki insanlar sizi yargılayacaklardır. Herkes aslında birbirinin yerinde olmak istiyor. Bu olunca daha mutlu olacağını, tüm sorunlarının çözüleceğine inanıyor fakat asla öyle bir dünya yok. İşin özü, görmezden gelmeyi öğrenmek belki de. Onu yaptığımız zaman daha cesur, saçmalıklarla uğraşmakta daha usta ve elbette daha mutlu olacağız. Umarım bir gün ben de sahnede ne kadar mutlu olduğumu anlatabirim. Olacağına inanıyorum, hepimizin olacağına inanıyorum. O güne kadar hoşça kalın!” Normalde daha uzun konuşmalar da yapardım ama bugün ruh halim nasılsa onu yansıtmıştım. Bir an önce sahneden ayrılmak istiyordum.

Karmakarışıkтым sahneden ayrılıp arkaya geçtiğimde. Yine ailemi görmediğim bir konuşma olmuştu. Burada birçok insan vakit ayırıp beni dinlemeye gelmişti. Hepsi cümlelerime değer verdiği için buradaydı. Hep bu anı yaşadığım halde bugün daha kötü hissediyordum. Nedenini Saruhan’a bağlamak istemiyordum ama sanki kafamda suçlusu o gibiydi. Çünkü çok değer verdiğim biri olmamasına rağmen o bile beni dinlemeye gelmişti. Konuşmamda da dediğim gibi görmezden gelmeliydim. Bu saçma takıntının da üstesinden gelmeliydim artık. Bırakmalıyım, düşünmemeliydim.

Öyle olmadı, eve adımımı atmak istemedim. Hayal kırıklığımı aileme göstermek istesem bile anlamayacaklarını biliyordum. Akşama kadar kalan

işlerimi hallettim, yemeğimi dışarıda yedim. Yalnız olmaya o kadar alışmış-
tım ki çok kötü gelmiyordu artık.

Saat ona doğru önümdeki bilgisayarımda dergiye vereceğim yeni yazımı
yazarken bir anlığına durdum. Garipti ama Saruhan'a teşekkür etmem ge-
rekiyormuş gibi hissediyordum. Davetimi kabul edip gelmişti. Ondan hiç
beklemediğim bir incelik göstermişti.

Abimin, evi hakkında yaptığı birkaç yorum aklıma geldi. Uzak oldu-
ğundan, aynı zamanda bir şaheser olduğundan bahsetmişti. Hiç onun evi-
ne gitmemiştim. Şu an atacağım mesajla onu şaşırtacağımı da biliyordum.
Telefonumu elime aldım ve hızla ona bir mesaj yazdım.

Nüzhet: Saruhan evinde misin?

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

Saruhan: Evet.

Nüzhet: Sana geliyorum, konumunu gönder.

Yazdıklarımı kaydettim, bilgisayarımı kapatıp çantama koydum. Uzun
bir yolculuk için fena halde yorgundum ama ruhum da yorgundu. Birile-
riyle konuşmak istiyordum. Beni gerçekten anlayabilecek biriyle. Çevrem-
de öyle biri yoktu ama o kişi Saruhan olabilirdi. Her ne kadar zıtlıksak da
bana iyi tavsiyeler verebileceğini düşünüyordum. Ya da kafam ciddi halde
bozuktı ve çalışmıyordu.

Bunu şimdi, akşamın ilerleyen bir vaktinde yapmam çok çılgıncaydı. Bana gönderdiği konum iki saatlik uzaklıktaydı. Bu kadar uzak bir yerde oturduğuna inanamadım ilk başta. Sabahları işe gitmesi tam bir işkence olmalıydı. Evini kendisinin özel olarak yaptırdığını abim birkaç kere anlatmıştı. Keşke mesaj atmadan önce adresini öğrenme fırsatım olsaydı fakat bunun için de abimle iletişime geçmem gerekiyordu. Ona anlattığımda bu durum şok etkisi yaratırdı. Ayrıca saat de biraz geçti. Oflamaktan kendimi alamadım, direksiyonu kavrayan ellerimi sıktım. Neden şu an bu arabanın içindeydim? Neden onunla konuşma ihtiyacı hissediyordum? Neden bunu sadece telefonla yapmıyordum? Bana iyilik falan yapmış sayılmazdı. Diğer insanlar gibi konuşmamı dinlemeye gelmişti sadece. Bunun abartılacak bir yanı yoktu. Ona borçlu falan değildim. Beni sinir etmişti ve ben de kızgınlıkla onu konuşmama davet etmiştim.

Konuşmam için aldığım notlarda Saruhan'ın bana söylediği o malum kelime vardı; *feminazi*. Radikal olmayan asıl feminizmi anlatmayı düşünmüştüm, beni sinir etse de bana bu yönde fikir vermişti ama sahneye çıkmadan önce fikrimi değiştirmiştim. Gerçi konuşmalarım ve düşünce tarzım abim üzerinde işe yaramıyordu. İki zıt kutuptuk. O ataerkilliğe yakındı, ben ne söylersem söyleyeyim asla düşüncelerini değiştirmiyordu. Ataerkilliği bana işleyebilirken yengeme işlemiyordu. Mesela geçen gün giydiğim eteğin boyuna laf etmişti çünkü ataerkillik aynı zamanda maço kültürünü de besliyordu. Saruhan ile abim iyi arkadaş olduğuna göre belki o da öyledir

hissi oluştu içimde ama sonra onun küçük kız kardeşini hatırladım. Hiç bu konulardan dem vurduğunu görmemiştim, kızı görmeyeli de epey olmuştu.

Kafam karmaşayla doluydu. Şu an sadece hislerimle hareket ediyordum. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Kişi seçimim başta ruhaf gelse de şimdi düşününce hiç de mantıksız bir hareketmiş gibi gelmiyordu. Evet, birbirimizi deli ediyorduk ama aynı zamanda birbirimizi de iyi dinliyorduk, yoksa akıllıca bir argüman ortaya koyamazdık. Ya da bunların hepsi birer bahane de olabilirdi. Canım onu görmek ve konuşmak istiyordu, ben de bunu yerine getiriyordum.

Dakikalar geçtikçe yol ıssızlaşmaya başladı. Bu durum beni ilk başta korkuttu ancak pes edecek noktayı da çoktan geçmiştim. Sadece biraz daha hızlı olmasını istedim ve *Mercedes'im*in gaz pedalına bastım. Hız yapmak tehlikeliydi belki fakat bana iyi geliyordu.

İlerideki ışıkları görmek içimi rahatlattı, aynı zamanda gözlerim merakla etrafı taramaya başladı. Beni fark etmiş olacak ki kapı ben daha araziye girmeden açılmıştı. Hafif hafif yağmurun çiselemeye başladığını gördüm. Bu kötüye işaretti geri dönüş yolu için ancak bu konuyu sonra düşünecektim.

Arabayı evin girişinde durdurdum ve kapıyı açıp dışarıya adım attım. Şehir merkezine nazaran çok soğuktu. Ceketime sarınıp, hızlı adımlarla yağmurdan kaçmaya çalışarak kapıya doğru yürümeye başladım. Bir anda yağmur şiddetini daha da artırdı. Merdivenin ilk basamağına adım atmıştım ki kapı benim için açıldı. Saruhan'ı takım elbise dışında başka kıyafetle görmem nadirdi. Üzerindeki tişört ve rahat eşofman alı beni şaşırttı. Evde böyle kıyafetler giymek son derece normaldi. Onun rahatını bozan kişi şu an bendim.

Beş adet basamağı hızla çıktım. Kapıdan geçmem için yana kaydı.

"Evime hoş geldin," dedi ama farklı görünmenin yarı sıra sesi ve duruşu da farklıydı. Gözleri biraz kızarmıştı ve ayakta dururken onu her zaman gördüğüm kadar dik bir şekilde durmuyordu. Aklıma gelen fikri bir anda söylemek istedim.

"Sen sarhoş musun?" dedim şaşkın gözlerle ona bakarak. Onu ilk kez sarhoş olarak görüyordum. İçeriye girdiğimde o da kapıyı kapattı.

"Bu ayılmış halim," dedi dalgın bir şekilde. Bana eliyle yolu gösterdi ve birlikte camdan duvarları olan oldukça büyük salona adım attık.

Yağmurun camlara çarpması insanı rahatlatan bir his sunuyordu. Ayrıca sandığım gibi evin içi soğuk değildi. Sıcaklığın şömineden geldiğini fark ettim çünkü onun etrafına yerleştirilmiş koltuğa yönlendirdi beni. Gözlerim evi tararken oldukça sıcak renklerin hâkim olduğunu keşfetmeye başladım. Ondaki beklemediğim bir şekilde hoştu. Daha donuk, soğuk renkleri seçmemesi garibime gitti. Bekâr bir erkeğin evi gibi değildi. Karşılıklı duran tekli koltuklara oturduk. Burada, onun evinde yalnız olmak çok değişik geliyordu. Bu histen bir an önce kurtulmak için konuşmaya başladım.

“Kendini kaybedecek kadar içtiğini bilmiyordum,” dedim imalı bir ses tonuyla. Rahat olmaya çalışarak bacak bacak üstüne attım. Bir an bakışları yüzümde gezindi. Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi hissetmeye başladım. Adam tabii ki bu saatlerde evinde dinleniyordu ama ben bunu bozmuştum.

“Arada sırada senin de buna ihtiyacın varmış gibi duruyor.” Yüzümün bu kadar düşmemesi gerekiyordu. Şu an demek ki gardımı iyi alamıyordum, çehrem kendini ele veriyor olmalıydı. Bakışları tekrar yüzümde gezindi. Yalnız rahatsız olmuş gibi değildi, meraklı ve ilgiliydi bakışları.

“Çok uzun zaman oldu. Bilirsin, sağlıklı beslenme olayları,” dedim çekinerek. Bu konuyu sadece kendim biliyordum ve artık içimden taşmaya başlamıştı. Birine anlatmam gerekiyordu.

“Ben de sağlıklı besleniyorum.” Ayağa kalktı ve bir süreliğine gözden kayboldu. Haklıydı aslında, az da olsa düşünmemeye ihtiyacım vardı. Bana şu an bir içki getireceğini biliyordum. Kısa süre sonra elinde cam bir bardakla geldi. Kadehin içinde kırmızı şarap varmış gibi duruyordu.

“Yerinde olsam bir denerdim, özel üretim.” Pek ilgimi çekmiyordu ama nezaketsizlik etmemek için elinden aldım. Tekrar karşıma oturdu. Yorgun ve düşünceli görünüyordu.

“Nüzhet açık konuşmak istiyorum. Mesajını gördüğümde çok şaşırdım. Yanlış anlama ama gecenin bu saatinde neden evime gelmek istedin?” Bakışlarımı elimdeki kadehe çevirdim. Bu sorunun geleceğini biliyordum ama net bir yanıtı yoktu. Sonra da dalgın bir şekilde, hafif çıtırtılar eşliğinde yanan odunlara baktım zaman kazanmak istercesine. Şömineyi izlemek rahatlatıcıydı. Dürüst olmam lazımdı, kendimi ona gerçeği söylerken buldum.

"Gelirken aynı durumu ben de düşündüm, anlık bir dürtü diyelim. Bugün konuşmama gelmen de beni oldukça şaşırttı."

"Fark ettim. Hatta *saçmalık* dediğinde o kelimenin bana söylendiğini anladım. Sesli düşündün." Sesi hafif sitem eden bir tondaydı. Onun bunu fark etmesi beni hiç şaşırtmadı. Boşuna ondan çekinmiyorlardı. Dikkatli, titiz bir adamdı.

"Sana değildi o repki, duruma karşıydı. Seni davet ettim sonuç olarak," dedim ama bu cümle kaçış cümlesiydi ve anında fark etti.

"O zaman neden geldiğim sorusunun cevabını aldın." Konuyu kapatması ruhaftı. Buradan yürümesini ve beni sıkıştırmasını bekliyordum. Yine de onu ben sıkıştırmak istedim çünkü çok merak etmiştim.

"Kendini sarhoş edecek kadar ne derdin var?" Onun zevk için içtiği zaman kendini bir noktada durdurabileceğini düşünüyordum. İradeli bir adam olarak kafamda kodlanmıştı. Yoksa bu kadar başarı tesadüf eseri olmazdı. Onun da bakışları yanan ateşe gitti. Biraz düşündükten sonra bana döndü.

"Aynı konuşmada dediğin gibi aslında ben de bir şeyleri değiştirmek istiyorum ama cesaret edemiyorum." Bu sefer o üzerimde olan bakışlarını çekti. İkimizin de aynı durumda olacağımızı düşünmezdim. Acaba ne derdi vardı? Dışarıdan her şey mükemmel görünüyordu. Gerçi hep öyle olmaz mıydı? Dışarıdan benim için de her şey mükemmel görünüyordu olabilir ama hiç öyle hissetmiyordum.

"Cümleleri ve seni bütünleştiremiyorum. Öyle bir imajın var ki..."

"Bu dünyada herkesin derdleri oluyor, Nüzhet. Çok doğal, olağan akış... Senin derdin ne?" O an beynim *biraz içebilirsin* diyordu, *rahatlaman gerek. Birine anlatman gerek...* İki senedir bu durumu içimde saklıyordum. Kendim bile düşünmek istemiyordum.

"Bu çok saçma gelebilir. Sana dediğim cümle benim için de geçerli, benim imajım da farklı." Duraksayıp bir nefes aldım, sonra hiç düşünmeden kadehi tek dikişte bitirdim. Bu davranışım onu şaşırttı.

"O kadar zor mu itiraf etmek?" dediğinde bakışları gözlerime odaklanmıştı. Gerçek şuydu ki alevin parlaklığı ve gözlerinin rengi birleşince ortaya hoş bir gümüş renk çıkıyordu. Bu özelliğini ilk kez fark etmiştim. Sakin kalmak istesem de sesim sakin değil, aksine sitem eder gibi çıktı.

"Konuşmalarımnda hep birey olmaktan, kadın haklarından bahsediyorum ama bazı insanlar yanlış algılıyor. Sanki ben evliliğe karşıymışım gibi, erkek düşmanıymışım gibi. Aslında öyle değil. Eğer bir erkeğin hakları çiğneniyorsa onu da korurum, ses çıkartırım. Sen de durup bana feminazi diyorsun. Başına bir şey gelseydi şayet senin haklarını da korurdum." O kadar hızlı konuşmuştum ki durdum ve ona bir gerçeği daha itiraf ettim.

"Haklıydın, sanırım mülakat yaparken adayların bana ilgiyle yaklaşmasını seviyorum." Başını anlayışlı bir şekilde salladı. Ondan bu tavrı beklemiyordum.

"Sana öyle dememeliydim. Bazen ileri gidiyoruz. Bu bir yarış, ipi biri göğüslemeli. Dozu ayarlamakta iyiyiz aslında ama o gün olmadı," dedi sakin bir sesle. Ona baktım ama bu sefer yüzüne değil, rahat tavırlı ev sahibi duruşuna... Bu bana istemediğim bir güven verdi. Sanki en iyi arkadaşım o an oymuş gibi geldi. En derine sakladığımı düşüncelerimi de bu güven açığa çıkardı.

"Sanırım ben... gerçekten bir erkek tarafından sevilme istiyorum. Aşık olmak, ondan başka her şeyi unutmak... Biliyorum, liseli bir ergenin düşleri gibi ama durum bu. Çok şanssızım ya da şansımı yaratamıyorum." Bu en utanç duyduğum olaydı. Sanki birine muhtaçmışım gibi bir izlenim bırakıyordu ama öyle değildi. Tek başıma da kendime yetiyordum, bir noktada ise artık farklı bir şey olmasını istiyordum. Yanımda birinin olmasını, beni koşulsuzca desteklemesini, arkamda durmasını istiyordum. Belki de konuşmamda ailemi görmek istememin asıl sebebi buydu. Yalnız hissediyordum, hem de çok yalnız.

"Sadece sevilme mi istiyorsun? Bu eylem karşılıklı yapılırsa daha anlamlı oluyor da..." dedi imalı bir sesle. Evet, cümlem bencilce geliyordu. Bu konuda haklıydı. İmasına alayla karşılık vermek istedim.

"Vay be, kaç kere o eylemin içinde bulundun aşk doktoru?" dedim gülererek.

"Aşk doktoru olmaya gerek yok ki bunun için. Elma meselesi; iki yarım bir bütün yapıyor. Yarımsa bir anlamı kalmıyor, sararıyor sonra da çürüyor." Bu söylenenlerin altında derin bir anlam yatıyordu ama bugün ona bunu sormayacaktım. Yüzünden bile ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordum. Bu ifadesi bana garip geldi.

“Haklısın, ayrıca kadınlarda başka bir şey daha oluyor. Daha gençken buna inanmıyordum ama gerçekmiş. Neslini devam ettirme içgüdüsü... Tıp her ne kadar ilerlese de sağlıklı bir hamilelik için otuz beş yaşını aşmamayı öneriyorlar. O duyguya kapılınca bir doktora gittim. Bende çok yaygın görülen bir sendromdan olduğunu söyledi. Bu hamile kalmayı zorlaştırıyor. Elimi çabuk tutmam gerektiğini, aksi halde işlerin daha da zorlaşacağını söyledi. Aslında belirtiler tam anlamıyla bende yok ama ultrason bulgusuna dayanarak böyle dedi.” Bir anda rahat bir şekilde itiraf etmem beni bile şaşırtmıştı, bana garip bir güven vermesiydi bunu sağlayan. Gerçek buydu; beni korkutan, düşündüren, herkesten sakladığım bu durumu sürekli dışıdığım adama itiraf etmiştim.

“Başka bir doktora gittin mi peki?” Anlayış dolu gözlerle yüzüme baktı. Anında bakışlarımı kaçırdım.

“Hayır gitmedim, çok korkutucu geldi. Bir sürü şey okudum ama ikna olamıyorum çünkü korkuyorum. Sağlıklı beslenme ve bir sürü yasakla normale dönebiliyormuş. Ben de durumu abarttım, bugün itibariyle bozmuş bulunuyorum,” dedim kadehi göstererek.

“Başka bir doktora daha gitmelisin. Bu konuda uzman birine.” Haklıydı, biliyordum ama o cesareti tekrar kendimde bulamamıştım.

“Bunu sadece sana anlattım. Bugün konuşmama gelmen bana öyle bir güven verdi ki... Biliyor musun, abim bile gelmedi konuşmalarına. Bazen kendimi çok yalnız hissediyorum. Etrafım çok kalabalık ama ben tek başımaymışım gibi. O konuşmaları yapmak iyi geliyor çünkü birçok insanın aslında benim yaşadığım duyguları yaşadığını da görmüş oluyorum. O his yalnızlık hissine de iyi geliyor. Bunları sana anlatıyor olmak...” Utanıyordum ama içimi açmak da iyi gelmişti. Bir insana kolayca içinizi açmak güçtü. Bugün Saruhan o duvarları yıkmıştı ve içimde sakladığım gerçek Nüzhet’i görmüştü.

“Nüzhet, ben senin düşmanın değilim. Biz birlikte büyüdü. Elbette bana güvenebilirsin. Benden sır çıkmaz. Hiç böyle şeyler düşündüğünü ya da karşı karşıya kaldığını bilmiyordum. Şu an açık yüreklilikle bana söylemen bile aslında konfor alanından çıktığını gösteriyor.” Haklıydı fakat bir ayrıntı canımı sıkıyordu.

“Ama sen abimin en yakın arkadaşlarından birisin,” dedim çekinerek.

“Evet, Mithat yakın arkadaşlarımdan ama en yakın arkadaşım o diyemem.” Acaba abim bu konu hakkında ne düşünüyordu? Bana güven vermek için söylemediği açıktı. Gerçeği söylüyordu. Aklıma onun en yakın arkadaşı olabilecek tek bir isim geldi.

“Behram... Sahi bugün onunla mı içtin?” dedim tahmin ederek.

“Evet,” diyerek başını salladı.

“Savcımız iyi mi bakalım?” Konuyu değiştirmem sanki onu da rahatlatmış gibiydi.

“Hırsı tam gaz devam ediyor işte,” dedi ve gülümsedi. İkimiz de birbirimiz hariç her yere baktık, aramıza bir sessizlik hâkim oldu.

“Kendimi çok yorulmuş hissediyorum. Belki de bir tatile gitmeliyim,” dedim iç çekerek. Bu tam da söylediği gibi daldan dala atlamak oluyordu.

“Demek anne olmak istiyorsun. Ne yalan söyleyeyim, mor saçlı, vegan, kedi sever kadınlardan olacağını düşünmüştüm.” Bu sözleri beni gıcık etmişti, aynı zamanda tavrı da. Gözlerimi kısıp küçümseyici bir şekilde ona baktım.

“Nesi var mor saçlı, vegan kadınların?”

“Onlarla bir derdim yok, var olan modayı söylüyorum,” dedi savunmaya geçerek. Ben de onu daha fazla sıkıştırmak istemedim. Onun yerine sorusuna cevap verdim.

“Evet istiyorum çünkü yeterince kötü insan var, bu durumla savaştıracak insanlar da olmalı. Hem ayrıca neden dağ başında yaşıyorsun?” dedim ben de merak ettiğim o detayı sorarak. Şehirden uzak kavramında iki saat benim için çok fazlaydı, demek ki o bunu pek dert etmiyordu.

“Sabah gelseydin cevabını alırdın.” Kendinden çok emin duruyordu. Bense bunun nedenini hâlâ merak ediyordum. Tek neden, evinin dış güzelliği olmamalıydı.

“Sabah işe gitmek işkence olmalı, iki saat yol sürüyor sadece.” Söylerken hayretimi de gizleyemedim, her gün dört saati yolda geçirmek bir an gözüme çok korkutucu göründü. O ise gayet doğal bir şekilde sebebini açıkladı.

“Şehrin stresinden, kötü havasından çok daha iyidir. Burada huzuru iliklerime kadar hissediyorum ve yol sorun değil. Araba kullanmayı seviyorum, bana iyi geliyor. Odaklanmak aklımı boşaltıyor.” Sebeplerine belli

açılardan hak verebilirdim. Gürültü ve stres konusunda özellikle, bunlardan kaçması anlaşılabilir bir sebepti. Saruhan yoğun çalışan bir işadamıydı ve evinde dinlenmek onun en doğal haklarından biriydi.

Kendimi rahatlatmak istercesine topuklu ayakkabılarımı ayaklarımdan çıkardım ve ayaklarımı altına alarak oturdum. Gözünü kırpmadan beni izlemesi bir an garip geldi. Kıyafetlerimde görmediğim bir sorun mu vardı? Aklıma gelen ilk nedeni hemen söyledim.

“Çorabım mı kaçmış, niye öyle baktın?” *Hayır* dercesine başını salladı. Gözleri ciddiyetle hâlâ beni süzüyordu.

“Seni bu kadar rahat görmemiştim. Hep gergin haline şahit oldum, biraz tuhafıma gitti sadece,” dedi sakın bir sesle. O rahatlığı bana kendisinin verdiğinin farkında değildi. Ona güvenip sorunlarımı anlatmıştım, beni dinlemişti.

“Evet, sana içimi açmak iyi geldi. Belki sen de kendi derdini bana anlatabilirsin.” Bunu yapmayacağını biliyordum ama yine de merak etmekten kendimi alamıyordum. Ayrıca ben de ona yardımda bulunmak, tavsiye vermek istiyordum. Bunu istememin sebebi yardımına karşılık vermek değildi, Nüzhet’in tabiatında yatan bir durumdu. İnsanlara karşılık beklemeden yardım etmeyi seviyordum.

Konuşmasını beklerken ilk başta suskun kaldı. Cümlelerini toparlamaya çalışır gibi yüzü düşüncelere daldı. Belki de bana söyleyip söylememenin ikilemini yaşıyordu kendi içinde. Doğru olanı yapmak istiyordu, kendini açmak istemezse de onu yargılamazdım. Bakışlarını ansızın yüzüme çevirdi, sesi ondan beklemeyeceğim şekilde duygusaldı.

“Ben biraz imkânsız istiyorum, o yüzden çözümü yok. Anlatsam da senin gibi hissetmeyeceğim. Sana bir fikir vermek istiyorum.” Bu gece beni her açıdan şaşırtıyordu. Saruhan da ben de iletişim yönünden hayli açıktık, bana her ne kadar derdini anlatmasa da yine de bir yerden başlaması samimi hissettirmişti. Vereceği fikri merak ettim, ayrıca onu sıkıştırmak istemedim. Konuyu değiştirme çabasına uydum.

“Hangi konuda?” dedim merak dolu bir sesle.

“Bir sonraki konuşman için. Bence ismini ve hikâyesini anlatmalısın. Çünkü insanlara isminin anlamını aşıyorsun. Neşe, gönül ferahlığı...” Gülmüsedim, aslında olabiliirdi. Tuhafıma giden şey, ismimin anlamını biliyor

oluşuydu. Sık kullanılan bir isme sahip değildim ama ismimi her zaman sevmiştim. Farklı olan her şeyi severdim. İsmim de insanlara farklı geliyordu, bazılarına ise bir roman karakterini hatırlatıyordu.

“Ya da Nazım Hikmet ile bir zamanlar çok iyi arkadaşı olan Peyami Safa’nın, onun ilk aşkının ismini kitabının kötü sayılabilecek kadın karakterine verdiğini,” deyip güldüm. O benim aksime daha ciddi yaklaştı konuya. Babamı gençliğinde en etkileyen romanlardan biriydi Dokuzuncu Hariciye Koğuşu. Abimin ve benim ismimi romandan esinlenerek koymuştu. Saruhan’ın yaklaşımı doğrudu.

“Babanı da etkileyen karakterin kötü hissettirmesi değil mi? Sen asla yalan söylemezsin.”

“Çünkü dünyanın hiçbir Nüzhet’i yalan söylememelidir.” Dokuzuncu Hariciye Koğuşu’ndan yaptığım alıntıya gülümsedi. Arkasına yaslanırken yüzü dalgın bir hale büründü.

“Fakat keşke futbol oynasaymışım, belki de bacağımı Nüzhet’in aşkı kadar yormazdı,” deyip gözlerini kaçırdı. Kitaptan alıntı yapması beni şaşkınlığa uğratmıştı. Kitabı defalarca okuduğum için bazı alıntıları ezbere biliyordum ve bu da onlardan biriydi. Kitaptaki hasta çocuğumuzun aşk acısını anlatıyordu bu cümle. Kitapla bütünleşen, yürek burkan bir yanı vardı ve Saruhan’m neden bu alıntıyı söyleme gereği duyduğunu anlamamıştım.

“Vay be, alıntıları ezbere bilecek kadar okumuşsun kitabı. Şaşırdım,” dedim. Aynı zamanda şaşkınlığımı anlatır gibi istemsizce kaşlarım yukarıya doğru kalktı.

“Çok güzel kitaplar defalarca okunur. Benim baş ucu kitabım,” deyip kendini savunsa da beni daha da şaşırtmıştı.

“Ama hüznü bir kitap. Her okuduğumda canım acıyor. Sen acı çekmeyi mi seviyorsun yoksa?” dedim şaka yollu.

“Hayır, hayata dair tespitlerini seviyorum.” Konuyu kapatmak ister gibi bakışları saate kayarken onu takip ettim. Sonra gözlerim camlara kaydı. Yağmur yağmaya devam ediyordu, hem de şiddetli bir şekilde.

“O kadar oldu mu?” dedim saatin kaç olduğunu gördüğümde. Kısa bir nefes aldı, gövdesi koltukta doğruldu.

* Peyami Safa’nın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu kitabından alıntıdır.

** Peyami Safa’nın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu kitabından alıntıdır.

“Gerçek şu ki seni tek başına evine gönderemem.” Bir şey diyemedim çünkü haklıydı. Gelirken bile yol beni korkutmuştu.

“Yukarıda birçok oda var. Nurbanu’nun kıyafetlerinden alabilirsin. Daha fazla konuşmak isterdim ama biraz dinlenmeye ihtiyacım var, emimim senin de vardır.” Başımı salladım yavaşça. Geceyi onun evinde geçirecek olmam tuhaf hissettirmişti.

“Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm,” derken mahcup bir şekilde gözlerimi kaçırdım.

“Beni rahatsız etmedin, her zaman misafirim olabilirsin. Hem inatlaşmadığımız zaman gayet normal insanlar gibi konuşabiliyormuşuz,” dediğinde dostane bir tavırla gülümsedi. Onu onaylayarak ben de gülümsedim. Sırlarımı ele vermeyeceğini bilsem de yine de bir teyit almak istedim.

“Evet, biz yetişkin insanlarız sonuç olarak. Lütfen burada konuştuklarımız...” Eliyle beni durdurdu. “Burada kalacak, hiç kimse bilmeyecek,” diyerek cümlemi tamamladı.

Doğrudum ve ayaklarımı yere indirdim. Elimi uzatıp ayakkabılarımı aldım. Ailemin merak edeceğini biliyordum ama umurumda değildi. Biraz da ben sorumsuz davranmak istiyordum. Saruhan ayağa kalkınca ben de kalktım ve onu takip ettim. Yürüdük, salondan çıktığımızda sağ tarafta bizi mermerden bir merdiven karşıladı. Gözlerimi evinin detaylarından alamıyordum. Gerçekten tam bir ortaçağ evine benzese de modern dokunuşlar da vardı.

“Evin çok güzel ve büyük. Yanlış anlamazsan, tek başına burada zaman geçirmen bana garip geldi.” Cümlemi duyunca yüzü alaycı bir tavra büründü.

“Tek başıma değilim; bir köpeğim var sonra kuşlar, sincaplar, kışın kurtlar ve ayılar da arkadaşım oluyor.” Bir an durup kaşlarımı çatarak ona baktım. Çok ciddi bir sesle söylemişti cümlesini. Suratımın şeklini görünce gülmeye başladı.

“Ciddiyim, aç kalınca geliyorlar ama onlara misafirperver davranıyorum,” diyerek cümlesinin gerçek olduğunu anlatınca daha da şaşırdım. Şehirden uzak, güzel bir bölgedeydi. İlerisindeki ormanlık alandan hayvanların gelmesi mantıksız değildi. Birden cümlesinde geçirdiği köpeği aklıma geldi. Gördüğüm kadıyla evde köpek yok gibi duruyordu, merak edip sormak istedim.

“Köpeğin dışarıda mı?” Başını olumsuz anlamda salladı.

“Hayır, şu an veterinerde. Yarın alacağım. Çok hareketli olduğu için patisini incitti.” Kıyamamıştım, sözlerinden sanki büyük ırk köpeklerden biri olduğu izlenimine kapıldım.

“Köpeğini merak ettim, bilirsin köpekleri çok severim.” Çocukluğumda birlikte büyüdüğümüz, çok sevdiğim bir köpeğim vardı. Saruhan da onu tanıyordu, yalnız hoş olmayan bir anı bırakmıştı ona.

“Bir akbaş, yerinde duramıyor. İnanılmaz sadık ve korumacı bir köpek,” derken gözleri sevgiyle ışıldıyordu. Ayrıca tahminim doğru çıkmıştı, büyük ırk bir köpekti. Belki sonra buraya onunla tanışmak için gelebilirdim.

“Aslında biz hiç birbirimizi tanımıyoruz,” dedim dalgın bir şekilde. Bir araya geldiğimizde birbirimizle atışmak dışında konuştuğumuz pek bir şey yoktu. Neden böyle yaptığımızı tekrar sorgularken buldum kendimi.

“Çünkü buna zamanımız yok. Yarın ilk işin ne?” Bu konuda da haklıydı, ikimiz de fazlasıyla meşgul insanlardık.

“Toplantım var,” dedim bezgince.

“Ne tesadüf benim de.” Merdivenin son basamağını çıkınca sağ tarafa doğru yöneldi, onu takip ettim. Bir kapının önünde durdu ve benim gelmemi bekledi. Yanına gelince kapıyı açtı.

“Burada kalabilirsin,” dedi odayı göstererek. “Dolaplarda kıyafet var.” İçeriye incelerken kendimi garip hissetmiştim.

“Burası kardeşinin odası mı?” Başını sallayıp onayladı.

“Onun gelebilme ihtimaline göre odayı hazır tutuyorum. Başka odalar da var ama en iyisi bu,” dedi açıklamaya çalışarak. Düşünceli bir abiydi kendi abimin aksine. Ona doğru döndüm.

“Nurbanu’yu görmeyeli uzun süre oldu,” dedim birlikte odanın içine girdiğimizde.

“Orada mutlu. İnsan mutlu olduğu yerde yaşamalı, o yüzden seçimine saygı duyuyorum. Arada o geliyor, arada da ben gidiyorum Amerika’ya.” Bu düşüncesi hayranlık uyandırıcıydı. İstemsizce kafamda onu kendi abimle kıyaslıyordum, bir an önce buna dur demeliydim.

“Mehpare teyzem ile Fahir amcamın aynı fikirde olduğunu sanmıyorum,” dedim bir yorumda bulunarak.

"Değiller ama yapacak bir şey de yok." Anne babası çok samimi insanlardı aslında. Onları gerçekten severdim, sık sık anne ve babamla görüşürlerdi. Çocukluğumdan beri bir kere bile dostluklarının bozulduğunu görmemiştim.

"Umanım rahat edersin. İyi geceler, Nüzhet," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

"İyi geceler ve şey... bu gece beni dinlediğin için teşekkür ederim, Saruhan." *Önemli değil* dercesine başını salladıktan sonra odadan çıkıp kapıyı kapattı. Kendimle baş başa kalınca bugünün çok tuhaf olduğunu düşünmeye başladım. İş seyahatleri ve tatiller dışında evimden pek ayrı kalmazdım. Bugün sanki ailemin düşünmesini sağlamak istiyormuş gibiydim. Belki de bunu yapmak için geç kalmıştım. Onuz yaşında bu çok çocukça bir davranış gibi durabilirdi. Sıkıntılı bir nefes aldım, düşüncelerimden uzaklaşmak ister gibi pencerenin yanına gittim ve perdeyi açıp dışarıya bakım. Ağaçların silueti seçiliyordu sadece. Başımı gökyüzüne çevirdiğimde yağmur yağdığı için pek bir şey göremedim.

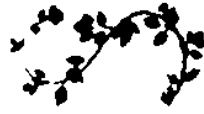
Pencerenin yanından ayrılıp gardıroba doğru yürüdüm. Başka birinin odasında olup dolabını karıştırmak kötü hissettiriyordu ama başka çarem de yoktu. Etek ve gömlekle uyumak pek iyi bir şey değildi. Gardıroptan bir pijama takımı aldım ve hızlı bir şekilde üzerimi değiştirdim. Takım üzerime olmuştu. Yatağıma orurduğumda çantamdan telefonumu çıkardım. Birçok cevapsız arama vardı. Abime kısa bir şekilde *iyiyim* yazıp gönderdim. Birkaç dakika sonra mesajıma cevap yazmıştı.

"Neredesin?" Bu mesaja cevap vermek istemiyordum. Telefonu komodin e bıraktım. Bugün gece rutini yapamayacak olmak, makyajımı çıkaramamak beni huzursuz ediyordu ama idare etmem gerekiyordu.

Komodinde duran bir çerçeveyi elime aldım. Nurbanu ve Saruhan gülererek poz vermişlerdi. Oldukça tatlı görünüyorlardı. Dikkatli bir şekilde çerçeveyi yerine bıraktım. Kardeşinin seçimine saygı duyması onu iyi bir abi yapıyordu. Benim abim banka müdürü olmamı hiç istememişti. Babama karşı çıkmıştı ama babam arkamda durarak ve deyim yerindeyse onun sesini keserek koltuğu bana vermişti. Bu görevde beşinci yılımdı ve bugüne kadar hiç hata yapmamıştım.

Yine aynı his içimi kaplamıştı; derin yalnızlık hissi... Garipti, bu gece benim gibi birinin daha olduğunu fark etmiştim; Saruhan. O da en az benim kadar yalnızdı. Tek farkımız sanırım arkadaşlarımızdı. O arkadaş konusunda benden daha şanslıydı. Abim ve Behram vardı yanında ama evine geldiğinde onun da fazlasıyla yalnızlık hissettiğini düşünüyordum.

Derin bir nefes aldım. Yatağın üzerindeki örtüyü kaldırıp uzandım. Deterjan kokusu etrafımı kaplarken kolayca uykuya dalamayacağımı biliyordum. Yarın yoğun bir şekilde başlayacaktı. Ayrıca çok erken kalkıp buradan ayrılmam ve üzerimi değiştirmek için evime gitmem gerekiyordu. Ya da fişi çekip kendime tatil vermem...

Gözümü açtığımda odanın içini gün ışığı kaplamıştı. Gözlerimi kırpıştırarak doğruldum ve saate baktım. Neyse ki hiçbir şey için geç değildi. Hızlıca kalkıp üzerimi giyindim. Hafif açık olan pencerenin yanına gittim istemsizce. Dün gece Saruhan'ın dediği cümle aklıma gelmişti. Perdeyi açtım ve beni çok güzel bir sonbahar manzarası karşıladı. Ağaçların döktüğü yapraklar kartpostallık bir görüntü sunuyordu. Ayrıca arazi çok genişti. Acaba burada neler yapıyordu da bu kadar geniş bir arazi satın almıştı? Ortaçağ evleri gibiydi bir nevi. Uzun uzun etrafı incelemek isterdim ama buna vaktim yoktu. Telefonumu çantamın içine attım ve yerden ayakkabılarımı alıp sessizce odanın kapısını açtım. Dışarıdan sesler geliyordu. Bir an gördüğüm görüntüyle olduğum yerde kaldım. Saruhan'm odasının bu kadar yakınımda olduğunu bilmiyordum. Kapısı aralıktı ve onu net olarak görebiliyordum. Siyah kumaş pantolon giymişti, üzerinde beyaz gömleği vardı ama düğmeleri henüz iliklenmemişti. Onu böyle izlememem gerekiyordu kesinlikle fakat gözlerimi alamıyordum. Tam bana doğru döndüğünde gövdesini net olarak görüp yutkundum. Onun yapılı olduğunu dışarıdan görebilirdiniz ama böyle çıplak bir şekilde gözlerime vurunca daha etkileyici görünmüştü. Kasları doğal ve olması gerektiği kadar estetik duruyordu.

Bir an konuşması beni kendime getirir gibi oldu. Telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı ve kaşlarını çatarken kol düğmelerini taktı.

"Merak etme, Nüzhet burada," dedi ciddi bir sesle. Sonra gömleğinin düğmelerini iliklemeğe başladı.

“Bilmiyorum. Akşam bana geldi, biraz konuştuk. Gece olunca da göndermek istemedim, Mithat.” Abimle konuşması yeterince sinir bozucuydu. Bir an durdu ve burnundan sinirle nefes aldı. Yüz ifadesi gerilirken sesi son derece sertti.

“Mithat, kardeşine yan gözle bakacağımı mı sanıyorsun!” Ben de sinirli bir nefes aldım. Abimin bu ahlak bekçiliği çok sinir bozucuydu. O an Saruhan beni fark etti. Bense hemen odanın içine kaçtım. Neden konu kadınlar olunca direkt erkeklerin aklına namus kavramı geliyordu? İnsan yakın arkadaşından bile şüphelenebilir miydi? Abimden nefret ediyordum. Bu tavrından ölesiye nefret ediyordum. Hep içimde bir intikam hissi oluşuyordu. Kapı vurulunca kendime geldim.

“Nüzhet!” dedi Saruhan yüksek sesle. Adımı duyunca kapıyı açtım.

“İkinizin kafasını birbirine vurmak istiyorum. Aptal herifler!” dedim tüm sinirimi yüzüne kusarak.

“Nüzhet ne diyebilirdim?” dedi ellerini iki yana açarak. Sinirimi Saruhan’dan çıkarmamam gerekiyordu, bunun bilincindeydim ama öyle sinirliydim ki kendimi de durduramıyordum.

“Yan gözle bakmak yeterince kötü bir ifade. Ne kadar korkunç, abim sana neler soruyor! Aklına sadece bu geliyor çünkü.”

“Ben, Mithat değilim. Onun anlayacağı dilden konuştum sadece,” dedi sert bir şekilde. O da benim kadar sinirli görünüyordu.

“Ben olsam ben de Behram ile daha yakın olurum.” Ayakkabılarımı giydim ve sinirle yürümeye başladım. Dokunsanız ağlayacak bir durumdaydım. Abimin bu tavrını artık kaldıramıyordum.

“Üzgünüm, senin namusunu da sorgulattım. Buraya hiç gelmemeliydim,” dedim söylenerek.

“Nüzhet bekle!” dedi ama gözüm kimseyi görececek gibi değildi. Hızlıca merdivenlerden indim ve akşam girdiğim kapıdan çıktım. O an bahçedeki sesleri duydum. Birileri konuşuyordu. Arabama yaklaştığımda ilk kişiyi gördüm.

“Nüzhet,” dedi Behram ama şaşkınlığını da gizleyemedi. Beni burada görmeyi hiç beklemiyordu tabii.

“Günaydın,” dedim sesimi olabildiğince yumuşatarak.

Behram, “Günaydın,” diyerek karşılık verdi. İlk şaşkınlığını attıktan sonra yüzünde meraklı bir ifade belirmişti. Kapı sesi duyulunca buradan kaçmak istedim.

“Görüşmek üzere, gitmem gerek.” Hızlıca arabamın kapısını açtım. Saruhan’ın kızgın bakışlarını gördüm ama umurumda değildi. *Ne diyebilirdim* cümlesine dünya kadar cümle sığardı. Akıllıca ve kurnaz cümleler kurma, lafı istediği yere çekme konusunda inanılmaz bir adamdı, Saruhan. İstese abime birçok cümle kurabilirdi. Belki de o da abimin o tavrını beklemediği için anlık bir şey diyememişti, bilmiyordum. Bahçeden çıktıktan sonra artık kendimi tutamıyordum. Abimin bu tavrını hak edecek bir şey yapmamıştım bu zamana kadar. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elim telefonuma gitti. Hızlı bir arama yaptım.

“Toplantılarımı iptal et, tatile çıkıyorum.”

E ve gitmek sancılıydı çünkü abimin beni beklediğini biliyordum. Er ya da geç eve gidecektim ve bu karşılaşma yaşanacaktı. Güçlü olmam gerekiyordu, ben kötü bir şey yapmamıştım. Bu çok normaldi belki ama *Nüzh*et bu zamana kadar öyle davranmadığı için ailem anormal karşılayacaktı, en başta da abim. Acaba ben odaya kaçtıktan sonra abim ile Saruhan'ın arasında nasıl bir konuşma geçmişti? En son bana kızgındı ama ben de ona kızgındım. Bir konuda haklı olduğunu öğrenmiştim. Cidden araba kullanmak zihnimize biraz da olsa iyi geliyordu. Eve gelene kadar birçok düşünce geçmişti aklımdan fakat şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

Arabamı park ettim. Yüzümü düzelttim ve serin deniz havasına adım attım. Abimin evde olduğunu dışarıda duran arabası kanıtlıyordu. Sakin olmalıydım, onun üstesinden gelebilecek kadar güçlüydüm. Ben ne zor insanların üstesinden gelmişim bu zamana kadar. İş dünyasında yönetici pozisyonunda bir kadın olmak, birçok sorunu da beraberinde getiriyordu. Sizi kırılgan görüyorlardı ve her istediklerini baskıyla yaptırabileceklerini sanıyorlardı. Bugüne kadar kimseye bu konuda boyun eğmemiştim. Hep olması gerektiği gibi davranmıştım. Bu konuda başarılı olduğumdan gelişme sürecimden de bir hayli memnundum.

Kapıdan girmeden önce derin bir nefes aldım. Zor bir savaşa hazırlanan komutan gibiydim. İçeride bir harp olacağı barizdi. Kapıyı açtım ve sessizce yürüdüm. Aşağıdaki salon sessizdi. Hızlı adımlarla yukarıya çıktığımda,

ikinci kattaki salonda düşünceli bir şekilde oturan abimi gördüm. Bakışları yavaşça beni buldu.

“Evin yolunu buldun,” dedi imalı bir sesle.

“İstesem gelmeyebilirdim de. Ben otuz yaşında, ayakları yere sağlam basan bir kadıyım. Aileme iyi olduğumu söyledikten sonra hesap verme zorunluluğum yok.” Sesim onun kadar sakin değildi. Bu da iyi bir durum değildi. Kontrolümü sağlamam gerekiyordu.

“Nüzhet yine başlama!” Bu sefer sesi öfkeliydi. Kaşlarım çatılırken karşısında dimdik durdum.

“Beni hiçbir zaman anlamayacaksın. Nasıl olur da kendi arkadaşından şüphe edebilirsin?” *Sakin ol, Nüzhet! Sakin ol!*

“Sen erkek değilsin, beni anlayamazsın.” Çantamı tutan ellerim gerildi. İçimdeki öfkeyi durdurmak çok zordu bu noktada.

“Öyle mi? Birbirimize karşı ne üstünlüğümüz var? Mesela yengem ile evlenmeden önce arkadaştın, ben hiç onunla acaba abim ne yapıyor diye sorgulamadım çünkü buna hakkım yoktu. Senin de yok!” Sesim sert bir rüzgâr gibi yüzüne çarptı. Sözlerim hiç hoşuna gitmedi, yüz hatları daha da gerildi.

“Onun evine bir daha gitmeyeceksin!” Bir parmağını emir verir gibi bana doğru salladı. Bu numaralar bende işe yaramazdı, söylediğinin aksini yapacağımı gayet iyi biliyordu abim.

“İstediğim zaman, istediğim kişinin evine giderim. İster onunla sevgili olurum, ister de arkadaş. Hatta daha da ileriye gidip sevişebilirim bile ve sen bana karışamazsın, yorum yapamazsın, yargılayamazsın! Namusum hakkında tek bir kelime dahi edemezsin!” Çok sinirlendiğini çenesinin kasılmasından anlayabiliyordum, yumruklarını da sıkıyordu. Dün gece Saruhan’ın kendi kardeşine yaklaşımını hatırlayınca sinirim bir anda duygusal bir yola doğru savruldu. Benim abim hiçbir zaman onun gibi olmayacaktı. Beni el üstünde tutmayacak ve değerli hissettirmeyecekti. Bunun hiç sırası değildi belki ama kendimi tutamadım.

“Tüm bunlardan çok yorulduy. Beni küçük görmenden, değersiz hissettirmenden. Bu evde yaşamak istemiyorum artık. Sanki taş devrindeymişiz gibi hep birlikte yaşıyoruz.”

“Neden işe gitmedin?” dedi diğer söylediklerimi görmezden gelip. Ya da kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Aklının hâlâ *sevişmek* kısmında olduğundan emindim. Söylediğim o duygusal cümleyi fark etmemiş bile olabilirdi ki bu çok daha yaralayıcıydı. Kalbimi kuruyor ama tamir etmek için asla adım atmıyordu.

“Tatile çıkıyorum. Roma’ya gidiyorum. Lütfen beni orada da rahatsız etme!” Başka bir şey söylemeden hızlı adımlarla yanından uzaklaştım. Abim de beni durdurmadı zaten, daha da yükseleceğimizi bildiği için sessiz kalmayı tercih etti.

Odama giderken duvarların bile beni boğduğunu hissetmeye başladım. Bu tatil bana iyi gelecekti. Düşünüp kendime yeni bir düzen kurabilirdim. Ailemle arama mesafe koyabilirdim. Özellikle de abimle... Söylediklerimi bile göz ardı edebiliyordu. *Hayır öyle değil* diyemiyordu. Gözlerim tekrar dolarken kendime *dur* dedim. Hayır, artık ağlamayacaktım. Bu kadar duygusallık yeterdi. Çoğunlukla mantığımla hareket eden bir kadındım. Şimdi de öyle yapacaktım çünkü mantığınızla hareket ettiğinizde hata payınız düşük olurdu.

Bir kafede oturmuş oldukça neşeli olan insanları izlerken kendimi tuhaf hissettim. Buraya kafamı dinlemek için gelmişim ama pek öyle gitmemişti. İlk gün hemen kendimi sokaklara atıp alışveriş yapmıştım. Hiç düşünmeden her beğendiğimi alıp hunharca para harcamıştım. Başlangıçta iyi hissettirmişti. O hisse öyle kapılmıştım ki gözüm dönmüştü. Sonra otel odama gidince çoğunun gereksiz olduğunu anlamıştım. Ayrıca o iyi his uçup gitmişti. Yerini yine boşluğa ve belirsizliğe bırakmıştı. Buraya bir nevi çözüm bulmak için de gelmişim ama mesafeler ne kadar değişirse değişsin problemler, sizinle beraber olduğunuz yere geliyordu. Bir yol haritası bile çizememişim ve buna kafa yoruyordum. Birincisi, konfor alanım beni durduruyordu. İkincisi, değişim fikrini belki de yeterince istemiyordum. Üçüncüsü, değişim olsa bile bana iyi geleceğine inanmıyordum. Bu üç maddeyi ciddi ciddi şu an önümde duran not defterime yazmıştım. İçime küçük bir nefes çekip kahvemden bir yudum alırken, masamda duran cep telefonuma bir mesaj bildirimi düştü. Mesajı asistanım yazmıştı.

"Nüzhet Hanım, Bayan X'ten bugün yüklü bir miktarda bağış geldi," diye yazıyordu. Bu beni hiç şaşırtmadı. Bayan X her zaman cömertti. Fakat kendisiyle hiç tanışma fırsatı bulamamıştım. Kadın yardımlaşma derneğini kurduğumdan beri bizi tek başımıza ayakta tutabilecek kadar yüklü miktarda bağış yapıyordu. Sayesinde çok güzel imkânlarla birlikte birçok güzel işlere imza atmıştık. Onu tanımasam, görmesem bile büyük bir sevgi besliyordum. Ayrıca kendini belli etmeden bağış yapmasını da takdir ediyordum. Bizi yakından takip ettiğini düşünüyordum. Neyse ki bu haber bir nebze de olsa beni mutlu etmişti. Kahvemini son yudumunu içtim ve birazdan kararmaya başlayacak olan havaya doğru adım atmak için hazırlandım. Derin nefesler alıp gevşemeye çalışarak otele doğru yürümeye başladım.

Abim için bir çare yoktu. O eğitilemezdi, olduğu gibi kabul etmekten ve arama mesafe koymaktan başka bir şey yapamazdım ama anne ve babamı seviyordum. Onlar beni destekliyorlardı, belki de bu yüzden bunca sene evden ayrılmak istememiştim. Londra'da üniversite okurken en çok özlem çektiğim ikili onlardı. Yurda dönüş yaptığımda o günleri düşünüp aileme daha sıkı bağlanmıştım.

Otele giriş yaptım ve asansörle odama çıktım. Kapımın önünde çantamı karıştırıp odamın kartını sinirli bir şekilde ararken, biri tarafından izlendiğimi hissedip başımı yana doğru kaydırduğımda kaşlarım havaya doğru kalktı. *Yok artık!*

"Beni mi takip ediyorsun? Burada ne işin var?" Çantamı karıştırmayı bırakıp ona doğru döndüm.

"Nezaket kuralları ile ilgili yüzde yüz sorunun var, Nüzhet. Merhaba, nasılsın?" dedi sanki bana hatırlatır gibi. Ses tonu alaycı ve biraz da hoşnutsuz geliyordu. Üzerindeki takım elbiseye bakılırsa buraya iş bağlamak için gelmiş olmalıydı ama nasıl olur da odalarımız yan yana denk gelirdi. Çünkü kapısı hâlâ açıktı ve bunu fark edince hemen kapıyı kapattı.

"Gerçekten soruyorum, nasıl olur da dip dibe odalarda kalabiliriz. Saruhan?" Duruşunu hiç bozmadan bakışlarını bana çevirdi.

"Bu işlerle ben ilgilenmiyorum. Harika bir asistanım var, istersen ona hesap sorabilirsin!" Sesi bezgin bir tona dönmüştü artık. Haklıydı, ona hesap soramazdım. Bakışlarım yüzüne kaydı, loş bir ortamda olduğumuz için

gözleri daha koyu bir griye dönmüştü. Meraklı değildi, şaşkın da değildi, normal bakıyordu. Sakinleşmeye çalıştım, sinirlenmek için bir neden yoktu.

“Kusura bakma. Evet haklısın, sana hesap soramam. Ayrıca soruna gelirsek iyi değilim. Umarım sen iyisindir. İş seyahati mi?” dedim tahminimi doğrulamak için. Başını salladı beni onaylayarak.

“Burada olacağını biliyordum. Gelmeden önceki toplantıma Mithat da katıldı. Bana o söyledi.” Bu neden şaşırmadığını açıklıyordu. Bu oteli seçmesinin nedenleri büyük ihtimalle benim nedenlerimle aynıydı. Ayrıca bu konuyu açması sinirimi bozmuştu, yüz ifademden anlamış olacak ki o da düşünceli bir şekilde bana baktı. Bir şey söyleyecek gibi duruyordu. Bakışları bir an yere kaydı, sonra tekrar bana döndü.

“Bak... ben Mithat gibi değilim. Sandığın gibi değildi. Bana açıklama fırsatı vermedin.” O an eli cebine gitti. Ekranda onu birinin aradığını gördüm, titreyen telefonunu durdurdu. Dağılan odağını bana yöneltirken sesi ciddiyetle doluydu.

“İş yemeğim var, ondan sonra seninle konuşmak istiyorum. En azından bugün dinlemelisin beni. Şimdi gitmem gerekiyor.” Pişman olmuş gibi duruyordu. Onu pek bu halde göremezdiniz. En azından durumu düzeltmek istiyordu.

“Tamam, ben de birazdan yemeğe ineceğim. Birbirimizi görürüz büyük ihtimalle,” dedim teklifini kabul ederek. Aynı zamanda bir yanımda yalnız kalmak istemiyordu. Konuşacak birini arıyordu. O gün evinde, Saruhan ile gayet iki yetişkin insan gibi sakince konuşabilmiştik. Yine aynısını tekrarlayabilirdik.

“Anlaştık, görüşürüz o halde,” dedi ve sonra hızlı adımlarla yanımdan geçip asansörlere doğru yöneldi. Arkasından ona bakarken bir an haksızlık mı ettim ikilemine düştüm. Sanki cümlesinden dolayı pişman olmuş gibiydi. Ayrıca aynı cümleyi ikinci kez kullanmıştı. *Ben Mithat değilim...*

Elimi çantama daldırdım ve sonunda kartımı bulup odama giriş yaptım. İlk önce duş alıp tazelenmek istedim. Hiç beklemediğim şekilde iyi gelmişti. Bornozla yatağımın üstüne oturdum ve ne giyeceğimi kararlaştırmaya çalıştım. Dün aldığım bordo, saten elbise gözüme ilişti. Çok cüretkardı ama akşam yemeği için seçilebilirdi. Ayrıca bana yorum yapıp canımı sıkacak bir abim yoktu yanımda. Yüzümde cesur bir gülümseme belirdi.

Elbiseyi aldım ve hemen üzerime geçirdim. Kısa, tatlı ama aynı zamanda beni güzel gösteren bir elbiseydi. Saçlarımı kurutup şekil verdim, biraz makyaj yaptım. Bordo ruj sürmeyeli epey olmuştu ama iyi hissettirmişti. Bir an olduğum yerde kaldım. Neden sanki bir randevuya gidiyormuş gibi özenmiştim? Saruhan büyük ihtimalle bana çok sonradan katılacaktı. Ben yemeğimi yemiş olacaktım. Belki bir iki kadeh içebilirdik ve o kadardı. Ya da başka açıdan yaklaşacak olursam kendim için zaman bulamıyordum. En son ne zaman böyle giyinip süslenip iyi hissettiğimi bile hatırlamıyordum. Bunun da etkisi olabilirdi. Burada özgür hissediyordum ve o his beni ele geçirmiş olmalıydı. Aklıma gelen en mantıklı cevap buydu.

Topuklu ayakkabılarımı giyip çantamı aldım ve bu sefer kartımı hemen bulabileceğim bir yere koyup odadan ayrıldım. Yemek salonuna inerken birkaç erkeğin doğal bir şekilde iltifat etmesi hoşuma gitmiş, iyi gelmişti. Ufak heyecanları sürekli hale getirmekten belki de insanı mutlu eden. Bu konuda iyi değildim ama üzerinde çalışabilirdim. Biraz dahi ilerleme kaydetsem güzel sonuçlar alabilirdim. Bir elbisenin bu kadar modumu yükseltebildiğine inanamadım.

Yemek salonuna girerken girişte durdum ve bana uygun bir masayı seçmeye çalıştım. Gözlerimi gezdirirken Saruhan'ı gördüm. O beni çoktan fark etmişti, bakışları benim üzerimdeydi ve farklı bakıyordu. Bir an sonra bakışları karşısındaki kişiye odaklandı. Ben birlikte iş yapacağı kişinin erkek olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım. Karşısında bir kadın oturuyordu ve bundan doğal başka bir şey de yoktu. İş yemeklerini sevmezdim, bu yüzden de genelde iş saatleri içerisinde çalışmak isterdim. Yanıma bir personel geldiğinde derdimi ona söyledikten sonra bana uygun masayı buldu. Oturup siparişimi verdim.

İçimde büyük bir merak belirdi. Acaba Saruhan istediklerini yaptırmak için kendi cazibesini kullanıyor muydu? Bunu yapan çok kişi olduğunu duymuştum. Birilerini gözetlemek hiç iyi bir şey değildi, biliyordum ama gözlerim o masaya çoktan çevrilmişti bile. Kadın konuşuyordu, Saruhan da onu ilgili bir şekilde dinliyordu. Arada başını sallayıp gülümsüyordu. Kadının dediği bir şeye güldü. İtiraf etmeliydim ki güzel bir gülüşü vardı. O kadın gibi ben de bundan etkilenebilirdim. Ona hiç bu noktadan bakmamıştım. O Saruhan'dı; benden dört yaş büyüktü, abimle yaşıttı. Aramızdaki

sürtüşme ben Londra'dan döndükten sonra başlamıştı. Çocukluğumuzda da bana sataştığı zamanlar olmuştu ama çocukluk çerçevesinde o sataşmaları doğal buluyordum, çoğunlukla onunla iyi anlaşıyorduk. Şimdi ise alaycı birine dönüşmüştü.

Onu bir kadının gözünden erkek olarak değerlendirmemiştim çünkü o hep yasaklı listede gibiydi. Bir an bu düşüncemle irkildim. Şu an onun söylediği cümleyi düşüncelerimle uyguluyormuşum gibi hissetmiştim. *Yan gözle bakmam...* Ben de bunu yapıyordum. Evet, ona hiç o gözle bakmamıştım. Kendime sinir oldum ve düşündüğümün aksini yapmak istedim. Onu bir kadın gözünden erkek olarak değerlendirdim. Fiziksel özelliklerine aşinaydım ama hiç detaya inmemiştim. Göz rengi farklıydı, çok az kişide bulunuyordu ve bu benim için hanesine yazılan artı puan demekti. Yüz hatları sert ve erkeksiydi, özellikle çenesinde bunu net görebilirdiniz. Uzun boyluydu, evinde keşfettiğime göre vücudu çok iyi durumdaydı. Bu da kaslarının fazlasıyla geliştiğini, beslenmesine çok dikkat edip düzenli egzersiz yaptığını gösteriyordu. Zaten gelişen kaslarını da bizzat görmüştüm. Bu konuya takılan biri olmamıştım ama itiraf etmek gerekirse hoş duruyordu.

Evrimsel olarak baktığımızda kadınlar bedenen daha güçlü kuvvetli olanlara çekilirlerdi çünkü bu aynı zamanda sağlıklı çocuklar yapılabileceğinin bir işareti gibiydi. Bu genetik bir kod olarak nesilden nesle aktarılmıştı. Onların yaşayış tarzları, beslenme alışkanlıkları, psikolojileri, hepsi kodlanıyordu. Bu biraz bana haksızlık gibi geliyordu. Geçmişteki atalarımızın sıkıntıları neden bizleri de etkiliyordu ki! Şu an beynim daldan dala atlayarak onun dediği gibi davranıyordu. Bunu hatırladığımda sinirim bozuldu ama sanırım beynim böyle işliyordu ve bunu kabul etmeliydim.

O konuşurken kadının onu ilgiyle izlediğini fark ettim. Ondan hoşlanmıştı, bu net belli oluyordu. Karşısında yakışıklı ve oldukça çekici bir erkek vardı. Saruhan fiziksel olarak ortalamanın çok üstünde bir erkekti. Bazı davetlerde ona asılmaya çalışan kadınlar olduğunu görmüştüm ama buna anlam verememişim çünkü ona çok gıcık oluyordum. Sanki o zamanlar gözümde bir perde vardı, şimdiyse o perde kalkmıştı.

Dalgin bir şekilde yemeğimi yedim. Suyumu içtim ve tahmin ettiğim gibi oldu. O hâlâ kadınla iş yemeğine devam ediyordu. Bu işin ne ile ilgili olduğunu merak ettim. Çok farklı sektörlerde yatırımını vardı. En sevdiği şey,

harmakta olan şirketleri kurtarıp onları başarılı hale getirmekti. Azimli ve hırslıydı. İçimden bir ses onun da en sevdiği olayın bu olduğunu söylüyordu. Kötü giden işi mükemmele çevirmek... Onu tatmin eden bu olmalıydı, yoksa buna hem ihtiyacı yoktu hem de o kadar efor sarf etmesi saçma olurdu. Bakışlarım boş tabağıma dalıp gitti. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kısır döngü nasıl kırılırdı bilmiyordum. Beni sevecek bir erkek bulabilir miydim bilmiyordum. Gelecekte bir çocuğum olabilir miydi bilmiyordum. Kendimi fazlasıyla zavallı hissediyordum. Dıştan sağlam ama içten çürük bir bina gibi... En ufak bir sarsıntıda yıkılacaktım.

“Nüzhet!” İsmimi duyunca silkinerek kendime geldim. Sonunda iş yemeği bitmiş olmalıydı. Saruhan karşıma oturdu ve beni incelemeye başladı.

“Güzel görünüyorsun,” deyip bana iltifat ettiğinde küçük bir şaşkınlık yaşadım.

“Yanlış cevap, bunu laf sokarak söylemeliydin,” dedim alaycı bir şekilde, ardından bir yudum su içtim. O hiç benim gibi yaklaşmadı olaya, yüzündeki rahatsız olmuş tavrı anında yakaladım.

“Evimdeyken bu durumu bitirdiğimizi sanmıştım.” Hafiften alıngan bir şekilde söylemesi beni gülümsetti.

“Sanırım normal bir şekilde seninle konuşmaya alışamadım, kusura bakma. Ayrıca o gün abime olan kızgınlığımı senden çıkardım. Özür dileirim, bunu hak etmemiştin.” Az önceki düşüncelerim bunu doğruluyordu. Ben de sanki ona bakmamak için kodlanmıştım. Aynı olayı ben de ona karşı yapıyordum.

“Fark ettim ama boş ver, geçti artık,” dedi ve elini salladı umursamaz bir tavırla. Ben de konuyu değiştirmek istedim.

“İş yemeğin iyi gitti mi? İmzalar atılacak mı?” Merakla ona bakarken ciddi tavrını sürdürdü.

“İmzaları çoktan attık aslında ufak tefek detaylar kaldı.” Bu durum beni şaşırttı, yatırımlarının işleyişini bilmiyordum. Ben böyle çalışmayı sevmediğim için garipsemem doğaldı.

“Önemsiz detaylar için akşam yemekleri mi düzenliyorsun?” Bu sorgulayıcı halim onu eğlendirmiş gibi gülümsedi.

"İş ortağım düzenledi desek daha doğru olur." Başım istemsizce kalkıp geldiği az önceki masaya kaydı. Kadın hâlâ yerinde oturuyordu, sonra başı bana doğru döndü. Gözlerinde merak ve sorgulama vardı aynı benim gibi.

"Onu etkilemiş görünüyorsun, sanırım beni kıskanacak." Hafifçe gülerken Saruhan beni izledi.

"Asla iş yaptığım kişilerle duygusal ilişki kurmam," dedi ciddi bir sesle. Bakışlarım tekrar onu buldu. Sanki bu dediğim onu rahatsız etmiş gibiydi. Birden ona az önceki düşüncelerimi anlatırken buldum kendimi. Bir noktada dediği doğrudu, evindeki konuşma bizi değiştirmişti.

"Aslında şunu fark ettim, ben de sana yan gözle bakmadım. Bunu düşündüğümde nasıl hissetmem gerektiğini çözemedim. Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?" Bakışları daha da ciddileşti. Parmaklarını sıkıp gevşettiğini fark ettim. Çok rahatsız olmuştu. Bu gece neden bu kadar rahatsız olduğuna anlam veremiyordum.

Ona takılmak istedim. "Merak etme, sana asılmayacağım," dedim gülererek.

"Nüzhet ailelerimiz biz doğmadan tanışıyorlardı ve arkadaş olmuşlardı. Biz kardeş gibi büyüdük, birbirimize yan gözle bakmamamız normal. Hem..." Durdu, yüzü sıkkın bir ifadeye büründü.

"Dışarıya çıkalım mı?" Sanırım kadın bizi izliyordu ve o da rahatsız olmuştu bakışlarından.

"Tamam," dediğimde birlikte ayağa kalktık. Salonun balkonundan çıkıp serin havaya adım attık. Balkonun korkuluğuna yaslanıp bana doğru döndü.

"Sürekli gözetlenmek kötü olmalı," dedim tahmin ederek. Bir yandan da güzel şehir manzarasını izliyordum.

"Beni değil, seni gözetliyorlardı." Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. Tamam, insanların dikkatini çekmiş olabilirdim ama buradaki çoğu kadın bu şekilde giyiniyordu. Bunda ruhaf bir şey yoktu. Bir an üzerime kaydı bakışlarım. Elbisemin derin göğüs dekoltesi vardı. Aynı zamanda dekolte sırtımda ve bacaklarımda devam ediyordu.

"Sağ ol abi beni kurtardın bakışlardan," dedim alay ederek. Cümlemin uyunca yüz ifadesi anında gerildi.

“Nüzhet, ben abin değilim. Sana karışmam, istediğini yapabilirsin, istediğini giyebilirsin.” Çok ciddiye ve sinir olmuş görünüyordu, bu yüzden sustum. Bakışlarımı tekrar şehir manzarasına yönelttim. Hafif bir esinti vardı ve bu iyi hissettiriyordu. Bir müddet sessiz kaldık, o da benim gibi şehrin ışıklarını izledi. Ansızın konuşmaya başlamasıyla sessizliğimiz sona erdi.

“Şu an duygusal boşluğa düştüğünü, gelecek kaygın olduğunu biliyorum ama bunu sadece sen yaşamıyorsun. Bu konuda yalnız olduğunu düşünmemelisin. Hep böyle hissetmeyeceksin.” Ciddiyetini sürdürmeye devam etti ve bu tavrı beni düşündürdü. İkimiz de hiç rahat değildik bu gece, Saruhan bariz bir şekilde benden bile daha gergindi ama sebebini bilmiyordum. İş yemeği de iyi geçmiş görünüyordu halbuki. Yalnız cümlesinde takılmam gereken bir nokta vardı, *bunu sadece sen yaşamıyorsun* derken sanki kendini de olaya katmıştı.

“Buraya kafamı toplamak için geldim. Düşündükçe bataklığa daha da gömüldüm. Çözüm bulamıyorum,” dedim itiraf ederek. Zaman kazanmak istercesine bakışlarını tekrar manzaraya çevirdi.

“Sana ilk çözümü söylüyorum. İşinde iyi olan bir doktora gitmelisin. Çocuğunun babasını nasıl bulacağına ise çözüm sunamam, o hemen çözülecek bir şey değil,” dedi dalgın bir şekilde.

“Ben ciddi ve dişli bir kadınam, uysal ve cilveli değilim. Kontrol altına hemen alınamam ama erkekler böyle kadınları seviyor, benim tam zıttım olanları. Bu yüzden benden kaçıyorlar.” Kaşları çatıldı, bana katılmıyor gibiydi. Beni izlerken gözleri kısıldı, ardından beklemediğim bir cümle kurdu.

“Senin gibi kadınlarla birlikte olmak için yanıp tutuşan birçok erkek tanıyorum.”

“Ya da o kadar çekici ve güzel değilim.” Böyle hissetmek çok sinir bozucuydu, arada kendimi böyle sorgularken buluyordum ve bu benim özgüvenime hiç iyi gelmiyordu.

“Allah aşkına, özgüvenini mi kaybettin sen!” Bunu hayretle söylemişti. Görünüşüm onu yanıltıyordu.

“Bilmiyorum, depresif hissediyorum. Kusuru hep kendimde arıyorum. Yeterince iyi olsaydım bunların hiçbiri başıma gelmeyecekmiş gibi.”

İtirafımdan dolayı biraz utandım, bakışlarımı topuklu ayakkabıma çevirdim kaçmak için.

“Herkesin kusurları var. Ben de seninle aynı durumda sayılırım. Ailem evlenmemi ve çocuk sahibi olmamı istiyor. Bunu ben de istiyorum. Denemeye çalıştım ve başarısız oldum.” Cümlesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Demek ki bu yüzden imkânsız demişti. Onun için biraz üzüldüm. En azından o denemeye çalışmıştı, benden daha iyi bir noktadaydı.

“Senin için imkânsız bu mu?”

“Ya da umutsuzluk diyelim.” İkimizin de aynı durumda olması garipti. Olaya hiç bu açıdan bakmadığımı fark ettim. Ona doğru bir adım atım. Kendimi kötü hissetsem bile diğer insanlara yardım etmek isterdim. Tuhaf bir şekilde gerildi, bir adım geriye gitti. Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamamıştım. Sanki aramızda görünmez bir bariyer vardı ve onu korumaya çalışıyordu.

“Benden bu kadar korkmana gerek yok,” dedim ortamı yumuşatmak için. Pek yumuşadığı da söylenemezdi, gerilmişti.

“Senden korkmuyorum,” dedi ama kaskatı halinin devam ettiğini görebiliyordum.

“Öyle mi gerçekten?” Derin bir nefes almaya çalıştığını gördüm. Bu tuhaf halini anlamlandıramıyordum. Ne olmuştu ki?

“Salondan içeriye girdiğinde birçok erkek başını çevirip sana baktı. Auran herkesi sardı. Nüzhet sen... çok güzel bir kadınsın.” Ondan tekrar bir iltifat beklemiyordum. Ya da iltifatının bana iyi gelip gelmeyeceğini... Bu şekilde özgüvenimi kazanamazdım. Beni güzel bulması normaldi, tıpkı benim de onu yakışıklı bulmam gibi.

“Bu, sorunu çözümüyor.”

“Sana iki kez iltifat ettim, ikisinde de teşekkür etmedin. Diğer erkeklere de böyle davrandıysan ilk nedeni bulduk demektir.” Gözlerimi kısıp ona baktım, ben de ufaktan biraz gerilmeye başlamıştım. O ise kendinden emin tok bir sesle konuşmaya devam etti.

“Sana ne söylersem söyleyeyim beyninin söylediğine inanacaksın. Sen duygusal biri değilsin Nüzhet, gerçekçisin. Gerçekçi insanları bu dünya sevmez. Duygusal insanlar hata yaparlar ama bir şekilde mutluluğa da ulaşırlar. Fakat gerçekçiler önlem alır, kötü duyguları yaşamak istemezler ve bu

onları savunmasız bırakır. Asıl konfor alanın bu işte. Sonuçlara katlanmak istememe arzusu... Cesur davranamamak... Bir kere bile olsun düşünmeden hareket edememek.” Haklıydı, gerçekten haklıydı. Bakışlarımı kaçırdım. Ondan böyle sözler beklemiyordum. Akıl dolu, zekice konuşmalarına şahit olmuşum bana sataşırken ama şimdi farklıydı. Durum tespiti öyle yerindeydi ki tek kelime edemedim.

“Az da olsa duygusal biri olmayı isterdim,” dediğinde gözlerine baktım. O da en az benim kadar umutsuzdu, kötü durumdaydı. Yüzündeki maskeyi çıkarmıştı ve bana gerçeği gösteriyordu. Gözleri hüznüydü. O da benim gözlerimin içine baktı. Bir adım yaklaştı. Görünmeyen bariyeri kendi koymuş ve şimdi de kendi kaldırmıştı. Gözlerimizin arasında ise mıknaatı varmış gibiydi, ikimiz de bakışlarımızı birbirimizden çekemedik. Arkamdan biri itmiş gibi korkak bir adım daha attım ona doğru. Gözlerini kapattı, yüzünde acı çeker gibi bir ifade belirdi. Kendine mi kızıyordu bilmiyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum. Hayatımda böyle bir an yaşamamıştım.

Sonra...

Her şey bir anda değişti. Hangi ara çenemi kavradığını ve beni kendine çektiğini bilmiyordum. Dudakları dudaklarıma ürkek bir şekilde temas etti. O ilk dokunuştan sonra kararlı bir hale büründü. Bilincim *neler oluyor, neler oluyor* diye çılgılık atarken beni öptü. Dudakları ısrarcı ve istekliydi. Bense şoka girmiş, kaskatı kesilmiştim. Bunu hissettiği an hemen kendini geri çekti. Bakışları yere çevrilmişti. Yüzünde pişman olmuş ama aynı zamanda üzgün bir ifade vardı.

“Nüzhet ben... Çok özür...” Garipti, neden yaptığımı bilmiyordum. Bu sefer onu ben öptüm. Dünya farklı bir yer haline geldi. Bana büyük bir istekle karşılık verdi. Düşünemiyordum, mantığım kısa devre yapmıştı. Kalp atışlarını hiç olınadığı şekilde hızlandı. Nefesim kesildi. Çare ondaymış gibi tutundum. Dudaklarını daha bir istekle kavradım. Elleri belimi sımsıkı sararak bedenimi kendisine bastırdı. Benim ellerimse saçlarını okşadı. İkimiz de kendimizi kaybettik. Dudaklarının tatlı baskısı, tadı, dilinin okşayışları aklımı başımdan aldı. Üniversitedeyken birçok erkekle öpüşmüştüm ama hiçbiri böyle hissettirmemişti.

Bir anda fişi çekti ve elektrik akımını sonlandırdı. İkimiz de birbirimize bakamıyorduk çünkü kendimizi kaybetmiştik. Hızlı hızlı nefes alıyorduk,

iki yetişkin insan gibi durmuyorduk. Bu öpücüğün sonuçları olacaktı. Haklıydı, katlanmaktan korkuyorduk. Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yaptım; kaçtım. Balkondan hızlıca salona döndüm, oradan da otelin lobisine. Koşarken dikkatsizdim, bir personele çarptım. Tam asansöre yaklaştığım sırada, ayakkabımın topuğu basınca dayanamadı ve kırıldı. Ayağım burkulurken acı bir an beni kendime getirir gibi oldu. Topuğu çıkarıp kendimi asansörün içine attım. Kapı kapandı ve aynada şaşkın, dağılmış yüzümle karşı karşıya geldim. Ellerim dudaklarıma gitti. Gözlerimi kapattım ve beynim o anı tekrar yaşadı. Bu nasıl olabilirdi? Neden beni öpmüştü? Neden ben onu öpmüştüm? İkimiz de duygusal boşlukta olduğumuz için miydi?

Cevaplar net değildi belki ama şu kesindi; öpücük çok güzeldi ve ömrümün sonuna kadar asla unutmayacaktım. Bugün abimin korktuğunu yapmıştık. Birbirimize yan gözle bakmıştık.

Tam bir saattir pencerenin önünde oturmuş düşünüyordum. Daha bir çıkış yolu gözükmemişti ama er geç gözükcekti. O malum olayı bir tarafa bıraktım çünkü onun açıklaması yoktu. İşin kötü yanı, odalarımızın dip dibe olmasıydı. Belki şu an o da odasındaydı ve neden öpüştüğümüzü düşünüyordu. Belki abimden çekinecekti. Yapmam dediği bir şeyi yapmıştı. Ben bunu doğal bulsam da abim bulmayacaktı. Gerçekten bu durumu doğal buluyor muydum? Sıkıntılı bir nefes aldım. Sürekli o anlar aklımda dolaşıp duruyordu. Nasıl o hale geldiğimiz hakkında bir fikrim yoktu. Suçu ona atmayacaktım. İlk adım ondan gelse de...

Mantık ile ilgili söylediklerinde haklıydı. Bu tespiti kendinden yola çıkarak yapmış olmalıydı. Sonuçlara katlanmaktan bahsetmişti. O da bir şeylerden kaçıyor. İkimiz de aynı noktadaydık. Belki de benzer hayatlar yaşıyorduk, dağ başında yaşadığını saymazsak tabii. Ya da benim buraya tatile gelmem gibi o da evine gidiyordu kaçmak için. Rahatlamaya ve düşünmemeye çalışıyordu. *İkiniz de aynı deritten mustaripsiniz* dedi aklım. *Belki de çözüm buradadır.* İkimiz de bekârdık ve ikimiz de çocuğumuzun olmasını istiyorduk. O da ben de yalnızdık. İkimiz de hırslı ve kariyerlerinin zirvesinde insanlardık. İki kez üst üste iki yetişkin gibi normal bir sohbet edebilmiştik. İlk kez birbirimize kimseye anlatmadığımız dertlerimizi anlatmıştık. Belki o Behranı'a anlatmış olabilirdi ama sonuç olarak bana da anlatmıştı. Bu yol tek bir kapıya çıkıyordu ve o kapı iyi değildi. O kapıdan hemen uzaklaşmam gerekiyordu.

"Delilik!" dedim yüksek sesle. Onunla evlenmek tek bir şeye çözüm olabilirdi. Ya da hepsine... Beynim bir an rahatladı ve tüm seçenekleri önüne sermeye başladı. *Âşık olarak evlenen birçok kişinin düğününe gittin ve birkaç sene sonra boşanma haberlerini aldın. Aşk bir evliliğin temeli değil. Zamanla birbirinize saygı duyup sevebilirsiniz, zıt olan noktalarınızı yumuşatabilirsiniz. Erine gittin ve iletişiminiz bir anda değişti. O gün konuşmana gelmek için işlerini erteledi. Bu, onun gibi çok meşgul olan bir işadama için büyük bir olay.*

Aklımı kapatmalıyım, durdurmalıyım. Öyle cevaplar sunuyordu ki bana neredeyse hepsine inanacaktım.

İki kez abin gibi değilim dedi. İsteklerine saygı duyacağını söyledi. Kız kardeşinin sınırlarına saygı duyuyor, onun mutlu olmasını istiyor, isteklerini sıkıştırıyor. Sorumluluk sahibi biri ve ondan iyi bir baba olabilir. Ona güvenebilirsin, ailesini tanıyorsun, daha önce gazetelerde bir kere bile skandale çıkmadı.

Ayağa kalktım daha fazla düşüncelerime dayanamadım ama seçenekte yağmur gibi yağmaya devam etti.

Artık kendini yalnız hissetmeyeceksin, burada bile seni yalnız bırakmaz. Hatasını düzeltmeye çalışır. Seni anlamaya çalışan biri, dinlemeyi seviyor. Ayrıca... seni güzel buluyor ve sen de onu yakışıklı buluyorsun. Daha bir saat önce dudaklarınız birbirinize kenetlenmişti. Yepyeni bir hayat ve beyaz bir sayfa seni bekliyor olabilir. Cesaretini topla ve fikrini ona söyle!

On adım attım, tekrar olduğum yere döndüm. Bunu defalarca tekrarlardım. O kadar mantıklı geliyordu ki düşüncelerim... İnanamıyordum, daha bir hafta önce bu adam benim gıcık olduğum bir insandı. Nasıl bu kadar hızlı bir şekilde yakın arkadaşlar gibi olmuştuk ki! Yatağıma oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Kabuğumu kırmana az kalmıştı, konfor alanım yıkılmaya üzereydi. Vücudum bunun için tetikteydi, bu yüzden stres oluyordu. Eğer tek çözüm buysa denemek zorundaydım. Yoksa hayatım böyle devam edip gidebilirdi. Bunu ona nasıl söyleyecektim? Şoka girmesi olasıydı ama bugün beni öperek ilk şoku o başlatmıştı. Telefonum ahşap zeminde titreyip yüksek ses çıkarınca irkildim. Uzanıp elime aldım. Bir mesaj gelmişti.

Saruhan: Konuşmamız gerek, senin için de uygunsa öğlen yemek salonunda buluşalım.

Nüzhet: Tamam.

Kendini kötü hissediyor olmalıydı. Ben de kötü hissediyordum. Belki sabaha tüm fikirlerim değişirdi. Bu kesinlikle delilikti!

Ayaklarım geri geri gidiyordu. Çok gergindim, yürürken bacaklarım titriyordu. Gece uyuyamamıştım, düşünüp durmuştum. Hâlâ delilik olduğunu düşünüyordum. Büyük bir delilik, çılgınlık, hayatımda aldığım en zor karar... Denemek çok büyük bir zararla sonuçlanabilirdi.

Salona girdiğimde onu görünce daha da gerildim. Karşısında konuşabilecek miydim onu da bilmiyordum. Ben ne yapıyordum böyle? Köşede oturuyordu ve canı sıkkın görünüyordu. Gözlerinin altları morarmıştı, demek ki o da dün gece iyi uyuyamamıştı. *Bunu bir iş gibi gör* dedi beynim. *Mantık evliliği... İnsanlar bu şekilde de evlenip mutlu olabiliyorlar. Siz de olabilirsiniz.*

Masaya yaklaşırken beni fark etti. Duruşunu değiştirdi. Onun da gerildiğini görebiliyordum. Sandalyeyi çekip oturdum, bakışları bir an yüzüme kaydı sonra ise geri çekildi.

"Tatilini bozdu. Dinlenmen gerekiyordu." Yüzümdeki yorgunluğu hemen fark etmişti. Suçlu bir şekilde karşımda oturması sinir bozucuydu.

"İki gündür dinlendiğim söylenemezdi. En azından farklı bir şey düşündüm." Ortamı yumuşatmaya çalışmam kendime bile garip gelmişti. Sırtını dikleştirdi, ellerini masada birleştirdi. Birkaç dakika ellerine baktı. Sanırım konuşmak için cesaret topluyordu.

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum. Neden öyle davrandığım konusunda... bir fikrim yok. Özür dilerim, asla yaşanmaması gereken bir olaydı." Tam bir profesyonel konuşmasıydı bu. Bir yöneticiye yakışan bir şekilde üzerine çokça düşünülmüş, acil durum konuşması. Oturuşu, duruşu, hal ve tavırları tam anlamıyla bir bütündü. Güven aşıliyordu, ona inanmamı istiyordu. İsteddiği tepkiyi vermedim ona.

"Bu numaralar bana sökmez Saruhan, ben de yöneticiyim. Yaşanmaması gereken olay tek başına gerçekleşmedi, ben de aktörlerinden biriydim. Sorumluluğu üzerine alman gerekmiyordu." Tavrım onu huzursuz etmişti anında.

“Bunu ben başlattım,” diyerek sorumlu erkek davranışını sürdürdü.

“Sana karşılık verdim, bu kahramanca hareketler ben de işe yaramaz. Ucuz ağır abi numarası, suçu üstlenmek...” dedim kızgın bir tonda. Beynim bu konuşmanın seyrini tahmin etmeye, aynı zamanda evlilik teklifi etmesi için uygun bir ortam oluşturmaya çalışıyordu.

“Birbirimizin yüzüne bakmak istiyorsak bunu yapmalıyız.” Eski manı-
ğımda olsam ona hak verirdim, şimdi ise başka bir durum için uğraş ver-
yordum. Yine de tavrını sürdürmesi rahatsız ediciydi.

“Şu an abim gibi davranıyorsun. Beni sinir ediyorsun!” Sesim biraz yük-
selince sustum. İşte böyleydik; bir ben, bir o derken atışmalarımız aynı
bu şekilde başlayıp devam ediyordu. İkimiz için sanki bu durum bir tür
alışkanlığa dönmüştü.

“Suçumu kabul ediyorum,” dedi benim aksime sakın bir sesle.

“Öpüşmek ne zamandır suç sayılıyor? Beni hiçbir şeye zorlamadın.”
Gözlerini kısıp şaşkınlıkla bana baktı, sürdürdüğüm tavrıma anlam veremi-
yordu. Tahmin etmesi de pek mümkün değildi zaten.

“Nüzhet bağır çağır, kız ama karşımda böyle sakın durma.” Normal
şartlarda böyle yapmam gerekiyordu, haklıydı ama ben de az sonra söyleye-
ceğim cümlele kılıf arar gibiydim. Öpüşmek karşılıklı yapılan bir eylemdi,
bunun yerine hep kendini öne atıyordu, onun hata yapuğunu düşünmemi
istiyordu. Benim nezdinde durum öyle değildi, o öpücük bana bir aydın-
lanma yaşatmıştı. Konuşurken sesimi sakın ruttum.

“Kızacak bir şey yok. Oldu ve bitti, zamanı geri alamayız. Alın üstü be
öpücük. Kendini körü hissetmemelisin.” Bana inanamıyormuş gibi baktı.
Ben de kendime inanamıyordum, aklımca hazırlık yapıyordum. Ya da di-
rekt konuya mı girseydim? İki kat daha şapırtıcı olurdu ama hiç söylemem
ihtimalim beni korkutmuştu.

“Gece uyuyamadım çünkü çok düşündüm. Her şeyi... Artıları eksileri.
Hatta kâğıda yazdım. Artı kısmı ağır bastı. Bu delilik, kabul ediyorum ama
başka bir çare bulamıyorum. İkimizi de kurtaracak bir plan. Cesur olan ben
olacağım.” Tekrar gümüş gözleri kısıldığında dediklerimi anlamaya çalış-
yor gibiydi. Öne eğildi. Bakışlarım ellerine kaydı, dün beni kendine çeken
ellerine... Nefes aldım, mantığım *hadı* diyerek itici gücü verdi. *Ya şimdi ya
da hiç!*

“Benimle evlenir misin?” dedim çabucak. İlk başta kaşları havaya kalktı, sonra aşağı inip gözlerini kıstı. En sonunda yanlış duyduğunu varsaydı.

“Ne?” dedi hayretle. Yüzüne bakamıyordum, bir an *sen yanlış bir şey yapmadın* dedi benliğim. *Bu bir teklif, istemezse reddeder.* Bu yüzden tüm cesaretimi toplayıp gözlerine cesurca baktım.

“Evlen benimle tüm sorunları kökten çözelim.” Çok basit bir şeymiş gibi söyledim. Ben de kendime inanamıyordum ama çaresizlik insana her şeyi yaptırabilirdi. Şu an tam da o noktadaydım. Çok hızlıydı, çok çok...

“Sen ciddi misin?” dedi şaşkın bir şekilde bana bakarak. Konuşmadan önce zaman kazanmak için boğazımı temizledim.

“Oldukça ciddiyim. Bir öpücükle aydınlanacağımı düşünmemiştim ama oldu. Biliyorum delilik fakat başka çarem yok. Kapana kısılmış gibiyim. Gün geçtikçe yaşımla ilerliyor ve hâlâ çözüm bulamıyorum. Konfor alanını yıkıp geçtim. Sıra sende, ne düşünüyorsun?” Sanki onunla bir iş anlaşması yapıyor gibi hissettim. Sesim duygusuzdu ve biraz da mantıksız gibi görünüyordum. Çıldırılmış gibiydim.

“Nüzhet bu çocuk oyuncuğu değil, çok ciddi bir durum.” Sanki dediklerimi kavrayamıyormuşum gibi yüzüme bakıyordu. Kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim. O an her şeyi itiraf etmek istedim.

“Kendimi çok çaresiz hissediyorum. İki gündür buradayım ve düşünüyorum, aklıma gelen en parlak fikir bu oldu. Delilik biliyorum ama istediğin gibi cevap verebilirsin. Hayır desen de sana kızmam.” Cesaretim hâlâ üzerimdeydi, geri adım atmamı bekliyordu ama atmamıştım. Konuştukça kendimi daha güçlü hissetmiştim.

“Bu kızıp kızmama meselesi değil. Biz birbirimizi tanımıyoruz bile.”

“Ne garip ironi değil mi? Beraber büyüdük ama birbirimizi tanımıyoruz, haklısın. Seni ikna etmeye çalışmayacağım. Sadece düşünmeni istiyorum. Düşün ve kendin için doğru kararı al. Ben tüm gece düşündüm, belki sabaha fikrime değişir dedim ama tam tersi düşüncemin çözüm olabileceğine daha da inanmaya başladım. Çok çılgınca biliyorum fakat başka bir çare bulamıyorum. Varsa bir çözümün sen söyle yapayım.” Bakışlarını benden çekti ve kaçır gibi dalgın bir şekilde etrafa bakmaya başladı.

“Anne olmayı benimle evlenecek kadar istiyor musun?” Asıl neden değildi belki ama önemli bir nedendi. Olayı buna indirgemesini istemiyordum. İkimizin yalnızlığıydı beni bu teklife iten.

“Sen kadın değilsin, biyolojik saat olayından haberin yok. Erkekler bu konuda daha şanslı. Yetmiş yaşında bile çocukları olabiliyor. Hem sadece konu o değil,” dedim kaçmak ister gibi.

“Sen sevmek istediğinden söz ettin. Nasıl bir anda vazgeçtin bundan?”

“Çünkü umudum yok. Sana dün anlattım işte. Hem beni ikna etmeye çalışma. İstemiyorsan söylemen yeterli.” Sesim kızgın çıkmıştı. Biraz da utanmaya başlamıştım. Onu da anlamam gerekirdi. Daha bir hafta önce evimizin bahçesinde birbirimize laf çarparken az önce ona evlenme teklifi etmiştim. Bu hıza alışmasını hemen beklememem gerekiyordu. Beynimiz aynı çalışmıyordu, ben daldan dala atlama konusunda ustalaşmıştım.

“Çok şaşırdım sadece. Tamam, düşünmek istiyorum. Şu artı eksi kâğıdını da görmek istiyorum.” Söyleyiş şekli başından atmak ister gibiydi ve bu elbette hoşuma gitmedi. Şu duruma düştüğüme inanamıyordum. Elimi çantama uzattım ve not defterimi çıkardım. Sayfayı bulup önüne koydum.

“Risk analizi mi?” dedi başlığı görünce. Durum fazla trajikomikti ve o da gülmek istese bile kendini tuttu.

“Bana kredi notu da mı verdin?” dedi şaşkınlıkla. Artık bu benim için bir alışkanlıktı. Genelde ben büyük şirketlerle çalışır, onlara finansman sağlardım. Bu çok riskli bir işti çünkü büyük paralar dönüyordu. Ufak bir hata çok büyük sonuçlara yol açabilirdi. Bu yüzden temkinli davranıp üzerine fazlaca düşünürdüm.

“Notlu risk raporu dersek daha doğru olur. Bin üç yüz ve bin beş yüz puan az riskli oluyor. İkimiz de aynı kategorideyiz.” Söyleyişime pek dikkat etmedi, maddeleri inceledi tek tek. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Yüzünden de anlaşılmıyordu.

“Kâğıt üstünde itiraf etmem gerekirse mantıklı duruyor. Beni bu kadar öveceğini düşünmemiştim.” Ben de öyle sanıyordum ama yazınca öyle olmadı. Benim hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

“Sen de benim için yapabilirsin. Ya da çalışma yöntemin nasılsa. Gerçi sen enkaz alıp düzeltmeyi seviyorsun. Dışım parlak, yepyeni ama içim enkaz ve bu durumu sadece sen biliyorsun. Çalışma yöntemine uyuyor. Aynı şekilde senin de benim gibi olduğunu biliyorum. En azından deneme yapmışsın, benden daha iyi bir durumda bile olabilirsin.” Bu kadar açık olmak kendimi kötü hissettirmişti, onun gözünde daha fazla alçalmak

istemiyordum. Utanmaya başladım. Söylememeli miydim ikileminde kaldım.

“Sanki bir iş anlaşması gibi konuşuyorsun.” Öyle düşünmesi bir noktada daha iyiydi. Çekingenliğimi üzerimden attım ve mantıklı bir kadın olarak ona cevap verdim.

“Bir nevi öyle olmayacak mı? Beni öptün diye bana âşık olacağını sanmıyorum. Aynı söylediğin gibi ben gerçekçi biriyim.” Arkasına yaslandı ve gerginliğini azaltmak ister gibi nefes aldı. Yüzü düşünceliydi.

“Eğer bunu yaparsak çok şey değişecek,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

“Geçen düğünde konuşurken yengem bizi izlemiş. Onların yanına gittiğimde çok yakıştığımızı falan söyledi. Bilinçaltıma işlemiş olmalı. Bir de senin çocuk sahibi olmak istediğini. Sanki isteklerimiz aynı gibi geldi ve beni bu düşünceye itti.” Bunu söylemem ne kadar doğrudu bilmiyordum ama teklifimi kabul ederse ikimizin de gizlisi saklısı kalmayacaktı.

“Saadet çok iyi niyetli ama gerçeklerden uzak biri,” dedi yengem hakkında bir tespit yaparak. Ben öyle olduğunu düşünmüyordum, yengem gözlem yeteneği yüksek biriydi.

“Mithat bundan hiç hoşlanmayacaktır,” diye ekledi sonra.

“Abim umurumda değil. Hayatımı o yaşamıyor, neler hissettiğimi bilmiyor ve beni umursamıyor. Onun için çok da bir şey değişmeyecek. Ki sen de en yakın arkadaşının abim olmadığını söyledin. Senin için de pek bir şey değişmeyecek.” Ben de onu ikna etmeye çalışıyordum ve bu çok yanılttı. Düşünüp kendisi için en doğru kararı almalıydı.

“O kadar kolay değil. Benim için önemli değil ama senin için önemli olacak. Gerçekten emin misin, yoksa bu kendine bir meydan okuma mı?” Yüzüm gerginlikle kasıldı. Bunun bir oyun olmadığını biliyordum, bu cümlesi sanki beni ciddiye almıyormuş gibi gelmişti. Sinirlerime hâkim olamadım.

“Neden rolleri değiştirdim diye bu kadar temkinli yaklaşıyorsun? Sen de mi sözde alfa erkeklerdensin? Hani ilk adımı atmak isteyen, kadının arkasından koşan... Mücadele ettiğin zaman kadın daha mı değerli olacak? Değil mi, sonuçta sperm bile yumurtaya koşuyor... İşte cesur, adım atan kadınlar bu dünya için değersiz çünkü düzene başkaldırıyoruz.” Kendime meydan okumuyordum çünkü neler yapıp neler yapamayacağımı biliyordum. İşte

olay bu temelden başlıyordu. Sorunun kaynağı buydu ve onun da böyle olması beni şüpheye düşürdü. Kendimi kötü hissettirdi.

"Teklifi geri çekiyorum. Söylemedim say, gerçekten delilikti. Senin diğerleri gibi olmadığını sanmıştım," dedim. Hışımınla çantamı elime alıp doğruldum. O ise ani ruh hali değişimime şaşırdığı için ayak uyduramadı.

"Ufacık cümlemden bunları mı çıkardın?" dedi sitem ederek.

"Bu yüzden mi bu kadar sorguluyorsun? Çünkü usulüne göre hareket etmedim. Aklındaki karmaşadan değil bu durum, gerçek sorularına cevap aramak için değil. Evet veya hayır, bu kadar basit. İçinden gelmiyorsa direkt hayır diyebilirsin. Sana fikrimi söylediğimden beri beni aksine ikna etmeye çalıştın. Sence bilmiyor muyum, düşünemiyor muyum? Elli kere bunun delilik olduğunu ama başka çözüm yolu da bulamadığımı söyledim. Aynen kendime meydan okuyorum, diğer kadınların yapamadığını yapıyorum, bir erkeğe evlenme teklifi ediyorum. Umarım egon bundan çok hoşlanmıştı." Hayal kırıklığı tüm bedenime yansımıştı. Hiçbir fikre bu kadar tutunduğumu hatırlamıyordum. Hep olayın iyi noktalarına odaklanmıştım. Bu gerçekten kocaman bir delilikti. Onunla anlaşabilme ihtimalimi düşünmek... Ayağa kalktum ve tam yürümeye başladığım sırada sesini duydum.

"Bu yüzden başarısız oldum. Onların arkasından koşmak istemedim. Çünkü onların benim için uygun olmadıklarını anladım. Ufacık bir umut görsem gerçekten tutunmaya çalışacaktım. Şu an senin yaptığın gibi." Ne yapmaya çalışıyordu? Ona doğru döndüm ve masaya doğru birkaç adım attım.

"Nüzhet gerçekten cesur bir kadınsın. İsteklerin için savaşıyorsun. Ben senin kadar cesur değilim." Bunu normal bir zamanda söylese gülebilirdim çünkü söyledikleri asla onunla uyumlu değildi.

"İş dünyasının solmuş çiçeklerini yeşertiyorsun, dediklerine inanmıyorum." Sinirim geçmemişti, o cümlesine hâlâ çok kızgındım.

"Gerçek dünyada belki öyle ama içdünyam öyle değil. Beni yanlış yargıladın. Gereksiz ego savaşlarına girecek vaktim yok. Kendi tahtımda zaten mislini yaşıyorum. Bana evlenme teklifi etmen bir erkek olarak beni yüceltmedi, öyle hissetmedim. Sadece doğru olup olmayacağını düşünüyorum. Bir anlık alınan kararlar hata getirir."

"Dün bana düşünmeden hareket edenlerin mutluluğa ulaştığını söyledin. Hem not defterime baktın işte. Anlık bir karar değil." Defterimi

unuttuğumu daha yeni fark ediyordum. İçinde birçok şey yazıyordu ve asla kaybolmasını istemezdim. Defterimi önünden aldım hızlıca.

“Daha fazla konuşmak bize bir fayda sağlamayacak. Kararımı söyledim.”

“Düşünmek istiyorum, gerçekten düşünmek istiyorum. Mantığım onaylarsa kabul ederim. Bu yeni hayata hazır olacak mısın?” Sanki dediklerimi duymamış gibi davrandı.

“Sadece birlikte yaşayacağız, arada kavga edebiliriz çok normal, bir de... çocuk yapmak istiyorsak... cinsel hayatımız olacak.” Son cümleyi zor söylemem kendime sinir olmama neden olmuştu. Çok normal bir durumu böyle söyleyememek abimmişim gibi hissettiriyordu.

“Herkes bu habere şaşırarak. Günlerce bu olay konuşulacak. İşe gitmen için benim kadar erken kalkmaya çalışacaksın. Bunlar halledilebilecek şeyler. Ailelerimize bu durumu anlatmak daha zor olacak. Anne ve babamın mutlu olacağına eminim ama seninkileri kestiremiyorum. Onaylamazlarsa bunu kaldırabilir misin? Çünkü Türkiye’de çiftten önce aileler evleniyor.” Dün gece tüm detayları düşünmüştüm. Aile konusu zor olacaktı farkındaydım, en azından benim ailem için durum kesinlikle öyleydi. Yine de onlar benim hayatımı yaşamıyorlar, mutsuz olduğumu bile fark etmiyorlardı. Yetişkin bir kadın olarak kararlarımı saygı duymak zorundalardı, duymazlarsa da gereği neyse onu yapardım.

“Eğer hep onların sözünü dinlersem kendi istediklerimi yapamam. Bu konuda endişeli değilim. Hem illa ki senin evinde yaşamamız gerekmiyor.”

“Evimden vazgeçmemi, eğer yaşarsak nedenini anlayacaksın. Şu an bana kızgın olsan bile bir şekilde kavga etmemeyi başardık,” dedi sonra. Bu ne anlama geliyordu? Teklifimi kabul mü edecekti? Gerçi geri çektiğimi de söylemiştim ama sanırım içten içe olmasını da istiyordum. Farklılık ve yeni bir hayat fikri beni heyecanlandırıyordu. Onunla konuşmak kötü değildi, ben bir şeyler anlatmayı seviyordum ve sanki o da dinlemeyi seviyordu.

“Otur ve bana şu hastalığından söz et.” Emir cümlesi gibi dursa da söyleyiş şekli rica eder gibiydi. Bu yüzden dediğini yaptım. Ayrıca evleneceksek bunu göze alarak evlenmeliydi. Çocuk sahibi olmak zor olabilirdi.

“Bu çok yaygın bir sendrom... Polikistik over sendromu. Hormon testi yaptırdım. Bir değerim yüksek çıktı, sonra ultrason çekildi ve doktorum kistik görünüm olduğunu söyledi. Tam emin olamadı. O ay çok kötüydü, büyük bir kaos vardı ve onunla başa çıkmaya çalışıyordum. Bazen stres

retikleyebiliyor hormonları. Sonraki ay bir daha gelmemi söyledi. Benim az bir bilgim vardı konu hakkında. Doktora sorduğumda bana yaşım nedeniyle çocuk sahibi olmak istiyorsam acele etmem gerektiğini söyledi, yoksa çok zorlaşabilir dedi. Normalde sendroma sahip insanlar düzenli yumurtlayamıyorlar, bu yüzden de hamile kalmaları zorlaşıyor. Benim durumum öyle değil, düzenimde bir sıkıntı yok. O şüphe beni çok korkuttu. Birçok çalışma okudum. Doktorun anlattığı kadar umutsuz ve kötü değildi. Çok kolay bir şekilde de hamile kalanlar vardı. Katı bir sağlıklı beslenme, bazı vitaminler ve bolca sporla kolaylaşabiliyor. Hepsini yapıyorum, sadece geçende senin evinde şarap içtim o kadar.” Bana güven verdiği için anlatmam kolaylaşmıştı. Ayrıca evleneceksek bunu bilmesi gerekiyordu.

“Şüpheye düştü diyorsun tanı koymamış, anlattıklarına göre sende bu durum yok. Sadece korku seni ele geçirmiş, bir de şu söylediğin biyolojik saatin. Başka birine gitmelisin, bu konuda çalışmış bir doktora. Rahatlamadan normal bir... işleyişe sahip olsan bile yine zorlaşacak. Ortak iş yaptığımız bir tanıdığım var, o söylemişti. İlk çocuklarının hiçbir problem olmadığı halde zor olduğunu... Ben de diyet yapıyor sayılırım.” Bunu kendi gözlerimle fark etmiştim zaten. Bakalım bana ne kadarını anlatacaktı.

“Şeker kesinlikle yasak, ilk başta çok zor gelmişti,” dedim bir itirafta bulunarak.

“Sen pasta yemeyi çok seversin. Çocukken sürekli doğum gününün olmasını isterdin.” Bu ayrıntıyı hatırlaması beni gülümsetti.

“Evet ama artık yemiyorum. Çok canım çekse de,” dedim üzgün bir şekilde. Eski günlerimi özlediğim zamanlar oluyordu.

“Bu kadar kısıtlama sürdürülebilir değil. Ben denedim yapamadım,” dedi ve o da beni şaşırttı.

“Sen neden korkuyorsun?”

“Yaşlanmaktan ve kalp krizinden.” Bir an durdum, ciddi mi diye ona baktım.

“Ciddi misin?” Başını salladı. Sanki bana büyük bir sırrını anlatmış gibi hissediyordum.

“Yapayalnız yaşlanmaktan. Bir köşede oturup çaresiz bir şekilde ölümü beklemekten. Behram o kadar çok olaya şahit oluyor ki anlattıkları beni çok etkiledi.”

“Sen benden daha umutsuzmuşsun. Çok kötü senaryoların var. Hem sen yalnız değilsin; köpeğin, kuşların hatta kurt ve ayıların bile var,” dediğimde güldü. Biraz rahatlamış gibiydi, aynı zamanda ben de öyleydim.

“Gerçekten bitik bir haldeyiz,” dedi dalgın bir şekilde. Saatime baktım, sandığımdan çok daha uzun süredir konuşuyorduk.

“Evet ve şu anda buradan ayrılmam gerekiyor. Spor vaktim geldi. Bana kararını söylersin, odalarımız yan yana nasıl olsa.”

“Tamam.” Bu sefer çantamı alıp çıkabildim. Garipti ama iyi hissediyordum. Sonunda doğru ya da yanlış bir çözüm bulabilmiş ve cesur davranıp ona söyleyebilmişim. Hiç söylemeyebilirdim de. Ayrıca yalnızlıktan korkması o kadar tanıdık gelmişti ki bana, kendimde onu görür gibi olmuştum. Sorunlarımız ortaktı, birbirimize tereddüt etmeden güvenebilmiştik. Bunları da artı hanesine yazabilirdim.

Gece vakti kapıma vurulduğunda irkildim ve elimdeki kitabı bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Kimin geldiğini tahmin ediyordum ama vakit yanlıştı. Kapıyı açtım ve tahmin ettiğim kişiyi gördüm. O ise bir an şaşkınlıkla baktı. Gözümdeki numaralı gözlük onu şaşırtmış olmalıydı.

“Merhaba, Nüzhet,” dediğinde kenara çekildim geçmesi için.

“Seni bu kadar çabuk beklemiyordum. Sabahı beklersin diye düşünmüştüm,” dedim kapıyı kapatırken.

“Sabahı beklersem kararımı değiştirmekten korktum.” Bu çok net bir cevaptı. Ben de öyle olacağını sanmışım ama öyle olmamıştı.

“Korkuyorsan doğru kararı almamışsın demektir.” Elime bir kâğıt tutuşturdu. Risk analizi yazısını görünce gülümsedim. Yalnız onda artı kısmı daha azdı. Eksi kısmında özellikle Mithat’ın kardeşi yazması sinirimi bozdu. O da anında bunu yakaladı.

“Kızacağınızı tahmin ediyordum,” derken koltuğa oturmuştu.

“Tamam kızmıyorum, objektif olacağım.” Karşısına oturdum ve konuşmasını bekledim.

“Ben iş yaparken hislerime çok güvenirim. Bir insanı ilk kez gördüğümde bazı düşüncelerim olur ve rahatsız eden kısımlar genelde doğru çıkar. Bugüne kadar hep böyle çalıştım ve başarılı oldum.”

"Evet... Sende rahatsız eden kısımlar var," dedim cümlesini tahmin ederek. Çünkü pek olumlu durmuyordu konuşmaları ve bu durumu da yadırgamadım. Belki olayın ciddiyetini ben de kavrayamamış olabilirdim ama hayattaki bazı olaylar yaşanmadan anlaşılmazdı.

"Hayır, tam tersi. Bu delilik olarak nitelendirdiğin düşüncen bana gözü karalık gibi geldi. Gözü kara insanlar korkmaz, risk alır. Risk alan insanlar başarısız olsa bile sonuçlarına katlanır, öyle kabul ederler durumu. Ki sen bir aktivist gibisin. Benden daha iyi anlatabileceğimi biliyorum durumu. Kısacası ilk başta beni çok şaşırttın, bana da delilik gibi geldi ama sonra ben de aynı senin gibi aslında hayatımızda değiştirmek istediklerimizin ortak olduğu düşüncesine katıldım. Teklifini kabul edeceğim ama bazı şartlarım olacak." Ne yalan söyleyeyim kabul edeceğine dair pek umudum yoktu. İçten içe de korkuyordum sonrasında ne olur diye ama hiç beklemediğim bir şekilde yaklaşmıştı olaya. Kabul ettiğini idrak edemiyor gibiydim.

"Ne gibi şartlar?" dedim sanki bir iş konuşmasındaymışız gibi.

"Öncelikle seni konunun uzmanı bir doktora götürmeme izin vereceksin. Kafanı bu konuda rahatlatman çok önemli. Bu evlilik kâğıt üstünde kalmayacak, gerçekten evli gibi davranacağız. Evimden vazgeçmem Nüzhet, benim evimde yaşayacağız. Yüzde yüz eminim orada yaşamayı çok seveceksin." Şu an ev ve doktor olayı pek problem gibi durmadı ama diğer söylediğini açması gerekiyordu.

"Gerçekten evli gibi derken neyi kastediyorsun?" dedim düşünceli bir şekilde.

"Birlikte yemek yemeyi, birlikte uyumayı, beraber zaman geçirmeyi, birlikte bir yerlere gitmeyi. Birbirimize saygı duyacağımızı düşünüyorum ama bir noktada birbirimizi de sevmemiz gerekecek. Bu olur mu bilmiyorum, denemeye çalışmalıyız. Çünkü eğer çocuk sahibi olacaksak mutsuz anne baba görmek onun için haksızlık olur. Bu yüzden de en azından bu şartların birçoğunu sağladıktan sonra ancak bunu denemeliyiz, evlenir evlenmez değil." Söyledikleri doğrudu, ona katılmamam elde değildi ama sevgi kısmından korkuyordum. Ben çabuk bağlanabilen bir insandım, onun bu konuda nasıl biri olduğunu bilmiyordum fakat kendisi bunu söylediğine göre o da bir şeye güveniyor olmalıydı.

"Haklısın," dedim onaylayarak.

“Şartlarımı kabul edecek misin?” Sesi ve duruşu ciddiyet doluydu. Ben de karşısında dik bir şekilde durdum.

“Sence başka seçeneğim var mı?” dedim kararlı bir sesle.

“Hayat ne garip değil mi? İki zıt insanı bile bir noktada birbirine muhtaç edebiliyor,” dedi bakışlarını odanın içinde gezdirirken. *Ya da öpüştürebiliyor* dedi iç sesim.

“Bence o kadar da zıt değiliz. Oturup konuşunca makul insanlar olabiliyoruz. Birbirimize korkularımızı anlatacak kadar...” Beni onaylar bir şekilde başını salladı.

“Benim de bir şartım var, Türkiye’ye dönmeden burada evlenmeliyiz,” dedim ciddi bir sesle.

“Bunu neden istiyorsun?”

“Çünkü orada bu özgürlüğü bulamayacağız. Şok tablosu yaratmak daha iyi.” Bir an düşündü, olacakları tartıyor gibiydi. İlk sorun ailelerimiz olacaktı. Habersiz evlenmemiz iki aileyi de çok şaşırtacaktı; özellikle de abimi.

“Hızlı olmasının bir yolunu bulurum,” dedi kabul ederek. İkimiz de birbirimize baktık. Bunun olacağına inanamıyor gibiydik. Çok hızlı olmuştu ve hayatımızda ilk kez derin derin düşünmeden sadece kâğıt üzerinde karar aldığımızı biliyordum. Değişim için yapmak zorundaydık. Hayat cesurları severdi.

YENİ BİR SAYFA

Bugün farklıydı. Yataktan kalkışım, pencerenin önüne gelip uyanan şehre bakış şeklim, hatta nefes alışım bile farklıydı. Heyecanlı hissediyordum, sanki yaramaz bir çocuk gibiydim. Yasak bir şey yapacaktım ve olacakları merak ediyordum. Saruhan dediğini yapmış ve bir yolunu bulmuştu. Bugün ikimiz bir aile olacaktık. O kadar garip geliyordu ki kulağa sanki başrolü ben değilmişim gibi hissediyordum. Saruhan benden daha temkinli yaklaşıyordu, her detayın üzerinden geçiyordu tekrar tekrar. Evet, kabul etmişti ama bana göstermediği sanki bir şey daha varmış gibiydi.

Beyaz, şık ve asil bir elbise seçtim kendime. Gelinlik giymek gibi bir arzum yoktu. Bu modern kesimli gelinlik olmayan ama öyle hissettiren elbiseleri seviyordum. Son dakikaya sıkıştırıldığımız için biraz gergindim açıkçası. Sanki bir aksilik gerçekleşecekmişçesine korkuyordum.

Şu an hazırlanmak bile garip geliyordu. Teklifi ben etsem de daha olayın büyüklüğünü idrak edememiştim. "Bu gerçekten olacak," dedim sesli bir şekilde. Gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım. *Alışacaksın hep böyle gelmeyecek* diyerek kendimi telkin etmeye çalıştım. Kapıya vurulduğunda daha da gerildim. Geçen hafta gittiğimiz düğün ve yaptığımız konuşma geldi aklıma. Etrafımızda sahte gülüşler saçan şık giyimli insanlar olmayacaktı. İkimizin de şikâyetçi olduğu bir durumun içinde olmayacaktık. Böylesi daha

iyiydi. Kapıyı açıp onu süzmeye başladım. Bu hali çok tanıdık ve itiraf etmek gerekirse smokinin içinde çok hoştu. O da aynı şekilde beni izledi.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Saruhan. Çekingen tavrını yadırgamıyordum, ben de öyleydim biraz ama yine de kararlı görünmek istedim.

“Rahatla, karşımda ağlamayı beklemiyorum.” Dokundurmama gülümsedi. Ben de *bir dakika* işareti yaptım ve içeriden küçük beyaz çantamı aldım. Odadan çıktığımızda ilk başta ne yapacağımızı bilemedik. İki tarafın da duygusuz olduğu bir ilişki nasıl yürütülürdü ikimiz de bilmiyorduk.

“Koluma mı gireceksin, elini mi tutayım ya da bir şey yapmayayım mı?”

Saruhan’ın kararsızlığına hemen son noktayı koydum. “Koluna girebilirim,” dedim. O kadar tuhaftı ki şu halimiz... İkimiz de birbirimizden çekiniyorduk.

“Gerçekten evliymiş gibi olmayı isteyen sen değil miydin? Çok çekingensin,” dedim imalı bir sesle. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Sonunda gerçek Nüzhet’e ulaştık. Kafan gerçekten rahatlamış olmalı,” dedi o da laf sokarak. Kolunu uzattı ve ben de gereğini yaparak koluna girdim. Çocukluğumuzdan beri ilk kez öpüşmemizi saymazsam ona temas etmemiştim.

“Bu tek taraflı bir yarar değil, iki taraflı,” diyerek ona hatırlatmak istedim.

“Yine teşekkür etmedin,” dedi direterek. Yürümeye başladık ama ikimiz de biraz tuhaftık.

“Teşekkür ederim Saruhan, sen de çok yakışıklı görünüyorsun.” İltifatıma aldırmadı, yürürken insanların bize olan bakışları değişti. Asansördeki bir kişi bize mutluluklar diledi. İkimiz de bir an bunu garip karşılayıp sonradan farkına vardık. Konsolosluğun bekleme salonunda yan yana otururken onunla aynı duyguları paylaşıyordum. Acaba bu yaptığımız doğru muydu? Pişman olma yüzdemiz kaçtı? Önümüzden mutlu ve oldukça heyecanlı bir çift geçerken ikimiz de onlara baktık. Doğru olan buydu. Biz şu an sistemin dışına çıkıyorduk. Sistem sizi bu yüzden cezalandırabilirdi.

“Bu ifadeden hiç hoşlanmayacaksın biliyorum. Gazeteler böyle yazabilir, hazırlıklı ol. Birazdan bir milyarderin karısı olacaksın.” Gözlerimi kısarak ona döndüğümde o da bana eğlenerek baktı.

“Ne kadar kötü bir dil... Sanki başka vasfım yokmuş gibi. Soyadım değersiz mi benim?” Kızgın oluşuma alayla baktı. En azından o rahatlamamanın yolunu bulmuş gibi görünüyordu.

"Soyadın iki kat değerli olacak. Benim fikrim değil bu tahmin çünkü... Benimle görülen kadınlar için buna benzer bazı başlıklar atıldılar. Magazin-den nefret ediyorum. Çirkin bir adam olsan bile zenginlik kadınları mıknatıs gibi çekiyor." Sitemi normaldi ama ben tam aksine biraz magazin severdim. Her kadın magazin severdi, bunu ona itiraf etmeyecektim elbette. O an kalemde taşlar yerine oturur gibi oldu.

"Bir dakika..." dedim ve merakla ona baktım.

"Diğer kadınlarla bu yüzden yürümedi çünkü çoğu sana bu yönden yaklaştı. Hem yakışıklısın hem de çok zenginsin." Omzunu *öyleyim* dercesine oynattı.

"Onların düşüncelerini ölçmek için bazı sorular sordum ve çoğu rahatsız oldu bu durumdan. Ben de onları bir daha aramadım ve bana ulaşmalarını engelledim. Dürüst birini bulmak çok zor. Teklifini kabul etmemin en önemli nedeni bu, dürüstçe bana her şeyi anlattın. Ben de senin hakkında bir tahminde bulunayım; fazla dominantsın ve erkekler bu yüzden senden kaçtı. Bir de Mithat faktörü var tabii." Sinirle iç çektim, evet abim de taş koyuyordu ama bu da benim testim olmuştu. Abimin baskısına dayanamayan zaten benimle olmaya uygun biri değildi.

"Acaba burada bizim gibi bu tarz konuşmalar yapan olmuş mudur?" Sistemin içinde olmak daha doğruymuş gibi geliyordu. Ya da hayattaki kalıplarına olan inanışımız bizi bunaltıyordu.

"Sanmıyorum, biz ilk olabiliriz." Etrafı izlemeye devam ettik. O an işleri bu kadar çabuk nasıl hallettiğini merak ettim. Ufak bir tahminim de vardı.

"Saruhan... evleneceğimizi Behram biliyor mu?" Sorumu duyunca bakışlarını kaçırdı. Tahminim doğru çıkmıştı.

"Sence bu kadar kısa sürede izinler almak, işleri hızlandırmak kolay mı? Ondan yardım istedim, tabii ki öğrenmiş oldu. Nüzhet o benim en yakın arkadaşım, birbirimizin tüm sırlarını biliriz. Ağzı çok sıkıdır, adamın işi bu." Ona güveniyordum aslında konu tam olarak bu da değildi, sadece tahminimi doğrulamış olmuştu.

"Peki..." Biraz daha oturduk öyle ama aramıza bir sessizlik hâkim oldu. İkimiz de düşünceliydik. Bir an evvel olup bitsin istiyordum. Her an vazgeçmekten korkuyordum. Oysa kararı almak bundan daha kolay olmuştu. Hatta ona söylemek bile. Elimdeki çiçeğin yapraklarını düzelttim dikkatimi

ona vermeye çalışarak. Aksine sıkıştırdığım yerden tekrar çıktılar inat eder gibi.

“Hırsını çiçekten çıkarma,” deyip bakışlarını karşıya dikti.

“Vazgeçmek için hâlâ vaktin var.” Bunu normal bir şekilde değil de sanki üzgün bir şekilde söylemişti. Bir an yanlış anladığımı düşündüm. Onun benden daha hızlı bu fikre alışması beni şaşırttı.

“Sadece gerginim, olacakları düşünüyorum,” dedim kendimi savunarak.

“Abinden çekinmediğini söyledin, ailen de kabul etmek zorunda kalacak. Evimin şehre uzak olmasını sevmiyorsun, başka hangi neden kalıyor? Evet, evli gibi olalım dedim ama...” Duraksadı ve kulağıma doğru eğildi.

“Sen istemediğin sürece birlikte olmayız, normal evliler gibi balayı geçirmeyeceğimizin farkındayım.” Bu aklıma bile gelmemişi ama açıklık getirmesi iyi oldu.

“Konu bu değildi, neyse ki sen her şeyi düşünmüşsün,” dedim ve imamı anında anladı. Gözlerini kısıp bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Biyolojik saat deyip duran sen değil miydin?” dedi üste çıkmak istemesine.

“Beni öpen sen değil miydin?” dedim onu bastırarak.

“Sen de karşılık verdin.” Bir an ikimiz de başımızı çevirip bizi şaşkınlıkla izleyen görevliye baktık. Dışarıdan nasıl göründüğümüzü bilmiyordum ama görevlinin yüzü pek iç açıcı değildi.

“Sıra sizin,” dedi ve hemen kaçtı yanımızdan. Saruhan hemen toparlanıp ayağa kalktı ve elini uzattı yardım etmek için. Elini tutup ayağa kalktım. O an bu tavrımızı doğru bulmadım, iki yetişkin olarak böyle atışmaları geride bırakmamız gerekiyordu ki bazı anlarda bunu fazlasıyla başarıyorduk. O yüzden ılımlı olmak istedim, o da aslında bir nevi kendi düşüncesini beni rahatlatmak için söylemişti.

“Bu er ya da geç olacak bu konuda endişelenme. Eğer benden etkilenirsen benim de etkilenmiemi sağla,” dediğimde yutkundu ve hemen yüzüne çekidüzen verdi. Bunu neye yormam gerektiğini düşünecek zamanım yoktu. Hızlı adımlarla içeriye girdik ve bize ayrılan masaya oturduk. İkimizin de yüzü gülmüyordu ve ilk başta nikâh memuru bize düşünceli bir şekilde baktı. Bitse de gitsek modumuzu fark etmişti.

"Çok heyecanlısınız sanırım," dedi ortamı yumuşatmaya çalışarak. Saruhan benim gibi memurun yüzündeki ifadeyi fark ettiği için hemen duruma el koydu.

"Öyleyiz," dedi Saruhan yumuşak bir sesle sonra bana döndü.

"Değil mi aşkım?" Sondaki aşkım kelimesini duyunca gülmemek için zor tuttum kendimi. İyi bir oyunculuk sergiliyordu ve ona uymam gerekiyordu.

"Öyle aşkım, heyecandan ellerim titriyor." Gerginlikten titrese de memur bize inanmış görünüyordu. Bu yüzden hemen nikâh törenimize başladı. Benim evet demem daha kolay oldu ama Saruhan bir an kaşlarını çatıp bana baktı, sanki düşünüyormuş gibiydi. O an biraz korktum. Neyse ki benim yüzümü gördükten sonra evet diyebildi. İmzamı atıp kalemi ona verdim ve hızlı bir şekilde imzalamasını izledim. Bunu günde defalarca yaptığı için eli yatkındı. S çizip alt kısma *andar* yazınca S'nin altını ters C gibi kullandığını anladım. Değişik gelmişti. Tören biterken beni almımdan öptü. Salondan çıkarken gülmemek için kendimi zor tutuyordum ama kapağa geldiğimizde infilak ettim.

"İnanmıyorum başardık," demem gülmemle pek ilişkili durmuyordu. Hatta durup ters bir şekilde bana baktı Saruhan.

"Az kalsın adam bizi sorgulayacaktı," dedi hafiften sinirlenerek.

"Evet ama canım *kocışım* buna hemen el koydu çünkü o kriz anlarını yönetmekte usta biri." Bu tabirden nefret ediyordum ama onu gıcık etmek de istiyordum.

"Nüzhet ben ciddiym, hem cıvıklıktan hiç hoşlanmam eski haline dön." Yüzü söylediklerini kanıtlıyordu. Suratımı yapmacık şekilde astım.

"Tamam be, iki dakika dalga geçmeme izin vermedin." Hava kararmaya başlayacaktı birazdan. Yan yana yürürken ona bakıyordum. Gerçekten de artık evliydik, tek kelimeyle inanılmazdı. Hayat arkadaşı olarak Saruhan'ı seçeceğimi söyleseler dalga geçip dakikalarca gülerdim bu duruma. Dünya sizi şaşırtabilecek sürprizlerle dolu bir yerdi. Saruhan nikâh masasında beni korkutmuştu, bir de *vazgeçmek için zamanın var* diyen kendisiyken neden öyle davrandığını merak ettim.

"Evet demeyeceksin diye korktum. Bu benim dalga geçmemden daha kötü," dedim ciddi bir ses ve duruşla.

“Bir an dememeyi düşündüm.” O da ciddiymi ve bu beni biraz düşündürdü.

“Gerçekten mi? Ben sanmıştım ki...” deyip bakışlarımı yere çevirdim. Utanmıştım, bir anda modum düştü. Evleneli daha dakikalar olmuştu, neden kararını değiştirmeyi düşündüğüne anlam veremedim. Aynı şekilde böyle hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmeme de...

“Ben de senin kararlı olduğunu sanmıştım.” O da nikâhtan önceki halime atıf yapıyordu. İkimiz de aynıydık aslında, durumumuza dışarıdan bir göz olarak baksaydım bu tavrı tamamen normal karşılardım. Çünkü evliliğimiz bir anlaşma üzerineydi. Birbirimiz için risk analizi bile yapmıştık, iş gibi düşünmüştük. Aynı boğucu hayatta yaşayan farklı iki insandık ve ortak bir noktada birleşmiştik. Ona gerçekleri hatırlatmak istedim.

“Birkaç dakika geçti, eğer böyle olacaksak her şey daha da zorlaşacak.” O eğlenceli halim geride kalmıştı. Dediği gibi eski halime dönmüştüm. Arkadaşmış gibi yan yana yürümeye devam ettik. Yüzüme kaçamak bir bakış attığında moralimin bozulduğunu görmüş oldu. Hiç beklemediğim bir şekilde elini belimde hissettim.

“Sert davrandım, kusura bakma,” dedi üzgün bir sesle.

“İnsan düşünürken gerçeği net kavrayamıyor çünkü o an soyut bir âlemde geziniyoruz ama o masaya oturduğumda her şey somut hale geldi. Bu da beni bir anlık korkuttu. Düşüncelerimi gözden geçirmemi sağladı. Aynı şeyi sen de yaptın gördüm, bunu yargılamadım. Çünkü yaptığımız olağan bir şey değil. Bunu yaşayarak öğreneceğiz ama senden umutluydum.” Hayal kırıklığına uğramış sesimi duyduğunda *yanındayım* dercesine eli kayarak vücudumun yan tarafına geldi ve hafif bir şekilde beni kendine çektiğini hissettim.

“İkimiz de birbirimizden korkuyoruz. Bir fren mekanizması oluşturmamız gerek. Biri diğerini uyarmalı sınıra dayandığında.” Ona katılıyordum, başımı salladım.

“Birkaç aya bunu çözmüş oluruz,” dedi çok daha rahat bir sesle. O an hiç arabaya binmek istemedim. Açık havada olmak daha iyi hissettiriyordu. Ayrıca otel çok uzak sayılmazdı.

“Yürüyelim mi?” dedim başımı ona çevirdiğimde.

"Üşüdüğünü hissedebiliyorum." Eli sıcacıktı ve dokunduğu kısım pek üşümüyordu.

"Çok üşürsem söylerim," dedim çocuksu bir tavırla. Bu halim hoşuna gitmiş gibiydi, yüzünde çekici bir gülümseme belirdi.

"Buradaki son gecemiz, bir şeyler yapalım. Artık kafalarımız daha rahat nasıl olsa." Tam anlamıyla o rahatlığı hissedemiyordum çünkü o hâlâ aile dostumuzun oğlu gibi geliyordu. Onunla yaşamaya başladığım zaman bunun olacağını düşünüyordum. Tamamen normaldi ve dediği gibi ben de bir şeyler yapmak istiyordum.

"Yemek yeriz, belki sonra da gece kulübüne geçeriz. Dans etmeyi sever misin?" dedim onun fikrini ilerleterek.

"Pek değil, o konuda iyi olduğumu düşünmüyorum. İnsan sürekli ciddi durunca her yerde öyle davranmak zorundaymış gibi hissediyor kendini."

"Üzerinde çalışırız." Belli belirsiz başını sallayarak teklifimi kabul etti.

Orele doğru yürüdük ve bana ceketini verdi, üşümüyorum desem de itiraz kabul etmedi. Neyse ki otelin içi sıcacıktı ve hemen yemek salonuna çıktık.

"Çok az yiyorsun," dedi tabağımda kalan yemeklere düşünceli şekilde bakarak.

"Hormonlarımın düzgün çalışması ve diğer metabolik olaylarımı bozmaması için böyle yapmak zorundayım. İtalya'dayım ama pizza bile yiyemiyorum." Yemek yeme zevki hayatımdan çıkmıştı. Bazen üzücü oluyordu ama yapacak bir şeyim yoktu.

"Şu an pasta yemek ister miydin?" Başımı salladım çünkü kanayan yaramdı. Sağlıklı muadilleri asla aynı tadı vermiyordu.

"Bence fazla kaygılanıyorsun. Kesin tanı bile koyulmamış sana."

"En sağlıklısı bu, eğer hiç hastalığım olmasaydı da en sağlıklısı bu olacaktı. Neyse moral bozmak yok. Hem sen de dikkat ediyorsun," dedim dengeli dağılıma sahip tabağına bir bakış attığımda.

"Ama ben pizza yedim." Yüzümü astığımı görünce özür diler gibi elini kaldırdı. Ben de omuz silktim ve bakışlarımı dans eden yaşlı çifte çevirdim. Çok tatlı duruyorlardı. Onları görünce istemsizce gülümsedim.

"Dans edelim mi?" dedi Saruhan aniden.

“Şimdi mi?” Başını salladı ve hemen doğrulup ayağa kalktı. Ondan böyle hamleler beklemiyordum. Garipti belki ama bu ufacık adımı bile iyi gelmişti. Elimi tutup itiraz istemeyen bir yüzle bana baktı. Ona uydum ve yaşlı çiftin yanında yerimizi aldık. Ellerini belime koydu. Ben de kollarımı boynuna doladım. Fazla yakındık ve biraz rahatsız hissettirse de artık bu duruma alışmam gerekiyordu. Yüzünü izledim yavaşça, gözleri odanın rengine göre yine değişmişti. Bunu sevdiğimi kendime itiraf edebildim o an.

O da beni izliyordu ve soru sorar gibi yüzüme baktı.

“Gözlerin önceden beni korkutuyordu ama onlara doğru dürüst bakmadığım için gerçeği görememişim. Rengi sürekli değişiyor ve bu benim hoşuma gitmeye başladı,” dedim itiraf ederek.

“Bana âşık mı oluyorsun, Nüzhet?” dedi alaycı bir şekilde gülümserken.

“Olmamı ister miydin?” diyerek ona uydum.

“Evet, öylesi daha kolay olurdu.” Güldüm, haklıydı birbirimize âşık olmamızla sisteme direkt kanalize olacaktık ve bizi yutmasını engelleyecektik.

“Umarım gelecekte bu olur, olmasını gerçekten isterim.” Yüzüm ciddi ve samimiydi, o da bunu fark etti.

“Bir hafta öncesi ile şimdi yaşananlar arasında ne kadar çok fark var. Bu hıza yetişemiyorum,” dedi o da başka bir durumu itiraf ederek.

“Belki sana âşık olmam da bu kadar hızlı olur. Tüm hünerlerini göster bana.”

“Bu biraz yanlış bir cümle,” dedi ve gözleri kısıldı. O an onda farklı bir enerji yakaladım, gözlerinin ışıldadığını gördüm.

“Neden?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bunu genelde mutfakta söylerler. Bir de...”

“Bir de...” dedim onu taklit ederek. Diyeceğini merak ediyordum.

“Yatakta,” dediğinde güldüm. Hiç aklıma gelmemiştii, haklıydı. Gülüyordum ama yüzümün de biraz pembeleştiğinden emindim.

“O seviyeye ne kadar var bilmiyorum. O olay olana kadar beni doktora götüremezsin.”

“Neden?” dedi saf bir şekilde.

“Evli olup bakire olmak tuhaf olur da ondan.” Bir an kendine kızdı aklına bu detay gelmediği için.

"Haklısın. Ben sanmıştım ki..." Belki çoğu kişi öyle sanıyor olabilirdi. Haklarınızı savunmak insanların akıllarına daha özgür ruhlu biriymişsiniz gibi işleniyordu; bunu yapmanız daha kolaymış gibi.

"Ben hep beyaz atlı prensimi bekledim ama gelmedi, sırf yapmış olmak için yapmak istemedim. Her duyguyu hissederek yapmak daha doğrudu benim için. Birçok fırsatım vardı ama başlamadan bitirdim. Bu konuda Türkiye şartlarına uymam evet gülünç." Gülmedi bu söylediğime, daha çok düşünceli göründü.

"Sakin ben de öyleyim deme, asla inanmam," dedim gözlerimi büyüterek.

"Hayır değilim," dedi anında.

"Birimizin deneyimli olması iyi bir haber." Cümlemi ona takılmak için söylemiştim ama ona farklı tesir etti.

"Burada kıskançlık yapman gerekiyordu," dedi muzip bir şekilde. Onu gerçekten çok sevsem öyle bir tavır alır mıydım? Kesinlikle alırdım. Bazen inanılmaz kıskanç olabiliyordum. Yine de onu geçmişiyile yargılayamazdım.

"İnsanların cinsel hayatı hakkında yorum yapamam. Ayrıca geçmişi de değiştiremem. Yapmış olanlara saygılıyım, yapmamış olanlara da... İlk dansımızda ne konuşuyoruz!" dedim durumun tuhaflığına inanamayarak.

"İlk dansımız değil. Çocukken de dans etmiştik, sonra Mithat gelip berbat etmişti. *Çek ellerini kardeşimin üzerinden,*" dedi abimi taklit ederek. Hatırlamaya çalıştım, ardından gözlerim büyüdü. Evet haklıydı, o günü hatırladım ama tetikleyicisi abimin davranışydı.

"Mithat o zaman bile kıskançtı. Umarım haberi öğrendiğinde düşüp bayılmaz." Sesi çok tatsızdı ve bana da sirayet etti. Az çok abimin o şaşkınlığını hayalimde canlandırabiliyordum.

"O ilgi alanımda değil. Döndüğümde onunla arama mesafe koymak istiyordum, bu iyi bir bahane olabilir benim için." Başını salladı sanki geçiştirmek istercesine, aklında başka bir şey var gibiydi.

"Biraz dağıtalım mı? Sarhoş olmak ister misin?" dedi birden. Acaba bu konuda çok mu üzgün görünmüştüm bilmiyordum.

"Çok içmemem gerek, hatta hiç olsa daha iyi olur."

"Bir günden bir şey olmaz. Yukarıya çıkalım, odaya isteriz."

“En mutlu günümüzde sarhoş olmak, mükemmel!” dedim ironi yaparak. Güldü ama sonra elimden tutarak beni çekti. Oda olarak benimkini seçtik. Yatağın önünde bacaklarımızı uzatarak yere oturduk. Ben daha hızlı sarhoş olmak için şampanya istedim Saruhan ise İskoç viskisi aldı. O keyifle içerken ben tam tersi hızlıydım. İkinci kadehimi de hızlı bir şekilde bitirdim. Kafamın bulanmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Sanırım oldu,” dedim ve başımı omzuna yasladım. Konuşmam bana bile garip gelmişti. Sarhoş olmayalı uzun zaman olmuştu.

“Daha iki kadeh içtin, çabuk bıraktın kendini.” Onun alaycılığına alışmam gerekiyordu kesinlikle. Seviyordu da pek bırakacak gibi değildi. Özelliklerinizden kolay kolay vazgeçemezsiniz.

“Sabaha çok başım ağrıyabilirdi, hem yarı sarhoş olmak da iyi.” Çatalanan sesim hâlâ tuhaf geliyordu. Yine de onunla konuşmak istiyordum.

“Hem bir milyarderin karısı sorumluluk sahibi olmalı, eşini iyi temsil etmeli değil mi ama?” Bu dediğime güldü. Ben de kendimi gülümserken buldum.

“İlk cümle karısıyken sonra eşine döndün. Dalga geçerken bile kendi doğrularını uygulamayı unutmuyorsun.”

“Alışsan iyi olur. Peki ben senin hangi özelliğine alışmalıyım?” Biraz düşündü sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Aynı sokaktaki gibi bir kolunu belime sardı. Ben de ona daha fazla sokuldum. Kafamız hafif bulanık olduğu için mi bu kadar yakınlaşmıştık bilmiyordum.

“Bazen eve iş getirebiliyorum, boş kalmaktan inanılmaz derecede rahatsız oluyorum. Tatilleri pek sevmiyorum.” Onun da sesi az da olsa değişmeye başlamıştı. İsholik olması beni hiç şaşırtmadı.

“Burada da çalışıyor sayılmayız aslında,” dedim sakın bir sesle. O da başını başıma yasladı yavaşça.

“İnsan ilişkileri dışında burada konuşuyoruz, pek boş kaldık sayılmayız,” dedi ve dalgın bir şekilde konuşmaya devam etti.

“Evimde vakit geçirmeyi çok seviyorum. Kendime bir yaşam alanı kurdum, orada olmak huzurlu ve güvende hissettiriyor. Teknolojiden ve getirdiklerinden bazen nefret ediyorum.”

“Bir daldan dala atlayış mı hissettim acaba?” dedim alaycı bir sesle.

"Hiç kaçırma zaten," dedi sitem edercesine.

"Kendine neden cesaretsizim diyorsun?" dedim konuyu değiştirmek için.

"Çünkü hep böyle güçlü görünmek zorundaymışım gibi yaşadım. Zayıf hissettiğinde bile güçlü olmak... Sonuçlara katlanmaktan korkuyorum, kötü bir sonucu yaşamamak için kabullenip yokmuş gibi davranıyorum, ama içten içe beni kemiriyor aslında." Kolayca itiraf etmesi beni şaşırttı da artık onun eşiydim, derin konuşmalar yaparken hiç zorlanmıyorduk. Evindeyken dertlerimi kolayca ona anlatmıştım, şimdi o da bana gerçekleri anlatıyordu.

"Bence..." dedim ve kafamı kaldırıp ona baktım.

"Bu senin için bir bahane, yapabilirsin sadece bir kere zinciri kırmak gerekiyor. Bu cümleyi şirketinde kurduğunu düşündüm de ne kadar komik olurdu? Çoğu kişi senden korkuyor." Bakışları gözlerimi buldu. Oradaki ciddiyeti anında fark ettim.

"İnsanlar güce tapar, Nüzhet. Herkes güçlünün yanında yer almak, onunla aynı tarafta olmak ister. Bir kere düş, o güç yerle bir olsun üstüne basıp geçerler yanında kimse kalmaz. Ben bugün bu kadar güçlü olmasam yanımda olurlar mıydı? O yüzden çoğu kişi bana samimiyetsiz geliyor. Sahre samimiyete kanmıyorum ve bu konuda ustalaşmış sayılırım." Ona hak veriyordum, aynı ortamlarda bulunduğumuz için bariz gerçekleri ben de kendi gözlerimle görmüştüm. İnsanlar adil değillerdi, çok hızlı saf değişimlere ben de şahit olmuşum.

"Belki de bu yüzden yakın arkadaşım yok. Kızlar... bazen çok kışkanç olabiliyorlar." Bakışlarımı kaçırdım. İlk başlarda kendimi kötü hissediyordum ama sonra alıştım ve bir daha da bu alışkanlıktan ayrılamadım. İnsan yaş aldıkça çevresini küçültüyor, hayatın verdiği derslerden sonra yalnızlaşıyordu.

"Bunu biliyorum." Dalgın bakışlarla karşıya bakarken bir yudum daha içti, ben de onu izledim. İkimiz de rahatlamıştık ve bir durum tespitinde bulunmak istedim.

"Düşünüyorum da fena gitmiyoruz, değil mi? İmza atalı kaç saat oldu?"

"Saat mi sayacaksın?" dedi alaycı bir şekilde gülerek.

“Hiç bu kadar sık güldüğünü görmemiştim,” dedim bir gerçeği fark ettiğimde.

“Belki benim kafam da rahatlamıştır.” Elindeki bardağı aldım ve bir yudum içtim. Tadını merak etmiştim.

“Hiç böyle beklemiyordum hafif bu,” dedim tadını aldığım da.

“İskoçlar hayat suyu diyorlar. Sen bundan iki tane içsen daha çok sarhoş olurdun, tadına aldanma.”

“Hayat suyu demek?” Başını salladı.

“Evet, Galcesi o anlama geliyor,” dedi yavaşça. Sonra kaşları çatıldı.

“Unuttum! Ben nasıl damadım!” Elini çekti ve yatağın üstüne attığı ceketine uzandı. Neyi unuttuğunu anlamamıştım.

“Yüzüksüz evlilik mi olur?” Bunu ben bile unutmuştum. Ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. İçindeki yüzükleri merak etmiştim.

“Hızlısın Saruhan, hangi ara aldın?”

“Ben zamanımı iyi yönetirim.” Kutuyu açtı ve bana kendi yüzüğünü verdi. Sadece alyansların olduğunu gördüm.

“Senin takmanı istiyorum. Teklifi sen yaptın, yüzüğümü de tak, Nüzhet.” Bana bile tuhaf geldi kurduğu cümle ama güldüm çünkü haklıydı.

“Yüzüğünü daha önce almam gerekirdi, teklif ederken.” Elini uzattığında yüzüğünü taktım. Elinin bu kadar büyük olduğunu, aynı zamanda parmaklarının da bu kadar uzun olduğunu bilmiyordum.

“Sen iyi piyano çalarsın,” dedim dalgın bir şekilde. Elimi tuttu ve o da benim yüzüğümü parmağıma taktı.

“Hiç merak salmadım,” dediğinde elimi uzatıp yüzüğün duruşuna baktım, gerçekdışı geliyordu.

“Dinlemeyi severim, keşke merak salsaymışsın.” Hâlâ yüzüğümü incelemeye devam ediyordum. Normal bir alyanstı işte. Gerçi içimden bir ses normal olmadığını, Saruhan’ın asla ucuza kaçacak birine benzemediğini söylüyordu.

“İstersen birlikte öğrenebiliriz, yeni bir şeyler öğrenmeyi seviyorum.” Arkama yaslanırken bedenimdeki ağırları hissettim. Zor, stresli bir gündü.

“Olur, kendimi yorgun hissediyorum. Sanırım uyuyacağım. Banyoda soyunmaktan nefret ederim,” dedim bir an durumun ciddiyetini kavrayarak. O gerçek evliler gibi olmasını istiyordu ve ben de şartını kabul etmiştim.

"Burada soyun, sana bakmam." Bu cümlesi içimi rahatlattı ama dalı, sonra böyle olmayacağını biliyordum.

"Bu şartlar altında çocuk yapacağız bir de çok ironik. İkimiz soyunduktan sonra gözlerimizi kapatıp, örtülerin altına saklanarak yaparız artık." Kendini tutamadı ve kahkaha attı. Bu kadar eğleneceğini düşünmemiştim. Sonra ben de güldüm ona uyarak.

"*Sitcom* dizilerindeki gibi değil mi, arkaya bir de müzik ekleyip örtüyü oynattık mı tamamdır."

"Bence ikimizin de kafası güzel artık." Elinden tutup ikimizi de ayağa kaldırdım ve arkamı döndüm.

"Fermuarımı aç, kapatırken de zorlandım."

"Şu an emir veriyorsun, farkında mısın?" Yavaşça fermuarı indirip geri çekildi. Tenime bakmamaya çalıştığını hemen fark etmiştim.

"Arada böyle yapabilirim ama bu emir verdiğimi göstermiyor, normalim böyle sen de kabul et."

"Ya da üzerinde çalışalım, teşekkür etmemen gibi." Onu duymazlıktan geldim ve saten pijamalarımı almak için dolaba doğru gittim. Gözlerimi kapatsam uyuyacakmışım gibi hissediyordum. Yarın zor bir gün olacaktı, bunu biliyordum. Elbiseyi çıkardım ve hızlı bir şekilde giyindim. Beni izleyip izlemediğini bilmiyordum ama izlese de onu suçlu bulmayacaktım. Er ya da geç birbirimizi çıplak görecektik. Bu çok uzakmış gibi duruyordu ama beni doktora götürmek istediği için yakın da olabilirdi. Elbisemi yerden alıp askıya astım. Artık uyuyabilirdim.

Kendimi yatağa attığımda beni izliyordu.

"Birlikte uyumak istediğini söylemiştin." Başını salladıktan sonra o da yanıma uzandı. Birbirimize baktık öylece.

"Biliyor musun, öpüşmemiz beni şaşırttı," dedim sadece onun duyabileceği şekilde.

"Ne açıdan?" Gözlerimizin içine bakmak sanki öpüştüğümüz o geceki gibi hissettirdi. Bakışlarının üzerimde farklı bir tesiri vardı. Öyle ki bana bir itirafta bulundurttu.

"Güzeldi, hatta çok güzeldi. Hiçbir erkekle öyle öpüşmemiştim." Gözlerinde minik de olsa farklı bir ışıltı yanıp söndü.

“Sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?” *Olur* dercesine başımı yas-
ukta hareket ettirdim. Şu an bunu sorgulayacak bilinçte değildim. Bana
yaklaştı ve dudaklarıma minicik bir öpücük bıraktı. Elleri saçlarıma gitti.
Yüzüme düşen bir tutam saç nazikçe geriye attı.

“Nüzhet artık yalnız değilsin,” dedi fısıltıyla.

“Artık yalnız değiliz,” dedim. Gözlerimi kapattığımda tatlı bir mutluluk
içimi sardı. Şimdiden kendimi sorunlara karşı daha güçlü hissediyordum.
Kafam rahatlamış olsa gerekti, bu yüzden uykuya dalmam zor olmadı.

ŞOK TABLOSU

Gözlerimi açmamla birlikte tavanla bakışmam bir oldu. Güneş ışıkları odayı doldurmuştu ve odanın dışındaki koşuşturma seslerini duyabiliyordum. Bugün dönüş günüydü ve uçağım öğleden sonraydı. Biraz daha uyuyabilirdim. Diğer tarafa doğru gülümseyerek döndüm ama bir anda gözlerim kocaman açıldı. Dün olanlar bir bir aklımdan hızla geçerken bu durumu garipsememem gerekiyordu ama garipsedim. Saruhan'ın üzerindeki gömlek ve pantolonla kötü bir uyku deneyimi yaşadığını düşünüyordum. Ayrıca onu sıkıştırıp az alan bırakmıştım. Sığabilmek için mücadele etmiş gibi görünüyordu. Saçları her zamanki özeninden yoksundu ve dağılmıştı. Çocukken sarışın olup da şimdi saçları nasıl bu kadar koyulaşmıştı anlayamıyordum. Çocukken onu sevimli bir hale getiriyordu, şimdi ise tam tersi ciddiye katıyordu.

Dün geceyi düşündüm istemsizce. Birbirimize o kadar yaklaşmamız kesinlikle içki yüzündendi. Senelerce inatlaştığınız bir adamla sırf aynı zayıf noktalara sahipsiniz diye bir anda iyi anlaşamazdınız. Ki dün nikâhtan önce de pek iyi olduğumuz söylenemezdi fakat evliliği sürdürmemiz için iyi olmamız gerekiyordu.

Koca devin yanımda büzüşmüş olması beni gülümsetti. Örtüyü üstüme aldığımı da hatırlamıyordum. O örtmüş olmalıydı. Belli ki üstünden çekip almıştım çünkü onun üzerinde örtü yoktu. Geceyi mağdur bir şekilde geçirmişti. Yalnız beni ufacık da olsa öptüğü bir kısım vardı ki onu pek düşünmek istemiyordum. O da benim kadar kafayı bulmuştu. Ondan olsa

gerekti. Gerçi bir noktada öyle olmamız gerekiyordu. İçim sıkıntıyla kasıldı. Başka dertlere çözüm bulsam da çözüm başka dertleri de beraberinde getiriyor olabilirdi. Farklı bir sorumluluğum daha vardı artık. Yine de sabah yatakta tek başına uyanmamanın güzel olduğunu düşündüm.

O noktadan sonra uyuyamayacağımı anladım ve yataktan kalktım. Onun tarafına doğru giderek üzerini örttüm. Şimdi içim daha rahattı. O uyanmadan duş alıp giyinmeliydim. Ayaklarımın ucunda yürüyerek banyoya gittim ve dağılmış makyajlı yüzümle karşılaşınca çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. Cildim gece boyunca bana isyan etmiş olmalıydı. Hemen bakım çantama ulaşarak makyajımı sildim ve kendimi duşa attım.

Öğleden sonra ülkemize döndüğümüzde ilk gideceğimiz yer ailelerimiz olacak gibi duruyordu. Onlara söylemek yeterince zordu, bu yüzden kafamdaki planlamada bu görevi Saruhan'a verdim. Âşık rolü yapmamıza gerek yoktu. İnsanlar bizim tavrımızı bilirken zaten onları kandıramazdık. Bu bir sorun değildi. Abim ilk başta delirebilirdi ama o noktada evden kaçmayı planlıyordum. Onun sinir krizini görmemek bana daha iyi gelecekti. Saruhan ile *sen benim kardeşime nasıl bakarsın* konuşmasını kafamda canlandırmak zor değildi. Birden aslında ona ne kadar çok güvendiğimi fark ettim. Bana pek de açıklama şansı bırakmayarak, elimi tutup *biz evlendik ve siz de bunu kabul edeceksiniz* dediğini hayal ettim. Biraz kurtarıcı ve fazla alfa bir tavırdı ama kendim uğraşmamam adına daha iyi bir yoldu. Bu konuda benden daha rahat görünüyordu.

Duştan çıktım ve saçımda havlu, üzerimde bornozumla odaya döndüm fakat beni kötü bir sürpriz karşıladı. Uyanmıştı ve yatakta düşüncelere boğulmuş bir şekilde oturuyordu. Bir an bana baktıktan sonra gözlerini kaçırdı.

"Günaydın," dedim kaçamak bir şekilde. Hemen hazırladığım kıyafetleri alıp banyoya kaçtım. Buna alışmak zorundaydım. Ancak buna sürekli maruz kalırsanız alışırdınız. Yani alışmam için onun yanında olmalı ve rahat davranmaya çalışmalıyım. Evine gittiğimde böyle yapmak işleri daha çabuk yola koyardı. Düşüncelerim zihnimde akarken hızlı bir şekilde giyinip odaya geri döndüm.

"Odama gideyim, ben de yıkansam iyi olur," dedi Saruhan. Bundan sonra ikimiz de böyle çoğu şeyde birbirimize haber vermek zorundaydık.

"Tamam, ben de bavulumu toplayayım."

"Daha toplamadın mı?" dedi biraz isyan ederek.

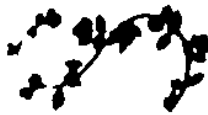
"Sen toplarken ben elbise seçiyordum." Kendimi savunmamı kabul etti ve başını onaylar gibi salladı.

"Tamam, sen topla sonra buluşuruz ve kahvaltı edip otelden çıkış yaparız." Onunla bazı aynı rutinlere sahip olmamız güzeldi. İki öğün besleniyordu ve kahvaltıyı öğlene doğru yapıyordu. Bu ikimiz için de ortaktı.

"Tamam o zaman görüşürüz," dedim sessizce. Odadan çıkarken ona baktım. Gömleği ve pantolonu kırış kırış olmuştu. Niyeyse bu görüntü kendimi kötü hissettirdi. En son birbirimize bakıp yalnız olmadığımızı söylediğimiz kısmı hatırlıyordum. Gece benimle kalıp uyuyacağını hiç düşünmemiştim ama sızmış da olabilirdi. Kaç kişinin nikâh gecesi böyleydi merak ediyordum. Keşke çevremde bizim gibi mantık evliliği yapan ve bana nasihat verecek biri olsaydı. Ya da plan yapmalıydık. Evreler oluşturmaları ve altlarına da yapılacak detayları yazmalıydık.

Birinci Evre: Flörtleşme.

Bunun için birbirimizden az da olsa etkilenmemiz gerekiyordu. İkimizin de birbirini güzel bulması pek o noktada değildi. Akışa bırakmak daha doğru gibiydi. Döndüğümüzde ikimiz de çalışma hayatına kapılacaktık. O belki benden daha yoğun olacaktı. Dün eve iş getirdiğinden söz etmişti. Bu uzun vadede benim için hoş bir duruma dönüşmeyecekti. Kararı alana kadar, hatta uyguladığımız an bile daha normal ve daha uygulanabilir gibi geliyordu ama şimdi öyle hissetmiyordum. Ağırlığı vardı ve bu şimdiden beni korkutmaya başlamıştı.

Bavullarıma şok içinde baktı. Buraya tek bir bavulla gelmiştim ama o kadar çok kıyafet, ayakkabı ve kozmetik alışverişi yapmıştım ki üç bavula yükselmişti.

"Alışveriş yaptım!" dedim açıklayarak. "Kadınlar morali bozukken kendilerini alışverişe verirler," diye ekledim çünkü açıklamamın onda hiçbir tesir bırakmadığını görebiliyordum.

"Biliyorum, benim de kız kardeşim var," dedi düşünceli bir şekilde bavullarıma bakarak.

"Hepsini kendi paramla aldım. Beni çıktığın para avcısı kadınlarla karıştırma!" Sözlerim öfke dolu ve sertti. Bakışlarım da öyle... Az veya çok hepsini ben ödemiştım ve çok olmadığını onaylamaması sinirlerimi bozmuştu. Onun onayına da ihtiyacım yoktu ayrıca.

"Kastettiğim bu değildi, Nüzhet. Sözlerimi hep tersinden anlıyorsun. Gerçek evliler gibi dediğim şartımda bu durum da vardı. Paylaşmak... Senden paramı esirgeyecek ya da kullandığında başına kakacak değilim." O da sinirlenmişti. Bavullar yüzünden tartıştığımıza inanamıyordum.

"Bir de bu halde ailelerimizin karşısına geçip evlendik diyeceğiz," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"O işi sana bıraktım," deyip bakışlarımı kaçırdım. İkimizin de birden sönmesi iyiye işaretti. İçimden bir ses *arada birbirinize laf çarpsanız da iyi anlaşacaksınız* diyordu. O sese güvenmek istiyordum.

"Sorun değil," dedi. Çekincemi anlamıştı. Biraz sakinleşmiş gibiydi.

"Birbirimize böyle davranmamalıyız. Eski konumumuzda değiliz." Onu onaylayarak başımı salladım. Sanırım birbirimizi yanlış anlamamız bir müddet daha devam edecekti, en azından birbirimizi iyice tanıyana kadar.

"Ama öyleymiş gibi davranıyoruz." Haklıydı, sessiz kaldım. Uçağa binene kadar bu durum değişmedi. Sadece onu izledim. Son dakikaya kadar e-postalarını kontrol etmesini, yüzünün kasılıp dikkatlice ekrandaki metinleri tek tek okumasını, en sonunda telefonunu uçak moduna almasını izledim. Ben tüm işlerimi müdür yardımcıma bırakmıştım. Arada asistanım işlerim konusunda bilgi veriyordu ve o kadardı ama onunla konumumuz farklıydı. Belki yerinde olsaydım onun kadar titiz davranabilirdim.

Elini dizinin üstüne koyunca gözlerim yüzüğüne takıldı. Bakışlarımı fark edip kafasını bana doğru çevirdi.

"Sana bir tane daha alacaktım ama seçmeye vakit yoktu. Ben de dönünce uzun uzun inceleyerek güzel bir seçim yapmak istedim." Bu kadar kararlı konuşması beni şaşırttı. Hem yüzük almak için bu kadar hevesli olduğunu da bilmiyordum.

"Bazı anlarda çok hevesliymişsin gibi oluyor, bazen de çok uzak. Ayarı tutturamıyorsun," dedim takılarak. Bakışlarını kaçırdı ve düşünceli bir şekilde karşısına baktı.

"Çünkü başarısız olmak istemiyorum, bundan nefret ederim. Bir işte başarısız olacaksam hiç başlamam. Biz başladık ve en iyi halimi ortaya koymalıyım. Bu bir ilişki dahi olsa durum böyle." Bunu iş gibi hırsla dönüştürmesi iyi miydi, yoksa kötü müydü bilmiyordum. Bir noktada ben de öyle düşünmüştüm ama bu fazla durağan olurdu. Duygu içermemesi şu an kulağa kötü geliyordu, aynı şekilde bende de pek duygu olduğu söylenemezdi.

"Yani dün sarhoşluktan değil de bilerek mi bana çok yakın davrandın?" Onu sıkıştırmak istemiyordum, gerçekten sebebini merak ediyordum. Yüzüme alaycı bir şekilde baktı.

"Yakınlıktan kastın elimi beline koymak mı?" dedi çok normal bir şeymiş gibi.

"Bir de öpücük, çok rahatsız bir şekilde yanımda uyudun." Biraz savunmaya geçmiştim ve ikimiz de birbirimizle yine yarışıyormuş gibiydik. Üste çıkan cümle kazanacaktı.

"Her yaptığımı sorgulayacak mısın böyle?" Sesi bir anda ciddileşip soğuklaştı. Altındaki otoriter tavrı hissetmek sinirlerimi bozdu. Patron pozlarını bana karşı uygulayamazdı.

"Buna hakkım var diye düşünüyorum. Bir ilişki yaşayacaksak açık olmalıyız." Benim sesim de en az onunki kadar soğuktu ama söylediklerim doğrudu. Koltuktan bana doğru eğildi ve gözlerimiz aynı hizaya geldi.

"Nüzhet birbirimize adım atmazsak hep böyle kalacağız, farkında mısın? Birimiz cesur olmak zorunda. Sen teklifi yapıp ilk adımı attın, bana da geliştirme kısmı kaldı. En azından ben öyle görüyorum. Unutma, deneyimli olan benim." Son cümlesini kasten, sırf beni gıcık etmek için söylediğini biliyordum ama altta kalmıyordum.

"Ne alaka, erkek arkadaşlarım oldu benim! Nasıl flört edilir biliyorum." Birden gardım indirdi, sanki az önceki cümlesini düzeltir gibi konuştu. Söylediğinden rahatsız olmuş gibiydi.

"Kesinlikle öyle, hemen alışmamızı beklemiyorum ama sen biraz kaçıyor gibisin."

"Dün sana elbisemin fermuarını indirttim. Ne bekliyordun, yanında soyunmamı mı?" dedim kulağına eğilip sessizce konuşarak.

"Artık arkadaş gözüyle bakmamamı istiyorum. Sen öyle bakıyorsun. Bu yüzden beni sorguluyorsun çünkü yakın davranmam sana garip geliyor."

Sessiz kaldım çünkü haklı olabilirdi. Buna hemen alışamayacağımı bilmesi gerekiyordu. O hangi ara alışmıştı ve kendi içinde kararlar alıp uygulamaya başlamıştı ki?

“Ayrıca sana en iyi ve ağız en sıkı doktoru bulacağım, malum olayın gerçekleşmesine gerek kalmayacak.” Bu konuyu konuşmuştuk. Kararını neyin değiştirdiğini bilmiyordum ama şu noktada korkutucu geldi. Duyulduğu takdirde öyle kötü olurdu ki... Toplumun bakış açısını az çok tahmin edebiliyordum.

“Doktorlar hastalarını konuşur,” dedim itiraz ederek.

“Bak Nüzhet, diyelim ki öyle oldu. Burada sen değil, ben sorgulanırım ve hakkımda insanların ne konuştuğu umurumda olmayacak. İkimiz de çok istersek durumu bir anda değiştirebileceğiz çünkü. Şu korkundan bir an önce uzaklaşmanı istiyorum.” Beni düşünmesi hoştu. Her ay stresli geçiyordu çünkü ya regl olamazsam korkusu yaşıyordum. Düşüncesinde haklı olduğunu kabul ettim.

“Sadece sen sorgulanmazsın,” dedim ama söylediğimi duymamazlıktan geldi.

“Bizim alışma sürecine ihtiyacımız var. Bu süreç boyunca yakınlaşamadığımız her an sen içten içe strese gireceksin. Biyolojik saatin seni daha da sıkıştıracak. Çözümün yanında olup harekete geçememek kendini kötü hissettirecek. Sandığın gibi değil, ben de en az senin kadar bunun doğal ve gelişim süreci içinde olmasını istiyorum, birden değil.” Haklıydı, adam benden daha iyi bir analist gibi konuşuyordu. En az benim kadar her şeyi düşünmüştü.

“Bilmiyorum,” dedim dalgın bir şekilde. Doktora gitme fikri beni korkutuyordu. İki senedir bundan kaçıyordum.

“Psikolojik olarak hazırla kendini, Nüzhet. İndiğimizde zor bir gün bizi bekliyor,” deyip asıl konuyu düşünmeye itti beni.

“Halbuki yükü sen sırtlayacaksın diye düşünmüştüm,” dedim itiraz ederek.

“Ben sırtlasam da bir şey değişmez. İlk olay hayal kırıklığı. Onlara söylemediğimiz için kötü hissedecekler. Bu çok kesin bir detay. Mithat’ın tepkisini de az çok hayal edebiliyorum. O daha vurucu olacak,” dedi ve beni biraz korkuttu.

"Bir alfa erkek olarak beni oradan çekip çıkaracağını hayal ediyorum." Sesim çocuksu ve çekingen çıktı. Kendini tutamayıp yavaşça güldü.

"Hani alfa erkekler kötüydü? Şimdi ondan yardım bekliyorsun." Eğlenen tavrı hâlâ üzerindeydi, bense fazlasıyla gergindim. Az önce söylediği tablo hayalimde canlanınca daha da kötü hissettim kendimi.

"Keşke gerçekten birbirimize âşık olsaydık. Çok sevseydik, işte o zaman bize hiçbir şey diyemezlerdi. Belki abim bile susardı. Anne ve babamın buna anlayış göstereceğini düşünüyorum. Seninkiler de anlayış gösterir, ailen iyi insanlar," dedim dalgın bir şekilde. Böylesi daha kolay ve doğru olardı. Bu kararı alırken detayları çok düşünmemiştim, içimde bir umut vardı. Şimdi ise bunun gerçekten çok ciddi ve bir gecelik düşünceyle karar alınamayacak kadar önemli bir konu olduğunun farkına varmışım.

"Saruhan... sen haklıydın, biz gerçekçiyiz ve şu an fazla düşünmeden hareket etmek beynimize ters olduğu için bize kötü hissettiriyor. En azından şu an beni," dedim bir itirafta bulunarak. O ise anlayışla bana baktı.

"Analiz tablonda severek evlenenlerin kısa sürede boşandığını yazmıştın. Benim de öyle çok tanıdığım oldu. Sevgi her zaman çözüm değil, Nüzhet. Aynı çatı altında saygı duyup anlaşmak çözüm, belki birbirimize sevgi de duyabiliriz. Biraz tuhaf bir örnek olacak ama... çocukken beni köpeğiniz ısırması biliyorsun." O anı hatırlıyordum çünkü yanında ben de vardım. Çok korkmuştum, ben ağlarken o yanımda iyi olduğunu söyleyip beni sakinleştirmeye çalışsa da korktuğunu da görebiliyordum. Hastaneye ben de gitmişim. Koluna pansuman yapılırken yanında durmuştum.

"Evet, ondan sonra çok korkmaya başlamıştın." Bir daha köpeğimize yaklaşmamıştı. Neden onu ısırıldığını da bilmiyordum. Halbuki her zamanki gibi onunla oynuyorduk.

"Şimdi köpeğim var, ilk başta ondan da korkuyordum ama şimdi çok seviyorum. Şu an durumumuzdan korkuyoruz ama belki sonradan severiz." Gerçekten tuhaf bir örnek olmuştu. Belki küçük bir parça benzer olabilirdi.

"Bunun olmasını gerçekten istiyorum. Bunu istediğimi biliyorsun," dedim gözlerinin içine bakarak. Ondaki umudu gördüm ve ona tutunmak istedim ama aklıma başka bir şey geldi.

“İz hâlâ duruyor mu?” Başını salladı ve kol düğmesini açıp kolunu sıyırarak bana izi gösterdi. Ufacık kalsa da belli oluyordu. Parmağımı düşünmeden izin üstünde gezdirdim.

“Onu çok özlüyorum, biliyor musun? Hâlâ seni neden ısırdığını anlayamıyorum,” dedim hüzünlü bir sesle. Gömleğinin kolunu indirip eski haline getirdi.

“Seni çok seviyordu, sanırım beni tehdit olarak gördü ve korumak istedi. Başarılı da oldu, bir daha ona yaklaştım zaten.” Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi.

“Düşünüyorum da çocukken biz çok yakındık. Anılarımın çoğunda sen de varsın. Biz hangi ara bu kadar kopup birbirimize düşman gibi olduk?” Bu durumu hiç sorgulamamıştım. Gayet konuşup anlaşma potansiyelimiz vardı ki bunu bir ölçüde başarmıştık da.

“Büyüdük, Nüzhet... İnsan büyürken masumiyetini kaybediyor. Acımasız dünyaya ayak uydurmak için acımasızlaşıyor. Sen daha iyi bilirsin. İnsanlara biçilen roller... Ona uyduk. Sen o zaman arkadaşım Nüzhet değil de Mithat’ın kardeşi Nüzhet oldun. İkimiz de yurtdışında okuduk. İşte o zaman koptuk, hayatın olağan akışında kaybolduk.” Evet, arada sekiz sene vardı ama hâlâ arkadaşının kardeşi rolünü bu kadar benimsemesine sinir oluyordum. Neden sadece arkadaş Nüzhet olamamıştım ki sanki!

“Ama bana sataşman ve benim sana cevap vermem, ben Londra’dan döndüğümde başladı. Aslında itiraf etmem gerekirse bazı anlar çok keyifli oluyordu. Umarım çocukluğumuzdaki kadar anlaşırız.”

“Belki içimizdeki o ruha ulaşabiliriz,” dedi umutlu bir sesle. Bazen ben-den bile daha hevesli görünüyordu, şu an da o anlardan birindeydik.

“Umarım,” dedim ve geriye yaslandım. Bir an önce bugünü atlatmak istiyordum. Daha şimdiden stresle dolmuştum. Bir şeyler yapıp kafamı dağıtmak istedim. Yanımdaki not defterimi çıkardım ve ertelediğim toplanılara baktım. Tatil, tatil gibi olmadığı için pek dinlenememiştım. Birçok iş birikmişti ve aynı zamanda zorlu bir iş hayatı da beni bekliyordu. Belki yanımdaki adamdan tüyo almalıydım. O kadar yatırıma nasıl bir ahenkle yönettiğini bilmiyordum ama çok başarılı olduğu gerçektı.

Yaptığım en garip yolculuklar listesinde bir numaraya oynayan bir uçuş gerçekleştirmiştim. Saruhan için olağan olabilirdi. Stresli görünmüyordu, oldukça sakindi ve bu bizim için iyi bir durumdu. En azından birimiz sağlam durmalıydı. Serin havaya adım attığımızda yaptığı ilk iş, telefonunu eline almak oldu. İnternetini açtığı anda birçok bildirimin ekranına düştüğünü gördüm. Bana fazla karmaşık ve bunaltıcı bir hayatı varmış gibi gelmişti. Daha bir dakika bile olmadan telefonu çalmaya başladı.

"Efendim, Behram," diye açtı telefonu. Dışarıdaki gürültüden dolayı neler dediğini duyamıyordum.

"Evet indik, bir sorun mu var?" dedi ama duyduğu cümleler hoşuna gitmemişti. Kaşları çatıldı ve yüzü öfkeli bir hale bürünürken parmaklarının telefonu sıkıldığını gördüm.

"Siktir!" dedi sonra beni fark edince özür diler gibi bir işaret yaptı. Onu küfrettirecek kadar ne sinirlendirmişti merak ediyordum.

"Ellerinde ne var ne yoksa alacağım. Bu kadar kolay değil! Bu kadar kolay değil!" En sonunda çılgına dönmüştü. Telefonu kapatınca başını yukarıya çevirip gözlerini kapatarak derin nefesler almaya başladı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu, çok öfkelenmişti.

"Bana da söyleyecek misin acaba?" dedim burada olduğumu belli etmek ister gibi. Elleri yumruk şeklindeydi ve kendini sakinleştirmek istiyorsa ilk önce oradan başlamalıydı.

"Nüzhet her şeyi biliyorlar," dedi sadece.

"Nasıl?" dedim vücudumu bir panik kaplarken. Başını indirdi ve tatsız bir suratla bana baktı.

"Behram'ın söylediğine göre pisliğin biri özel haberimizi yapmış. Ben görmeden beni sakinleştirmek için aramış." Bir an ne düşüneceğimi şaşırdım. *Özel haber derken...*

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim çünkü inanması güçtü. İkimiz de magazinden uzak insanlardık.

"Keşke şaka olsaydı," dedi. Panik tüm vücudumu sararken hemen çantamdaki telefonuma ulaştım. Ekranı açar açmaz bir mesaj bildirimi düştü.

"Nüzhet çok mutluyum senin adına. Ben haklıydım, ben haklıydım!" diye yazmıştı yengem coşkulu bir tavırla. O an elim otomatik olarak arama

motoruna girdi ve hızlıca ismimi yazdım. İlk çıkan haber başlığına tıklar-ken bir an ekrana bakakaldım.

Yılın Sürpriz Çifti!

Fotoğraflara bakarken nefes alamadım. Yemek salonunda yemek yememiz, balkondaki öpücüğümüz, dansımız... İnanamıyordum, bu kadarı çok fazlaydı! Elim ağzımı kapatırken telefonum elimden kayıp yere düştü. Tüm ülke evlendiğimizi biliyordu.

TABLONUN SONUÇLARI

“Söylememize gerek kalmadı.” İlk şoku üzerimden atmıştım, artık daha sakindim. Saruhan ise çileden çıkmış gibi görünüyordu.

“Özel hayatımızı bu şekilde paylaşamazlar!” Daha kötü ne haberler okumuştum, bu bazı haberlerin yanında normal sayılırdı. Büyük ihtimalle haberi yapan gazeteciyle aynı oteldeydik ve bizi yemek salonunda görünce haber kokusu almıştı. En mantıklı açıklamam buydu.

“Olan oldu artık,” dedim toparlanmaya çalışarak. En azından alfa erkek olmasına gerek kalmamıştı.

“Bu işleri daha da kötüleştirecek farkında mısın?” Belki de kolaylaştıracaktı. Fotoğraflara üstünkörü bakmıştım. Eğer gerçek bir çift gibi göründüysek gerçekten de kolaylaşabilirdi. Ben onun kadar kötü bakmıyordum olaya artık.

“Saruhan ne yapabiliriz? Olan oldu artık.” O an tekrar telefonu çaldı ve arayan kişiyi görünce gerildi.

“Efendim baba,” diyerek açtı telefonu. Babasının ne söylediğini duymak istedim ama yine duyamadım.

“Tamam geliyoruz,” dedikten sonra görüşmeyi sonlandırdı.

“Sizinkiler bizdeymiş.” Bana baktı, biraz rahatlamasını umdum ama pek öyle görünmüyordu.

“Babanın sesi nasıldı?” dedim temkinli bir şekilde ona bakarak.

“Normal. Hadi bu işi bitirelim,” dedi kararlı bir duruşla.

Araba kullanmak cidden onu sakinleştiriyordu. Şu an daha iyi görünüyordu. Telefonumu çantamdan çıkardım ve kapattığım siteyi tekrar açıp fotoğrafları inceledim. Yemek yerken gülümsediğimizi hatırlamıyordum. Dans ederken gerçekten bir çift gibi görünüyorduk ve sanki öpüştüğümüz fotoğraf da belge niteliğinde olmuştu. Çekim açısının yakından olduğu belliydi, bu da tezimi kuvvetlendiriyordu.

“Fotoğraflarda gerçek bir çift gibiyiz, belki de öyle davranmalıyız.” Bir an gözleri bana kaydı *şaka yapıyorsun* der gibi.

“Nüzhet ben yalan söylemeyi beceremem, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değiliz,” dedi ciddi bir sesle.

“Yalan söylememize gerek yok, sadece öyle görünmemiz yeterli.”

“Böyle olduğunda kazancımız ne olacak?” Gözünü birkaç saniye de olsa yoldan çevirip bana baktı.

“Daha çabuk kabul edecekler.” Olumsuz bir şekilde kafasını salladı, bana katılmıyordu. Garipti ama ben ilk şoku atlattuktan sonra bunun kötü bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım. Biz söylediğimizde büyük bir şok anı yaşanacaktı ama şimdi bunu atlatmış olacaktı. Yani bir nebze daha kabullenilmiş bir ortama girecektik. Başımı arabanın camına yasladım. O anı atlattıktan sonra her şey daha kolay olacakmış gibi geliyordu.

Arabayı park etmeye başladığında onun ciddiyeti bende yoktu. Biraz gergindim, o ise kararlı görünüyordu. Emniyet kemerini çıkarırken kılıcını kuşanan bir savaşçı gibi görünüyordu.

“Alfa erkek modu,” dedim gerginliğimi azaltmaya çalışarak. Konuşmak iyi gelecekti.

“İstediğin gibi, Nüzhet.” Bunu şaka olarak söylüyordum ama o ciddiye almış gibi görünüyordu. Arabanın kapısını açtım. Onunla aynı anda indik. Tanıdık yolda yürürken onun gücünden bir nebze kendime almak istedim. Tavrı, duruşu güven verici olsa da biraz tehditkâr duruyordu. İşte bu yüzden insanları korkutuyordu. Kapıyı çaldı ve gerginliğim daha da tavan yaptı. Kapı açılırken yutkundum ve hızlı bir nefes aldım.

“Hadi, Nüzhet!” dedi ve elini belime koyarak ileriye doğru adım atmam için hafifçe itti. Hiç bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Abim değildi konu. Ben babamdan çekiniyordum çünkü onu hayal kırıklığına

uğrattığımı biliyordum. Her kız gibi ben de babama düşkündüm ve bugün onu hiç üzmemek istemezdim. Yürüdük ve salona ulaştığımızda karşıya bakmak çok zor geldi.

“Hoş geldiniz!” diyen Saruhan’ı duydum. Tam bir profesyonel gibi ortamı yumuşatmaya çalışacağını hissettim.

“Hoş mu geldik!” diyen abimin sert sesini duyunca kafamı kaldırdım. Ben kötü bir şey yapmamıştım. *Dik dur kızım* dedi içimden bir ses. İlk gördüğüm kişi yengem oldu. Onun bana gülümseyişi o an çok iyi gelmişti. Ben de ona gülümsemeye çalıştım. Annem de sandığım kadar gergin değildi. Ona da gülümsedim. Yalnız babam tam da tahmin ettiğim gibi kırgın görünüyordu. Onu böyle görmek benim de kalbimi kırdı.

“Bu şekilde öğrenmenizi istemezdik.” Saruhan’ın yönlendirmesiyle koltuğa oturdum, o da yanıma oturarak elini güven verici bir şekilde elimin üstüne koydu.

“Nüzhet tatile gittiğini sanıyorduk,” dedi babam. Hayal kırıklığı sesine de yansımıştı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. En iyisi gerçeği söylemekti.

“Öyleydi, bu ani bir karar oldu.” Bakışlarımı kaçırdım, konuşurken yere bakarak konuşmak daha iyi gelmişti. Abim ileriye atılır gibi sert bir sesle konuşmaya başladı.

“Nüzhet söyle sana ne yaptı?” Abimin aklına nelerin geldiğini biliyordum ama ikimizi de tanıyordu. İşin hep cinselliğe gelmesinden nefret ediyordum. Keşke o aptal kafasından bunu silebilseydim.

“Hiçbir şey yapmadı. Saruhan ile ben evlenmek istedim.” Bir an herkesin şaşkın yüzüne baktım. Gerçeği söylemek daha kolay olmuştu. Çaresiz hissetsem de doğru olanı yaptığımdan dolayı içim rahatı.

“Neden?” dedi abim, fazlasıyla sabırsız ve öfkeli görünüyordu.

“İkimiz de aynı durumdaydık.” Doğruyu söylemek bu yüzden önemliydi. Yalan söyleseydik sonuçları olacaktı ama şimdi dürüstçe her şeyi açıklamak en iyi olandı ve Saruhan’ı daha yeni anlıyordum. Bana hak vermelerini umarak derdimi kısaca anlatmak istedim.

“Hayatımın farklı bir evresine girmiştım. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama çözümü bilmiyordum. Tatile gitmek bana bazı önemli noktaları gösterdi. Hepinizin haberi olsaydı buna engel olabileceğinizi düşünürdüm. Aldığım kararın sonuçlarına katlanacak olgunluktayım. Baba seni

hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama bir yerde beni anlayacağını düşünüyorum,” dedim ona bakarak. Kabullenmesini istedim, o ise tam tersi bakışlarını kaçırdı. Buradan destek görerek çıkmak ikimiz için de harika olurdu fakat görünen o ki benim ailem açısından o destek gelmeyecekti. Halbuki Saruhan onların iyi tanıdığı, bildiği ve güvendikleri bir adamdı.

“Hepsi yalan, ikiniz kedi köpek gibiydiniz. Buna inanacağımızı mı sandın, Nüzhet! O istedi değil mi böyle söylemeni?” Anlaşamamamız haklı bir neden gibi görülebilirdi ama abim bir anda Saruhan’a karşı tüm düşüncelerini değiştirmişçesine konuşuyordu. Ona güvenmiyordu ve bu beni inanılmaz rahatsız etti.

“Mithat ileriye gidiyorsun!” dedi Saruhan uyararak. Çenesinin sinirden seğirdiğini görebiliyordum. Şu an ikisi arkadaş gibi değil de düşman gibi bakıyorlardı birbirlerine. Abimin ona daha çok kırgın gibi davranması gerekirdi ama hiç de öyle durmuyordu. Daha da gerildiğimi hissediyordum. Saruhan güven verir gibi elimi sıkınca irkildim. Yüz ifademden daha da gerginleştığimi anlamış olmalıydı. Abim ise vakit kaybetmeden cümlelerini söylemeye devam ediyordu.

“Senin nasıl biri olduğunu iyi biliyorum, Saruhan. Beni kandıramazsın. İnsanları nasıl manipüle ettiğini, isteklerini yaptırmak için hangi yöntemlere başvurduğunu çok iyi biliyorum. Kimse seni gerçekten tanımıyor.” Gözlerimi kısıp abime baktım. Bu da ne demekti böyle? Benim kolayca kandırılacak biri olduğumu mu sanıyordu?

“Daha düne kadar o yeteneklerimden gayet memnundun. Senin en yakın arkadaşındım. Şimdi ne değişti, Mithat? Tam tersi artık ailelerimiz birleşti. Bundan mutlu olman gerekir.” Abimin o iğrenç gülüşü tüylerimi diken diken etti. İkisinin bu şifreli konuşması beni tedirgin ediyordu. Bizim bilmediğimiz bir sırrı paylaşıyor gibiydiler.

“Bu bir iş değil!” dedim sert bir sesle.

“Nüzhet hamile misin?” Gözlerim kocaman açılırken abimin bunu söylemesine şaşırmasamalıydım. Tabii ki aklına ilk bu gelecekti.

“Bu yüzden evlendiniz.” Kendince en mantıklı fikir buydu. Belki bu odadaki diğer kişiler de bunu düşünüyordu. Onlara tek tek bakmaktan korktum, öyle düşünmelerinden korktum. Çünkü benim ahlak kavramım onlar için geçerli değildi. Bir anda imajımın değişecek oluşu beni kötü hissettirdi. İnsani bir davranışla kendimi şiddetle savunmak istedim.

"Hayır, sen kafayı mı yedin!" dedim bağırarak. O an Saruhan'ın hışımla ayağa kalkıp abimin yanına gittiğini gördüm. İkisi karşı karşıya geldi. Kalp atışlarımı hızlandı. Birazdan hiç tasvip etmeyeceğim olaylar olacak gibi hissediyordum. Birbirlerine vurmaları en son görmek isteyeceğim şeydi. Çocukken bu konuda gayet başarılılardı.

"Mithat ikimizin de namusunu sorgulayamazsın. Eğer bir daha ağzını açarsan o dilini kökünden keserim!" Bu tehdit beni daha da şaşırttı. Abim de böyle bir cümle beklemediğinden olsa gerek öylece kalakaldı. Saruhan hızla arkasını döndü. Yanıma gelmesine iki adım kala otoriter bir sesle konuştu.

"Nüzhet gidiyoruz!" dedi ve elini uzattı. Elini tutarken ayağa kalktım, hızla yürüdü ve beni de beraberinde çekti. Çok şaşkındım. Alfa tavrı derken ciddi değildim, şaka yapıyordum ama tam da onun iyi bir örneğini göstermişti. Abimi alt etse bile bu tavır beni öyle rahatsız etti ki arabaya binene kadar bir şey diyemedim. Ne diyeceğimi de bilemiyordum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedim en sonunda. Ses tonum yüksekti. Bakuşlarını yoldan ayırmadı. Kafamın içinden birçok ses yükseliyordu ve ben hangi birine inanacağıma şaşırmıştım.

"Abimden ne farkın kaldı şimdi!"

"O ancak bu dilden anlıyor. Bize ne yakıştırdığının farkında mısınız?" Tavır yine aynıydı. Yan gözle bakmam tavrının değişik bir versiyonuydu. Daha ileriye giden bir versiyon. Bunun kötülüğünü anlayamıyordum. İnsanların çok doğal bir olaya bu kadar kötü bakmasını kabul edemiyordum. Sevişmek de yemek içmek kadar insani bir ihtiyaçtı ama neden tüm ahlak kuralları sadece buymuş gibi görülüyordu? Dürüstlük, erdemli olmak, sözünde durmak... asıl ahlak kuralları bunlar olmalıydı.

"İnanamıyorum, ben evlendiğim adamı daha medeni biri sanıyordum." O kadar sinir olmuşum ki her şeyin yükünü taşımak zor geldi. O an sanki o da abimin daha yumuşak bir haliymiş gibi gelmeye başlamıştı. Bu imaj çok gözümü korkuttu. Yerine göre kendini gerçekten iyi konumlandırıyor. Bir anda ağır abi olmasını asla ona konduramıyordum.

"Bana çok sinir olduğunda da beni öyle tehdit edecek misin?" Gözüm-den akan yaş sildim hırsıyla ama yaşlar akmaya devam etti. Tüm günün gerginliğini Saruhan'dan çıkartmak istemiyordum.

“Nüzhet ben sandığın gibi biri değilim. Mithat o tavrı hak etti ve ben de ona hak ettiği gibi davrandım,” dedi sert bir sesle. Konu abim değildi benim için. Ona olan tavrıydı.

“Hayır, bunun altında o erkek egosunu göremeyecek kadar kör değilim.”

“Şu feminaziliği bırak artık!” Onun sesi de artık sinirli geliyordu. Söylediği kelime daha da öfkelenmeme neden oldu. Bu kelimeyi bana ikinci kez kullanıyordu. Halbuki onu konuşmama davet etmemin sebebi buydu. Öyle yaralayıcıydı ki o kelime... Ben erkek düşmanı değildim, sadece bir birey olarak sınırlarım vardı ki bazı sınırlarım kadın arkadaşlarım için bile geçerliydi. Bu hayatta her insanın sınırları olurdu. Saruhan’ın kendisi evliliğimiz için bazı şartlar sunmuştu ve o şartları kabul etmiştim. Korunmak, sahiplenilmek istemiyordum. Arkamda duracak beni destekleyecek bir eş istiyordum. Hayatımda eksik hissettiğim durumlardı bunlar. Aidiyet duygusu ile sahiplenme aynı manalara gelen kavramlar değildi ve her erkek tam çizgide durmakta başarılı olamadı. Saruhan’ın bu özelliklere sahip bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Kafamdaki senaryo beni korkuttu. Bana her sinir olduğunda beni bununla itham edecek olması daha da kötü hissettirdi. Ona anlattığım halde hem de...

“Durdur arabayı!” dedim ciddi bir sesle. Söylediğimi duymazlıktan geldi.

“Söylediğimi yap!” dedim yüksek sesle ama hiç etkisi olmadı. Nerede olduğumuzu bilmiyordum, sadece o an normal hızdan daha hızlı olduğumuzu fark ettim.

“Kaçmak sana bir çözüm sunmayacak. Duyguların karışık, mantıklı bakamıyorsun.”

“Her şeyin en iyisini siz bilirsiniz, değil mi? Biz mantıklı bakamayız.” Bir şey demedi. Kızgın olduğunu görebiliyordum ama ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı. Ondan tek istediğim ortamı yumuşatmasıydı, gerginleştirmesi değil. Abimin o cümleyi kurabilecek potansiyelde olduğunu ikimiz de biliyorduk. Saruhan, abimi belki benden daha iyi tanıyordu. Tahmin edip ona göre davranması gerekiyordu. O ise korktuğum erkek profilinden biri gibi davranmıştı.

Durumun bu noktaya geleceğini tahmin edemezdim. Abimin tavrı fazla tahmin edilebilirdi. Şu an hamile sanmasını bile yadırgamıyordum. Onun için hızlı evliliğin şartları belliydi. Gözümdeki yaşları silerken içimi çektim.

O an bana baktı. Üzgün görünüyordu ama aynı zamanda çaresiz de duruyordu. O sert Saruhan'dan eser kalmamıştı. Tatildeki adamı arayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ne yapacağımı bilmiyordum. İki üç gün evli kalıp ayrılmak büyük skandal olurdu ama hayatımı korktuğum bir adamla da geçirmek delilikti.

İki saatin bu kadar hızlı geçtiğinin farkına varamadım. Yüzüne bile bakmak istemiyordum. Arabayı durdurduğunda hemen indim. Temiz havayı solumak iyi gelmişti. Biraz da üşümüştüm. Kollarımı kendime sararken onun sıcak dokunuşunu hissedince hemen uzaklaştım. Derneğimde o kadar çok mağdur kadın dinlemiştim ki birden onlardan biri olmaktan dolayı çok korktum. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Keşke arabasına binmeden önce sakın kafayla düşünüp oradan ayrılabilseydim.

"Üşüyorsun içeriye girelim," dedi sakın bir sesle.

"Buraya hiç gelmemeliydim." Durdu ve derin bir nefes aldı.

"Bana kendimi savunma fırsatı tanı. Bunu yapman gerektiğini biliyorsun. İçeriye girelim ve konuşalım. Nüzhet lütfen." Önden yürüdü ve onu takip etmekten başka çarem yoktu. Kendimi hem fiziksel hem de duygusal olarak fazlasıyla yorgun hissediyordum. İçeriye girdiğimde daha da titredim, sıcaklık bir an beni çarpmıştı.

O geceki gibi kolruğa oturduğumda Saruhan da karşıma oturdu. Ellerini dizlerinin önünde kavuşturmuştu ve başı düşünceli bir şekilde yere eğilmişti. Kendini savunması düşüncelerimi değiştirir miydi bilmiyordum. Derneğimdeki yardım ettiğim kadınlar da eşleri için böyle davranmışlardı. Geçmişlerinde olan ufacık ipuçlarını normal sanıp hayatlarına devam etmişlerdi ama sonunda büyük bir enkazın altında kalmışlardı. Kendi enkazlarının...

"Nüzhet... sandığın gibi değildi. Sadece... ağzının payını vermem gerekiyordu ki bir daha öyle konuşmasın, bizi sorgulamasın. Yanlış anladın. Beni tek bir cümlele yargılayamazsın. Bu çok acımasızca olur." Evet öfkeliydi ve buna yenik düşmüştü. Abimin kurduğu cümleye karşın o öfkeyi normal buluyordum ama onu tehdit ederek bizi savunmasını doğru bulmuyordum. Tehdit etmeden ciddi ve sert şekilde de abimi savuşturabileceğini biliyordum çünkü ben bu Saruhan ile o şekilde çok karşı karşıya gelmiştim. Akıl dolu, imalı, alt metninde ne söyledi acaba diye düşündüğüm cümleleri olmuştu bana karşı.

“Gerektiği yerde çok güzel bir şekilde uyum sağlıyorsun. Abimin onaylamadığım birçok davranışı var ama asla yalan söylemez. İnsanları manipüle ettiğini söyledi, şu an beni de mi edeceksin?” Yüzündeki hayal kırıklığını gördüm. Birkaç cümleyle ikna olacağımı düşünüyorsa beni yeterince iyi tanımıyor demekti.

“Mithat ikna yeteneğimi bununla karıştırıyor. Ben ikna ederim, Nüzhet. Senin de beni ikna ettiğin gibi. Şu an bana güvenmemen fazlasıyla yaralayıcı.” Yüz ifadesinden anlayabiliyordum bunu. Kartlarımı açık oynamalıydım. Tatildeki adamı istiyordum ben, bu Saruhan’ı değil.

“Güvenimin sarsılması normal değil mi? Abimi mafyavari bir cümleyle tehdit ediyorsun. Yarın beni de etmeyeceğinin garantisini ne verecek? O cümle çok rahatsız edici.”

“Sana zarar verecek bir şey asla yapmam!” dedi kelimelerin üstüne basa basa.

“İnsanların başına ufacık sinyalleri görmedikleri için öyle şeyler geliyor ki.” Sabrını sınıdığımı görebiliyordum. Bana güven veren taraflarını yitirmek istemiyordu ama kendi içimde bunu sorguluyordum.

“Bak, Nüzhet...” Bir an durdu ve düşünceli bir şekilde bana baktı.

“Bu yüzden değil mi? Erkeklerle kolay kolay güvenmiyorsun çünkü diğer kadınları fazlasıyla dinledin ve kendi başına da öyle olayların geleceğinden korkuyorsun. Güvenemediğin için istediğin şekilde bir ilişkin olmadı,” dedi bulmacayı çözmüş gibi.

“Konu bu değil.”

“Kesinlikle bu, o yüzden beni yanlış yargılıyorsun.”

“Tehdit tehdittir!” Sıkıntılı bir nefes verdi. Yüzünde pes eden bir ifade gördüm.

“Bunu hiç istemesem de... avukatımı arayabilirim. Ne yapmak istersen ona söyleyebilirsin. Beni bir tehdit olarak görmene dayanamam,” dedi ve beni şaşırtan bir hamle yaptı.

“Büyük bir skandal olur.”

“Gazete haberleri umurumda değil.”

“Evet gördüm nasıl da sinir olduğunu,” dedim hırsımı alamadan. Biliyordum ki bu konuşma hiçbir yere varmayacaktı.

"Çünkü bize zarar verdi. Görmüyor musun? Mithat bizden duysaydı kafasında bu kadar kuramayacaktı, ben de senin o deli olduğun cümleyi söylemeyecektim. Bu konuşmaların hiçbirini yapmak zorunda kalmayacaktık!" dedi öfkesine yenik düşüp. Yüzündeki üzüntüyü gizlemeye çalışıyordu ama gördüm. Onu bazen hiç anlayamıyordum. Bu da o anlardan biriydi. Belki o da benim tavrımı anlayamıyordu. Çekincelerimi, korkumu...

"Ben çok umutluydum. Yapabileceğimizi düşünmüştüm. Sana asla zarar veremem, Nüzhet. Evet tehdit ettim çünkü yakamızdan düşmesini istedim. Senin yerine bunu ben yaptım. Onunla arana mesafe koymak istediğini söylemiştin. Onu başka bir şey rahatsız ediyor ama bunu sana şu an söyleyemem çünkü ben verdiğim sözleri tutarım. Sana da bir söz verdim, onu da tutacağım." Beden dili resmen korktuğunu gösteriyordu. Bir iki günde bana bağlanması tuhaf gelmişti. Bir an kendimi sorgulamaya başladım. O cümle kötüydü evet ama onu hak etmediği bir şekilde mi yargılıyordum? Kendimi daha net anlatmam gerekiyordu.

"Bugün beni rahatsız eden bir şekilde davrandın. Abimle arama mesafe koymak istiyordum ama bunu ben yapmak istiyordum. Bunu senden istemedim. Tek istediğim... salona girdiğimizdeki gibi ortamı sakinleştirmeye çalışmandı. Sen de öfkene ve eril enerjine yenik düştün. Abimle bir yarışa girdiniz. Onu alt etmeye çalıştın, bunu başardın da ama doğru bir cümleyle yapmadın. Beni o tavır, hırs rahatsız etti. Bunun feminizmle alakası yok ama bana her sinir olduğunda o kelimeyi kullanacaksan... hiçbir yol kat edemeyiz."

"Nedenini açıkladım. Hem orada bana da laf ediyordu. Kendimi koruyamaz mıyım?"

"Koruyabilirsin. Benim tanıdığım Saruhan, abimi o cümleden daha da alt edecek tehdit içermeyen kelimelerle cümle kurma yeteneğine sahip ama bana feminazi dedin, sen de beni hak etmediğim bir şekilde yargılıyorsun."

"Çünkü aşırı davranıyordun. En ufak bir cümleyi kendine tehdit olarak algıladın. Senin sınırlarına saygılı olacağım söz veriyorum. Bana bir tehditmiş gibi bakman bile beni yaralıyor. Öyle biri değilim, bana haksızlık ediyorsun. Son kararını ver." Arkasına yaslandı ve elini saçının arasından geçirdi. Fazla stresli duruyordu. Bu kadar korkmasına anlam veremedim. Burada korkan ben olmalıydım ama gerektiğinde boşanma kartını anında

kabul edecek gibi de duruyordu. Şu an bunu istesem yapacaktı. Korkularım beni ele mi geçirmişti? Kafam o kadar karışık ki...

Dışarıdan gelen havlama sesini duyunca irkildim. Saruhan ayağa kalktı ve karşı duvara doğru yürüdü. Orada bir kapı olduğunu bilmiyordum. Cam bir anda açıldı ve içeriye kocaman, beyaz bir köpek girdi. Biraz korkutucu duruyordu ama onun ilgisini çeken kişi Saruhan olduğu için rahattım. Bakışlarımı onlardan çektim ve ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Birden patilerin yerde çıkardığı sesi duydum.

“Thor dur!” dedi Saruhan sert bir sesle. Köpekle karşı karşıya geldiğimizde yutkundum. Çünkü beni burada görmek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Hırlayınca koltuğa sindim. Kalp atışlarım korkuyla artmaya başladı. Bu an bir *dejavu* gibi geldi. Benim köpeklerle aram hep iyi olmuştu. Onlara sıcakkanlı yaklaşırdım ama Thor beni alanını işgal eden biri olarak görüyordu. Bunu çok iyi biliyordum.

“Nüzhet kıpırdama sakın!” Saruhan arkasından yavaşça yaklaşıırken kalp atışlarım daha da artmaya başladı. Ben köpeklerden korkmazdım fakat o tatlı suratı korkutucu görünüyordu. Bu durumdan kurtulmak için ona güven vermem gerekiyordu.

“Sakin ol,” dedi Saruhan bana bakarak. Köpekte tasma da yoktu. Onu benden nasıl uzak tutacaktı bilmiyordum. Elim kaldırdım onu sevmek ve sakinleştirmek için ama her şey bir anda oldu. İlk başta sesini duydum, sonra da kolumdaki acıyı. Diğer elim koluma giderken yere damlayan kanı gördüm. Saruhan yanıma geldiğinde köpek yoktu. Yüzü çok endişeli duruyordu. Hemen koluma baktı. Ben ise şoka girmiş gibiydim. Olanları anlamlandıramıyormuşum gibi etrafıma baktım.

“Hafif bir sıyrık,” dedi beni sakinleştirmeye çalışarak.

“Çok acıyor,” diyebildim ve ağladığımın ancak farkına varabildim. Gözümü kapatınca sanki çocukluğumuza dönmüş gibi oldum. Gözümü açtığımda yanımda yoktu. Koluma bakmaya korkuyordum. Bugün daha ne kadar kötü olabilirdi bilmiyordum. Saruhan elinde sargı beziyle geldi. Koluma bastırduğunda kendimi tutamayarak bağırdım, çok yakıyordu. Kolumu çekmek istediğimde sıkı bir şekilde tuttu.

“Hastaneye gidelim. Müdahale edilmesi gerekiyor.” Robot gibiydim. Beni kaldırdı, koluma girerek dışarıya çıkarttı. Elindeki anahtarları birine attığını gördüm.

"Rıza bizi hastaneye götür!"

"Tamam, Saruhan Bey," dedi adam. Beni arabanın arka koltuğuna oturtttuktan sonra yanıma oturdu. Bezi koluma bastırmaya devam etti. Dişimi sıktım. Yıllar sonra aynı olayın benim başıma gelmesi büyük bir ironiydi. Başımı istemsizce omzuna yaslayınca beni kollarının arasına aldı.

"Özür dilerim Nüzhet, tamamen benim hatamdı. Çok özür dilerim." Sesi samimiydi ve endişeli geliyordu. Bense sadece hissediyordum. Kolumun ne halde olduğunu bile bilmiyordum. Bilinmezlik beni daha da korkuttu. Tüm günün stresini kusuyormuş gibi tekrar ağlamaya başladım. Bana sarılınca daha da kötü oldum. Neden her şey benim için bu kadar zor olmak zorundaydı? Bu trajikomik olaya inanamıyordum. O an arabanın çalıştığını duydum. Gözlerimi kapattım, bu iki saatlik yolculuk işkence gibi gelecekti.

Sedyeye otururken elimi tuttu. Yüzü anlayış ve şefkatle doluydu. Benim hatam demişti ama tam olarak hatası neydi bilmiyordum. Suçluluk duygusu onu ele geçirmiş olmalıydı. Bu kadar sıcak bir tavır beklemiyordum ondan. İkimiz de birbirimize karşı fazlasıyla gerilmiştik.

"Birazdan acı hissetmeyeceksin." Başımı salladım ama bir yandan da çok korkuyordum. Bu benim için ilk olacaktı.

"Çok derin mi?" dedim ağlamaklı bir sesle.

"Hayır değil, bana güven," dedi ve yavaşça bana sarıldı. Beni çok şaşırtıyordu bugün. Kafam iyice çorbaya dönmüştü. Görevli yanımıza gelirken geri çekildi, elinde bazı kâğıtlar vardı.

"Köpek sahipli miydi?" dedi bize bakarak.

"Benim köpeğim," dedi Saruhan yavaşça.

"Kuduz aşısını yaptırdınız mı?"

"İki ay önce yaptırdım ama risk olmasını istemiyorum. Eşimin aşı olmasını istiyorum," dedi kararlı bir şekilde. Ben ise birazdan olacakları düşünüyordum. Korkudan bacaklarım titriyordu.

"Kanıtlarsanız aşı dozları düşer zaten."

"Karnesi var, o telaşla getirmeyi akıl edemedim."

"İletişim bilgilerinizi ve adresinizi almam gerekiyor." Saruhan bilgileri verirken tek istediğim bir an önce olup bitmesi ve eve gitmekti, o an

gideceğim bir evimin olup olmadığını düşündüm. Bu his öyle kötü hissettirdi ki acıdan değil ama bu histen dolayı ağlamak istedim. Hemşire hanım yanıma gelip kolumdaki sargıyı çekerken dişlerimi sıktım. Evdekinden daha çok sızlıyordu.

“Uzanın ve kolunuzu şuraya koyun.” Topuklu ayakkabılarımı elimi kullanmadan çıkardım ve görevlinin dediği şekilde sedyeye uzandım.

“Bana bak,” diyen Saruhan başımı çevirdi. Hemşire pansumanımı yapmaya başladığında koluma pamukla bastırılınca dişlerimi sıktım.

“Birazdan hiçbir şey hissetmeyeceksin.” Sağlam olan elimi sımsıkı tuttu. Saçlarımı okşadı şefkatli bir şekilde. Ondan hiç böyle davranışlar beklemiyordum ama destek olması iyi hissettiriyordu. İşte ondan istediğim şey buydu. Keşke o cümleyi hiç söylememiş olsaydı. Gözlerim yüzünü taradığında gergindi, üzgündü. Gözlerinde adını koyamadığım birçok duyguyu taşıyor gibiydi.

O da en az benim kadar korkmuş görünüyordu. On dakika sonra kolumdaki işlem bitmişti. Artık acı hissetmiyordum.

“Aşısını yaptırdım dedin, gerek yok,” dedim toparlanırken.

“Olsun Nüzhet, evim yabani hayata yakın. Risk almak istemiyorum.” Üzerimdeki elbise kolsuz olduğu için bir de kıyafetle uğraşmak durumunda kalmadım.

“Tamam,” dedim uzatmamak için. Görevli aşımı yaptıktan ve aşı kartımı Saruhan’a verdikten sonra hastaneden çıktık. Üstümdeki kan lekelerini fark ettim. Aynı şekilde onun da gömleğinde lekeler vardı. Üzerindeki ceketini çıkarıp omuzlarıma örterek arabasına yönlendirdi.

“Evinin en kötü yanı bu, günün altı saatini yolda geçirmiş olacağız,” dedim dalgın bir şekilde.

“Seni rahat ettireceğim,” diyerek söz verdi. Tekrar arka koltuğa oturduk. İlaçların etkisinden dolayı kendimi daha sakin hissediyordum. Uyumak çok cazip görünüyordu. Her şeyi bir anlık unutarak rahatlamak istiyordum.

“Gidene kadar uyuyabilirsin,” dedi yüzümü incelerken. Yine aynı şeyi yaparak başımı omzuna yaslamamı sağladı. İlgiye ve şefkate doğru çekildiğimi hissediyordum. Çocukluğumdan bu zamana kadar bu duyguyu hissetmeyi çok olmuştu.

“Her zaman böyle olsan ya,” dedim umut dolu bir sesle.

“Sen iste yeter ki.” Saçlarımı okşadı. Yaralı kolumu nazikçe kıvırdı ve düz bir şekilde koluyla destekleyip ellerini elimin üstüne koydu.

“Lütfen korktuğum gibi biri olma, Saruhan.” Elimi okşadı beni sakinleştirmek ister gibi.

“Korktuğun gibi biri değilim.” Sıcak vücuduna yaslanmak kendimi güvende hissettiriyordu. Ondan yersiz bir şekilde mi şüphelenmiştim bilmiyordum. Şu an tek istediğim, eve gidip dinlenmek ve sabah sakin bir kafayla tekrar düşünmekti.

ATEŞKES

Hareketi hissediyordum ama hareketi yapan ben değildim. Gözümü açtığımda bilmediğim bir yerdeydim. Bir an durumu kavırken gözlerim daha da açıldı. Beni kucağına almıştı. Burası da onun eviydi, sadece bu kısmını daha önce görmemiştim.

“Uyandın mı?” dedi kontrol etmek isteyerek. Sanırım istemsizce kıpırdanmışım.

“Evet.” Kendimi çok yorgun hissediyordum. Durdu ve bir kapıyı açtı. Burası giyinme odasıydı. İçerideki mobilyaları ve aydınlatması hoş duruyordu. Gömlekleri, pantolonları görebiliyordum. Biraz daha yürüdükten sonra beni yavaşça yatağın üstüne bıraktı. Bir an kolumdan destek almak istedim ama son anda beni durdurarak destek oldu. Sargıyı, hatta köpeğinin beni ısırıldığını tamamen unutmuştum.

“Ödeştik,” dedim yanıma otururken. Durumumuz fazlasıyla trajikomikti; çocukken benim köpeğim onu ısırılmıştı, şimdi de onun köpeği beni ısırılmıştı. Düşündükçe içinde bulunduğumuz durum komikleşmeye başladı. Saruhan benim aksime daha gergindi.

“Hayır, benim önlem almam gerekiyordu. Kafam çok doluydu o an düşünemedim. Thor travmalı bir köpek, onu barınaktan aldım. Sahibi ona çok fazla şiddet uygulanmış ve o bir kadınıymış. Bu yüzden kadınları kokusundan tanıyor, gördüğünde tepki gösteriyor. Nurbanu’ya ve Makbule ablaya alışmıştı, sana da alışacak ama çok kötü bir karşılaşma oldu. Sanırım senin gerginliğini hissetti, yoksa diğerlerine direkt öyle yaklaşmamıştı.” Sesi

suçlu biri gibi çıkmıştı fakat onu suçlayamazdım. Gergin bir ortamda belki köpeğini görmek onu bir anlık rahatlatmış, kafasını boşaltmış olabilirdi.

"Köpeğin intikamını aldı o zaman," dedim alaycı bir şekilde. Saruhan tavrımdan çok rahatsız oldu.

"Hayır Nüzhet, böyle bir şey olmasını asla istemezdim," diyerek kendini savundu. İkimiz de şu an birbirimizi anlamıyorduk, zıt duygular içerisindeydik.

"Şaka yapıyorum, onun adına üzüldüm. Ben çabuk yargılıyorum, sen de beni çok fazla ciddiye alıyorsun." Kolumu kucağıma koyup sargıya baktım. Altında nasıl bir yara olduğunu merak ediyordum.

"Yargılamayı doğru buluyor musun?" dedi aniden. Bunu düşünmek yerine konuşarak yaklaşmak istedim. Belki de ona kendimi tamamen açmalıyım. Aynı şeyi o da yapmalıydı. Ancak birbirimizi öyle anlayabilirdik. Dalgın bir şekilde karşıya baktım.

"Sadece... bir ara derneğime başvuran kadınlarla çok fazla bağ kurdum. Hepsinin yaşadıklarını dinledim. Hep bir ortak nokta vardı; ufak detayları önemsememeleri, alt metni görmemeleri, başlangıcı hissedememeleri..." Bakışlarım üzerinde oturduğum yatağa kaydı sonra. Dalgınca elimi kumaşın üstünde gezdirdim.

"*Bu beni biraz rahatsız etti ama beni düşünüyor, bu beni rahatsız etti ama beni seviyor* gibi cümlelerle kendi kuyularını kazdıklarını anlattılar. Çok etkilendim. Bundan sonra hep insanların davranışlarını izlemeye başladım, hislerimi dinledim. İnsanlara duygusal olarak çabuk bağlanıyorum ve bu beni korkutuyor. Gerçeği göremeyeceğimi hissediyorum. Tespitinde haklıydın, bu beni fazlasıyla olumsuz etkiledi, ilişkilerimi bitirdi. En sonunda yengem bir gün beni kenara çekti ve bu işi uzmanlara bırakmam gerektiğini, benim sadece arada sırada orada olmamı ve finansal destek sağlamanın uygun olduğunu söyledi. Ben de tavsiyesine uydum. Bugün o cümle beni rahatsız etti. Senden şüphe duydum." Bakışlarım odaya kaydı kaçmak ister gibi. Tepkisini merak etsem de o an sanki daha da yakınlaşmışız gibi hissettim. Arabadaki halimiz ve hastanedeki ilgisini düşününce zor zamanlarda sanki bir bütün olabilirmişiz hissiyatı oluşturmuştu içimde. Bugün de zor bir gündü. Keşke evdeki konuşma daha normal bitseydi. Öylece kaçıp gitmek sorunu derinleştirmiş olacaktı.

“Seninle çok fazla sözlü münakaşaya girdim. Çoğu zaman dozu aşmadım. Eğer dediğin gibi olsaydı, ilkinde değil belki ama sonraki zamanlarda gerçek tavrımı göstermez miydim?” dedi bir müddet düşündükten sonra. Yaklaşımı doğrudu. Beni aşırı gerse bile dozunu ayarlayabiliyordu.

“Yıllarca sevgili kalıp evlenenlerde bu durum yaşanıyor. İnsan aynı çarının altına girince niyetini belli etmeye başlıyor, sen de söylemiştin bunu zaten bana. Bu yüzden severek evlenenler de birkaç sene içinde boşanabiliyor. Senin tabirinle *feminazi* olmamın en büyük nedeni abim. Bana karşı her zaman fazla korumacı ve kısıtlayıcıydı. Üzerime giydiğim kıyafete kadar laf ederdi. İnat etmesem, karşısında durmasam beni kolayca sindirebilirdi. Bu yüzden sesini çıkaramayanlara da ses olmaya çalışıyorum. Motivasyon konuşmaları yapıyorum, dergilere yazılar yazıyorum. İnsanlar beni bankacı kimliğimle değil, asıl bu kimliğimle tanıyor. Şimdi de bir milyarderin karısı oldum, bakalım başlık ne zaman atılacak,” dedim gergin havayı dağıtmaya çalışarak. Saruhan ise sözlerimi duyduktan sonra düşüncelere bürünmüştü, biraz şaşkınlık da yüz ifadesine eklenmişti.

“Mithat’ın sana kısıtlayıcı davrandığını bilmiyordum.” Açıkçası onların nasıl bir arkadaşlık içinde olduklarını merak etmeye başlamıştım. Hiç de arkadaş gibi durmuyorlardı. Abim de ondan çekiniyor gibiydi ve ben asıl meseleyi bilmiyordum. Saruhan söz verdim demişti ama ne için söz vermişti?

“Artık onunla arama mesafe koyduğuma göre bir önemi kalmıyor.” Her ne kadar cümlem umursamaz gibi çıksa da yaşadığım süre boyunca abimle bir araya gelecektik. Pratikte sözüm geçerliliğini yitirecekti.

“Aslında senin arada kalmanı istemedim. Kötü olan ben olmak istedim. Er geç bir araya gelecektiniz ve o anların daha kolay olmasını istedim.” Bunu düşünmesi aslında hoştu. Yalnız şu an durum söylediğinden daha kötü görünüyordu. Eve gidip tek başıma yüzleşmek beni korkutmaya başlamıştı. Daha telefonuma bakmamıştım. Arayıp aramadıklarını bilmiyordum.

“Bu kadar düşünceliydin de neden benimle hep atıştın? Bana bu yönünü hiç göstermedin.” Yavaşça gülümsedi, sanırım artık rahatlamıştı. Onu bir de ben gerginleştirmek istemedim. Zor bir gündü, ikimizin de duyguları karmakarışık bir hale gelmişti. Birbirimizi yanlış anlamaya müsait bir ortam oluşmuştu.

“Seninle atışmak çok keyifliydi. Senin gibi iyi bir rakip bulmak da çok zor. Seninle birlikte iş yapmak isterdim Nüzhet çünkü çoğu adamda senin gibi yürek yok,” dediğinde ben de gülümsedim ama sonra iş kelimesi gülümsememi dondurdu.

“Of, yarın işe gitmek zorundayım,” dedim sızlanarak. Abimle karşılaşma ihtimalim azdı ama yine de böyle bir ihtimal vardı. Ayrıca bu yaralı kol bana zorluk çıkarabilirdi.

“Gitme, dinlenmen gerekiyor,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Olmaz, ayrıca eşyalarım evimde. Olaylardan sonra gidebilir miyim bilmiyorum.” Daha bu sorunun yeni farkına varıyordum. Burada sadece tatilden getirdiğim eşyalarım vardı. Bu da çok küçük bir kısmıydı.

“Gitmene gerek yok, yenilerini alınız,” dedi karşı koymama izin vermeden bir sesle. Zaten tatilde duygusal boşluğa düşüp birçok şey almıştım. Tekrar para harcamak istemiyordum.

“Küçük bir servet yapar ve ben paramı harcamak istemiyorum, tatilde yeterince harcadım,” dedim beni anlamasını umarak. Bavullarımın tıka basa dolu olduğunu görüp şaşırmıştı.

“Ben alırım sana, şartlarımı kabul etmiştin.” Evet etmiştim ama şu an boşuna harcama yapacakmışım gibi de hissediyordum. Bu yüzden konuyu değiştirmek istedim. Biraz daha uzaursak kavga edebilirdik ve böyle saçma bir konudan kavgaya tutuşmak istemiyordum.

“Bana umutluydum dedin, tavrımı görünce fikrin değişti mi?” Bunu biraz alayla söyledim ama merakım çok ciddiydi. Onu içimdeki Nüzhet ile tanıştırmıştım bir nevi. Artık tüm korkularımı biliyordu, gizli bir şeyim kalmamıştı. Saruhan korkularımı bana karşı kullanacak bir adam değildi, bunu net olarak biliyordum. Atışmalarımızda bile çoğunlukla adil davranmaya çalışırdı, tabii şu feminazi kelimesini saymazsak.

“Hayır, nedenini öğrenince sana hak vermeye çalıştım. İyi bir analizci konuyu her yönden ele alır.” Söylediğine katılıyordum bu yüzden başını sallamakla yetindim.

“Peki sen?” dedi. Merakla ve biraz da beklentiyle bakıyordu. Bu yüzden gerçeği söylemek istedim. Şurada bile çekingen bir şekilde oruruyorduk. Alışmak zaman alacaktı.

“Benimle ilgilenmen hoşuma gitti. Sanırım birbirimizi böyle tanıyacağız. Benim karnım acıktı,” dedim daldan dala atlayarak. Bunu hiç sorun etmedi. Enerjik bir şekilde ayağa kalktı.

“Hadi gel,” diyerek elini uzattı. Sağlam olan sol elimle tuttum elini.

“Ağrın var mı?” dedi ayağa kalktığımda.

“Şu an bir şey hissetmiyorum. Kolumun yarısı yok gibi. Ne kadar kötüydü? İz kalır mı acaba?” dedim endişeli bir sesle. Onun kolunda şu an hayatta olmayan köpeğimin izi vardı. Bende de bir iz kalması çok garip olurdu. Gerçi ısırması bile garipti. Yürürken onu takip ettim. Bir yandan da odasını inceledim. Sandığımdan çok daha büyüktü.

“Karşılıklı iki küçük sıyrık. Büyük değildi korkma. İz kalmaması için seni en iyi doktorlara götürürüm.” Bu ilgisi bana tuhaf geliyordu. Ben çok çabuk bağlanıyordum ama sanki o çoktandır bana bağlanmış gibiydi. Sonra uçaktaki sözlerini düşündüm. *Sen teklifi yapıp ilk adımı attın, bana da geliştirme kısmı kaldı* demişti. Planına sadık kalıyordu.

“Bunu suçluluktan dolayı mı yapıyorsun? Beni çok şaşırtıyorsun,” dedim bir deneme yaparak. Ne diyeceğini merak ediyordum.

“Umarım iyi anlamdadır,” dediğinde kapıdan çıktık. Çaprazdaki oda geçen geldiğimde kaldığım odaydı. Aynı zamanda onu gözetlediğim oda da diyebilirdim. O anları hatırladığımda huzursuz hissettim, yanaklarım çoktan kızarmaya başlamış olabilirdi. Hemen kafamı dağıtmak ister gibi cümlesine karşılık verdim.

“İyi anlamda, sadece... bir anda bana bu kadar ilgi göstereceğini düşünmezdim,” dedim asıl düşüncemi ona sunarak. Bana kaçamak bir bakış attı, biraz düşündükten sonra ancak cevap verebildi. Konuşmadan önce cümlelerini tarttığını fark ettim.

“Seninle uyuduğum gece farklıydı. İlk defa kendimi yalnız hissetmedim. Kurduğun mantık bana iyi geldi ama sen sanki öyle hissetmemişsin gibi duruyorsun.” Yüzünde küçük bir hayal kırıklığı sezdim. Evet, kurduğum mantık ikimize de yarar sağlayacaktı ama evlendikten hemen sonra doğru dürüst bunu düşünme fırsatım da olmamıştı. Hemen ertesi gün ailemizle yüzleşme sorunu ortaya çıkmıştı. Daha bunu düşünmek için şimdi vakit bulabiliyordum.

“Hayır, tabii ki kafam rahatladı o noktada ama dünyada sorunlar bitmiyor. Şu an hem dünyayla hem de seninle bazı sonuçlarımız olacak. O

sonuçları bekliyorum. Risk analizim hâlâ geçerli.” Merdivenlerden inme-ye başladık. Keyfim yerinde olsaydı bu evi baştan sona gezmek isterdim. Modern bir ortaçağ evinde yaşayacaktım artık. Beni fazlasıyla cezbetmeye başlamıştı. Keşke bu kadar uzakta olmasaydı.

“Peki,” dedi sakın bir şekilde. Merdivenlerden indikten sonra sağ tarafa doğru yürüdük ve bizi devasa bir mutfak karşıladı. Köşede ise güzel bir yemek masası vardı.

“Bu evde her şey çok büyük,” dedim hayretimi gizleyemedim. Yavaşça güldü.

“Burası artık senin de evin, öyle görmen hoşuma gider. Masaya otur ben getiririm.” Çok nazikti, onu sanki hiç tanıımıyormuşum gibi hissettim.

“Yemekler ne zaman yapıldı?” Masaya doğru yürüdüm ve rahat duran sandalyeyi çekip oturdum. Bir an bu evde yaşamamanın yalnızlığı daha da tetikleyebileceğini fark ettim. Kocaman bir evde tek başına yaşamak...

“Öğleden sonra sanırım,” dedi. Onu hiç mutfaka giren biri olarak düşünmemiştim ama eli gayet yatkın gibi duruyordu. Zaten kısa süre içinde tabağımı önüme koymuştu. Dengeli, tam da beslendiğim gibi bir tabak vardı önümde. Büyük bir et parçası, sebzeler, bolca salata ve yanında küçük bir tam buğday ekmeği.

“Tabak çok etkileyici görünüyor.” Çatalımı ve bıçağımı bana uzatınca hemen yemek istedim. İtiraf etmem gerekirse et çok lezzetli duruyordu. Kısa sürede ısıtmayı da başarmıştı. Ekmekten bir parça koparıp ağzıma attım. Karşıma oturduğunda beni izledi.

“Beslenmemizin bazı yönlerden ortak olması güzel,” dedim tabağımı işaret edip.

“Vücuduma sahip olmak kolay olmadı,” dedi ve çatalını eline aldı. “Benim temel hedefim yağ oranımı düşürmektir. Sonunda yüzde on dörde ulaştım.” Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kalktı. Bunu fark etmiştim ama bu kadar olduğunu bilmiyordum. Çok iyi bir orandı. O görünür yüzeydeki her şey kas, kemik ve biraz da yağdan oluşuyordu.

“Neden bu kadar takıntılı kaldın?”

“Evimde tek başıma kalp krizinden ölmek için,” derken bakışlarını kaçırdı. Sanki bir sırrını söylemiş gibiydi. Şaka yapmış gibi durmuyordu. Yüzünü inceledim, gerçekten öyleydi.

“Artık ben yanındayım, seni hastaneye yetiştiririm,” dediğimde gülümsemi.

“Senden bu tarz adımlar bekliyorum.” O an gözlerim gömleğine takıldı, o da başını eğip baktı bakışlarımı takip edip. Üzerinde benim kanım vardı. Bunu görmek kötü hissettirmişti.

“Keşke üzerimizi değiştirseydik. Hem köpeğin nerede?” dedim merak ederek.

“Dışarıda, kulübesi var.” Etini kesti ve ağzına götürdü. Ben de tadını merak ederek bıçağımı elime aldım.

“Umarım onu evinden etmemişimdir,” dedim bakışlarımı tabağıma çevirdiğimde.

“Merak etme burayı aratmaz, mutlu olduğuna eminim.” Bu cümleyi pek kabul etmiyordum, ben de köpek sahibi olmuştum.

“Bir köpek, dostunun yanında mutludur. Keşke elimi uzatmasaydım, onu sakinleştirebileceğimi düşünmüştüm. Travmalı olacağı aklımın ucundan geçmedi.” Lokmasını çiğnerken düşünceli bir şekilde bana baktı.

“Nüzhet bunları düşünme, halledilebilecek konular. Detaylara çok takılıyorsun.” Halledebilmemiz için köpeğiyle benim de vakit geçirmem gerekiyordu. Beni ısırsa da ona karşı korku geliştirmemiştım, iyileştiğimde onunla tekrar tanışmak istiyordum. Ayrıca bu masada oturan tek detaycı kişi ben değildim.

“Bence bu yönümüz ortak. Kalp krizi geçirmemek için yağ oranını düşürüyorsun, bence bu da detaylı bir düşünce. Biz bu yüzden başarılıyız. Yarın işe gideceksin değil mi?”

“Gitmek zorundayım,” dedi itiraf ederek.

“Sen tatil de yapmadın tabii, iş için geldin. Kendine karşı acımasızsın, öyle hissediyorum.” Salatadan bir çatal aldım. Yemek benim için oldukça tatmin ediciydi.

“Çünkü şu ana kadar sadece işime tutundum. Beni mutlu eden hep o oldu. İnsanın her zaman daha fazlasını isteyen açgözlü bir yanı var.” Ona katılıyordum, bir noktada ben de işime sarılmışım. Hayatımda yolunda giden tek şey oydu.

“Bu yüzden milyarder oldum diyorsun, mantıklı bir neden.”

"Aslında aynı isteği paylaşıyor olabiliriz. Ben de biri tarafından koşulsuzca sevmek isterdim," deyip konuyu farklı bir noktaya taşıyarak beni şaşırttı.

"Bu bizim değil esasen tüm insanlığın ihtiyacı. Üniversitedeki bir arkadaşım sevmenin bile insana farklı bir enerji verdiğini söylerdi. Bir aydınlanma ve umutlu olma hali..." O duyguyu yaşadığım söylenemezdi ama merak ediyordum. O kişi belki de Saruhan olacaktı bilmiyordum.

"Haklı olabilir." Sözlerinin altında sanki bir yaşanmışlık vardı, bana daha önce evlenmek istediğini ve deneme yaptığını söylemişti. Detayları çok merak ediyordum.

"Birini sevdin mi gerçekten?" diye sorduğumda hemen bakışlarını kaçırdı. Bir müddet sessiz kalıp bana cevap vermedi.

"Bunu evet olarak algılıyorum. Benden şanslısın," dedim ve bir yudum su içtim. O ise sorgulamamdan dolayı rahatsız olmuş gibiydi.

"Bunun bir önemi yok artık. Seni sevmeye çalışacağım." Sözleri ciddiydi, bakışları da öyleydi. Yalnızlığın insana neler yaptırabileceğini biliyordum ve benim de asıl çıkış noktam aynı duyguydu. Bu duygu kendime çok uzak gördüğüm biriyle evlenme kararı almamı sağlamıştı.

"O konuda endişelenme, ben hâlâ çocukluğumdaki gibiyim. Kolay kazanıyorum, özellikle de ilgiye," deyip bir itirafta bulundum. Bu özelliğimi hiç sevmiyordum. Saruhan benimle aynı fikirde olmadığını belli edercesine başını iki yana salladı.

"Buna inanmıyorum. Herkes değişiyor, Nüzhet. Kolay olacağını hiç düşünmüyorum," dedi ve ciddi bir şekilde bana baktı. Saruhan'ın bu yönünü hiç keşfetmemiştim. Onunla da bağdaştıramıyordum zaten, bendeki imajı farklıydı. Bu zamana kadar onun hep güçlü yönlerine şahit olmuştum. Şimdi ise ikimiz de birbirimize karşı çok açtık. Bilinmeyenlerimiz gün yüzüne çıkıyordu. Fark ettiğim şeyi onunla paylaşmak istedim.

"Biliyor musun, aslında senin karamsar bir yönün var. Daha şimdi fark ediyorum. Seni tutsak ediyor," dedim dürüst bir şekilde. O ise itiraz etmedi, ondan beklemediğim şekilde davranıp söylediğimi kabul etti.

"Farkındayım," dedi dalgın bir şekilde.

"Bu yüzden şartlar koydun. Ayrıca bugün panikledin." Aynı zaman-kontrolcü olduğunu da seziyordum ama bir yönetici olduğu için bunu

normal karşılıyordum. İnsanlara değildi kontrolü, içinde bulunduğu durumlara karşıydı.

“Sana nedenini söyledim,” dedi kaçamak bir yanıt vererek.

“Beni azıcık sevmiş olman çok iyi olurdu,” dedim alaycı bir şekilde. Gülümsedim, o da beni izledi.

“Senin de bencil bir yanın var.” Bunu kabul ediyordum ama herkes öyle değil miydi?

“Bilmiyor musun Saruhan, herkes bencildir bir noktada kendini korumak için.” Belli belirsiz bana katılmış gibi başını oynattı. Çatalını tabağına bıraktığında çoktan yemeğini bitirdiğini gördüm. Ben daha yarısına bile gelmemiştim. Yemek kötü değildi, aslında çok lezzetliydi fakat benim iştahım yoktu. Ayrıca kolum bir tuhaftı ve yerken zorlandığımı göstermeye çalışıyordum.

“Benimkileri de yemek ister misin? İştahım yok.”

“Yiyemem, ben de katıyım ama yiyecek birilerini eminim ki buluruz. Ayırırım. İstersen yukarıya çık, ben de işimi bitirince geleyim. Yarın erken kalkmamız gerekecek, ayarlamaları yapalım,” deyip sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Birden karar alıp direkt uygulamaya başlamıştı. Ona uy-
dum, yorucu bir gün olmuştu ve yarın söylediği gibi erkenden kalkmamız gerekiyordu.

“Tamam,” dedikten sonra suyum içip doğruldum. O, tabaklarımızı alırken ben de ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüdüm. Yavaş adımlarla enerjisiz bir şekilde basamakları çıktım. Merdivenler yukarıya doğru devam ediyordu ama üçüncü katı sonra keşfedecektim.

Odaya girerken yine kendi eşyalarım aklıma gelmişti. Eve gitmeyi hiç ama hiç istemiyordum. Kabullenmeleri için biraz zaman gerekliydi. Belki yengem ve annem üzerinden iletişim kurabilirdim.

Sıfırdan bir oda yapma fikri ise fazla savurgan bir tutum gibi geliyordu bana. Onun kıyafetlerine bakarken durdum. Bavullarım buradaydı ve onları boşaltmam gerekiyordu, yarın işe gideceksem içindeki kıyafetlere ihtiyacım vardı. Hatta uyumak için bile ihtiyacım vardı. Topuklu ayakkabılarım ayağıma yapışmış gibiydi çıkarırken. Ayağım yere değince ağrısını hissettim. Şu an onun düzenini bozmak istemiyordum ama bir iki askıya ve bir ütüye ihtiyacım vardı. Askıların hepsi doğal olarak doluydu. Onun kıyafetleri kesinlikle hazır duruyordu. Açık mavi, beyaz, açık turkuaz ve

siyah renkteki gömleklerin ürüsü gayet güzel görünüyordu. Bunu o gelince halletmeye karar verdim.

Burada bulunmak bir film sahnesini anımsatmıştı. Meşhur roman kahramanı Christian Grey'in filmin başındaki giyinme odası gibiydi.* Bunu düşünürken gülmemek için kendimi zor tuttum. Saruhan'ın öyle zevkleri olmasını düşünmem bile tuhaf gelmişti.

Yere çömeldim ama sonra oturmaya karar verdim. Bavulumu yere koyup fermuarını açtım. Yeni aldığım etekleri ve pantolonları çıkardım. Hepsi orada yıkattığım için doğal olarak buruşmuşlardı. Pantolonu ütölemek çok zordu, o yüzden etek seçmek istedim. Kıyafetleri bavula doldurdum ve diğerine geçtim. Üstteki saten gecelikleri aldım. Tam elimi atmış iç çamaşırlarımı alırken odaya Saruhan girdi ve elimdeki sutyenle öylece kalandım. Bir bana, bir de elimdeki tuttuğum çamaşıra baktı. Buna alışması gerekiyordu, hatta alışmamız gerekiyordu çünkü ben dantelli iç çamaşırlara bayılırdım.

"Odaya böyle girmemeliydim, alışkanlık işte," dedi bakışlarını kaçırıp.

"Bakabilirsin, sadece basit iç çamaşırları. Alışsan iyi olur. Ayrıca benim de bir yere ihtiyacım var, odanı işgal etmek istemiyorum," dedim bavullarımı göstererek. Odanın ortasında duran bavullarım düzenini bozuyordu. Odası Saruhan'ın titiz biri olduğunu söylüyordu.

"Mimarım bunu düşündü ev yapılırken o yüzden senin odan çoktan hazır. Yalnız kolunu çok kullanıyorsun, gece ağrıyabilir." Uyarısında haklıydı, şu an ilaçların etkisinde olduğum için fark etmiyordum ama etki geçince sızlamasını hissedebilirdim. Yine de yapmak zorundaydım çünkü benim yerime yapacak başka biri yoktu. Sağlam kolumla işlerimi halletmek zorundaydım.

"Bu işlerin yapılması gerekiyor. Bana ütü gerekli." Yerden kalkmak istediğimde sağ elimden güç almak için hamle yaparken ağzımdan acı dolu bir ses çıktı. Uyuşma beklediğimden daha hızlı bir şekilde geçiyor olmalıydı. Ters ters *haklıyım* dercesine bana baktı. Eğilip belimden kavradı ve kolayca ayağa kaldırdı beni. Bir an yakınlaşmamız beni tuhaf duygulara sürüklese de kendimi çabuk toparladım.

"Ütü ben yaparım, sorun değil. Önce müsaade edersen üzerimi değiştireyim."

* Yazar, E. L. James tarafından yazılan Grinin Elli Tonu serisinden bahsetmektedir.

"Haklısın," dedim ve hemen o bölümden çıktım, arkası buzlu cam olduğu için silüetini görebiliyordum. Kollarının hareketini izlediğim sırada bir anlığına durdu, yürümeye başladığında ise nedense panikledim. Onu izlediğimi düşünmesini istemiyordum ama neden izlediğimi de çözemiştim. Birden karşımda belirince yutkundum.

"Lekeler tenime kadar sızmış," dedi ve karnını işaret etti. Çok normal davranıyordu, anormal davranan bendim. Yüzde on dörtlük yağ oranına sahip safi kastan oluşan ve bunu kalp krizi korkusundan yaptığını söyleyen eşim karşımdaydı. Benim de normal davranmam ve alışmam gerekiyordu. Sanki kendi evindeki özgürlüğünü kısıtlıyormuşum gibi hissettim.

Saçmalama Nüzhet, evlisiniz artık! Şartlarını kabul ettin, o istedi gerçek evliler gibi olmak dedi iç sesim. Rahat rahat yanıma üst bedeni çıplak bir şekilde geldiğine göre o da bazı durumları aşmıştı kendi içinde.

"Gel sana da odanı göstereyim." Başımı sallayıp onu takip ettim. Diken üstünde gibiydim. Sırtına bakmak istemesem bile bakıyordum. Müthiş bir iş çıkarmıştı kesinlikle. Yürürken vücudu hareket ettikçe kasları dalgalanıp belirgin hale geliyordu. Daha önce başka bir erkeğe karşı bu düşüncede olmamıştım, çok iyi görünüp bu halinin hoşuma gittiğini kendime zor da olsa itiraf ettim.

Bir kapıyı açtı ve bizi boş dolaplarla kaplı bir oda karşıladı. Onunkinden çok daha büyüktü bu giyinme odası.

"İstediğin gibi dekore ettirebilirsin," dedi eliyle odayı göstererek.

"Burası kendi odamdan bile büyük," dedim. Saruhan büyük odalı evleri çok seviyordu anlaşılan. Ev için bir tabir kullansam *büyük* ile başlardım sözce.

"Aslında senin de benimle gelmen gerek," deyip elimi tutunca ne yapmak istediğini anlamadım ama yürürken onu takip etmek zorunda kaldım. Artık dokunuşları ilk baştaki gibi rahatsız edici gelmiyordu bana, alışıyordum sanırım. Odadan çıktık ve az önce geldiğimiz koridor boyunca yürümeye başladık. Karşıda bir kapı belirdi sonra. Kapıyı açtığında bizi büyük bir banyo karşıladı. *Evet, yine büyüktü.* Omuzlarımdan tutup beni kendisine çevirdiğinde robot gibi hareket ettim. Yüzüme bir an baktıktan sonra elini ıslattı.

"Bence duş almak daha iyi bir fikir." Ne yapacağını tahmin etmiştim. Suyu silmek istiyordu lekeleri. Bir peçete kopardı.

"Alacağım ama spor rutinimi tamamladığımda. Gece spor yapmayı seviyorum." O an bakışlarım gövdesine kaydı. Yakından çok daha iyi gözük-
tüğü kesindi.

Bakışlarımı yakaladığında, "İstersen dokunabilirsin. Bayağı inceledin Nüzhet," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Başarılı olmuş musun diye baktım," deyip kendimi oldukça saçma bir şekilde savundum. Besbelli yakalanmıştım işte, bu durum Saruhan'ın çok hoşuna gitmiş görünüyordu.

"Sonunda seni iyi yönde etkileyebildim."

"Yakışıklı olduğunu analizimde yazmıştım. Hatta başka şeyleri de," dedim tekrar kendimi savunurcasına ama yüzüm beni ele veriyor olmalıydı. İlgili bakışlarımı yakalamıştı, bundan kurtuluşum olmayabilirdi.

"Yok, canlı görmek bir başka geldi," dedi bakışlarıma bir atıf yaparak *Alta kalma Nüzhet* dedi iç sesim ama bu bir atışma değildi artık. Onunla evlilik gibi büyük bir ateşkes imzalamıştık, dozu aşmadığımız sürece birbirimize takılabilirdik. Alaycı bir gülümsemeyle ona baktım.

"O kadar çok hoşuna gitti yani. Ever, çalışmışsın ve başarılı da olmuşsun. Hem din kurudu." Kendi kendine güldü.

"Teşekkür ederim Nüzhet, beğenmene sevindim," derken o da alaycıydı. Elini tekrardan ıslatığında kendisini silecek zannederken yaralı kolumu nazikçe tuttu. Sanki kınılacak bir şeymiş gibi yavaşça kolumdaki kan lekelerini ıslak parmağıyla birkaç dokunuşta çıkarıp peçeteyle ıslaklıkları sildi.

"Acıyor mu?" dedi gözlerini kısıp bana baktığında.

"Şimdi değil ama kalkarken yüklenince acıdı." Elini tekrar ıslatıp üst koluma geçince şaşırdım. O kadar çok kanadığını hissetmemiştim.

"Bitti," dediğinde kolumu yavaşça bıraktı. Birbirimize bakarken kendimi çok tuhaf hissettim. Hızla arkadaşlık tanımımdan çıkıyormuş gibiydik. Yakınlığımız bir günde bile bu kadar yol kat ederse kısa zaman sonra çocuk sahibi olma zamanına gelebilirdik. Bir an bunları düşündüğüm için utandım ve çok alakasız bir cümle kurdum.

"Topuk'u ayakkabıyı çıkarınca yanında küçücük kaldım."

"Onların üstünde yürümen büyük cesaret örneği, bana aşırı korkutucu geliyorlar. Çivinin üstünde yürümek gibi." Yüzümde eğlenceli bir gülümseme belirdi. Çok doğal ve samimi bir şekilde söyleyişi hoşuma gitmişti.

"Aa, iyi hatırlattın. Bana bir ayakkabı borçlusun. Malum gün kaçarken ayakkabımın topuğu kırılmıştı."

Söyleyiş tarzıma hiç aldırmadı, "Sen de kaçmasaydın," dedi. Bu tam da eskisi gibi bir tavidir. Meydan okur gibiydi.

"Şoka girmiştin!" dedim kendimi savunarak. "Gerçi bir düşününce, tam filmlerdeki gibi bir sahneydi. O filmler mutlu sonla biter."

"Sakinleştığımız zaman bence hiç fena değiliz. Sanırım senin anlık öfkelerine alışmam gerekiyor," dedi ve elini ıslatıp karnına götürdü. Beline tam oturan pantolonunun biraz üstünde bir noktadaydı. Her hareketiyle kasları dalgalandı ve kısa sürede kendini temizledi. Bu sefer ben önde, o arkada yürüdük ve tekrar yatak odasına döndük.

"Üzerini değiştir, ben de dağıttığım ortalığı toplayayım." Yatağa oturduğumda o da hızlıca üzerini değiştirdi. Gri spor bir atlet ve siyah bir şort giymişti.

"İstersen sen de değiştir, böyle misafirmiş gibi durma," dedi. Bunu hiç istemesem de ondan yardım istemek zorundaydım. Sol elimle o minicik fermuar ucunu tutup aşağıya çekemezdim.

"Fermuar görevi," derken yan tarafımı gösterdim. Başını salladı ve ben de ayağa kalktım. Küçük bir hamleyle kolayca indirdi ama yaralı kolumu da çıkarmam gerektiğini hatırladım. O da bunu fark etti ve izin ister gibi gözlerime baktı. Başımı salladım *yap* dercesine. Elbisemi hafifçe yukarıya çekti ve diğer eliyle kolumu nazikçe tutarak içinden geçirdikten sonra boyun kısmından da çıkardı. Elbiseyi aşağıya doğru çekerken oldukça yavaştı. Onu izlerken nefesim biraz hızlandı, heyecanlanmıştım. Beni incelemesi normaldi, ben de onu incelemiştim. Bakışları boynumdan sutyenime, oradan da göbeğime kaydı. Bir adım geri gittiğinde şaşırdım.

"Gerisini sen halledersin," dedi ve başka hiçbir şey söylemeden hızla odadan çıktı. Bu tavrını anlamamıştım. Sanki rahatsız olmuş gibi yanımdan kaçmıştı. Yüzüm kıvrılırken neden böyle bir şey yaşadığımızı anlamlandıramadım. Onu arkadaş gibi görmemem gerektiğini o söylemişti ve bence çok hızlı bir şekilde o durumdan sıyrılıyordum.

Elbiseyi çıkarıp bavullarımın yanına gittim. Etraf bir anda buz kesmiş gibi titremeye başladım. Hemen saten geceliğimin üstünü ve altını giydim. Biraz iyi gelse de hâlâ üşüyordum. Benim için iki tane askı bıraktığını görünce hemen seçtiğim eteği ve gömleği askıya geçirdim. Kıyafetleri hızlı

olması açısından mecburen bavullara tıktırıp bana gösterdiği odaya bıraktım. Makyajımı çıkardım, yüzümü yıkadım ve en sonunda nemlendiricimi sürüp yatağa ulaştım.

Örtünün altına girince sıcaklıkla bir anlığına vücudum rahatladı. Yanın bankada neler yapacağımı düşündüm. Çok yoğun olacağı kesindi. Ayrıca telefonuma hiç bakmamıştım. Asistanım mutlaka beni son durumlardan haberdar eden bir mesaj atmış olmalıydı.

Birden yaşadığım yeri ve durumumu sorgulamaya başladım. Bu hızı fikren uygun görseniz de uygulamada pek öyle olmuyordu. Şu an onun yatağında yatıyor olmayı garipsiyordum. Kötü bir his değildi aslında. Farklı bir şey yapıyordum, sadece konfor alanımdan çıkmış olmamın kaygısıydı bu. Hayır, konfor alanıma dönmeyecektim. Böylesi monotonluktan daha iyiydi. Sonuçta ailemle aram kötüydü ve bir de kolumu köpek ısırması. Yaşanılanlara gülmek istedim. Özellikle ısırıldığım kasma.

"Çok mu üşüdün?" Sesi duyunca irkildim. Kafamı örtünün altından kaldırıırken bu kadar üzerime çektiğimi hatırlamıyordum. Ayrıca hangi ara sporunu yapıp gelmişti? Doğrulup otururken örtüyü üzerime çekmeyi de ihmal etmedim.

"Çok hızlısın," dedim ama sonra gri atletin önünün ıslandığını, kollarının ve bacaklarının terle ısladığını fark ettim.

"Tam kırk beş dakika sürdü aslında. Sen uyuyamamışsın." Bu kadar uzun süre boyunca düşünceler içinde dolaştığımı fark etmemiştim. Kafamı kurcalayan çok detay olsa da şimdilik halimden memnundum. Yine de benim yanımdan ayrılışını hatırlayınca konuyu o noktaya çevirdim.

"Öyle kaçar gibi gidince..." Biraz laf sokar gibi olmuştu ama o tavrı beni rahatsız etmişti. Bir an durdu, doğru cümleyi seçmeye çalışıyor gibiydi.

"Bir erkek olarak güzel bir kadına bakmak beni etkiliyor. Seni güzel bulduğumu daha önce söylemiştim zaten." Biraz savunmaya geçmiş gibiydi, bunu çok önemsemedim. İşin gerçeğini öğrenmek için onu teşvik etmek istedim.

"Etkilenebilirsin bunu normal karşılıyorum, senin iradesiz biri gibi kaçmanı sana yakışuramıyorum sadece." Yüzünde kurnaz bir gülüş belirdi.

"İtiraf mı istiyorsun?" Ne söyleyeceğini merak ederek hemen başımı salladım.

“O gecceki gibi hissettim, dedin ya film gibi sahne. Sonra ne oluyor?” Bir an düşündüm. O da giyinme odasına doğru yürüdü.

“Birbirlerine âşık olduklarını söylüyorlar, yetişkin bir filmse sevişiyorlar falan işte.” Asıl neyi ima ettiğini kendim söylemişim. Heyecanlandım, daha önce böyle bir itiraf duymamışım. Daha fazla kurcalamak istemedim. O da hemen değil de doğal bir süreçte olması gerektiğini istediğini söylemişti ama ondan bu kadar çabuk bir hamle beklemiyordum. Beni bu konuda şaşırtmıştı.

“Bu doğal bir istek, kendini kötü hissetmemelisin.” Neden onu rahatlatmak istediğimi anlayamıyordum. Bugün bana karşı çok ilgiliydi ve gerçeği itiraf etmek gerekirse çok hoşuma gitmişti. Yukarıdan süzülen buharları görünce benim için ütü yapması o hissi daha da belirgin hale getirdi.

“Sadece... bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Bizim biraz gezip dolaşmamız, birlikte vakit geçirmemiz gerekli. Daha evleneli kırk sekiz saat bile olmadı. Benim bir şeyler hissetmem yetmez,” dedi camın ardından.

“Tamam ben de bir itirafta bulunayım; yüzde on dörtlük yağa ve gerçek kaslara sahip olman beni etkiledi. Bunu çok da etkileyici bulmazdım, şişme mont gibi adamlar hoş durmuyor,” dediğimde bir kahkaha attı. Saruhan tam aksine formda bir adamdı.

“Evlilik programlarında paravanın arkasından konuşan adaylar gibi hissediyorum,” dediğimde o kahkahayı derinleştirdi ve bu bana farklı bir mutlu enerji olarak döndü. Örtüyü kollarımın arasında topladım.

“Biz o aşamayı bir günde geçtik, Nüzhet,” derken hâlâ gülmeye devam ediyordu. Bende oluşan mutlu enerji sanki onda da oluşmuştu. Öğleden sonrayı ikimiz de unutmuş, yeni hayatımıza adapte olmaya çalışan bir çift haline gelmiştik sanki ve gerçekten de daha kırk sekiz saat bile olmamıştı. Her ne kadar yorgun olsam da uyumak istemedim, onunla konuşmaya devam ettim.

“Ütü yapmayı nereden öğrendin?”

“Mecburiyet. Ofisimde de var, kırıksıklıktan nefret ediyorum ve hemen işimi hallediyorum. Bu dikey ütüler harika bir kurtarıcı. Hem bu ütü yapmak sayılmaz.” Askının sesini duydum, sanırım bitirmişti. Birkaç dakika sonra ellerinde kıyafetlerle yanıma geldi. Deodoranta karışmış terinin kokusunu alıyordum ama garip bir şekilde o koku kötü gelmedi. Saçları dağınıktı ve yüzü de buhardan dolayı terlemişti.

"Gerçekten üşümüştün sen, bana bu sıcaklık iyi geliyor ama senin için dereceyi yükseltirim. Uyarmam gerekirse o üzerindikilerle üşürsün burada. Kış ağır geçer," dedi örtünün üstünde kalan saten pijamamı işaret ederek.

"Ben kalın pijama giymeyi sevmem."

"Peki, karar senin," dedi ve arkasını döndü.

"Şey... dürüst davrandığın için teşekkür ederim," dedim. Titrek sesimi duyunca durdu. Bana doğru baktığında yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Ben de anlayışla yaklaştığın için teşekkür ederim." Ben de ona gülümsedim.

"Sanırım hep böyle davranmamız gerekiyor," dediğimde beni başıyla onayladı.

"Kesinlikle öyle. Hadi uyu. Ben alışkınım çok erken kalkmaya fakat senin dinlenmen gerekiyor." Tekrar yatağın yanına, benim olduğum tarafa geldi. Örtüyü kaldırdığında yatağın içine kaydım ve üzerimi örttü. Gözlerimi kapattığımda adım seslerini duydum. Yatağı ne sert ne de yumuşaktı, aslında sevdiğim gibiydi ama gözlerim istemsizce açıldı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, belki de erken olduğu için uyumak istemiyordum. Ya da zaman kavramımı yitirmiştim. Kırk beş dakika süren sporu bana beş dakika gibi gelmişti.

O yanıma gelene kadar kocaman yatakta dönüp durdum. Örtüyü açtığında beni büzüşmüş bir şekilde buldu. Şampuanının kokusu burnuma doldu. Güzel kokuyordu, erkek parfümü gibiydi ve ben erkek parfümlerine bayılıyordum.

"E hâlâ uyumamışsın," dedi yanıma uzandığında. Sanki defalarca kez birlikte uyumuş gibiydik. Bu konuda hiç zorlanmamamız beni şaşırtıyordu. Dün gece ikimiz de biraz sarhoştuk, onun rahatlığı vardı üzerimizde ama şimdi burada ikimizin de kafası yerindeydi, birbirimize uyum sağlıyorduk.

"Bilmiyorum, gerçekten denedim ama beynim huzursuz sanırım. Bir de haklısın, üşüyorum."

"Beynin neden huzursuz, ne düşünüyorsun?" dedi bana doğru döndüğünde. Örtüyü üstüme doğru çekmeyi de ihmal etmedi o arada. Ona beni sıkıntıya boğan düşüncelerimi söylemek yerine başka bir şey söyledim. Hep o benim ismime atıf yapıyordu, roman karakteri geliyordu aklına. Onun ismi de bende farklı çağrışımlar yapıyordu.

“Ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyor musun?” dedim masum bir şekilde.

“Evet.” Tüm dikkatini bana verdi yastığa başını yasladığında. Aramızda santimler olsa da samimi bir hava etrafımızı kaplamıştı. Ne tepki vereceğini merak ederken aklıma geleni ona söyledim.

“Adının bir mafya liderine yakışacağını düşündüm.” Güldüğünde ben de ona uyarak güldüm.

“En azından hasta bir çocuğun duygularıyla oynayan kadın karakterin ismine sahip değilim. Sakın benim duygularımla da oynama lütfen, Nüzhet!” dedi alaycı bir şekilde ama gülümsemesi yüzünden silinmedi.

“Oynayamam çünkü sen Doktor Ragıp’sın, Nüzhet onunla evlendi.”

“Hayır, yazar orayı senin hayal gücüne bıraktı. Sadece perşembe günü nikâhları olacak yazdı. Bu evlendiklerini göstermez,” dedi bana karşı çıkarak. Evet, bu konuda haklıydı ama bu ufacık detayı bile nasıl hatırlayabiliyordu bilmiyordum.

“Hayat kitaplar gibi olmuyor, öyle olsa abim de Mithat kadar iyi bir insan olurdu,” dedim iç çekerek.

“Konuşmaya devam edersek uyuyamayacağız. Yaklaş da seni ısıtayım.” Yatakta ona doğru kaydığım anda hemen kollarını vücuduma doladı. Sıcaklığını hissedince hafifçe titredim.

“Bu düşündüğüm kadar körü değil.” Şu an bana sarılması o kadar iyi gelmişti ki tam olarak sebebini anlayamıyordum. Beni ısıtması değildi, sadece yakınlığının verdiği bir durumdu. En mantıklı neden buydu.

“Hangi konuda?” dediğinde sesi meraklı çıktı.

“Çok utanacağımızı ve yakınlaşma konusunda isteksiz olacağımızı düşünmüştüm.” Yüzünü göremiyordum ama tepkisini duymaktan çok görmek isterdim.

“Bence o durum öpüştüğümüz an ortadan kalktı.” Evet, doğru bir yaklaşımdı. Basit bir öpücük değildi kesinlikle, oldukça tutkulu bir şekilde öpüştük. Deyim yerindeyse kendimizi kaybetmiştik.

“Hâlâ beni neden öptüğüne dair bir açıklaman yok mu?” Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı. Biraz düşünmek istemişti, ona hak veriyordum karmaşık bir durumdu çünkü. Ben de onu neden öptüğümü tam olarak idrak edemiyordum.

"O gün güzel giyinmiştin ve cinsel anlamda çekiciydin. Konuşmalarımız özeldi. Belki de o samimiyet beni harekete geçirdi. Bana tokat atıp bir ton laf söyleyeceğini düşünürken sen de beni öptün."

"Kopya çekiyorum, dediklerinin aynısı." Yaralı olan kolumu beline attım. Böyle uyursak üstüne yatma olasılığım olmazdı. Bu hareketimle beni biraz daha kendine çekti.

"Artık gözümde farklı birisin," dedim yavaşça. Vücudum gevşemişti ve kendimi güvende hissediyordum.

"Mafya lideri?" dedi muzip bir şekilde.

"Hayır, sana yan gözle bakıyorum artık," dediğimde güldü. Kollarının arasında sıcacık olmuştum. Sadece bedenimi değil, sanki ruhumu da besleyip ısıtıyordu.

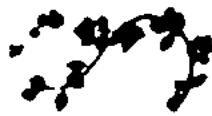
"Bunu evlenme teklifi etmeden önce söyleseydin daha iyi olurdu. Doğru zaman o çünkü," dedi bilmiş bir şekilde. "Sen de bana, beni öprüğün gece baktın," dedim itiraz eder gibi.

"Peki, bunu kabul ediyorum." Saçımı okşamaya başlayınca kollarının arasında biraz daha mayıştım.

"Bana her zaman böyle davranırsan asla hayır demem." O an saçıma bir öpücük mü kondurdu, yoksa elini mi hissettim net ayırt edemedim. "Kanlı bıçaklı olmadığımız için mutluyum," dedi sakın bir sesle.

"İlgine sahip olduğum için mutluyum. Seni tanımasam çok daha öncesinden bana bir ilgin olduğunu söylerdim." Bir anlığına vücudunun gerildiğini hissettim fakat buna takılamayacak kadar uyuşmuştum. Bedenim rahatlamıştı, uykuya teslim olmak istiyordu. Gözlerim kapanırken başımı sert göğsüne yasladım.

"Sana ilgim vardı, Nüzhet. İnsan laf dalaşına gireceği rakibini iyi tanımalı ki alt etsin." Gülümsedim. Bu konuda kesinlikle haklıydı.

Sabah gözümü açtığımda güneş daha yeni doğuyordu. İçerisi hafif bir şekilde aydınlanmıştı. Yatağın diğer tarafı boştu. Soğuğu hissedince örtünün altına girdim. Saatin kaç olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı, böyle örtülerin altında kalıp saati öğrenemezdim. Üşüsem de yatakta doğrulup oturdum. Kıyafet hisşrtılarını duyabiliyordum. O çoktan uyanıp giyinmeye

başlamış olmalıydı. Birkaç dakika sonra tahmin ettiğim gibi o bölmeden takım elbisesini giyinmiş bir şekilde çıktı.

“Beni niye uyandırmadın?” dedim sitem ederek.

“Oldukça huzurlu görünüyordun, uykunu bölmek istemedim.” Evet, biraz öyle hissediyordum ama sonra kolumdaki sızlamayı hissettim. Tamamen kendisine gelmişti artık, ilaçların üzerindeki tesiri bitmişti. Bugün pansumana gittiğimde ancak yarayı görebilecektim. İstemeye istemeye yataktan kalktım. Çıplak ayaklarım birazdan çok üşüyecekti fakat öyle olmadı. Sıcacık bir zemin karşıladı beni. İşte bunu çok sevmiştim. Ev hakkında onunla sonradan uzun uzun konuşacaktım fakat şimdi acilen hazırlanmamız gerekiyordu.

“Günaydın,” dedim yanından geçerken. Bu enerjik halim hoşuna gitmiş olacak ki gülümsedi.

“Günaydın, Nüzhet.” Dün işe gitmek konusunda isteksizdim ama bugün öyle değildi. Uzun süren tatillerin bana iyi gelmediğinin farkındalığı devreye girmiş olmalıydı. Bana dün ütölemiş olduğu etek ve gömleği uzattı.

“Teşekkür ederim.” Askuları elinden alıp hızlı adımlarla diğer odaya geçtim. Geceliğimi, ardından da iç çamaşırlarımı çıkardım. Hızlı bir şekilde temiz olan çamaşırları ve siyah ince külotlu çorabımı giydim. Yaralı kolum gömleğimi giyerken biraz sızlamıştı. Eteğimi de giydikten sonra bakım çantam ile makyaj çantamı buldum. Onun odasında büyük bir ayna vardı. Orada saçımı yapmak daha iyi olurdu. Hemen banyoya koştum ve kirlileri sepete attım. İçeriye girdiğimde yatağına oturmuş elindeki telefonuna bakıyordu. Saatini takmış, saçını taramış, parfümünü de sıkmıştı ve oda çok güzel kokuyordu.

“Odanı tekrar işgal edeceğim.”

“İstersen ilhak et,” dedi bakışlarını telefonundan çekmeden. O kadar önemli ne okuyordu merak etmiştim. Aynanın karşısına oturdum ve hızlı bir şekilde saçlarımı taradım. Makyajımı yapmaya başladığımda yanıma gelip beni izlemeye başladı.

“O şeyi sürerken korkmuyor musunuz?” dedi kirpiklerime rimeli uygulamak için. Bir an durdum ve ona baktım.

“Arada kontrolü kaybedersen biraz acıtıyor ama sürdürükçe elin alışıyor,” dedim sanki ciddi bir soru sormuş gibi. Diğer gözüme geçtiğim sırada hafifçe boğazını temizleyip vücudunu dikleştirdi.

“Nüzhet bugün senin açından zorlu geçebilir.” Sesi hem çekingen hem de sıkıntılı bir şekilde çıkmıştı. Bir şeylerin farkında olan bir adam gibiydi ama beni üzeceğini düşündüğü için mi gerçek düşüncelerini bana aktarmıyordu bilmiyordum.

“Farkındayım ama beş yıldır hepsinin hakkından geliyorum. Medeni durumum değişti sadece, ben aynı kişiyim.” O benimle aynı fikirde değildi, duruşundan bile bunu anlayabiliyordum.

“Artık rakip firmanın soyadını da taşıyorsun,” dedi kendi soyadına atıf yaparak.

“Bizi rakibin olarak gördüğünü bilmiyordum,” derken ona baktım.

“Ailelerimiz dost olsa da herkes birbirinin rakibidir, Nüzhet. İş dünyası insan ilişkilerinden ilham alır. Bilirsin Thomas Hobbes’un sözünü, insan insanın kurdudur.” O acımasızlığı, arkadan iş çevirmeleri çok iyi biliyordum. Karşımdaki adam da çok iyi bir oyun kurucu durumundaydı. Parfümümü sıktuktan sonra elime almaya korktuğum çantama uzandım.

“Çıkabiliriz,” derken ayağa kalktım.

Birlikte aşağıya indik ve giriş kapısından çıktık. Bahçeden geçerken havlala sesini duyduğumuzda Saruhan durdu.

“Ona baksam iyi olur. Sen arabaya bin.” Başımı salladım onaylayarak. Benim yüzümden köpeğiyle uzaklaşmasını istemiyordum. Kulübesine doğru yürüdü ama uzakta durdu. Köpek üzerine atlamak istiyordu, patilerindeki çamur kıyafetlerini kirletebilirdi. Ona bir şeyler söyledi ve uzak durarak kafasını okşadı. O an istemsizce gülümsedim. Kendi anılarım aklıma gelince ise gülümsemem dondu. Köpeğim yıllar önce ölse bile onu hiç unutmamıştım, sevgisi hep içimde saklı kalmıştı. Arabaya doğru yürüdüm ve kapısını açtım. Kilitli değildi, yanımdan ayrıldıktan sonra kilidini açmış olmalıydı. Koltuğa oturduğumda bana yetiştirdi. Ben de o arada telefonumu çıkardım. Ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Bunu görünce yüzüm düştü. En azından bugünün programı bana atılmalıydı ama yoktu. Bir terslik olduğu ortadaydı, kötü düşünmek istemiyordum.

“Ne oldu?” dedi arabayı çalıştırırken.

“Sessizlik, umarım hayırlıdır.” Bir an bir şey diyecek gibi oldu ama sustu. İki saat konuşarak daha hızlı geçti ve beni tam bankanın önünde bıraktı.

“Arabamı alırım, akşam beni almana gerek yok,” dedim kapıyı kapatmadan önce.

“Tamam haberleşiriz, iyi çalışmalar.”

“Sana da,” dedim ve kapıyı kapattım. Yürürken dün topuklu ayakkabılar için söylediği benzetme aklıma geldi. Şu an çivi üstünde yürüyordum ama aynı zamanda diken üstünde gibi de hissediyordum. Kapıdan içeriye girdiğimde gerginliği hemen hissettim. Çalışanlar bana selam verirken tedirgin duruyorlardı. Bir şey sezmemişim gibi yürüdüm ve asansörle kendi katıma çıktım. Kapı açıldığında asistanımla karşılaştık.

“Nüzhet Hanım, hoş geldiniz!” dedi ama beni görünce paniklemişti.

“Bana programı atmamışsın,” dedim kapıdan ayrılırken. Beni takip etti, eli ayağına dolanmış gibiydi.

“Şey...” dedi. Bir şeyler uydurmaya çalışıyordu. Odamın anahtarını kilitte sokmaya çalıştım fakat anahtar uymuyordu.

“Ne oluyor burada!” dedim en son öfkelenerek. O an karşıdaki kapı açıldı ve abimle birlikte birkaç yönetici dışarıya çıktı. Onları görünce yüzüm sert bir tavra büründü. Abim karşıma geçti ve bana bir kâğıt uzattı. İmzaları gördüğüm an ne yaptıklarını anlamıştım.

“Nüzhet, yönetim kurulu işine son verdi.”

KUÇUK GERÇEKLER

“Öyle mi? Peki...” dedim abime ve hayal kırıklığını hemen içime gömdüm. Yüzümde kendimden emin, biraz da meydan okuyan bir gülümseme belirdi. Onlara kazandıklarını hissettirmeyecektim. Diğer yöneticiler paniklemiş olacaklar ki hemen birer birer yanımdan ayrıldılar, sadece abimle ben kaldık. Garipti, abim hiç de öyle intikam almış gibi durmuyordu. Hatta istemediği bir şeyi yapmış olmanın suçluluğu üzerindeydi. Bakışları yüzüm hariç her yeri gezdikten sonra ancak bana baktı.

“Sonunda istediğini aldın,” dedim sakın bir şekilde. Başını *hayır* anlamında sallarken benimle aynı fikirde olmadığını söyler gibiydi.

“Bu durumdan mutlu değilim. Tam tersi iş yüküm artacak, sen iyi bir yöneticiydin.” Yüzümde hayret dolu bir ifade belirdi. Kafasına saksı mı düşmüştü acaba? Dün evden nasıl ayrıldığımız ortadaydı ve iki günlük kocam abime tehdit savurmuştu. Bir şey bariz şekilde ortadaydı; abim dün olanları kabullenip kendi içinde sindirmişti, yoksa onu iyi tanıyordum karşımda asla böyle durmazdı.

“Evet, bahaneniz ne? Ben artık rakibinizin karısı mıyım? Ona muhbirlik mi yapacağım? Bundan mı korktunuz?” dedim alaycı bir şekilde.

“Onu tanımiyorsun, iş anlamında ne kadar kurnaz ve gözü kara olduğunu bilmiyorsun.” Sıkın bir nefes aldım. Bunu ikinci kez farklı kelimelerle söylüyordu.

“Bunlar beni ilgilendirmiyor. Gerçek hayatında öyle biri olmaması benim için yeterli. Arkadaşlığınıza da anlam veremiyorum. Ben sanmıştım ki... birbirinizin en yakın arkadaşısınız ama şu an hiç de öyle değil.”

“Ona kırgın ve kızgınım. İkkinizin bir araya gelmesi...” Duraksadığında ciddi olan gözleri, gözlerimin içine baktı.

“İlk başta çok kötü hissettirdi ama üzerine düşündükten sonra anladım ki ancak siz birbirinizin hakkından gelebilirsiniz, dünyadaki diğer insanlar değil.” Kaşlarım havaya kalkarken bu sefer o gergin bir nefes aldı.

“Bugün beni çok şaşırtıyorsun.” Sanki dün hiç yaşanmamış gibiydi onun için. Acaba yengem mi onu bu kadar yumuşatmıştı. Kesinlikle öyle olmalıydı başka bir sebep bulamıyordum kendi içimde.

“Gerçeği söylüyorum. Bu kararı emin ol biz almadık. Kiminle konuşacağını iyi biliyorsun. Şimdi gitmem gerekiyor.” Bir an yüzüme baktı sıkıntılı bir şekilde sonra elini yavaşça omzuma koyup geri çektikten sonra hızlı adımlarla asansörlere doğru yürümeye başladı. Bense parlak zeminle baktım. Babam... Kararı babam almış olmalıydı. Ama neden? Duygusallık vücuduma yayılırken elimi duvara yasladım güç almak istercesine. Buradan çok güçlü görünerek çıkmalıyım. Başka türlü bana yakışmazdı. Olayları çabuk kabul edip sindirerek gerçek bir yönetici gibi davranmalıyım. Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım, sanırım sabah Saruhan bana bunu söyleyecekti. Tahmin etmiş olmalıydı.

Hızlı adımlarla asansörlere yöneldim. Aşağıya indiğimde sanki bir şey olmamışçasına etrafıma gülücükler saçarak beş yıldır çalıştığım binadan ayrıldım. Arabam buraya yakın bir otoparktaydı. Şu an tek istediğim, babamın karşısına dikilip yaptığı bu haksızlığı sorgulamaktı. Dünden daha kararlı ve güçlü hissediyordum kendimi. Babamı adil ve iyi biri olarak bilirdim ama durum kesinlikle bu sıfatlarla uyuşmuyordu.

Arabamı otoparktan çıkardım ve caddeye çıktığımda oldukça kararlıydım. Dün oysaki eve gitmekten aşırı çekiniyordum. Üzerimdeki öfke bana iyi bir cesaret vermişti. Yola odaklanıp hırsla direksiyonu tutarken telefonuma bir mesaj geldi. Işıktaki beklerken hızlıca bildirim panelinden mesaja baktım.

Saruhan: Nasıl gidiyor?

Tahmininin doğru çıkıp çıkmadığını merak ediyor olmalıydı. Mesaja cevap verecek zamanım yoktu. Babamla olan yüzleşmemden sonra direkt onun yanına gidecektim. İşsiz kaldığıma inanamıyordum. Sözde artık evli bir kadın olduğum için Saruhan bana bakacaktı. Bu yüzden beni işten çıkarırken içi rahattı. Her ne kadar beni özgür büyütse de o ataerkil normlar ile büyümüştü. En nefret ettiğim şeydi. Bu yüzden bile aynı işi yapan kadın ve erkekler arasında maaş uçurumu olabiliyordu çünkü erkek ailesine bakan kişi konumunda olduğu için kadınlardan daha yüksek maaş almalıydı.

Yol boyunca neler söyleyeceğimi düşündüm ama pratikte provam ile uyuşmayacağını da farkındaydım. Anlık konuşmaya alışkın biriydim. Üzerimde dünkü kadar duygusallık yoktu. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüp üzül müştüm fakat bugün öyle değildi. Arabamdan inip ok gibi bir hızla evimizin giriş kapısına ulaştım. Anahtarımı arabadan inmeden önce bulmuştum. Kapıyı açarken elim titriyordu ama olsundu, heyecan sizi diri tutardı. Kapı açıldığında içeriye girip kapıyı kapattım.

Yardımcımız Nurgül, “Hoş geldiniz, Nüzhet Hanım,” dedi hemen beni gördüğünde.

“Babam evde mi?” diyerek direkt konuya girdim. Şu an Nurgül ablayla pek ayaküstü konuşacak halde değildim ve beni anlayışla karşılayacağını da biliyordum.

“Ever yukarıda,” dediği an hemen harekete geçtim. Topuklu ayakkabılarım, çıkan sese bakacak olursanız geçtiği yerlerde iz bırakıyor gibiydi. Babam benim geldiğimi anlamış olmalıydı. Merdivenleri hızla çıktım ve onu üst kattaki salonda otururken buldum.

“Geleceğini tahmin etmiştim,” dedi sakın bir şekilde. Onun da üzerinde dünkü duygusallık yoktu.

“Ben senin yetiştirdiğin kızınım. Hakkımı sonuna kadar ararım.” Eliyle karşı koltuğu işaret etti ama oturmak istemiyordum. *Hayır* dercesine başımı salladım. Bugün uzun uzun konuşmayacağımızın o da farkındaydı aslında. Sakin bir konuşma olmayacaktı, keskin ve kısa olacaktı. Bu yüzden direkt konuşmaya başladım.

“Benim gerçekten casus olacağımı mı düşündün? Sanki düşmanınızla evlendim. O da sizin güvenip sevdiğiniz biri değil miydi?” Sesim hayal kırıklığı doluydu. Duygusal olmak istemesem de bir şekilde beni ele geçiriyordu çünkü canımı acıtıyordu babamın bu tavrı.

“Konu Saruhan değil. Tutumunuz.” Sakinleşmek için nefes aldım. Umarım işe yarardı.

“Otuz yaşına geldim artık, âşık olamayacağımın farkındayım. Ben de seçtiğim biriyle olmak istedim, o da kabul etti. Çünkü ikimiz de aynı durumdaydık.” Dün de aynı cümleleri kurmuştum ve beni hiçbir şekilde anlamaya çalışmamıştı. Abim bile bugün bana birbirimizle uyuşacağımızı ima etmişti. Dün her ne kadar sert konuşmuş olsa da akliselim düşündüğünde o sonuca varmıştı. Aynı tutumu abimden çok daha olgun olan babamdan beklerdim. Beni tek başıma bırakmaları can acıtıcıydı.

“Bunu bizimle de paylaşabilirdiniz. Bu yaptığınız çok saygısızca ve başına buyruk!” derken sesi yükselmişti. O an Saruhan’ın bunu evlenmeden önce söylediğini fark ettim. Yine tahmini doğru çıkmıştı. Kabul etmiyordum babamın cümlesini, *hayır* dercesine başımı iki yana salladım.

“Söyleseydik böyle olmayacağını ikimiz de biliyoruz. İlk başta abim karşı çıkardı bu duruma. Birbirimizi kandırmayalım baba,” derken sesim ağlamaklıydı. Bu konuşmanın bir yere gitmeyeceğinin farkındalığı beni ele geçirmişti. Babam beni işten çıkartarak ceza vermişti, saygısızlığımın bir sonucu olacağını yüzüme çarpmıştı.

“Bu şekilde mutlu olacağını mı düşünüyorsun? Ailenin rızasını almadan,” dedi küçümseyici bir şekilde. Aldırmadım, karşısında dimdik durdum.

“Otuz yaşına gelmiş ve kendi ayakları üzerinde sağlam duran bir kadın olarak evet mutlu olacağımı düşünüyorum çünkü kendi kararlarımı alıp sonuçlarına katlanacak yaştayım. Beni işten çıkarmış olabilirsin ama çok kolay bir şekilde iş bulabileceğimi de biliyorsun.” Meydan okuyan tavrıma alaycı bir şekilde bakınca zorla sakinleştirmeye çalıştığım öfkem tekrar kabarmaya başladı.

“Evet, kocan sana iş verebilir,” dediğinde bilerek damarıma basıyordu. Bu cümlenin beni deliye döndüreceğinin farkındaydı ama öyle yapmadım, kendi içimde kontrolümü sağlamayı bildim.

“Beni finansın başkenti Londra’da okuttun. Bunu sen yaptın, ben de senin verdiğin fırsatla başarılı oldum. Kocam bana iş verebilir ama acıdığı için değil, başarılı olduğum için! Bu cezayı hak etmedim ve kabul de etmiyorum. Bir gün oraya döneceğimi sen de ben de biliyoruz. Umarım o gün bugünkü kadar gaddar olmayız!” Keskin bir bakış attıktan sonra kararımı verdim. Beni işimle cezalandırması adil değildi, kendi emeğimle başarılı

olmuştum ve bunu göz ardı ediyordu, hem de yönetim kuruluna göstererek yapıyordu.

“Nüzhet!” dediğinde arkamı döndüm. Bu konuşma burada bitmişti. Yüzüm öfkeden dolayı yanıyordu. Hızla odama doğru yürüdüm ve odamın girişinde yardımcımızı gördüm. Sanki hissetmişti ondan yardım isteyeceğimi.

“Nurgül abla eşyalarımı toplamama yardım eder misin?” dedim usulca. Bir yandan da nefesimi yavaşlatmaya çalışıyordum. Bu tavrı abimden beklerken en çok güvendiğim kişiden darbe almak beni fazlasıyla çarpmıştı.

“Tabii, Nüzhet Hanım,” derken çoktan odama girmiştım. Burada kesinlikle işim bitmişti. Aldığım kararda bana destek olmayan bir aile tabii ki beni mutlu etmeyecekti. Dolaplarımı açtım ve tüm bavullarımı, karton torbaları boş bir alana yığdım. Tuvalet masamdaki takılar ve makyaj malzemeleriyle başladım işe. Nurgül abla da kıyafetlerimi toplamaya başlamıştı. İyi yönden bakacak olursam alışveriş yapmama gerek kalmamıştı. Buradaki tüm eşyaları kendi kazancım ile almıştım, o yüzden tek bir şeyi bile bırakmak istemiyordum.

Bir saat içinde her şeyi topladık ve arabam ağzına kadar doldu. Dışarıdan çok kötü görüldüğünün farkındaydım. Tam kapıdan çıkarken annem ve yengemle karşılaşmak benim için zorlayıcı olmuştu. İkisi de anlayışlı ve merhametli duruyorlardı.

“Ben kötü bir şey yapmadım,” derken sesim titredi. Annem uzun uzun sarıldı bana, saçlarımı okşadı.

“Babana sırtını çevirme, seni ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Zamanla kabullenecek,” dedi annem. Haklıydı ama bugünkü zalimliği babama asla yakıştıramıyordum. Başımı sallamakla yetindim sadece.

“Sen onlara bakma Nüzhet, biz çok mutlu olduk annemle,” dedi yengem. Ayaküstü yerine uzun uzun konuşmayı çok isterdim ama gitmem gerekiyordu. Daha fazla burada kalmak istemiyordum. Babamı yumuşatacak kişi annemdi, demek ki o da bu konuda pek başarılı olamamıştı.

“Teşekkür ederim yenge, sonra yine görüşürüz.” Tekrar sarıldım onlarla. Bu destek çok iyi gelmişti. Annemin elini tuttum en son. Arada kalmaktan nefret ederdi ama yine böyle bir durumun içindeydi. Onlardan ayrılıp arabama dönmek zor olmuştu.

Olay zaman geçtikçe daha da trajikomik hale gelmişti. Arabamla bu şehirde şehrin içinde dolaşmak kötüydü. Bir an önce eve gitmek istesem de

yapılacak işlerim vardı. Mesela koluma pansuman yaptırmam gerekiyordu. Dopdolu arabamla Saruhan'ın görkemli binasının önünde durdum. Arabadan inip meraklı bakışlarla karşı karşıya gelmek kötüydü ama yapacak bir şey yoktu. Aldırmadan yürüdüm ve kapıdan geçtiğim anda durdum. Burada birkaç kez gelmiştim fakat hiç onun odasına girmemişim. Bakışlarım etrafta gezinirken bulunduğum kattaki herkesin silkindiğini ve esas duruşa geçer gibi bir tutum sergilediklerini fark ettim. Sanki devlet erkânı gibi karşılanmışım. Bir an *asker beni rahatta dinle* diyesim geldi, bunu düşününce gülmek istedim. Saruhan cidden korkulacak bir adamdı. Askeri disiplin olayı doğru olmalıydı.

“Hoş geldiniz Nüzhet Hanım, size eşlik edeyim,” dedi bir çalışan telaşla. Bana doğru yürüyen sarışın kadına baktım. Saygılı bir şekilde yanımda durdu.

“Teşekkür ederim, çok iyi olur,” dediğimde birlikte yürüdük. Bana Saruhan'ın odasına kadar eşlik etti. Birçok kat geçip giderken onun mesafelere takık olduğunu düşündüm. Hep uzak mı olmak zorundaydı? Sonunda asansör durdu. Ben kapının önüne gelmeden bir kadın önümüzü kesti.

“Tuba, bundan sonra ben ilgilenirim Nüzhet Hanım ile,” dedi. Kendimi garip hissediyordum. Alt tarafı patronlarının karısıydım bu ilgi çok fazlaydı.

“Ben Nezaket, Saruhan Bey'in asistanıyım,” dedi sonra kendini tanıtarak. Bir an aklıma birkaç gün önce yaptığımız konuşma geldi yürümeye başladığımızda.

“Roma'daki otel odasını sen mi ayarladın?” dediğimde gerildiğini hissettim ama aklıma ilk gelen şey bu olmuştu. Belki de hâlâ öfkeli görünüyordum, ondan gerilmiş olabilirdi.

“Evet, bir sorun mu oldu?” dedi çekingen bir şekilde.

“Hayır, hatta iyi yapmışsın. Şu has odaya ne zaman ulaşacağız?” dedim sabırsız bir şekilde. Karşılı gösterdiğinde rahat bir nefes aldım.

“Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkür ederim, Nezaket. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de, Nüzhet Hanım,” diyerek gülümsedi. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm ve ufak bir tıklatmadan sonra açıp içeriye girdim. Saruhan masasının başındaydı, kollarını sıvamıştı ve elinde bir kalem vardı. Kapı açıldığında hemen bakışları beni buldu.

"Sonunda has odana ulaşabildim padişahım," dedim iğneleyerek. Bana eğlenerek baktı, yüzünde bir sırıtış belirdi. Beni buraya kadar çalışanlarının getirdiğini anlamıştı.

"Onlara ben talimat verdim. Bana gösterdikleri saygıyı ve ilgiyi sana da göstermelerini söyledim," dedi az önceki ilginin sebebini açıklayarak.

"Sağ ol, kendimi sultanın gibi hissettim." Masasına doğru yürüyüp önündeki koltuğa oturduğumda yerinden kalktı. Masanın çevresinden dolanarak karşıma oturdu.

"Seni işinden alıkoymak istemiyorum," dedim mahcup bir şekilde. Bir yandan da konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum, garip bir utangaçlık bedenimi kapladı.

"Birazdan öğle yemeğine çıkacağım için sorun yok, hem sana her zaman vaktim var. Tahmin edeyim, işten çıkarıldın," dedi kibar bir tabirle.

"Babam tarafından kovuldum desem daha doğru olur." Bu tabir ağzımdan çıktığında daha rahatsız edici bir hale geldi. Babamın beni cezalandırmasını kendi içimde hâlâ sindirememiştim. Ayrıca büyük bir kurgunluğım da vardı.

"Tahmin ettim, hatta kartını masanın köşesinde bulabilirsin." Parmığıyla bir noktayı işaret etti.

"Ne kartı?" deyip gösterdiği yere bakum. Bir banka kartı vardı. Elime aldığımda kaşlarım çatıldı.

"Rakip bankanın kartını mı kullanıyorsun sen? Teşekkürler, Saruhan," dedim hayal kırıklığına uğrayarak.

"Sizinkini de kullanıyorum. Sadece senin o ismi görmek istemeyeceğini düşündüm." Savunması fena değildi. Yine de rakip bankadan hiç hazzetmediğim için tam bir kabul görmedi kendi içimde.

"Senden kart istememiştim."

"Alışverişe çıkman için."

"Gerek kalmadı. Eve gittim sağ ol, çok düşüncelisin." İmama hiç aldırış etmedi. Asıl önemli konuya odaklanmak istedi.

"Babanla konuştun mu?" derken oldukça temkinliydi, gözleri merakla üzerimde dolaştı. "Evet," dedim ve bakışlarımı kaçırdım Saruhan'dan. Bu konuda utanmamam gerekiyordu.

“Nasıl geçti?” Sesi meraklı ama yüzü anlayışla doluydu. Şu an küçük bir çocuk gibi kollarına atlayarak ona babamı şikâyet edebilirdim. Bana öyle bir güven vermişti.

“Körü,” dediğimde yüzüm düştü.

Kolundaki saate baktı. “Yemek yedin mi?” Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Hadi gidelim.” Birden ayaklandı ve kıvırdığı gömleğini bileklerine doğru indirmeye başladı.

“Eşyalarımı topladım, arabam ağzına kadar dolu.” Ceketini alıp hızlı bir şekilde üzerine geçirdi.

“Yemekte konuşuruz.” Ayağa kalktığımda elini uzattı. Dün gece sarmaş dolaş uyumuş birine göre çekingen kalıyordum ama elini sağlam bir şekilde tuttum. Birlikte odasından çıktık. Köşedeki küçük ofisi daha yeni fark ediyordum.

“Nezaket biz çıkıyoruz,” dedi asistanına bilgi vererek. “Toplantıya yetişirim,” diye ekledi sonra.

“Ayarlamaları yaparım, Saruhan Bey,” dedi Nezaket. Saruhan, asistanının söylediklerini başını sallayarak onayladıktan sonra birlikte asansöre doğru yürüdük.

Daha önce bu tarz sağlıklı öğünler yapan mekânlara gelmişim ama burası onlardan biraz farklıydı. Saruhan bana kendi kahvaltısından sipariş etmişti. Onunki benimkinden iki kat daha dolu bir tabaktı haliyle.

“Ben avokado sevmem,” dedim tabağımı görünce. Haşlanmış yumurta, yeşillik, peynir, avokado püresi ve yağlı tohumlar olan oldukça sağlıklı bir tabaktı.

“Ben de sevmiyordum ama bu sos çok güzel.” Protein ekmeği olduğunu düşündüğüm ekmeğimin üstüne bıçakla sürdü ve bana uzattı. Elime alıp çekingen bir ısırık aldım. O sevmediğim tat az da olsa geliyordu ama büyük oranda avokadonun tadı bastırılmıştı.

“Fena değil,” dedim ve ikinci ısırığı aldım. O da yumurtasını yemeye başladı.

“Sen hep buraya mı geliyorsun?”

"Burası gibi bir iki mekân daha var. Oralara da gidebiliriz." Cevabından hareketle genellikle buraya geldiğini anladım. Tabağımdaki besinler taze ve lezzetliydi, birlikte buraya gelmeye devam edebildik.

"Ben işsizim ama seni yalnız bırakmak istemem," dedim kendi halimle dalga geçmeye çalışarak.

"Arada Behram da geliyor, sevmiyor tahmin edersin ki." Yalnızlık konusu benim gibi onun da kanayan yarasıydı. Bunun kaynağını merak ediyordum. Aile ve arkadaş bakımından benden şanslıydı.

"Sahi bu kalp krizi takıntın gerçek mi?" Başını salladı. Bunun nasıl başladığını merak ediyordum. Bakışlarını tabağına çevirirken yüzü sıkın bir ifadeye büründü.

"Bir sene önce Amerikalı bir şirketle toplantıdaydım. Her şey güzel gidiyordu, işi bağlayacaktım ama sonra bir şey oldu. İş ortağımız bir anda rahatsızlandı. Hiçbir şey yapamadık. Çok kötü bir andı. Kalp krizi geçirmişti ve son nefesini karşımda verdi. Bu beni çok etkiledi. Kendisi göbekli bir adamdı. Olaydan sonra ben de bir doktora göründüm. Bir şey çıkmadı tabii fakat öylece durmak istemedim. Bu yüzden yağ oranımı azalttım. Beslenmemi düzelttim ve sporu daha düzenli hale getirdim." Altından böyle travmatik bir olayın çıkacağını düşünmemiştim. Ayrıca o gerçekten hassas bir adamdı. Çocukken öyle olduğunu hatırlıyordum ama bunu şimdiye taşıdığını bilmiyordum.

"Üzüldüm, kötü olmuş." Başını sallarken bakışları tabağıma kaydı.

"Yemiyorsun, akşam da yemedin."

"Eğer canım sıkırsa pek yiyemiyorum." İyi bir stres programıyla istediğim kiloya düşebilirdim. Üzüntü direkt beni midemden vuruyordu. İştahım azalıyordu.

"Nüzhet her şey düzelecek. İş konusunu kafana takma, birçok seçeneğin var. Babanın kırılganlığı da geçecektir. Bilirsin onlar biraz kendi dönemlerindeki kurallara yatkınlar." Evet, bunu biliyordum. Haklıydı ama babam bana bu zalim tarafını hiç göstermemişti. Ben hep onun biricik kızı Nüzhet olmuşum.

"Senin haber vermeni, onların iznini alıp evlenmeni isterlerdi."

"İşte sorun burada başlıyor. İkimiz de yetişkiniz ve biz karar aldıysak saygı duymalılar. Hem öyle yapsaydık bile yine sert karşılayacaklarından.

sorgulayacaklarından eminim. En azından benim ailem öyle. Sende durumlar nasıl?" O bu konuda çok daha rahat duruyordu. Ailesinin onu evlenmesi konusunda sıkıştırdığını söylemişti. Onlar iyi karşılamış olabilirlerdi. Dün kendi aileme odaklandığım için hiç onları düşünmemiştim.

"Babam bizi yarın için akşam yemeğine davet etti." Tahmin ettiğim gibiydi. Garipti ama bir yandan da kötü hissettirmişti daveti. Kendi ailemin anlayışsızlığını daha da ön plana çıkarmıştı.

"Bak işte zeytin dalı. Bir şeyleri düzeltmek istiyor ya da çoktan kabulendi ve bize destek olacak."

"Öyle," derken çekingendi Saruhan. Sanki benim üzülmememi istiyor gibiydi. Merhamete karşı merhametsizlik çok üzücüydü.

"Abim bile destek olur gibi yaptı, ardından senin hakkında beni uyardı." Onun bu konu hakkında ne düşündüğünü çok merak ediyordum. Arkadaşlıklarının nasıl işlediğini anlayamıyordum. Abim sabah ona kırgın ve kızgınım demişti.

"Beni iş anlamında çok iyi tanıyor. Elimde birçok... koz var aslında." Gözlerimi kısıp ona baktım.

"Nasıl?" dedim meraklanarak.

"Nüzhet, şu an birbirimize kızgın olsak da sana gerçeği söyleyeceğim. Mithat'ın sana olan davranışlarını bilmiyordum ama şunu biliyorum. Seni müdür yapmak istemedi çünkü yapacaklarından korkuyor." Sesli bir nefes verdim. Bunu başından beri tahmin etmeliydim.

"Bunu sana itiraf etti mi?"

"Hayır, sadece bir analiz. Aynı zamanda seni kardeşi olarak çok seviyor, bunu da biliyorum. Çok tutucu olmasının sebeplerini sen benden daha iyi bilirsin." Bunun sevgiyle ilişkilendirilmesini hiç sevmiyordum. Sevgi böyle bir şey değildi. Bu ancak bencilce bir sevgi olabilirdi.

"Komik olan ne biliyor musun? Yengeme asla bir şey diyemiyor."

"Korku insana birçok şey yaptırabilir, seni kontrol altına almak istemesi... bence bu yüzden."

"Başka neler biliyorsun, Saruhan? Dökül bakalım." Çatalını bıraktı ve rahat bir şekilde geriye yaslandı.

"Kafamda birçok plan var ama biraz düşünmem gerekiyor. Çok sarımsak olabilir. Akşam sana da anlatırım." O kadar kendinden emin bir ifade vardı ki yüzünde, özgüveni tuhaf bir şekilde hoşuma gitti.

"Ben de var mıyım o planlarda?" Gözlerinde tehlikeli bir ışıltı fark ettim.

"Sen başrolsün." Elinde abime karşı bir koz olmalıydı iş anlamında çünkü son zamanlarda çok sık iş için bir araya gelmişlerdi. Bunu iyiye mi yormalıydım bilmiyordum. Babam her ne kadar benim beş yıllık emeğimi bir çırpıda silse de ben onun gibi yapamazdım. Emeğe büyük saygım vardı. Elime çatalımı aldım ve yumurtamı yemeğe başladığımda yüzünde bir gülümseme belirdi. Onda kesinlikle şeytan rüyü vardı.

"Hastaneye uğrayıp pansuman yaptırdıktan sonra dolu arabamla eve gideceğim." Şu an o şekilde, o kadar yol gitmek gözümü korkutuyordu. Çatalımı sosa tekrar batırdığımda beni keyifli bir şekilde izledi. Haklı çıkışını düşünüyor olmalıydı. Kabul etmek gerekirse birkaç kez daha yedikten sonra bu sos keyifli olabilirdi.

"Evde Makbule abla olacak, o sana yardım eder."

"O koca evde tek bir kadın mı sana yardımcı oluyor? Gördüğüm kadarıyla ev temizdi," dedim şaşkınlık içinde. Acaba dünkü akşam yemeğini de Makbule Hanım mı hazırlamıştı?

"O temizlik yapmıyor, sadece yemek ve bazı şeyler. Temizliği bir şirkete yaptırıyorum," deyip tahminimi doğruladı.

"Çok uzun sürmez, sandığım kadar eşyam yokmuş." Onun odasına kıyasla benim odam çok daha küçüktü. Giyinme odamın çeyreğini ancak doldurabilirdim.

"Peki, tabağını bitir." O çoktan kendi tabağını bitirmişti. Elime çatalımı aldım ve kendimi yemeye zorladım. Güçten düşmemem gerekiyordu, hem de bu dönemde.

"İşte böyle," dedi ve çayını içmeye devam etti. Çocukken çaya bisküvi batırmayı çok severdi. Niyeyse bu aklıma gelmişti.

"Hâlâ çaya bisküvi batırıyor musun?" Yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi.

"Bunu nereden hatırladın? Uzun zamandır bisküvi yemiyorum ama yeyseydim evet yapmak isterdim," dedi ve gülümsedi.

"Aa koskoca adamsın," dedim yalandan ayıplayarak.

“Belki çocuğumuz olduğunda birlikte batırırız.” Ne diyeceğimi bilemedim, çok içten söylemişti. Şu an düşünmesi bile garibime gitti. Evet, aynı yatakta uyuyabiliyorduk ama o kadar yakınlaşmak... utanmama neden oluyordu.

“Yengem söylediğinde haklıydı yani, sen gerçekten istiyorsun.”

“Sen de istiyorsun. Bu değil miydi seni evliliğe iten?” Başımı salladım onu doğrulamak için.

“Sence o kadar iyi anlaşılabilecek miyiz?” dedim temkinli bir sesle. Bana karşı çıkıyormuş gibi baktı. *Kuruntu yapıyorsun* der gibiydi...

“Güzel adımlar attığımızı düşünüyorum. Konuşunca, ima yapmadığımız zaman evet anlaşılabiliyoruz.”

“Düşünüyorum da... keşke daha önceden böyle anlaşılabilsaydık, o zaman her şey daha kolay olurdu,” dedim düşüncesine hak vererek.

“Şimdi kolaylaştıralım.” Kolunu kaldırıp saatine baktı.

“Seninle hastaneye gelmek istiyorum ama toplantıma yetişmek de istiyorum. Yani biraz daha acele etsen iyi olur.” Tabagımdaki kalanları hızlı bir şekilde yedim. Hastaneye ben de tek başıma gitmek istemiyordum. Bu teklifi iyi gelmişti.

Kolumdaki sargı açılırken biraz stresliydim. Hemşire hanım yavaşça açtığında yaramı gördüm. Aynı Saruhan'ın anlattığı gibiydi. Karşılıklı iki küçük yara vardı. Tentürdiyot ile temizlenirken acıyacağını düşünerek kasıldım ama sandığım kadar kötü değildi. Yeni sargım düne göre daha küçüktü.

“Yarın aşınız var unutmayın,” dedi hemşire.

“Teşekkür ederiz,” dedi Saruhan. Gömleğimin kolunu düzeltirken bana yardımcı oldu. Hâlâ suçluluk duyuyor olmalıydı.

Beni arabamın önünde bıraktı ve toplantısına son dakikada yetişti. Bu dopdolu arabayla iki saat yolculuk yapmak gözümde büyümüştü. Her gün dört saatimin yolda geçecek olması inanılmaz bir vakit kaybı gibi geliyordu. O nasıl bir düzen kurmuştu bilmiyordum, buna alışabilir miydim onu da bilmiyordum. Daha keyifli olsun diye müzik açtım. Belli bir süreden

sonra o da pek iyi gelmemeye başladı. Kapattım ve olacakları düşünmeye başladım.

Bu akşam bana bir şeyler anlatacaktı. Başrolün ben olduğumu da söylemişti. Bu hem beni korkutuyor hem de meraklandırıyordu. Onun zalim bir tarafı olduğunu düşünmüyordum ama abim de yalan söylemezdi ve onu benden daha iyi tanıyordu. Ailemle kötü bir şekilde karşı karşıya gelmek istemesem de içimde küçük de olsa bu haksızlığa karşı intikam duygusu da vardı ve sanki Saruhan bana bu konuda yardım edecekmiş gibi duruyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

SARUHAN'IN PLANI

Bugün yol iki saatten daha fazla sürmüştü sanki. Arabamı park ettiğimde rahat bir nefes aldım. Benim için yorucu bir öğleden sonra olacaktı ama daha sabahın psikolojik yükünü üzerimden atamamıştım. Onu atmam için bedenen yorulmam gerekiyordu. Kapı açılınca dışarı dökülmemesi için öndeki karton torbaları alarak arabadan indim. Kolumu çok kullanıyordum, yaram sonradan ağrır mıydı bilmiyordum ama onu düşünecek halim pek yoktu. Dün bizi hastaneye götüren, adının Rıza olduğunu hatırladığım çalışan koşarak yanıma geldi.

“Yardım edeyim size,” derken arabama bir bakış atmıştı.

“Dün tanışamadık, ben Nüzhet,” dedim ve boşta kalan elimi uzattım. Bu hareketimi ilk başta tuhaf karşılar gibi oldu ama sonra elimi sıktı.

“Rıza. Saruhan Bey’in güvenlik şefiyim, Nüzhet Hanım,” dedi kendini tanıtarak.

“Şef derken güvenlik için birçok kişi mi var?” Dün ismine yaptığım komik yorum aklıma geldi. *Mafya lideri Saruhan...*

“Birkaç kişi daha var ama genelde ben duruyorum. Kışın burası tehlikeli olabiliyor.” Eğer söz konusu tehlike vahşi hayvanlarsa çok insan bulundurmanın ne avantajı oluyordu merak etmiştim.

“Anlıyorum,” dedim düşünceli bir şekilde. Arabamın ön koltuğunda kalan diğer torbaları almaya başladım.

"Bagajda bavullar ve tabii gördüğün üzere arka koltukta da diğer eşyalar var. Saruhan'ın odasının önüne koyarsanız sevinirim." Böyle emir verir gibi konuşmayı sevmiyordum. Diğer insanlar gibi onların işi bu gözüyle bakamıyordum. İnsanlar işlerini yaparken birbirlerine kibar davranmalıydı.

"Tabii, siz yorulmayın." Elime alabildiğim kadar torba aldım. Açıkçası çalışanlarının Saruhan'a bağlı olması hoştu, öte yandan ise beni korkutuyordu. Onlar birer yardımcıydı, her işimizi onların yapıyor gibi olması beni rahatsız ediyordu. Şirkette de aynı izlenime kapılmıştım ve şimdi burada da öyleydi. Elimdeki torbalarla içeriye girdim. Dışarısının ne kadar soğuk olduğunu eve girince anlamıştım. Yukarıya, odamıza çıktım ve içeriye girip doğrudan kendi giyinme odama doğru yürüdüm. Odada bariz bir temizlik kokusu vardı. Yine haberimin olmadığı talimatlar vermiş olmalıydı ve bu iyi bir şeydi. Temiz kıyafetler temiz dolaplara yerleştirilmeliydi.

Elimdeki torbaları yere koyduktan sonra ayakkabılarımı çıkardım. Saruhan çalışanından yardım alabileceğimi söylemişti, öyle yapmak yerine kendim yapmak istedim. Karton torbadaki makyaj malzemelerimi ve takılarımı çıkardım. Yerleştirmek garip hissettirmişti. Beni bir ikileme düşürdü. Yeni hayatıma eskileri almak doğru bir karar mıydı bilmiyordum. Belki de Saruhan haklıydı ama karar vermiştim ve bitmişti, artık bunları düşünmemeliydim.

Dışarıdan gelen adım seslerini duyabiliyordum. Elimdekileri yerleştirdikten sonra kapının önüne gidip gelenleri içeriye aldım. Tüm eşyalarımı birkaç saat içinde yerleştirdim. Dolapların çok büyük bir kısmı hâlâ boştu. Hep elbise ve ayakkabılarımın çok fazla olduğunu düşünürdüm fakat bu görüntü pek de öyle olmadığını gösteriyordu. Üzerime rahat bir tayt ve kapüşonlu giydikten sonra evi keşfetmeye karar verdim. İlk başta üst kata çıktım. Çatı kadarına değişik bir ilgi duyuyordum. Karşılıklı ikişer oda vardı. İlkini açtığımda beni minik bir spor salonu karşıladı. Ağırlıklar, koşu bandı, bisiklet ve lastik bantlar vardı. Rutinimi burada yapabiliirdim, gayet işlevsel görünüyordu.

Spor salonundan çıkıp karşısındaki odaya girmeye karar verdim. Kapıyı açtığı an başka bir evrene adım atmış gibiydim. Vay be demekten kendimi alamadım. Burada sayamayacağım kadar kitap vardı ve tam bir ortaçağ kütüphanesi gibiydi. İçeriye girdiğimde deri koltukları ve büyük çalışma masasını fark ettim. Gözlerim kitapları tararken masaya doğru yürüdüm.

Üstünde birkaç evrak ve kalem vardı. Bir tanesini alıp bakarken üzerinde isminin yazdığını gördüm. Klasik bir zevki vardı ve sanki ufaktan gösterişli olmayı da seviyor gibiydi.

Masadaki aile resmini görünce gülümsedim. Belki sonra buraya bizim resmimizi de koyabilirdi. Bir an durdum ve neden böyle bir şey istediğimi sorgulamaya başladım. O bana âşık değildi, hatta önceden birini sevdiğini bile itiraf etmişti. Şu an kaderlerimiz kesişmiş olsa da bunu yapmak zorunda değildi. Bu duygu durumunu anlamlandıramıyordum. Ona sevmek istediğimi söylemiştim, onun da böyle bir isteği vardı. Keşke bu istek çok kolay bir şekilde gerçekleşseydi. Onun tarafından sevmeyi düşünmek tuhaftı ama yine de daha iyi hissedebilirdim. Gerçi bunu söylediğimde beni bencil olmakla suçluyordu. Haklıydı. Onu sevmek, ilgi göstermek çok yabancı geliyordu bana. Zamana bırakmamız gerekiyordu. O üzerine düşeni yapıyordu, gerçekten ilgili ve destekleyiciydi tavırları. Ben nasıldım o noktada kendimi puanlayamıyordum. Daha üç gün olmuştu, bunları düşünmem aptalcaydı. Her insanın reaksiyon ve alışma hızı farklıydı. Saruhan bu konuda kendini benden daha iyi geliştirmiş olabilirdi. Elim kapüşonlunun cebine gitti. Telefonumu aldığımda ona kısa bir mesaj yazdım.

Nüzhet: Kütüphanene âşık oldum!

Buraya sonra tekrar gelecektim. Şimdi evin diğer odalarını keşfetme zamanıydı. Tam kapıdan çıkarken telefonumun bildirim sesini duydum. Gözüm ekrana kaydı ve hızla bana gönderdiği mesajı okudum.

Saruhan: Âşık olmak bu kadar kolay mı senin için?

Yüzümde bir sırıtış belirdi. Parmaklarım hızla tuşların arasında gezindi ve ona bir cevap yazdım.

Nüzhet: Konu kitaplarsa evet. Unuttun mu, ben bir roman karakterinin adına sahibim.

Sonuna gülen emoji ekledim. Cevabın gelmesi birkaç dakika sürdü. Okurken kaşlarımı çatıldı çünkü kendimi kötü hissetmiştim. Sadece bir emojiydi, neden bu alıntıyı attığını anlayamadım.

Saruhan: "Ben Nüzhet'in kahkahalarından ürkerim, bu bir silahtır ki Nüzhet onu başkalarının zaafları üzerine merhametsizce boşaltır. Ağzından bu kısa, kesik ses parçasının dışarıya sıçrayışı kendisi için o kadar gayriihtiyaridir ki infilaktan sonra o da her zaman şaşırır, bazen utanır ve nadir olarak da açtığı yaraya acır. Nüzhet'in birçok heyecanları otomatiktir."

Babam karaktere çok içerlediği için adımı Nüzhet koymuştu. İyi bir Nüzhet yetiştirmek içindi bu. Alıntıda kızın kötü taraflarına vurgu yapılıyordu. Onunla asla alakamız yoktu. Hemen ona bir mesaj daha gönderdim.

Nüzhet: Neden bu alıntıyı yazmak istedin?

Gerilmiş bir şekilde cevap yazmasını bekledim. O da beni fazla bekletmedi.

Saruhan: Bu, kitaptaki en sevdiğim alıntılardan.

Gerçekten takıntılı derecede kitabı defalarca okumuş gibiydi. Ben bile alıntıları ezbere bilmiyordum ama o noktasına virgülüne kadar biliyordu. Kitap yanımda olsaydı açıp kelimelerin yerlerini kontrol edebilirdim.

Nüzhet: Manipülatif olmasının neresi güzel?
Onunla beni bağdaştırıyor musun?

Yazdım hemen. Duvara yaslandım ve biraz da sinir olarak cevabını beklemeye başladım. Onunla hep bir noktada geriliyorduk, bu da hiç hoşuma gitmiyordu. Gerilimi kimin başlattığı da belli olmuyordu.

Saruhan: Hemen yanlış anladın! Çok güzel bir tasvir ve imgeleme var alıntıda. Sevdiğim kısım bu. Aklıma geldi, ben de yazdım. Liseli gibi mesajla kavgaya mı edeceğiz?

Sert çıkmıştı, bir an çok mu sorguluyorum diye düşünmekten kendimi alamadım. Neden bu kadar alıngan olmuştum? Onunla yüzlerce kez baş etmiştim bu zamana kadar.

* Peyami Safa'nın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu kitabından alıntıdır.

Nüzhet: Kendimi gerçekten kötü hissettim.
Halbuki odaya girmek bana çok iyi gelmişti.

Gerçeği yazdım ve tepkisini merak ettim. Onun yerine bana başka bir alıntıyla cevap verdi.

Saruhan: "Kırkını geçmiş insanların tecrübelerine sahip olduğuma inanıyordum fakat hâlâ Nüzhet'e âşık olduğumu kendime itiraf edemeyecek kadar çocuktum."

Bana daha önce de Nüzhet için itiraf edilen aşk cümlesi söylemişti.

Saruhan: Bu alıntı iyi geldi mi?

Yazdı ben sessiz kalınca. Onu denemek istedim, ne düşündüğünü merak ettim.

Nüzhet: Bana âşık olacağını düşünmek
evet iyi hissettiriyor.

Önceden olsa gülebilirdim bu duruma ama şimdi gerçekten birbirimizi çok sevmemizi ve derin bir aşkla bağlanmamızı istiyordum. Böylesi bizim için her şeyi çözebilirdi. Olmazlar bir anda olur hale gelebilirdi. Sadece hayal etmesi bile zor geliyordu.

Saruhan: Yine bencillik yapıyorsun.

Kendi düşüncesini söylemek yerine aynı yola girmeyi tercih etmişti. Onu daha da sıkıştırmak istedim. Mesajla yazmak yüzüne söylemekten daha kolaydı sonuç olarak.

Nüzhet: O zaman sana âşık olmamı sağla.

Çabayla aşk olur muydu, bundan emin değildim ama sevgi olabilirdi. İnsanlar ilgi ve destekle kendini iyi hissedirdi ve bu hisse karşılık sevgi otomatikman gelişebilirdi.

Saruhan: Üç günde birbirimize âşık olmayı düşünmeye başladık. Bir yönetici olarak bunu

* Peyami Safa'nın Dokuzuncu Hariciye Kışlası kitabından alıntıdır.

çok hızlı ve olumlu bir gelişme olarak nitelendiriyorum. Analiz tablona bir tik atmalısın.

Mesajını okurken kendimi daha iyi hissediyordum.

“Sen gerçekten laf cambazı gibisin!” dedim sesli bir şekilde. Cümlelerimi güzel bir şekilde çevirmişti ve ben hiçbir düşüncesini öğrenememiştim. Belki de açık açık sormalıydim. Bu cesur tavrımı takdir ediyordu.

Nüzhet: Başarılı olduk sayılmayız,
dediğin gibi daha çok erken.
Seni daha fazla meşgul etmeyeyim.

Saruhan: Birazdan çıkacağım.

Onunla ergen gibi mesajlaşmak olağandışı gelmişti. Yalnız heyecanı güzeldi. Sadece o alıntıya anlam veremiyordum. Yemek yerken bunu rahatça sorabilirdim. Ayrıca alınmak saçmaydı çünkü ben öyle biri değildim. Diğer odalara hızlıca kapısından bakmak zorunda kaldım çünkü içerisi boştu. İleride değerlendirmek güzel olabilirdi.

Su içmek için mutfığa indiğimde beni orta yaşlarda duran biri karşıladı. Saruhan'ın dediği kişi o olmalıydı.

“Makbule Hanım değil mi?” dediğimde gülümsedi.

“Evet, siz de Nüzhet Hanım olmalısınız.” Başımı salladım. Ağzım o kadar kurumuştu ki hemen su içmek istiyordum. Etrafa bakınırken ondan yardım istemek en doğrusuydu.

“Su içmek istemiştım ama ne nerede bilmiyorum.” Sesim çekingen çıkmıştı. Evin hanımı rolünü fazlasıyla garipsemeye başlamıştım çünkü kendimi öyle hissetmiyordum. Hemen ada tezgâha yürüdü ve daha varlığından haberdar olmadığım şık bir sürahiden bana bir bardak su doldurup uzattı. Yüksek tabureye oturduğumda onun da oturması için elimle işaret ettim. Su içmek yorgunluğuma iyi gelmişti. Bardağı tezgâha koyarken dikkatle beni izledi.

“Sıcak bir şey içmek ister misiniz?” Birazdan yukarıya çıkıp bugünkü spor programımı yapmalıydim. Kolum bugün daha iyiydi ama kendimi zorlamayacaktım tabii ki. Saruhan gelmeden yapmak daha iyi olurdu fakat Makbule Hanım'ın teklifini de geri çevirmek istemedim.

“Yeşil çay varsa içebilirim.” Oturduğu yerden ayağa kalktı ve çayını hazırlamak için su ısıtıcısını çalıştırdı.

“Elbette, Saruhan Bey içmeyi hiç sevmiyor fakat arada içmek istiyor.” Nedenini biliyordum. Hiç lezzetli değildi, keyif vermiyordu ama sağlıklıydı.

“Onu iyi anlıyorum,” dediğimde gülümsedim.

“Aslında biz... haberi duyunca çok mutlu olduk. Saruhan Bey çok iyi biridir ve onu mutlu görmek isteriz.” Çalışanlarınız sizin hakkınızda böyle samimi itiraflar yapıyorlarsa dedikleri doğrudur. Buradan hareketle onun çalışanlarına iyi davrandığını çıkarabiliyordum.

“Umarım beni de mutlu görmek istersiniz.” Bu alttan dokundurmalı lafımla bir an yüzü kızardı ve hemen toparlamaya çalıştı.

“Tabii ki, Nüzhet Hanım. Ben şey...” dedi utanmış bir şekilde.

“Önemli değil, ben arada böyle küçük takılmalar yaparım. Alınmayın lütfen.” Onu biraz korkutmuş gibiydim, keşke dilime hâkim olsaydım. Çay olana kadar ikimiz de konuşmadık. Bardağa doldurup önüme koyduğunda akşam yediğimiz yemek aklıma geldi.

“Dünkü akşam yemeğini siz mi hazırladınız?”

“Evet ben hazırladım,” dedi çekinerek. Az önce kurduğum cümle yüzünden daha da pişman oldum. Bana karşı önyargı geliştirmesini asla istemezdim. Samimiyetimi göstermek istercesine sıcak bir gülümseme gönderdim ona.

“Ellerinize sağlık, çok lezzetliydi.” Çaydan bir yudum alırken onun da söylediklerim ve tavrımla birlikte rahatlamasını izledim. O an benim de içim rahatlamıştı.

“Afiyet olsun,” diyerek gülümsedi. O diğer işlerini hallederken ben de hızlı bir şekilde çayımı içmeye devam ettim.

“Spor rutinimi yapmam gerek, Saruhan gelmeden bitirsem iyi olur,” dedim ve son yudumumu da içtim. “Sizinle tanıştığıma mutlu oldum,” diye ekledim doğrulurken.

“Ben de, Nüzhet Hanım.” Ayağa kalktım ve merdivenlerden enerjik bir şekilde çıkarak odaya girdim. Üzerimi değiştirdim. Yukarıya çıktığımda ağırlıkların benim kaldırabileceğim sınırın çok üstünde olduğunu görünce farklı bir tarza geçtim. Anlaşılan bugün sadece koşu bandında eğimli yürüyebilecektim, direnç bantları da gözüme çarpmıştı ama kolum bu haldeyken çalışamazdım.

Normalden daha fazla terlediğimi fark ettim ama kendimi iyi hissediyordum. Çeketimi alıp sanırken birden bakışlarım kapıya kaydı. Saruhan kollarını bağlamış, uzun ve geniş bedenini kapıya yaslayarak beni izliyordu. Yüzünde bir gülümseme belirdi onu fark ettiğimde. İtiraf etmem gerekirse aşırı karizmatik bir gülüşü bu, ona çok yakışıyordu.

“Beni dikizlemek için erken mi geldin?” Dokundurmam ile gülümsemesi daha da genişledi.

“Biliyor musun, sanırım bu sataşmaların hoşuma gidiyor.” Yanına geldiğimde geri çekildi ve birlikte odadan çıktık.

“Tabii ki hoşuna gidiyor, yoksa bunu aylarca sürdürmezdin. Baksana üç günde ne hale geldik? Her şey değişmeye başladı.” İmamı duymazdan geldi ve konuyu değiştirdi hemen.

“Daha iyi görünüyorsun, kafanı çok takacağını düşünmüştüm.” Boş otursaydım öyle olabilirdi ama yapacak bir şeyim de yoktu. Günlerce bu duruma üzülemezdim. İlgisizliklerine yeterince üzölmüştüm zaten.

“Düşünmemek için kendimi meşgul etmeye çalıştım.” Yavaş yavaş merdivenlerden aşağıya indik. Odamıza girdiğimizde o kendi giyinme odasında durdu.

“Hemen duş alırım, karnım çok acıktı,” dedim. Hemşire dikişim olmadığı için yaramı yıkayabileceğimi söylemişti. O yüzden duş almamda bir sakınca yoktu. Günün tüm yorgunluğunu suyla birlikte üzerimden atmak istiyordum.

“Tamam, aşağıya gel.” Başımı salladım ve hızlı adımlarla banyoya girdim. Üzerimi çıkarmaya başladığım an şampuanımın ve sabunumun olmadığı aklıma gelince tekrar odama geri dönmek zorunda kaldım. Hızlı bir şekilde yıkandıktan sonra kendimi daha iyi hissetmiştim. Duşta kesinlikle farklı bir ayar falan olmalıydı. Kurulanıp giyindim ve saçımı da kuruttuktan sonra aşağıya indim.

Saruhan masayı çoktan hazırlamıştı. Elindeki telefona odaklanmıştı tıpkı sabahki gibi.

“Eve iş getirme, Saruhan!” Bakışlarını telefonundan çekip bana baktı. Yüzümdeki o memnuniyetsiz ifadeyi görünce hemen açıklamak istedi.

“Bu önemli,” dedikten sonra tekrar telefonunun ekranına döndü. Hızlı hızlı bir şeyler yazdıktan sonra telefonunu masaya bıraktı ve tüm odağını bana verdi.

“Hoş geldin, Otomatik Nüzhet.” Bunu bilerek beni gıcık etmek için söylediğini biliyordum. O rahatsız olduğum alıntıya atıf yapıyordu. Şu an bile kızgın olduğumu yüzümde görebilirdi.

“Babanın sana haksızlık yaptığını düşünüyorum.” Evet, bugün yapmıştı. Bakışlarım yemeklere kaydı söylediğinden kaçmak için. Tavuk vardı ve güzel görünüyordu.

“Yaptığını biliyorsun,” dedim ve tabağımı doldurmaya başladım.

“Hayır, ismin konusunda haksızlık yaptı. İsmi senin özgürlüğünü elinden alıyor. Ufacık bir alıntıya bile alındın. Öyle de olabilirdin ama sanki tercih hakkın yok gibi, karakterin tam zıddı olmak zorundaymışsın gibi hissediyorsun kendini.” O da kendi tabağını doldururken bakışlarını üzerimden çekmesi iyi olmuştu. Hemen cevap vermek istemedim. Tavuğumu tabağıma alırken zaman kazanmak istedim.

“Çünkü o yazdığın alıntıda karakterin kötü özelliklerine vurgu yapılıyor,” dedim sonra çekingen bir sesle. Yavaşça salatadan yemeye başladım. Yine iştahım dibe inmeye devam ediyordu.

“Biri sana hak etmediğin bir cümle söylediğinde kabul edip alınganlık mı yapıyorsun, yoksa karşı mı çıkıyorsun?” Kaşlarımı çatıp ona baktım.

“Sana karşı çıktım,” dedim kendimi savunarak.

“Onunla beni bağdaştırıyor musun diye sordun.” Bazen hazırcevap olması sinir bozucu olabiliyordu. Kendine bu kadar çok güveniyor olması da... O an teslim olmak bu konuşmayı sonlandıracağı için öyle yapmak istedim.

“Of tamam, kabul ediyorum. Bazen onun zıddı olmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Çünkü iyi bir insan olmak istiyorum.” Bir parça tavuk kesip ağzıma tıktırdım yoksa pek yiyecek gibi durmuyordum. Özellikle de şu anda Saruhan ile eskisi gibi atıştığımızı hissederken.

“Nüzhet sen iyi bir insansın zaten. Birçok kişiye yardımcı oluyorsun. Kendini bu konu hakkında baskı altında hissetmek zorunda değilsin.” Bu cümleleri normal şartlar altında benim kurmam gerekiyordu aslında. Onun kuruyor olması değişik hissettiriyordu.

“Peki ama ben seni baskı altına almak istiyorum,” dedim onun taktiğini kullanarak. Konuları aynı bu şekilde değiştiriyordu.

“Hazırım, en kötünü göster bana.” Bu meydan okuyan tavrı beni gülümsetti. Başlamadan önce tavuktan bir parça daha aldım. Makbule Hanım

kesinlikle et pişirmekte usta biriydi. Göğüs etini sulu pişirmek yetenek isterdi. Lokmamı yutarken ona çevirdim bakışlarımı.

“Bazen sen de fazla özgüvenlisin,” dedim gerçek düşüncemi söyleyerek.

“İş hayatım hakkında pek bir şey bilmiyorsun,” dedi hemen. İkili bir mücadeleye girmiş gibiydik.

“Bugün küçük bir kesit izledim aslında. Unuttun mu, beni sultanınmışım gibi karşılattın.” Cümlem hoşuna gitmiş olacak ki yine o karizmatik gülümseme yüzünde belirdi.

“Çalışanlarım beni sever Nüzhet, onların emeklerinin karşılığını fazlasıyla veririm.” Bu konuda asla şüphem yoktu. Bugün Makbule Hanım’ın tavrını bizzat görmüştüm, çalışanları da ona bağlıydı. Öğlenden beri merak ettiğim asıl konuya giriş yapmak istedim. Duruşumu dikleştirdim ve ciddi bir sesle konuşmaya başladım.

“Tamam, bana başrolü olduğum planını anlat.” Varmak istediğim nokta onu biraz tedirgin eder gibi oldu. Bu sefer o, zaman kazanmak için yemek yemeye geri döndü. Ben de o arada biraz daha yemeye kendimi zorladım. Karşımda düşünceli görünüyordu Saruhan, kendi içinde bazı hesaplar yaptığını fark edebiliyordum. En sonunda ne düşündüğünü benimle de paylaştı.

“Biraz yanlış anlayacağından korkuyorum. Beni olduğumdan daha farklı biri gibi görmeni istemem.” Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti. Neden kendini yanlış anlatacağını düşünüyordu acaba? Ona güvence vermem gerekiyormuş gibi hissettim.

“Yeterince açıklarsan görmek için bir nedenim kalmaz.” Elindeki çatalı bıraktı ve geriye yaslanıp bana baktı. Yüzü biraz gerilmişti, neden bu kadar çekindiğini anlamadım. Öğlen daha kararlı duruyordu. Rahatlamak ister gibi birkaç yudum su içtikten sonra sakin bir sesle konuşmaya başladı.

“Birkaç ay önce Mithar bana bir yatırım için danışmaya geldi. Oturup uzun uzun konuştuk. Kendi şirketinin durumundan memnun değildi. Aynı noktada olduğundan, artık daha farklı yatırımlar yapmak zorunda hissettiğinden bahsetti. Teminat olarak bankayı göstermek istediğini söyleyince işin rengi değişti. Ona bunu yapmaması gerektiğini ve çok fazla risk faktörü olduğunu söyledim. Küçük adımların daha sağlam olacağının altını çizdim ama o çoktan kafasına koymuştu.” Duraksadı ve tekrar su içti ama ben hikâyenin geri kalanını merak ediyordum. O ise beni dikkatle izliyor, tepkimin nasıl olacağını çözmeye çalışıyordu.

“Devam et,” dedim sakın bir sesle.

“Ben de birlikte iş yapmayı teklif ettim. Sadece şartlar koydum. Eğer işler kötüye giderse ve elinizde kalmasını istediğim için bankadan yüzde olarak büyük bir hisse istedim. O da yönetim kurulunu ikna etti ve iş bitimine kadar hisseleri üzerime geçirdi ama ben... çok risk almayı sevsem de sağlama almayı da isterim, Nüzhet. Bu yüzden farklı isimlerle başka hisseler de aldım.” Asıl çekindiği nokta bu olmalıydı. Demek ki o da hayalet olmayı seviyordu. Bu taktiği daha önceden duymuştum.

“Peki iş bitiminde ne olacaktı?” Hisseleri elinde tutacak hali yoktu. O zaman bu durumda abimin bir çıkarı da kalmazdı ki o kadar aptal olduğunu da düşünmüyordum.

“Eğer kârlı olsaydı küçük bir miktar kârdan payımı alacaktım ve hisseleri geri verecektim.” Tahmin ettiğim de buydu ama onu biraz daha tanımak adına beklediği soruyu sordum.

“Neden farklı isimler kullanıyorsun?”

“Bu benim başka bir yöntemim, çok başarılı oldum bu sayede. Bilinmeyen biri olmak bazen çok mantıklı oluyor.” *Peki* dercesine başımı salladım yavaşça. O ise anlatmaya devam etti.

“Mithat’ın bundan haberi yok ama sana o gün bu yüzden beni suçlar gibi anlattı. Bu durumu senin öğrenmeni istemiyordu. Evlenmemiz işi değiştirdi, bu yüzden daha da çıldırmış olabilir. Er ya da geç bunu öğrenecektin.” Abimin onun şartlarına hemen atlayacağını düşünmüyordum, onu ikna etmiş olmalıydı. Bu yüzden suçladı çünkü Saruhan istediği zaman çok ısrarcı biri olmalıydı. Bir yandan da Saruhan’ın huyunu suyunu bilirken gidip akıl isteyen de oydu. Saruhan dün, yeteneklerimden memnundun derken bunu kastediyor olmalıydı. Şimdi taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Şu ana kadar beni rahatsız eden bir detay olmamıştı. Abim kendi hisselerini istediği kişiye devredebilirdi, bu konuda özgürdü.

“Planın ne?” dedim asıl konuyu merak ederek. Bir noktada bizi korumak istemesi düşünceli bir davranıştı. Abimin, babamın ve benim emeklerimizi bir çırpıda kaybetmesini asla istemezdim. Bu ailemiz için bir felaket olurdu ve babam bunu kaldıramayabilirdi. Saruhan çok düşünceli davranmıştı bu konuda.

“Eğer istekli olursan, aldığım tüm hisseleri sana devredeceğim ve kendi hissenle birlikte banka yüzde yetmiş senin olacak. Tek söz sahibi sen

olacaksın." İnanamıyordum. Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı, ellerim istemsizce ağızma kapandı. Bu yüzde tahmin ettiğimden çok daha fazlaydı. Bilmediğim ne işler dönmüştü ve hiçbirinden de haberim yoktu. Abimin yatırımlarına karışmazdım ama onun da bankaya karışmadığını sanıyordum. Şu an Saruhan uyanıklığını fırsata çevirebilirdi benim için. Bunu istiyor muydum bilmiyordum. Sadece çok şaşkındım. Bankamız ne zamandır Saruhan'ın elindeydi bilmiyordum asıl önemli nokta, bu olayın benden saklanmasıydı. Ailemin oluşturduğu hayal kırıklığı listesine yeni bir madde daha eklenmişti. Beni bu kadar dışta tutmalarına inanamıyordum ve bir yanım feci halde öfkelenmeye başlamıştı.

"Bu çok, çok fazla. İyi bir miktar ödemiş olmalısın." Kaşları *hayır* dercesine kalktı ve yüzü tatsız bir şey söyleyecekmiş gibi gerildi.

"Nüzhet yanlış anlama ama bu benim için oldukça küçük bir yatırım."

"Vay be..." dedim kendi kendime. Koskoca bankamız bile onun için küçük yatırımsa gerisini tahmin edemiyordum. Şu an karşımda biraz rahatsız bir şekilde oturuyordu. Belki de işadımı olarak onu tanımamamı tercih ederdi.

"Hep böyle akıllılık yapar mısın?" Öfkemin sahibi kesinlikle Saruhan değildi ama laf sokmadan da duramadım.

"Her zaman. Babam şirketi bana devrettiği günden şimdiye kadar geçen sürede başladığım noktanın on kat üstündeyim." Bunu böbürlenerek söylememişti. Çok çalıştığını ben de görebiliyordum ki daha keşfetmediğim noktalar da vardı onda.

"Zenginliğini düşünmek bile istemiyorum."

"Bazen ben de istemiyorum. Umarım bu özelliğim sana itici gelmiyor." Çekiniyordu, belki de o hırslı halini görmemi istemiyordu. Onu daha çok evdeki Saruhan olarak görmek isterdim. Kendi imparatorluğunda istediğini yapabiliirdi. Kimsenin çalışma yöntemini sorgulayamazdım. Saruhan demek ki tamamen bir patrondur, ikna ediciydi, gerektiğinde korumacı, gerektiğinde de risk alan bir yanı vardı. Kurnazdı, hamlelerini iyi tarup öyle oynuyordu.

"İş dünyasında başarılı olmak kolay değil. İtici değil ama fazla mücadeleli geliyorsun. İsrarcı, ikna edici..." dedim biraz rahatlama umarak. Bir yönetici olarak titizlikle kurduğu bu planı dışarıdan biri olsaydım kesinlikle beğenirdim.

“Adayları mülakata almadan önce özgeçmişlerine mutlaka bakıyordundur, en çok bu özellikleri yazmıyorlar mı? İkna kabiliyeti gelişmiş, öğrenmeye açık, düşük motivasyonda bile çözüm üreten...” Haklıydı, gülümsemeden edemedim.

“Seni işe alabilirdim, Saruhan. Gördüğüm kadarıyla iyi bir adaysın.” İşin trajikomik yanı, işe alabileceğim bir bankamın olmamasıydı. Saruhan ile evlenmeseydim neler olacaktı bilmiyordum bile.

“O kadar analiz tablosu yaptığına göre beni çoktan işe almış sayılırsın.” İkimiz de birbirimize bakıp güldük. Bu konuşma eğlenceliydi. Asıl konudan uzaklaştırmıştı bizi.

“Abim ve babamın toplam yüzde otuzluk hissesi kalacak. Bu çok büyük bir sorumluluk, üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum.” Abim kendi hissesinin yarısını vermekle kalmayıp babaminkileri de vermiş olmalıydı. Onu nasıl ikna edebilmişti anlayamıyordum. Şu an bu durum benim çıkarıma olsa bile kendimi kötü hissediyordum.

“Sana yardım ederim. İstersen batırabilirsin de sana on tane daha banka kurarım.” Gülmeye başladım ama sinirdendi. Çok rahattı ben gerginken. Bana yardım etmeye çalıştığını bilsem de aklımda çok soru işareti vardı.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum.” Sinirimi yatıştırmaya çalışsa da modumun düşmesine engel olamadım.

“Bunu yaparsak babam çok kırılır.” Olacakları düşünmek bile istemiyordum. Abim ne tepki verirdi bilmiyordum çünkü sanki bankanın sorumluluğunu istemiyor gibi bir hali vardı bugün ama babam artık beni bir Candar olarak görüyordu.

“O da bugün seni kırdı. Tabii karar senin,” dedi asıl gerçeği bana hatırlatarak.

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” Düşününce gerçekten hassas bir plan olduğu anlaşılıyordu. Sesim suçlayıcı gibi çıksa gerekti hemen savunmaya geçti.

“Mithat’ı ve sizi korumaya çalışıyordum. Benim girdiğimi denizlere girmek için hazır değildi, boğulabilirdi ve beraberinde sizi de sürükleyebilirdi. Buna izin veremezdim, Nüzhet. Sonuçta biz birlikte büyüdük, sizi acı çekerken görmeyi istemem.” Bir bildiğinin olduğunu düşünüyordum abime güvenmemekle. Yardım etmişti ama aynı zamanda tuhaf bir yardımdı bu.

“Düşünmek istiyorum biraz.” Onaylayarak başını salladı.

“O yarattığın depremi izlemek harika olurdu,” dedi aniden, yüzünde ruhaf bir ifade belirdi.

“Nasıl bir beklentin vardı ki?” dedim merak ederek.

“Puan artışı... Çünkü Nüzhet, insanlar Candar soyadına güveniyor.” İnanılmaz bir özgüven vardı şu an üzerinde. Bunu bilerek de yapmıyordu, doğal bir şekilde ortamda yayılıyordu. Yine de iğnelemeden duramadım.

“Biz Yalıyılar ne kadar ezikmişiz daha yeni anlıyorum,” dedim laf sokarak. Bizi böyle hafife alması sinirlerimi bozuyordu. Her ne kadar şu an çalışanı olmasam da...

“Ben olsam yeni soyadıma alışmaya bakardım.”

“Soyadının arkasına sığınmamı bekliyorsan yanıliyorsun.” Eskiye dönmüştük bir anda. Meydan okuyan, altta kalmayan halimize.

“Sığınmanı değil, gururla taşımanı istiyorum.” Bunun için onu yeteri kadar tanıımıyordum, hatta Saruhan’ı daha önceden hiç tanımadığımı fark ediyordum. Arkamdan o da iş çevirmiş oluyordu ama biz pek iş konuşmazdık onunla. Genelde durum respiti yapardık. Onu tanımamam normaldi ve böyle bir çabaya da girmemiştım ama şimdi gerçek Saruhan’ı tanımak zorundaydım.

“Acaba farklı isimlerle bilmediğim daha neler yaptın?” dedim kuşkulu bir şekilde. Ona olan güvenimi zedelediğimi düşünüyor olacak ki yine savunmaya geçti.

“Güzel işler yaptığıma inanabilirsin. Kütüphaneye âşık olduğuna göre orada vakit geçir ve dosyalarıma bak. Çoğu orada.” Hesap veremeyeceğim bir iş yapmadım tavrıydı bu. Ona güvenmemi istiyordu alttan alta.

“Of, bu çok büyük bir yük,” dedim yüksek sesle. Elimdeki emanet gibi duran çatalı bırakıp arkama yaslandım.

“Yönetim kurulunun karşısına geçip gıcık bir tavırla *nerede kalmıştık* demeni zevkten dört köşe olarak izleyebilirdim. İntikam hikâyelerine bayılırım.” Çok canlıydı, istekliydı. Asıl nedeni çok merak etmeye başlamıştım. Aileme hangi ara bu kadar bilenmişti?

“Neden içimden bir ses senin de intikam almak istediğini söylüyor?” Başını *hayır* dercesine salladı. Olaya mantığımla yaklaşıncı iç sesimin yanlış bir izlenime kapıldığına karar verdim. İntikam almak istese şu an tüm bankayı kendi bünyesine katıp abimi ve babamı çok zor durumda bırakabilirdi, bu konuda samimi görünüyordu.

“Ailene kızgınım çünkü onların desteğine çok ihtiyacın olduğu zaman yanında değillerdi. O gece buraya gelişini, bana sahneden nasıl baktığını unutmadım, Nüzhet. Sen de en az benim kadar yalnızdın.” Sesli bir nefes aldım. Parçaları doğru bir şekilde birleştirmişti.

“Tamam ama bu benim meselem, sanki beni çok umursuyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

“Umursuyorum, aile olmak bunu gerektirir. Üç günlük olsa bile.” Ciddiyetle gözlerime baktı. Güven veriyordu, güç veriyordu, destekliyordu, umursuyordu... Bu kavramlar ailem tarafından unutulmuştu. Bana sanki bunları hatırlatır gibiydi Saruhan. Bu yüzden intikam alınır mıydı emin değildim ama ailem hariç diğer dinozorlardan intikam almak isterdim ilk başlardaki çirkin tutumlarından dolayı. Hiç beklemediğim bir hamle yaptı. İlk başta tereddütlüydü ama sonra güçlendi. Boştaki elime uzanıp kavradı.

“Hangi kararı alırsan al yanıdayım, Nüzhet.” Bir insandan duyulabilecek en güzel cümlelerden biriydi benim için. İstedğim buydu, koşulsuzca desteklenmek... İçime doğan sıcaklık iyi hislerle birlikte elini sıktım. O an böyle devam ederse sevgimi kazanabileceğini düşündüm. Analiz tabloma şimdi bir tik atabilirdim.

BEKLENMEDİK DURUMLAR

Düşünceli bir şekilde buraya ilk geldiğim geceki büyük şömineli salonda Saruhan ile aynı o günkü gibi karşılıklı oturuyorduk. O beni sessizce izliyordu, ben de ne yapmalıyım sorusunun cevabını arıyordum. Bakışlarını odayı hoş bir şekilde aydınlatan ve çıtırtılarıyla biraz da rahatlatan şömineye kaydı. Bu evdeki en güzel tasarımlardan biriydi. Hem salonu ısıtıyordu hem de içimizi.

“Yarın aşım var, akşam da yemeğe gideceğiz. Arada kalan zamanda ne yapacağımı bilmiyorum. Boş kalmak beni korkutuyor,” dedim dalgın bir şekilde. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafıma sardım. Sıkıntılı olduğum çoğu zaman bu koruma mekanizmasını devreye sokuyordum.

“Hafta sonu burada birlikte olacağız. Sana evimin tüm nimetlerini göstereceğim. Yarın için ise... alışverişe çık. Yeni konuşmanı düşün. Dergiye yazacağın yazını planla. Kadınlar başka ne sever?” Son sorusu alaycı bir gülümseme oluşturdu yüzümde. *Sahi kadınlar ne severdi?*

“Saçlarımla mı oynasam? Yeni bir imaj.” Saçımı daha iki hafta önce kestirmiştim. Belki rengini değiştirebilirdim ama o da büyük bir riskti.

“Saçlarının bu hali sana yakışıyor, Nüzhet. Çocukken de böyle küt kestirirdin saçlarını.” İyi bir hafızası vardı ve bu beni şaşkınlığa uğratıyordu.

“Belki de uzatmalıyım, kestirmemeliyim.” Başını salladı beni onaylayarak. Bakışlarını aynı benim yaptığım gibi alevlere çevirdi. Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çıktı.

“Ben sanmıştım ki... planımı anında kabul edeceğini, hatta gerçekleşmesi için can atacağını...” O da düşünceli bir hale büründü. Kafasından ne geçirdiğini merak etmiştim. Çok dolu olduğunu anlamak zor değildi.

“Kafamda birçok soru işareti var,” dedim umutsuz bir sesle. Bu durum beni korkutmamalıydı hatta heyecanlandırmalıydı, mantıken öyle olmalıydı fakat o durumların yanından bile geçmiyordum. Duygusaldım, hayal kırıklığına uğrayıp kırılmıştım.

“Söyle, hepsine cevap vereyim. Böyle durman hoşuma gitmiyor.” Kollarımı serbest bıraktım ve bacaklarımı yere indirdikten sonra onun yanına oturmaya karar verdim. Birkaç adımda karşıya geçip yanına oturdum. Ona doğru döndüğümde aklıma çalışma masası geldi.

“Çalışma masana bizim bir fotoğrafımızı koymalısın, dikkat çekmemek gerek değil mi? Sen artık evli bir adamsın, Saruhan.” Yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirdi. Anında az önceki ruh halinden sıyrıldı. Bu da bir yönetici taktiği miydi bilmiyordum ama bana da öğretse iyi olurdu.

“Sorun şu ki gazetedeki fotoğraflar hariç bizim birlikte fotoğrafımız yok, Nüzhet.” O gün de ikimiz daha bu durumu kabullenemediğimiz için fotoğraf çekertirmek aklımıza bile gelmemişti. İstedğim gibi hızlı olup bitmişti nikâhımız.

“Doğru, bir ara hallederiz onu. Bu arada sen gazeteciyi ne yaptın?” dedim başka bir konuya atlayarak.

“Behram, mahkemeleri böyle saçma sapan şeylerle meşgul etme deyip kulağımı çekti. Ben de vazgeçtim.”

“Ona hak veriyorum,” derken yavaşça güldüm.

“Bir sonraki buluşmanız ne zaman? Sen sarhoşken ben sana şoförlük yaparım,” dedim eve geldiğim ilk günü hatırlayıp.

“Unuttun mu Nüzhet, seninle evlenmek birçok problemi çözdü. Artık derdim kalmadı, içnem o kadar.” Konuyu bir anda ciddi bir noktaya sürüklemişti. Üzerine konuşmak istedim.

“Aslında geleceğe dair daha umutluyuz, hepsini çözmüş sayılmayız hatta benim açımdan yeni dertler de açılıyor,” dedim itiraf ederek.

“Çok kontrol etmeye çalışıyorsun, akışına bırak,” dedi. Yalnız aynı durum sanki onda da var gibiydi. Yoksa böyle komplike bir plan yapamazdı.

“Bana diyene bakın, bankamız resmen senin elinde.” Alaycı sesimi duyunca yüzü ciddileşti.

“Bankalarla ilgilenmiyorum, fazla sıkıcı. Benim yatırımlarımın çoğu uluslararası. Birçok ülke gezdim, birçok farklı kültürden insan tanıdım. Öylesi daha heyecanlı ve öğretici benim için.”

“Yani... ne desem bilemiyorum. İşime sıkıcı dedin, sonra bankamızı küçümsedin.” Düşünceli halime bakıp *hayır* dercesine kafasını salladı.

“Eminim benim işim de sana sıkıcı gelecektir. Hem ne zamandır insanların düşüncelerini yargılıyorsun? Mesela şimdi ben de seni yargılayabilirim. Bunu ister misin?” Haklıydı, şu an hiç istemezdim. Aklım birçok parçaya bölünmüştü ve ben o parçalara çözüm bulamıyordum.

“Şu an bir laf dalaşının içinde değiliz. Çok ciddi bir mesele bu. Diyelim ki hisseleri üzerime geçirdin, peki anlaşmanız ne olacak? İş kârlı çıkarsa benim üzerimden hisseler alınabilir.” Bu aklımdaki ilk soruydu. Sanki bunun altından da bir kurnazlık çıkacakmış gibiydi. Bunu gözden kaçıramazdı.

“Alınamaz çünkü madde koydurttum. İsim vermeden sadece soyadına vurgu yaptım. Hâlâ soyadında Yalıyar yazdığına göre hisselerin sahibi olabilirsin. Bugün kabul ettiğini düşünerek hukuk büromla konuştum ve çok kısa sürede halledeceklerinin sözünü de aldım. Yani her şey kontrol altında.” Sıkıntılı bir nefes verdim ve beni ikilemde bırakan adamdan güç almak istercesine başımı omzuna yasladım. Sadece vücut olarak dev değildi, akıl ve mantık olarak da öyleydi. Geleceği düşünüp böyle esnetilebilen önlemler alması zekâsını kullandığını gösteriyordu. Kolunu belime atıp beni kendisine çekti. Bu duruma alışmıştım ve onun da bundan hoşlandığını düşünmeye başlamışım. Sarılmayı seviyordu sanki.

“Keşke söylediğin kadar kolay olsa, büyük sonuçları olmasa.” Sesim umutsuzluk ve yenilgi doluydu. Kabul edersem birçok sorun da beraberinde gelecekti. Babam beni cezalandırdığı sırada oldukça zalimken ben niye aynı şekilde karşılık vermekten korkuyordum? Gözünü kırpmadan beni işten çıkarmıştı, beni en çok işimden alınmamın üzeceğini bilirken hem de. Saruhan dalgın bakışlarımı fark edince rahatlatıcı bir sesle konuşmaya başladı.

“Yüzleşmekten korkuyorsun ama sandığın kadar zor olmayacak. Şu an benim tanıdığım Nüzhet gibi değilsin.”

“Tanıdığın Nüzhet ne yapardı?” dedim merakla ona bakarak. Eskisi gibi hissetmiyordum, farklı bir hayata geçince ortaya yeni sürüm bir Nüzhet çıkmıştı. Duygusal Nüzhet... Kırılgan Nüzhet...

“Hemen kabul eder, ertesi gün ne gibi değişiklikler yapacağını düşünür ve ona fazla zorluk çıkaranlar için intikam planı hazırlardı. Bunu da oldukça gösterişli bir şekilde yapardı.” Yanılıyordu, *hayır* dercesine başımı salladım.

“Bu senin istediğin bir şey gibi. Ben esip güremeyi daha çok tercih edebilirdim.”

“Ben etkili yumuşak güçten yanayım. Sessiz ama can acıtıcı,” derken sesi bile intikam tavrına dönmüştü. Bu hali eğlenceliydi, yalnız ben pek o havada değildim.

“Abim neyse de babamın hisselerinin yarısının bana geçmesi... Bundan çekiniyorum. Sanki gözüm varmış gibi düşünmesinden korkuyorum. Elimdeki gücü yanlış kullanacakmışım gibi.” Yüzüm tekrardan gerildi. O anları hayal etmekten kendimi alamadım.

“Teknik olarak başlangıç noktasındasın Nüzhet, seni uzaklaştıran onlardı. Kimse bu şekilde geri dönmeni yadırgamayacaktır. Baban bile...” Beni rahatlatmaya çalışıyordu, söyledikleri de mantıklıydı. Bir an onun gibi düşünmek istedim.

“İlk yapmak istediğim şey, tüm yönetim kurulunu kovmak olurdu. Onların yeterli ve becerikli olduğunu düşünmüyorum. Gücü eline alınca kendini diktatör sanan tipler. Bana bile kafa tutabiliyorlardı.” O yüz ifadelerini görmek kesinlikle bana iyi gelirdi. Onun tepkisini merak ederek bakışlarımı çevirdim ama tam tersi o bakışlarını kaçırdı. *Ne oldu* dercesine elimi sallarken bir an *pes ediyorum* dercesine baktı.

“Söylemeyecektim ama... söyleyeceğim. Sadece baban ve abin değil, senin hisselerinin yarısı da bende.” Birden kollarının arasından çekilip ona baktım.

“Ne?” dedim hayrete düşmüş bir şekilde. Sesim de o denli yükselmişti. Yüzü rahatsız bir tavra büründü, hatta tepkim onu ürkütmüş gibiydi.

“Baban ölene kadar hisselerle ilgili bazı şartlar koymuş. O şartlardan yararlandık.” Yenilgiyle omuzlarım düştü, o şartları iyi biliyordum ve evet kullanabilirlerdi. Sadece beni böyle ekarte etmeleri çok sinirimi bozmuştu. Sanki hayalet gibiydim onlar için. İyi bir dersi hak ediyorlardı ve Saruhan da sanki beni buna ikna etmeye çalışıyordu.

“Bunu niye şimdi söylüyorsun?”

"Çünkü teklifimi kabul etmeni istiyorum. Ruhun bile duymadan arkandan iş çevirebiliyorlar diyorum. Senin yerinde olsaydım çılgına dönebilirdim. Biraz gaz veriyormuş gibi oluyor ama kimse benden habersiz iş yapmasın isterim. Kendi hisselerim hakkında tek söz sahibi olmam gerekir. Eğer işine kıymet veriyorsan bankada kendi reformunu yapmalısın. Sana yardımcı olacak birçok kişi gönderebilirim. Korkularını ve aileni bir kenara bırak ve mantığınla hareket et." Bunu derken oldukça ciddiydi. Söylediklerinin hepsi doğrudu, şu an ben de onun gibi düşünüyordum ama beni rahatsız eden başka bir konu daha vardı.

"İşin bir de sana borçlu olma kısmı var. Burada milyon dolarlardan söz ediyoruz. Tek bir imzayla bana tüm bunları vermek bir noktada delice geliyor," dedim itiraf ederek. Bir an durdu çünkü sözlerim onu rahatsız etmiş gibiydi. Bakışları sertleşti.

"Evlenmemiz de delice geliyordu. Ben bir eş olarak üzerime düşeni yapıyorum. Aynı duruma ben düşersem senin de fedakârlık yapmanı beklerim. Nüzhet hâlâ kabullenemiyorsun, evli olduğumuzu anlayamıyorsun. Sanki tüm bunlar oyunmuş ve sen de rolünü yerine getiriyorsun gibi duruyor." Yüzü bir anda düştü ve bakışlarını kaçırdı.

"Üç günde tabii ki kabullenemem," dedim kendimi savunarak.

"Üç ay geçse de aynı olacak sen kafanda bunu kabul edemedikten sonra..." Birden oturduğu yerden kalktı ve başka bir şey demeden beni salonda yalnız bıraktı. Olanlara şaşkınlıkla bakmadan edemedim. Az önce bana trip atmıştı resmen. Onun kadar adapte olamamıştım ve sorumlu da hissetmiyordum kendimi. Sadece bir imza atmışız gibi geliyordu. Aynı evde yaşayıp aynı yatakta yatıyorduk sadece.

Evlilik birliğine bir anda sahip olmamamız benim suçum değildi. Şu an sistemin içinde olmak da iyi hissettirmiyordu. Aksine onu üzdüğüm için kendimi kötü hissediyordum. Belki de benim ona olan ihtiyacımdan daha çok onun bana ihtiyacı vardı. Bu yüzden kolay kabullenip kendini sorumlu bir eş gibi hissediyordu. Aramızda dört yaş vardı, onun biyolojik saati benimkinden daha fazla alarm vermiş durumda olmalıydı. Çocuk için değil belki ama yalnızlıktan korkuyordu. Şu an da yalnız sayılırdı. Ona uyum sağlamıyordum. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum ama ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum. Burada daha fazla oturmaya

devam edersen ilgisiz olmaya devam ediyor gibi görünecektim. En iyisi ona gerçeği anlatmaktı.

Kararlı bir şekilde ayağa kalktım ve hızlı adımlarla merdivenlerden çıktım. İlk başta yatak odamıza girdim. Etraf sessiz gibiydi, kendi giyinme odama gitmek için kapıyı açtığımda su sesini duydum. Banyoda olmalıydı. Gitmeli miydim bilmiyordum. Burada onu beklemek sıkıntımı artırıyordu sadece. Adam benim için tek bir kalemde milyon dolarlar harcamak için can atıyor ve onu da istersen batırabilirsin tekrar sana banka kurabilirim di-yordu. Bense karşılığında ona hiçbir şey veremiyordum. Belki birazcık ilgi istiyordu. Düşünmedim, koridordan banyoya doğru yürümeye başladım. Banyonun kapısını açtığımda sesler şiddetini daha da artırdı. Bakışlarımı ona çevirmem ilk başta çok zor oldu.

Camlar buharla kaplıydı, çıplak silueti belli oluyordu. Arkası dönükrü ve elleri saçlarının arasındaydı. Su hızla vücudundan aşağı iniyordu. Çıplak kalçasına bakmamak için direndim, ilk bakışı attığım an ise bir daha gözlerimi ayıramadım. Bir anda merak benliğimi kapladı ve daha fazlasını görmek istedim. Kalbimde küçük bir heyecan kıpırtısı oluşup tüm vücuduma dağıldı.

“Saruhan özür dilerim,” dedim kendimi daha fazla tutamayarak. Su sesi aniden durdu.

“Nüzhet,” dedi şaşkın bir sesle.

“Seni böyle izlemek istemezdim ama oldukça... iyi görünüyorsun, bunun için de özür dilerim.” Birbirine âşık bir çift olsaydık üzerimi çıkarıp onun yanına giderdim ve sonrası fazlasıyla bilindik olurdu. Bunu düşünmek bile kalp atışlarımı artırdı ve vücuduma bilmediğim sıcaklık bir hissin dolmasına neden oldu. Ellerimin titrediğini, nefesimin sıklaştığını fark ettim. Otuz yaşında olup bu duygulara yabancı olmak o an kötü bir şeymiş gibi hissettirdi, sanki geç kalmışım gibi...

“Utanmıyorum izleyebilirsin, sonuç olarak bir gün birbirimizi çıplak göreceğiz. Umarım...” Sondaki *umarım* beni kendime getirir gibi oldu.

“Çocuğumuz olsun istiyorsak bu olmalı,” deyip cümlesini telaşlı bir şekilde toparlamaya çalıştı ama ben çoktan mesajı anlamıştım. Benimle sevişmek istiyordu. Bu çok normaldi, insanlar birbirlerine sevgi duymadan da birlikte olabilirlerdi. Burada benim ne düşündüğüm ise belli değildi.

Kafam karışmıştı ve vücudumdaki işaretler beni şaşkına çeviriyordu. Yutkunup gözlerimi kapattım ve zihnim bana oyun oynamaya başladı.

Saruhan uzanıp havlusunu aldı ve beline dolayarak duşakabinden çıktı. Vücudundan süzülerek havlunun içinde kaybolan damlalara çekinerek de olsa baktım. Bu beni sandığımdan daha farklı bir şekilde etkiledi. Birden ona doğru yürürken buldum kendimi. Bu adımlarımı memnuniyetle karşıladı ve etkilenmiş gözleriyle buluştu gözlerim. Hiç düşünmedi, sanki o gece deymişiz gibi isteğine yenilerek beni öpmeye başladı. Saruhan'a tutundum ve içimdeki cinsel açlıkla ben de en az onun kadar istekle öpmeye başladım onu. Elleri vücudumun her yerindeydi, benim ellerimse sırtındaydı ve dokunuşlarım aşağıya inerken havluya biraz fazla baskı uyguladım. Havlu yere düşerken bir an panikle geri çekildim. Saruhan'ın yüzünde istekli ve çekici bir sırıtış belirdi. Düşünmeme fırsat vermeden tekrar öpmeye başladı beni...

Gözlerim açılırken nefesimin dışarıdan belli olabilecek kadar sıklaştığını, onun da az önceki hayalimde olduğu gibi havluya uzandığını gördüm. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım, aynı zamanda şaşkınlığıma da bir dur demem gerekiyordu. Hayali bile tenimi ürpertmiş ve göğüs uçlarımda dikleşmesine sebep olmuştu. İçimde suriyen olmadığı için az sonra onun tarafından da fark edilecekti. Hemen öne çekip kıyafetimi bollaştırmaya çalıştım. Hareket edince bacaklarımda arasındaki ağırlık kendini gösterip iç çamaşırlarımdaki ıslaklığı hissetmeme neden oldu. Kesinlikle en az onun kadar istekliydim ama otomatikman bunu bastırma yoluna gittiğim için daha yeni fark ediyordum.

O an duşakabinden çıktığında hemen arkamı döndüm. Kendimi hemen toparlamam gerekiyordu.

"Sen giyin içeride konuşuruz," deyip hemen banyodan kaçtım. Heyecan hâlâ vücudumu terk etmemişti. Odaya döndüğümde kendimi yatağa bıraktım. Az önceki durumuma inanamıyordum. Ergen gibi erotik bir hayale kapılmam kendime şüpheyle bakmama yol açtı. Bir yıl önce dergiye yazdığım cinsellikle ilgili o yazı aklıma geldi. Kendim de şu an sistem tarafından yönetiliyor gibiydim. Bu konuda hiç rahat değildim ve sesi olduğum kadınlar gibi içine kapanık davranıyordum. O yazı için dergi bana birçok doküman yollamıştı. Araştırmalar, respitler, toplumun bakış açısı... Çok şey öğrenmiştim. Şu an bildiğim bir konuda çekinmek çok rahatsız ediciydi.

O an gerçekten onun haklı olduğunu anladım. Bu bir oyundu ve ben de kendime düşen rolü yerine getiriyordum. Evlenmeden önce bu konu ütöpik geliyordu. Öpüşmemiz ise anlık bir durumdu ve bir daha tekrarlanmayacakmış gibiydi. Onu hâlâ aile dostumuzun oğlu olarak görüyordum. Abimin kafasındaki düşünce resmen benim kafama da işlenmişti. Saruhan yasak bölgeydi ve adım atamazdım. Kızdığım durumun nasıl başrolü olabilirdim? Karşı çıksam da nasıl içten içe bu durumu kabullenebilirdim? Sanki çocukken kafama vura vura bu düşünce sokulmuştu. Kendime kızdım, bana empoze edilen o zihniyete kızdım. Sonrası koca bir duygusal dışavurumdu. Gözyaşlarım kendini belli ederken durdurmaya çalışmadım. Günün tüm detayları içimde birikmişti, duygularım o hıza artık yetişemiyor ve böyle tepki veriyordu. Ağlayıp rahatlamamı istiyordu.

“Nüzhet!” Adımı duyduğumda başımı kaldırıp Saruhan’a baktım. Yüzü gergindi ama aynı zamanda üzgün ve düşünceli duruyordu. Adımları hızlandı ve gelip yanıma oturdu. Bu sefer ben ona sarılıp kendime çektim. Bu hareketime çok şaşırdı ama hemen kollarını vücuduma doladı. Hiçbir şey demedi, içimdeki tüm o kötü duygular çıkana kadar ağlamaya devam ettim. Saçlarımı ve sırtımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

“Bana anlatmak ister misin?” dedi sonra yumuşak bir sesle. Onun böyle merhametli biri olduğunu bilmiyordum. O kadar ilgiyle bakıyordu ki bana, düşüncelerimi saklamak saçma geldi. Ne hissediyorsam anlatacaktım. Yavaşça ayrıldım ondan, bakışlarımı yere eğdim.

“Haklıydın, rolümü yerine getirmeye çalışıyordum. Senin kadar kaptıramadım kendimi. Belki de senin istediğin, özlem duyduğun olay gerçekleştiği için sen benden daha hızlı kabullendin ve üzerine düşeni yapmaya başladın ama ben...” Duraksadım. Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerindeki anlayışı ve bir parça da umudu görebiliyordum. Bu beni daha da kötü etkiledi. Gözlerim tekrar doldu, her yer bulanıklaştı.

“Abim ve sana kızdım o gün ama ben... tıpkı abimin söylediği gibi davranıyorum. Saruhan sen yasak bölgesin, sen...” Duraksayıp içimi çektim.

“Böyle düşünmek istemiyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, kendime çok kızıyorum ama sanki bu çocukluktan beri bize biçilen bir rol gibi. Zihnimin derinliklerinde hâlâ yerini koyuyor ve sana yaklaşmamı engelliyor. Halbuki sen... istediğimi her şeye sahipsin.” Son cümlemi duyunca

vücudunun gerginleştğini hissettim. Gerçek buydu, üç günde onda birçok sevdiğim özelliğin olduğunu fark etmiştim.

"Seni üzmemek istemedim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim." O an elleri hızlı bir hareketle yüzümü kavradı, başparmakları akan gözyaşlarını sildi. Yüzünde hüznü, minik bir gülümseme belirdi.

"Nüzhet... kendini bu kadar sorumlu hissetmemelisin. Bu anında olacak bir şey değil." Aşağıda söylediği cümlelerin tam tersini söylüyordu şimdi. Orada umutsuzdu ama şimdi öyle durmuyordu.

"Ama sen..." derken ellerini yüzümden çekti.

"Ben senden birazcık daha başarılıyım bu konuda. Kafa olarak daha hazırım çünkü zamanında evlenmeyi çok düşündüm. Sense bir anda karar verdin. Aramızdaki fark bu." Başımı salladım, haklı olabilirdi.

"Bu konuda ne yapabilirim bilmiyorum," dedim çaresiz bir sesle.

"Birlikte zaman geçirmemiz gerekiyor. Ben de öyle ergen gibi seni bırakıp gitmemeliydim. Bu şekilde konuşmalıydık. Başka bir çözümü yok. Olmazsa zaten yapılması gerekeni biliyoruz." Son cümle acımasızca ağzından çıktı. Mantıklı bir adamın cümlesiydi bu ama kabul etmiyordum.

"Hayır, seni tek başına bırakmam. Biz birbirimize benziyoruz. Bir şekilde tamamlarız." Söylediklerim onu şaşırtmıştı. Bana bakarken inanmak istiyor gibi bir hali vardı.

"Nüzhet ya acı çekersek? Ya birimiz diğerini çok severse ve karşılık alamazsa?" dedi başka bir ihtimali düşünerek. Evet, böyle bir şey olabilirdi ve olursa çok acımasızca olurdu. İkimizin de bu durum karşısında kalmasını istemezdim.

"Saruhan bu bir mantık evliliği... Bunu göze alarak evlendik. O şekilde olmayabilir de. Hem çocuğumuzun olmasını istiyorsak duygusal ilişkimiz için de çabalamalıyız. Bu konuda tereddütlü değilim. Belki de birbirimize çok yükleniyoruz çünkü ikimiz de sorumluluk dolu bireyleriz. Sen de ben de sakin olmalıyız." Söylediklerim onu çok tatmin etmese de kabul eder gibi başını salladı.

"Kararını verdin mi?" dedi konuyu işe getirerek.

"Ben sadece babamdan çekiniyorum çünkü bunu yaparsam ben de onun gibi zalimce hareket etmiş olacağım, ondan bir farkım kalmayacak. Beni asıl endişelendiren bu... Öte yandan sen de iş anlamında haklısın.

Yarın babanla benim için konuşur musun? O babamı iyi tanır, ne tepki vereceğini bilir.”

“Tamam konuşurum ama sen de konuşabilirsin. Babamdan çekinme, bilirsin o seni sever.”

“Babanın karşısında ağlamak istemiyorum.”

“Çok duygusalsın. Hep böyle miydin, yoksa ben mi yeni fark ediyorum?” Konular öyleydi ama başka bir durum daha vardı.

“Hayır... Çok klişe bir şey söyleyeceğim. Beş gün sonra falan regl olacağım. Yaklaşınca böyle duygusal ve sinirli olabiliyorum. Bir de her şey üst üste geldi. Bu anlık değil, belki de yılların birikmişliği var üzerimde. İyi gözlem yapmışsın. O gün salonda seni görmek beni hem şaşırttı hem de üzdü çünkü... abim bir kere bile beni dinlemeye gelmedi. Sen geldin... Bu kendimi çok kötü hissettirdi. Abin gelmiyor ama sürekli kavga ettiğin insan seni izlemeye geliyor. Sen yoğun bir adamsın fakat yine de bana o gün zaman ayırdın.” Sesimde bile o günün üzüntüsü hâlâ duruyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirirken nazikçe çenemden tuttu ve kendine doğru çevirdi. Gözlerinin içine bakmamı sağladı.

“Bundan sonra her konuşmana geleceğim. Bırak artık onları, şu anki hayatına odaklan. Ne yaparsan yap insanlara zorla kendini istediğin şekilde kabullendiremezsin. Onlar sana içlerinden geldiği gibi davranır, bunu yönetemezsin. Bu senin değersiz olduğunu göstermez.” Onun karşısında ruhumun artık çırlıçıplak olduğunu hissettim. Hayatımda utandığım en büyük anlardan biri olabilirdi çünkü gerçek benliğimi görmüştü. Neredeyse tüm çekincelerimin hepsini ona anlatmıştım. Bir noktada o da bana anlatmıştı. Gerçek bir eş olmak için elinden geleni yapıyordu, ben de yapmalıyım.

“Gözlerin hep bana korkutucu gelirdi ama şu an o gümüşü ışık ruhumu aydınlatıyor.” Gözleri kısıldığında yüzü acı çeker gibi bir ifadeye büründü. Ona iltifat etmeye çalışmıştım, neden böyle hissettiğini anlamadım.

“Nüzhet...” dedi fısıltıyla. Gülümsemeye çalıştı ama buruk bir gülümseyle kıvrıldı dudakları. Parmakları çenemi okşadı, gözleri yavaş yavaş değişmeye başladı. Bakışlarımızı birbirimizden çekemedik. Roma'daki o geceye çok benziyordu. Ellerini geri çekerken göğsünün normalden daha hızlı kalkıp indiğini fark ettim. Kendimin de öyle olduğunu fark etmem ise bir saniyemi aldı. Erkileniyorduk, birbirimizden çok etkileniyorduk. Geri

çekilmeye çalıştı fakat bir anlık cesaretle kolundan tuttum *gitme* dercesine. Hafifçe gözleri kapandı, kendini ikna etmeye çalışıyordu ve ben ne için olduğunu bilmiyordum.

“Nüzhet lütfen bana yalan söyleme, bunu kaldıramam.” Daha neden bunu dediğini sorgulayamadan onun tarafından çekildim. İlk başta fiziksel-di ama sonrası tamamen duygusal oldu. Hayal kurmuyordum, bu tamamen gerçektir. Dudaklarımız birbirini kavradığı an sanki defalarca birbirini öpmüş gibi kenetlendi. Nefes almayı unuttum, kalp atışlarımın sesini kulağımın içinde duydum. Tatlı değildi, masum hiç değildi. İkimiz de tutkuya susamış gibiydik. Beni ne zaman kucığına oturttuğunu, ne zaman sırtımın dik bir şekilde durup saçlarını parmaklarımla çekiştirdiğimi, ellerinin ne zaman kalçalarımı kavrayıp sıkıldığını anlayamadım. Seslerimizi duyuyordum, bundan ne kadar keyif aldığımızı doğruluyordu. Ağzımı daha da açtım ve dili daha fazla alana temas etmeye başladı. Ona katıldığımda bir anda boyut atladık. Belimden kavrayıp döndü ve beni yatağa yatırdı. Bir eli belimi kavradığında parmakları yavaşça içeriye girip çıplak tenimle buluştu. Ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Dudakları, elleri, vücudunun tadı ağırlığı... daha fazlasını istememe yol açıyordu. Ben de ellerimi kaydırıp gördüğüm gövdesine dokunmak istiyordum. Onu kendime çektim ve o an ateşe dokunmuş gibi oldum. Dudaklarımızı birbirinden kopardığımda yüzüme baktı ama sonra kendini yan tarafıma attı. İkimiz de maraton koşmuşçasına hızlı soluyor-duk. Aklım yavaş yavaş kendine gelirken tavanı izledim, ona bakarsam buna devam edeceğimizi biliyordum ama hazır olup olmadığını bilmiyordum. Ereksiyonunu hissetmek beni kendime getirmişti. Her sağlıklı erkek gibi tabii ki vücudu bu isteğe tepki verip kendini hazırlıyordu, tıpkı şu an benim de külotumun ıslanıp ona hazır olmaya çalışması gibi. Hiçbir erkekle bu kadar yakın temas kurmamıştım. Yaşadıklarımız şaşırtıcıydı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde beni izlediğini fark ettim.

“Bence çocuk yapmak için zorlanmayacağız,” dedim biraz şakaya vur-maya çalışarak. Böyle bir andan sonra ne denirdi bilmiyordum. O ise düşünceli görünüyordu.

“Neden durdun?” dedi ciddi bir sesle. Ona karşı hep açkıttım, şimdi de gerçek düşüncelerimi aktaracaktım. Her ne kadar zor olsa da... Bakışlarımı kaçırdım.

“Hazır hissetmedim kendimi. Yani... yanlış anlamamı istemiyorum. Gerçekten keyif aldım ama...” Son bir cümle daha kalmıştı, söylemekte zorlanıyordum.

“Kıvrınma gerçeği söyle,” dedi beni sıkıştırarak. “Gülmeyeceksin,” dedim ciddi bir şekilde. Başını salladı.

“Gülmeyeceğim,” dedi söz vererek. Bunu itiraf etmek bile utanç vericiydi, sandığımdan daha da zor geldi.

“Ereksiyonunu hissedince panikledim işte.” Bana söz vermişti ama duyar duymaz da gülmeye başlamıştı. Dirseğimi yastığa dayadım ve elimi başıma yaslayarak ona baktım. Çatık kaşlarımı görünce biraz kendini durdurdu.

“Alev alevsin, Nüzhet. O his devam etseydik geçecekti.” O kadar kendinden emindi ki bu tavrı beni şaşırttı.

“Banyoda da sevişmek istediğini ima etmiştin.” Olayı ona çevirip kendi durumumu unutturmak istedim. Yeterince utanç vericiydi zaten. İmajımı çizcek cinstendi.

“Sen istemiyor musun?” dedi yine topu bana atarak. Bu tavrı gerçekten sinir bozucu oluyordu.

“O an lafı çevirdin, şu an da çeviriyorsun.” Biraz düşündükten sonra cevabını verdi.

“Az önceki anlar ikimizin de istediğini kanıtlıyor. Sadece doğru zaman değildi. Bunun için erken ama iyi bir adım.”

“Bir yönetici olarak böyle düşünüyorsun.”

“Evet,” derken gülümsedi. Ben de istemsizce gülümserken buldum kendimi. Hâlâ aklımda *alev alevsin, Nüzhet* cümlesi dolaşıyordu. Garipti ama hoşuma gitmişti bu cümle. Şu an utanmıyordum. Doğruldu ve saate baktı.

“Bugün spor yok mu?” dedim hatırlayarak.

“Her gün yapıyorum, güneşli rutinim.” Ben de doğrulup oturdum. Yapacak çok işim vardı daha. Bakımlarımı yapmam gerekiyordu.

“Ben gelene kadar uyuma,” dedim ve yataktan kalktım. Bugün ne kadar uzun sürmüştü böyle. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Önceden çalışırken zaman yetmezdi. Bir güne bu kadar olayın sığabileceğini de bilmiyordum ama bugün öğrenmişim.

Giyinme odama giderek üzerimi değiştirdim, banyoda yüzümü yıkayıp besleyici serumlarımı sürdüm. En son saçlarımı taradıktan sonra yatağa geri döndüm. Örtünün altına girmişti ve elinde ince bir kitap vardı. Kitabın adını okuyamadım çünkü bilmediğim bir alfabedendi. Meraklı bakışlarımı fark edince beni izledi, sonra kitabı kapattı ben yatağın içine girince.

“Hangi Uzakdoğu dili?” dedim başımı yastığıma koyduğumda.

“Japonca, unutmayayım diye arada bir şeyler okuyorum.”

“Sen Japonca mı biliyorsun? Nasıl?” Yüzümdeki hayreti görünce hoşuna gitmiş olacak ki gülümsedi.

“Hakkında bilmediğin çok şey var, Nüzhet. Çok zor oldu ama öğrendim. İş yaparken acayip yardımcı oluyor.” Her iş yaptığı dili böyle öğreniyorsa... Vay be, bazen cidden ona hayran kalıyordum ve bu asla umduğum bir şey de değildi.

“Beni çok şaşırtıyorsun. Dokuzuncu Hariciye Koğuşu’nu resmen ezber biliyorsun, Japonca kitap okuyorsun... Beni daha ne kadar şaşırtabilirsin?” Cümlelerimi duyunca daha da keyiflendi, ona hayran olan bakışlarımı seviyordu besbelli.

“Yeri geldikince... Gizemli insanlar her zaman merak konusu olmuştur, beni merak et böylesi daha güzel.” Buna çok katılmıyordum, aklıma az önce söylediği o cümle takıldı. O an öpüşmek gibi bir meşguliyette olduğumuz için sorum rafa kalkmıştı.

“Peki şu *Nüzhet lütfen bana yalan söyleme, bunu kaldıramam* olayı neydi?” Bu cümlem onu rahatsız etmişti. Yüzü anında gerildi.

“Ne kastettiysen o...” dedi bakışlarını kaçırarak.

“Neden sana yalan söyleyeceğimi düşünüyorsun? O an ne hissediyorsam onu söyledim çünkü beni çözdün, herkesten sakladığım o yanımı açığa çıkardın. Ben senin aksine gizemli olmayı çok sevmiyorum. Gizemli olmak korkutucu, insana güven vermiyor. Sana tam aksine tanıdıkça güven duymaya başladım. Bazen çok tuhaf davranıyorsun. Adını koyamıyorum.” Onu tanımasam kesin bana karşı sevgiyi andıran hisleri var diyebilirdim ama bu mümkün değildi. Cesurdu, karşıma geçip söyledi. Ayrıca evlenme teklifime de hemen atlardı. O öyle yapmayıp düşünmek istemişti, çekinmişti.

“Ad koymana gerek yok, bir adım var zaten. Senin kocanım, Nüzhet.” Mükemmel bir şekilde lafı değiştiriyordu. Bu duruma artık alışmam gerekiyordu çünkü bunu hep yapıyordu.

“Evet, bana bir servet verecek olan kocam.” Ben de alaycılığımı konuşturmak istedim.

“Kabul edecek misin?” Yüzü umutla doldu. Kendisi iş dünyasında kral sayılırdı ve beni de belki tam anlamıyla kraliçesi yapmak istiyordu. İş dünyasına ağırlığımı koymamı...

“Kararımı yarın vereceğim. Hem öyle durma, yaklaş da ısıt beni üşüdüm.” Kitabı komodinin üzerine koydu. Yatağa kaydığında bana sımsıkı sarıldı. Sanırım ben de böyle uyumayı seviyordum. Yarın, bugünü aratmayacaktı biliyordum ama hayat bir umut mücadelesiydi. Ben de yarın her şeyin iyi gitmesi için umut edecektim. Gemileri yakmak istemiyordum fakat zor durumda kalırsam gözümü de kırpmazdım.

BÜYÜK KARAR

Sabah beni uyandıran yere düşüp ses çıkaran bir şeydi. Onu göremediğim için ne olduğunu bilmiyordum. Saruhan'ın sessiz bir küfür savurduğunu da duymuştum. İşe gitmek için hazırlanıyor olmalıydı ama şu an benim gidecek bir işim yoktu. Bu düşünce beni daha da depresyon kuyularına daldırmıştı. Doğrulup yatak başlığına yaslandım ve örtüyü üstüme çektim. Etrafa memnuniyetsiz bakışlar atarken Saruhan camlı bölmeden çıktı ve beni gördü.

"Neden kalktın? Uykun kaçmadan uyu hadi." Son beş yılını sürekli çalışarak geçiren biri olduğum için bu tarz evde olduğum tatiller bana iyi gelmiyordu. Ortamın boğuculuğunu şimdiden hissedebiliyordum.

"İyi hissetmiyorum, ben de işe gitmek istiyorum," dedim sıkıntılı bir şekilde.

"O zaman teklifimi kabul et." Küçük bir çocuk gibi somurttum. O da kravatını bağlamaya başladı.

"Kartını baş ucuna koydum," dedi komodini işaret ederek. "Öğlen seninle aynı yerde buluşalım ve kahvaltı yapalım. Sonra sen alışverişe çıkarsın ya da Saadet'le falan buluşursun." Saruhan benim için hızlı bir plan kurmuştu, aslında yengemle buluşabilirdim ama yeğenlerimden mahrum kalacağımı hatırlayınca yüzüm daha da gerildi.

"Yeğenlerimi özledim, onlar okulda olacaklar o zaman. Of sadece evlendik ya, dünyanın en normal şeyi nasıl her şeyi tepe taklak ediyor!" Sabah

sabah bu kadar isyankâr olmayı ben de istemiyordum ama yapacak bir şeyim de yoktu. İnfilak ediyordum artık.

“Hepsi düzelecek, hepimizin zamana ihtiyacı var. Uyandın madem uzun uzun düşün. Tablolarından yap ancak öyle karar verebilecekmişsin gibi duruyorsun.” Tekrardan giyinme odasına gitti. Askı sesini sonra da parfümünü sıktığını duydum. Yanıma geldiğinde işe gitmeye hazırды.

“Azıcık tembellik senden hiçbir şey götürmez.” Yatağın baş ucunda benim tarafımda durdu ve beklemediğim bir şey yaptı. Eğilip başıma bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi.

“Öğlen görüşürüz,” dedi gözlerime bakarak. Onu onaylayıp başımı salladım.

“İyi çalışmalar.” Dört beş adım attığında kendimi tuhaf hissettim. Bir şeyler yapmalıydım, içimde bilmediğim bir dürtü ortaya çıkmıştı. Aniden ona seslenirken buldum kendimi.

“Saruhan!” İsmi duyunca başını çevirip bana baktı.

“Buraya gelsene.” En azından onun ilgisine karşılık vermeliydim ki dünü düşünürsem buna can atıyor bile olabilirdim. Sadece kabul etmem gerekiyordu. Meraklı gümüş gözlerle tekrar yanıma geldi.

“Eğil.” Söylediğimi yaptı ama yeteri kadar değildi. Yatakta dizlerimin üstünde yükseldim ve omzunu kavrayıp yanağına bir öpücük bıraktım. Tıraş losyonunun kokusu parfümüne karışmıştı ama öyle çekici bir yanı vardı ki durup onu tekrar tekrar koklamak istedim. Saruhan’ı serbest bıraktığımda gözlerini kısıp bana baktı. *Bu neydi şimdi* der gibiydi ama hoşuna gittiğini de ışıldayan gözlerinden görebiliyordum. Biraz şaşırtmak iyiydi.

“Görüşürüz,” dediğimde bana gülümsedi. Odadan çıkarken şaşkın ve neşeli hali suratından silinmedi. Tekrar geriye yaslandım ve baş ucuma bıraktığı kartı elime aldım. Bu kartı hangi ara çıkartmıştı bilmiyordum. Belki de banka ona jest, bana da uyuzluk olsun diye bile göndermiş olabilirdi.

Nüzhet Yalılar Candar.

İsmim gümüş boyanın etkisiyle ışıkla birleşince parladı. Kartı yerine bıraktım ve o an aklıma bir şey geldi. Onu işadımı kimliğiyle hiç tanımiyordum. Tabii ki ortamlarda isminin geçtiği çok konuşmaya şahit olmuş-tum ama nasıl işler yaptığını tamamen bilmiyordum. Yataktan ayrılmak hiç çekici değildi, telefonda bakmak da istemedim. Ayaklarımı yataktan

sarkıttım, bu da kalkmamı kolaylaştırdı. Giyinme odama doğru yürürken odanın sıcak olduğunu fark ettim. Odadan bilgisayarımı aldım ve tekrardan yatağa döndüm. Bilgisayarı kucığıma alıp açılmasını bekledim. Açılır açılmaz ekrana birçok e-posta düştü. Biri dergidendi ve yeni bir yazı yazıp yazmayacağımı soruyorlardı. Üç tane de konuşma daveti almıştım. Bu e-postaları görmek iyi gelmişti ve beni kendime getirmişti. Halihazırda yapılacak işlerimin olduğunu hatırlattı bana.

E-postaların hepsine kabul ettiğime dair cevap yazdım. Sadece tarih olarak biraz esnek davranmaları gerektiğini hatırlattım onlara. Şu an neler olacağı belirsizdi.

Arama motoru açıldığında parmaklarım hızlıca klavyede dolaştı. Bu çok saçmaydı biliyordum ama aratmadan da duramadım. Sanal dünyada kocam nasıl biriydi acaba? İsmi yazıp arattığımda yüzlerce haber başlığı önüme döküldü.

Genç ve Milyarder.

Saruhan Candar Evlendi.

İş Dünyasının Gözdesi.

Korkusuz ve Güçlü.

Başlıklar fazlasıyla heybedi duruyordu. Hatta site göz atmam için bana kendimi önerdi.

Nüzhet Yalırar Kimdir?

Cidden onun yanında hayalet gibi olmuştum. Saruhan hakkında kaleme alınan detaylı bir yazı dikkatimi çekti. Hızlı bir şekilde okumaya başladım. Onun yatırımlar konusunda usta olduğunu ve iş dünyasında en güven veren kişilerden birisi haline geldiğini anlatıyordu. Yaklaşık olarak toplam serveti kısmını görünce gözlerim kocaman açıldı. Şaka yapmıyordu, bana gerçeği söylemişti. Tabii ki bu sayı karşısında bizim bankamız onun için küçük bir yatırımdı. Hangi ara bu kadar servete sahip olmuştu anlayamamıştım. Sayfayı okumaya devam edip de iş ağını gördüğümde bunun nedenini anladım. Çok sayıda yatırımı vardı ve hepsi büyük oranda kâr getiriyordu. Dedigi gibi yurtdışıyla çok fazla ortaklığa sahipti ve bu da döviz anlamına geliyordu.

Tüm bu yatırımları yönetmek çok zor olmalıydı. Ben olsam kafayı yiyebilirdim ama o dengelemeyi kesinlikle başarıyordu. Saruhan'ı takdir

ederken içten içe de gurur duydum. Kendi abim bile iş yapmadan önce ona danışmıştı. Yine Saruhan'ın teklifi aklıma geldi. Kabul edersem en kötü ne olabilir ki diye düşünmeye başladım.

Babam çok kırılırdı ve hesap sormaya gelebilirdi. Şimdi de kırgındı, pek bir şey değişmeyecekti. Ayrıca arkamdan iş çeviren onlardı. Bana danışma zahmetine bile girmemişlerdi. Birden aslında ne kadar da düşük bir pozisyonda olduğumu kavradım. Sadece bankanın en büyük ikinci şubesini yönetiyordum. Genel merkezinde bile çalışmıyordum ama o yönetim kurulu-
lundaki dinazorlar genel merkezde çalışıyorlardı. Şayet teklifi kabul ettiğim zaman genel merkez de dahil her şey benim elime geçmiş olacaktı. Bu çok büyük bir güç demekti. O an içime dolan öfke ve hırsa engel olamadım. Daha önceden de neden o küçük dünyayı kabul ettiğimi anlayamadım ki onu bile bana çok görenler olmuştu. Saruhan mantığınca hareket et derken kesinlikle doğruyu söylüyordu. Mantığım daha fazlasını hak ettiğimi ve bu haksızlığa bir dur demem gerektiğini anlatıyordu bana. Şirketler duygularla yönetilemezdi.

Duygusal çukura düşüp kararımı değiştirmeden önce hemen telefonu-
ma uzandım. Onlar bana acımamıştı, ben de onlara acımayacaktım. Babamın düşüncesini yüzüne çarpmak hoş bile olabilirdi. Kocan sana iş verebilir demişti. Evet kocam bana çok güzel bir iş verecekti ama o bundan zararlı çıkacaktı.

Nüzhet: Teklifini kabul ediyorum yalnız tek bir şartım var. Hisselerin ücretini kâr oranı arttıkça sana geri ödeyeceğim. Sonuçta bu bir iş ve sen de hakkını almalısın. Sadece taksit olarak ödeyeceğim. Sanırım bunu kabul edersin.
Evrakları hazırlatmaya başla.

Mesajı hızlı bu şekilde yazıp kötü bir şey yapmış gibi telefonu hemen elimden bıraktım. Birkaç dakika sonra telefon çalmaya başlayınca irkildim. Uzanıp elime aldığımda Saruhan'ın aradığını gördüm. Açma tuşuna bastım ve hemen konuşmaya başladı Saruhan.

"Cevap yazamam sana ama konuşabilirim. Doğru yolu bulacağını biliyordum." Küçük bir gülme sesi duydum sonra. Çok hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Mantığımla bakınca senin haklı olduğunu anladım," dedim bir itirafa bulunarak. Dün fazlasıyla duygusal bakmıştım olaya, darbe üstüne darbe yemiştım. Bana sormadan bir işe kalkışmaları, hisselerimi Saruhan'a satmaları derken liste uzayıp gitmişti. Şimdi kafam daha berrak ve canlıydı.

"Şartına gelirse kabul ediyorum ama gerçekten bunu istemiyorum. Yapmak zorunda değilsin, bu anlaşmayı Mithat ile imzaladık seninle değil." Adil davranmaya çalışıyordu, ona hak vermiyor değildim ama iş etiğim bana doğru olanın ödediği parayı ona geri iade etmek olduğunu söylüyordu. Yoksa içim rahat etmezdi, o da çalışarak ortaya bir emek koymuştu.

"İstemediğini biliyorum, içimdeki iş etiği bunu yapmam gerektiğini söylüyor."

"Tamam için nasıl rahat edecekse. Öğlene kadar hazırlamalarını sağlarım. Şimdi kapatmam gerekiyor." Garipti ama onunla telefonla konuşmaya devam etmek istiyordum. Bu kadar kısa sürede iletişimimizi iyi bir hale getirmek geçmişimizi düşününce beklenmedikti.

"Dikkat et!"

"Sen de," dedi ve telefon kapandı. Kafamda birçok düşünce çarpışıp dursa da doğru olanın bu olduğunu biliyordum. Bazen acımasız olmak gerekirdi, tıpkı babam gibi... Ondandır farkım kalmayacak gibi geliyordu ama ben haksız bir şekilde ellerinden hisselerini almayacaktım. Bir riske girmişlerdi ve bunu kabullenmeleri gerekiyordu. Bilgisayarımı kapatıp elime alarak yataktan çıktım ve giyinme odama geri koydum. Odadan not defterimi ve kalemimi alarak ayrıldım.

İlk yapmam gereken iş, kesinlikle çürükleri ayıklamak olacaktı. Bunlar da genelde üst mevkilerdeki kişilerdi. Kovuldun demek için bu kadar sabırsızlanacağımı düşünmezdim. Ayrıca yıllardan beri bir imaj değişikliği yapmak istiyordum; renkleri daha canlı hale getirmek, şubelerin dizaynını değiştirmek, yenilikçi reklam kampanyaları yapmak. Aksayan kısımları onarıp daha da iyi hale getirmek istiyordum. Tüm bunlar yönetim kurulunda kalıyordu çünkü geçmiyordu, hatta abim benimle aynı fikirde olsa bile. Maalesef babam eski ayaktakımına çok güvendiği için genelde onların

dedikleri oluyordu. O toplantı odasından sinirle çıktığım çok olmuştu. Tüm o ipleri elime almak bana iyi gelecekti. Bunu adım gibi iyi biliyordum. Beni aydınlattığı için Saruhan'a bir teşekkür borçluydum.

Alışverişe çıkıp çok şık ve aynı zamanda otoriter bir kıyafet alıp o güne hazırlanmalıydım. Saruhan'ın dediği gibi bir deprem yaratmalıydım. Hızlı bir şekilde not defterime kısa notlar aldığım da kendimi daha iyi hissediyordum. Üzerimdeki saten pijama takımını değiştirmeden terliğimi giyerek tembel tembel odadan çıktım. Aşağıya indiğimde Makbule Hanım ile karşılaştık. Onu bu kadar erken bir saatte beklemiyordum. Ellerindeki davetiyeleri görünce merak ettim.

"Onlar ne?" dediğimde bana uzattı.

"Saruhan Bey'in arkadaşları gönderiyor ama o pek katılmaz." Davetiyelerin kimlerden geldiğini tahmin edebiliyordum. Yavaşça göz atarken birlikte mutfığa doğru yürüdük. Ada tezgâhın taburesine tünerken davetiyeleri yavaşça önüme koydum. Onun neden gitmediğini anlıyordum, ben de gitmeyi sevmiyordum çünkü kendimi oraya ait hissetmiyordum. Farklı ve samimiyetsiz bir dünya olsa da arada varlığını göstermeniz gerekebilirdi.

"Belki de insan içine çıkmak iyi olabilir," diyerek sesli düşündüm. Bilgisayarım açıkken hakkımızda çıkan magazin haberlerine de keşke bir göz atsaydım.

"Makbule Hanımı, bizim hakkımızda insanlar ne konuşuyor? O gazete haberinden sonra biz pek takip edemedik." Ben olsam patronum hakkında çıkan haberleri okurdum. Onun da öyle olmasını umdum.

"Ben de pek bakmadım Nüzhet Hanım ama ikiniz de gazeteye çıkan insanlar değilsiniz. Diğer insanlar belki sandığınız kadar önem vermemiş olabilir ancak yakın çevrenizde durumlar farklı olabilir." Çok haklıydı, bu cemiyet denen oluşumda kazan kaynıyor olmalıydı. Kesinlikle bu davetlerden birine gitmeliydik. Belki birlikte olunca daha farklı ve eğlenceli geçebilirdi. Saruhan ile o davetlerde zıtlaşmayı seviyordum. Bir düşününce davetlerin tek katlanılır yanının o olduğunu anladım.

"Haklısın," dedim yavaşça. Daha benim kovulma haberimin yankılarını bile bilmiyordum. Çok yazılıp çizilmiş olmalıydı.

"Çay koymuştum içmek ister misiniz?"

"Çok iyi olur." Demir eksikliğim olmasına rağmen siyah çay içmeyi seviyordum. Özellikle şeker atmayı bıraktıktan sonra tadı çok daha iyi bir hale gelmişti.

"Bana biraz kendinizden bahseder misiniz?" Bu çok patronvari bir cümle olmuştu. Sanki onunla iş için mülakat yapıyormuşum gibiydi. Neden böyle olduğumu da çözemedim. Kadın da böyle davrandığım sürece benden çekinmeye devam edecekti. En azından bu sohbetle bir nebze olsun aramızı daha samimi hale getirmek istiyordum.

"Burada altı yıldır çalışıyorum. Yemeklerden ve düzenden sorumluyum. Daha önceden emekli olmak bile benim için hayaldi ama birkaç sene sonra gerçek olacak. İki tane çocuğum var. Kızım... sizin burs programınızdan yararlanmıştı." Mutlu ve samimi bir gülümseme gönderdim ona. Demeğimin en sevdiğim yanı buydu, istemsizce içimde güzel hisler belirmeye başladı. Kendimi çok daha iyi hissettim.

"Gerçekten mi? Çok mutlu oldum. Şu an nerede?" dedim neşeli bir sesle. Dikkatle Makbule Hanım'ı dinlemeye başladım.

"Üniversiteyi bitirdi, Saruhan Bey'in şirketinde çalışıyor. Oğlum da sınavlara hazırlanıyor."

"Kızınızla tanışmak isterim."

"O da sizinle tanışmak istiyor." Çayımı önüme koyduğunda hemen bir yudum aldım. Belki de bu tanışmayı bir şirket gezisinde gerçekleştirebilirdim.

"Teşekkür ederim," dedim sonra. Bana sıcak bir gülümseme gönderdi.

"Bu arada akşamki tavuk çok güzeldi. Et pişirme konusunda ustasınız."

"Saruhan Bey bu konuda benden bile daha iyi olabilir," deyip güldü mahcup bir şekilde. Öne doğru kaydım ve aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Mutfağa girmeyi sever mi?" Geçende çabucak bize tabak hazırlamıştı ama yemek yapmak bambaşka bir durumdu. Onun hakkında yeni şeyler öğrenmek istiyordum.

"Sanırım çok seviyor." Saruhan'ın yemek yapıyor olmasını garipsemedim. Çünkü babası da öyleydi. Mangal partileri yapmayı çok sevdi. Çocukken elinden çok et yemiştım ve o zamanları hep mutlu bir şekilde hatırlıyordum. Bugünkü aile yemeğinin iyi geçeceği belliydi. Ailesi sevecen insanlardı. Onlarla birlikteyken kendinizi rahat ve iyi hissederdiniz. Ayrıca

düşünüp bir yemek planlamaları bile aile ilişkilerini diri tutmak istemelerine işaret ediyordu, bizim arkamızda duracaklardı. Kendi ailem bunu yapmak yerine bana ceza vermeyi tercih etmişti. Tekrardan verdiğim kararın doğru olduğuna kanaat getirdim.

“Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?” dedi Makbule Hanım, beni daldığım düşüncelerden çıkardı.

“Şu anlık yok.”

“Benim halletmem gereken birkaç işim var.”

“Elbette elbette, düzeninizi bozmak istemem. Lütfen rahat olun.” Bunlar hep Saruhan’ın otoriter tavrından dolayı mıydı bilmiyordum. Onun iş yerinde de sanki çalışanlar benden çekiniyor gibiydiler. Bu durumdan hiç hoşlanmıyordum. Makbule Hanım işine dönmek için yanımdan ayrıldı, ben de sakin bir şekilde çayımı içtikten sonra hazırlanmak için yukarıya çıktım. Akşam yemeğine uygun bir şekilde giyinmem gerekiyordu, yoksa üzerimi giyinebilecek başka bir yer bulamayabilirdim. Resmi, krem rengi, triko bir elbisenin üzerine uyumlu bir ceket giydim. Küpelerimi takıp makyajımı yaptıktan sonra topuklu ayakkabılarımla tamamladım kombinimi. Aynadaki ben iyi görünüyordu ve bu kararlı halim de hoşuma gitmişti. Şu bir haftanın öncesine dönmüş gibiydim ama kendimi o halimden daha güçlü hissediyordum.

Evden ayrıldığımda beni korkutan o iki saatlik yolculuğu sandığımdan daha iyi bir şekilde tamamladım. Dün yemek yediğimiz restorana girdim. Saruhan daha gelmemişti, ben de o gelene kadar menüye baktım ve bugün için çok klasik bir kahvaltı sipariş etmek istedim. On dakika sonra Saruhan içeriye giriş yapıp beni gördü. Oturmadan önce durup bana baktı. Bir parmağı alnımda duran saçları geriye itti sevimli bir şekilde. Bugün o da farklı duruyordu; daha enerjikti, daha pozitif.

“Çok şıksınız, Nüzhet Hanım,” dedi karşıma otururken.

“Yanlış yapıyorsun, toplum içindeyken daha gerçekçi olmalıyız. Saçımı yerime bana sabahki gibi bir öpücük verebilirsin mesela,” dedim yalandan sanki kötü bir şey yapmış gibi.

“Bugün çok davetkârsın. Demek öpücük istiyorsun, belki de akşamki gibi bir öpücük olmalı.” Gözlerim hızlıca onu bulurken o karşımda

eğlenceli bir şey söylemiş gibi gülümsüyordu. Ergen bir kız gibi kızarmak istemiyordum. Otuz yaşındaydım ben yahu!

“Kendini aştın, farkında mısın?” Sesim oldukça ciddiydi ve bu yeni haline alışmakta zorlandım. Saruhan hangi ara flörtöz bir kişiliğe bürünmüştü?

“Bence birlikte aştık, dün banyoya gelip beni izleyen sen değil miydin, Nüzhet? Ne demiştin? İyi mi görünüyordum?” Gülümsemesi daha da yüzüne yayıldı ve itiraf etmem gerekirse yüzü çok çekici bir hal aldı. Neden diğer kadınların onunla bu kadar ilgilendiğini anlamıştım. Sanki gözümdeki perde günden güne daha da kalkıyordu.

“Ben seni izleseydim neler olurdu acaba?” dedi sessizliğime karşılık.

“İzleyebilirsin, çekinmiyorum. Hem sen de çekinmiyordun. Beni bu kadar çok istediğini de bilmiyordum.” Son cümlem suçlayıcı bir şekilde çıkmıştı ama gerçeği de duymak istiyordum.

“Karşımda çok güzel ve çekici bir kadın var. Neden istemeyeyim?” Şu an benim de karşımda bambaşka bir Saruhan vardı ve bu hali beni şok ediyordu. Fazla açıktı, kendini saklamıyordu. Sanki özgürlüğe ulaşmıştı.

“Beni bu kadar istediğini öğrenmem iyi oldu,” dedim imalı imalı. Hiç cümleme takılmadı, doğal buldu.

“Bana karşı kullanacak mısın? Ben olsam bunu yapmazdım çünkü sen de benim gibisin. Beni istiyorsun, paniklesen bile gerçek bu.” Önümde duran suya kurtarıcımış gibi bakıp elime aldım ve hızlı bir yudum içtikten sonra cevap verdim.

“Eski Saruhan’ı geri istiyorum.” Bir kahkaha attı. Bu halimle öyle eğleniyordu ki acilen karşı atağa geçmem gerekiyordu.

“Peki, o halime döneyim o zaman. Bende taktikler bitmez,” dedi özgüvenle arkasına yaslanarak.

“İnsanları kıvama getirip iş anlaşması imzalatıyorsun.”

“Bugün sana da imzalatacağım,” dediğinde şaşırdım.

“Ne çabuk hazırlandı?” Aynı onun taktiğiyle konuyu değiştirmek istemiştım çünkü etraf biraz fazla ısınmıştı ve baş başa değildik insanların içindeydik.

“Benim işlerim hızlı yürür Nüzhet, sen de alışmalısın.” Oturuşu, tavrı tam bir patron gibiydi ve itiraf etmem gerekirse ona çok yakışıyordu.

“Sabah düşündüm ve senin haklı olduğuna karar verdim. Umarım daha kötü şeyler yaşamam.” Sesim tereddütlü çıkınca yüzü bir anda değişip ciddi bir hal aldı.

“Güç ile ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Yarın tam olarak öyle bir gün olacak. Bu yüzden çekinme, baban bile olsa o kişi güce itaat edecektir.” Çok iddialı bir cümle kurmuştu. Bunu zor yoldan yapmak istemezdim ama beni bunu yapmaya mecbur bırakmışlardı. Haklı olsam da kendimi çok iyi hissediyor sayılmazdım. Sabahki kararlılığım yavaş yavaş sona eriyordu. Bir an önce yemeğin bitmesini ve şirkete gidip imzayı atmak istedim. Bugün de o bana uydu ve çok klasik bir kahvaltı yaptıktan sonra restorandan çıktık.

Şirketinin kapısından el ele girdik. İnsanların aynı dünkü gibi kendilerine çekidüzen verip bize saygı göstermelerini izledim. Bu durum beni rahatsız ediyordu, çalışanlarınız diken üstünde çalışmamalıydı. Baskı her insan için kötü bir durumdu. Baskının en fazla olduğu sektörden biri olarak böyle düşünüyordum. Çalışanlarınıza güvence verip onlardan öyle verim bekleyebilirdiniz. Asansöre bindiğimde bunu ona da söylemek istedim.

“Yanlış yapıyorsun, sen bir diktatör değilsin ki. Çalışanların senden korkuyor gibi.”

“Korkmuyorlar Nüzhet, onlarla senelik anlaşma yapıyorum ve bazı suçlar hariç işten çıkarılmayacaklarının güvencesini veriyorum. Bu sadece saygı... Belki fazla duruyor olabilir ama durum kesinlikle böyle. Geldikçe sen de farkına varacaksın.”

“Pek gelecek gibi durmuyorum. Aynı söylediğin gibi bazı planlar yaptım.”

“Yarın sabahı iple çekiyorum,” dedi heyecanlı bir sesle. Neden beni bu kadar patron yapmak istediğini anlamıyordum. Kesinlikle sorumlu bir eş gibi davranıyordu. Bana hakkımı veriyor, dimdik bir şekilde arkamda duruyordu. Benim eş tanımımdaki en büyük detaylardı bunlar, bu konuda çok iyi gidiyordu Saruhan. Sadece intikam hırsı beni düşündürüyordu.

“Yarın sabah mı? Nasıl yani tüm işlemler bitmiş mi olacak?” Hukuk prosedürlerine aşinaydım. Birkaç gün içinde ancak hazırlanabilirdi, sabah-tan öğlene kadar değil. Şu hukuk şirketini bir de benim görmem gerekiyordu, bu kadar hızlılarsa ben de onlarla çalışmalıydım.

“Evet, söyledim ya hıza alışmalısın. Yalnız tam bir deprem olması için haberi sabah alacaklar ve sonra *bam* sen bankadan içeriye gireceksin.”

Benden bile daha çok istiyordu bu durumu, heyecanını birkaç kat daha artırmıştı şimdi.

“Bu kadar şahit olmak istiyorsan yanımda olmalısın.” Başını *hayır* dercesine salladı.

“Hayır, sadece sen gideceksin. Ben sonra seni ziyaret ederim. Nezaket'i gönderirim o video çekip bana atar.” Anladığımı kadarıyla asistanı onun sağ koluydu ve ona çok güvendiğini fark ettim. Kadını işi hariç başka bir durum için benim yanıma gönderecekti. Sonra birden aklıma aşağıda yardımına koşan kız geldi.

“Sanırım adı Tuba'ydı. O da gelsin.” Neden onu da yanımda istediğimi bilmiyordum ama dün ikisi de bana çok samimi ve iyi davranmışlardı.

“Tamam söylerim. Bakıyorum da alışıyorsun.” Her ne kadar cümlesi iğneleyici gibi çıksa da o tavırla değil de çok memnun olmuş bir hal ile söylemişti. Onu sadece bir cümleyle bile mutlu ettiğimi görebiliyordum.

“Yarını adattuktan sonra her şey daha iyi olacak. Bu arada kredi kartım açık mı?” Pek o kartı kullanmak istemesem de bugün ihtiyacım olabilirdi. Alışverişe çıkmak gibi bir planım vardı. Rakibimin bankasını kullanacak olmam da can sıkıcı bir diğer ayrıntıydı.

“Evet açturdım.”

“Kartı sen mi istedin, yoksa onlar mı yolladı?” Bir tahminim vardı, elbette ki Saruhan da bunu merak etti. “Tahminin ne?” Küçük ve öfkeli bir nefes aldım, onun gönderdiğinden adım gibi emindim.

“Özgür yolladı değil mi kartı?” Beni onaylayarak başını salladı. Yüzüm sinirle kasılırken Saruhan beni izledi. Sakinleştirmek ister gibi elimi tuttu.

“Piç herif, ufacak bir fırsatı kaçırmaz zaten. İsmimi basarken zevkten dört köşe olmuştur kesin.” Yüzüne yayılan keyifli gülümsemeyi hayal bile edebiliyordum, bu beni daha da sinirlendirdi.

“Jest yaptığını söyledi.”

“Kesinlikle jest, kesinlikle. Keşke oradan ilişkisini de kesebilsem,” dedim sitem ederek. Ben onun altta yatan bütün pisliklerini biliyordum. Saruhan pek bizim camiadan olmayınca asıl gerçekleri bilmiyor olabilirdi. Sonuçta bankalar onun için küçük bir yatırımdan ibaretti.

“O kadar mı gıcık oluyorsun? Ağzını bozacak kadar.” Şaşkın bir gülümseme gönderdi bana, bir yandan da sinirli halimin onun hoşuna gittiğini fark ettim.

“Gıcık olmanın da ötesinde, o kişi hak ediyorsa ağız bozulur. Hem Saruhan göte göt denir.” Yavaşça güldü, o kadar eğleniyordu ki onu bozmak istemedim.

“Bu vahşi halini daha fazla görmek isterim, biraz formdan düşüyorsun.” Onunla yaptığımız sinir harplerini özlediğini bilmiyordum. Arada sırada belki tekrar etmemizde yarar vardı. Saruhan laflarınızla kolay kolay yenebileceğiniz bir rakip değildi, ağzı çok iyi laf yapıyordu. Hırsla kapılıp gidiyordunuz ama başka bir durum daha ortaya çıkıyordu.

“Bazen çok yorucu oluyor.” Gerildiğimi anladı. Duygularım ve mantığım birbirine girmiş gibiydi. Tam o anda kapının açılması iyi olmuştu. Birlikte asansörden çıkıp odasına doğru yürüdük. Köşede bir adam oturmuştu ve bizi görünce hemen ayağa kalktı.

“Bekletmedik umarım,” dedi Saruhan ve ikilinin el sıkışmasını izledim.

“Yeni gelmiştim Saruhan Bey, yetiştirmeyi başardık.”

“Güzel,” dedi patron Saruhan ve gülümsedi. Odasının kapısını açtıktan sonra içeriye girdik. Toplantı masasında yerlerimizi alırken Saruhan konuşmaya başladı.

“Hukuk büromun müdürü Eşref Bey, eşim Nüzhet Hanım,” dedi Saruhan bizi tanıştıtararak. Masanın önünden elimi uzattım ve adam da elimi sıkı. Kırklı yaşlarında görünüyordu ve yetkin birine benziyordu.

“Memnun oldum, Nüzhet Hanım.”

“Ben de, Eşref Bey,” dediğimde dosyayı uzatıp önüme koydu. Hemen okumak için şeffaf kapağı açtım ve hızlı bir şekilde göz gezdirdim. Ödediği miktarı görünce gözlerim kocaman oldu. Bu adam ne yapmaya çalışmıştı böyle! Abim de bayağı kurnazlık yapmış gibi duruyordu. Şu anki piyasanın iki katı bir meblağ ödemişti hisselerle sahip olmak için. Sıkkin bir nefes aldım ve Saruhan’a baktım. Bakışlarıma hiç aldırmadığından ben de okumaya devam ettim. İstedğim maddeyi koydurtmuştu ama bunu da kendi istediği şekilde yazdırmıştı. Burada söylenene göre hiçbir ücret talep etmiyordu fakat ben ödemek istiyorsam bunu istediğim zaman ve istediğim şekilde yapabilecektim. Başka da bir şey yazmıyordu. Kısa ve netti.

“Sormak istediğim bir şey yok. Her şey açık olarak yazılmış.”

Saruhan, “Sana kalemini getireyim,” deyip oturduğu yerden kalktı. Birkaç dakika sonra önüme siyah kadife bir kutu bıraktı. Kutuyu alıp açtığımda beni siyah, hoş bir kalem karşıladı. Evde gördüğüm kendine ait olan kaleme çok benziyordu. Çevirip baktığımda ismimi gördüm. Bana özel bir kalem yaptırmış olması çok düşünceli bir hareketti.

“Çok incesin,” deyip gülümsedim.

“Umarım çok güzel işlere imza atarsın.” İçimden *umarım* dedim. Biraz korktuğumu itiraf ediyordum. Derin bir nefes alıp kalemin kapağını açtım. İsmimin altına imzamı atarken aklıma bir şey geldi. Ben de ona bir jest yapmak istedim. Ayrıca kâğıtta gördüğüm kadarıyla ters C’yi bir tür logo gibi kullanıyordu. Klasik imzamı attım ve tam ortasına büyük bir ters C ekledim. Dosyayı ona uzattığımda imzamı görünce ilk başta gözleri kısıldı ama sonra hoş bir gülümsemeyle aydınlandı yüzü. Kendi adının altını hızlı bir şekilde imzaladı.

“Hayırlı olsun,” dedi bana bakarak. Tam teşekkür edecekken Eşref Bey konuşmaya başladı.

“Herkese böyle bir düğün hediyesi nasip olmuyor,” dedi Eşref Bey espri yapmaya çalışarak. Onlara böyle diyerek açıklama yapmış olsa gerekti Saruhan. Oldukça mantıklı bir açıklamaydı.

“Yalılar’ın hakkını Yalılar’a vermek lazım. Biz seni daha fazla tutmayalım,” deyip adamı kibarca kovmaya çalıştı. Adam da alışık olacak ki dosyayı alıp hemen doğruldu. İkimizle de el sıkıştıktan sonra odadan ayrıldı. Konuşmak için birkaç dakika bekledim.

“İnanamıyorum sana! Kazıklandığının farkındasın herhalde değil mi? İmkânı yok çünkü,” dedim hızımı alamayarak. Sözlerimden hiç rahatsız olmadı, onun yerine kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Başını hafifçe bana doğru eğip gözlerimin içine baktı.

“Yarın hisselerin değeri dört katına çıktığında tekrar konuşacağız.” O kadar emindi ki kendinden, bu adamın iş zekâsına güvenmeliydim. Büyük ihtimalle yarın haklı çıkacaktı.

“Saruhan anlamıyorum, ederinden neden daha fazla para verdin?” Sesim yumuşamıştı, onu sorgulamak istemesem de detayları da merak ediyordum. İstifini hiç bozmadı, normal bir tonda cevap verdi.

“Bu bir yatırım Nüzhet, bazen böyle olur. Artık geçti gitti. Öğleden sonra ne yapacaksın? Birazdan toplantıya gideceğim.”

“Kartı aldım,” dedim gönülsüz bir şekilde. Bakışları kısıldı, asıl düşüncemi merak ederek yüzümü izledi.

“Pek de memnun görünmüyorsun?”

“Bankaya gıcığım, senin paranı harcayacağım için değil.” Yanlış anlamasını istemiyordum. Bugün daha da iyi bir şekilde devam etmeliydi.

“Alışverişe çıkacaksın yani?”

“Roma’dan güzel parçalar almıştım, onları giyeceğim. Eğer şimdi hoşuma giden bir şey olursa alacağım.” Nasılsa evde birçok boş yerim vardı ve o da parasını harcadığımı görmek istiyor gibiydi.

“Sana eşlik etmek isterdim,” dediğinde beni şaşırttı. Sesi oldukça hevesli bir şekilde çıkmıştı.

“Erkekler pek buna bayılmaz. Yorucu bir iş.”

“Olsun ucunda seninle vakit geçirmek var.” Yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi. Bugün tatlı bir Saruhan vardı karşımda.

“Beni hep böyle şaşırtacak mısın?”

“Seviyorsan şaşırtabilirim. Alışverişin bitince buraya gel birlikte gidelim.”

“Tamam.” Bir an birbirimize baktık, ne yapacağımızı bilemez bir haldeydik. Sanki benim adım atmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ayağa kalktık ve kapıya doğru yürüdük.

“Pekâlâ Saruhan Candar, beni öper misin?” Hiçbir şey demedi, sadece harekete geçti. Ben yanağımdan öpeceğini düşünürken çenemi kavradı ve dudaklarıma minik, güzel bir öpücük kondurdu.

“Akşama görüşürüz,” derken ona el salladım ve sonra odasından çıktım. Ergen gibi sırtımama engel olamamıştım. O öpücük modumu yükseltmişti.

Alışverişe çıkmak çok güzeldi fakat gözümün döneceğinden korkuyordum. Bu konuda tam bir canavar olabilirdim. Saruhan’ın bavullarıma attığı o bakışı da unutmamıştım. Bu konuya alışması gerekiyordu ve beni o teşvik etmişti. Sevdiğim birkaç mağaza vardı. Yeni modellerin arasında kendimi kaptırmıştım. Akşam Saruhan karton torbalara tuhaf bakışlar atabilirdi, bu

sefer elim sağladı. İç çamaşırı almak özel ilgi alanım sayılırdı. Birkaç parça alırken bir an onun karşısına seçtiğim takımlarla çıkmayı hayal ettim. Erkeklerin bunu sevdiğini biliyordum belki o da severdi. Bunu düşünmek bile içimin ürpermesine yol açtı. Ayrıca kendime şaşırmamı da sağladı. Bana neler oluyordu böyle? Resmen onunla ilgili fantezi kuruyordum.

Bugün bunu itiraf da etmiştik aslında. Dört gün içinde bu kadar hızlı ilerlemek gerçekdışı gelse de bulunduğumuz nokta ortadaydı. Açık olmak bir yerde iyiydi. Birbirimizi daha iyi anlamamızı sağlıyordu. Böylelikle sağlam bir temel inşa ettiğimizi düşünüyordum.

Alışveriş merkezinden kollarım dolu olarak çıktım. İşyerinin önüne geldiğimde kısa bir mesaj attım. Mesajı *hemen geliyorum* olarak yanıtladı. Beş dakika sonra camıma vurduğunda bakışlarımı telefonumdan ayırıp ona çevirdim. Kapıyı açtı ve sonra bakışları arka koltuğa attığım karton torbalara çevrildi.

“Benimkiyle gidelim. Sen buraya park et, sabah alırsın.”

“Tamam,” dediğimde o da kapıyı kapattı. Arabayı park ettim ve torbalarımı uzanıp aldıktan sonra arabadan ayrıldım. Birlikte biraz ötemizde duran arabasına bindiğimizde torbalara attığı bakış aklıma geldi.

“Sakin beni yargılama,” dedim uyararak. Arabayı çalıştırdığında yola çıktık.

“Güle güle giy Nüzhet ve giydikçe beni hatırla.” O an öğlen yemeğindeki anılarımızı hatırladım. Beni biraz utandırmıştı. Şimdi de ben öyle yapmak istiyordum.

“Teşekkürler Saruhan, eminim memelerim *hey bunu Saruhan aldı çok mutluyuz ve onu hep hatırlayacağız* diyeceklerdir.” Bir an kaşları havaya kalktı ama sonra gülmeye başladı.

“Demek iç çamaşırı aldın. Umarım geçen gördüklerim kadar güzeldir.” O gün bavulumu boşaltmaya çalışıyordum ama bu kadar dikkatle baktığını hatırlamıyordum. Resmen beni ruzâğa düşürmüştü.

“Ben bir iç çamaşın bağımlısıyım. Hepsinin güzel olduğundan şüphen olmasın,” dedim altta kalmamaya çalışarak.

“Bunu aklımın bir köşesine yazıyorum, hediye alacağım zaman hatırlamak için.”

“Peki, ben sana nasıl hediyeler almalıyım?” dedim onun taktığını kullanarak.

“Saatlere bayılırım, koleksiyonum var diyebilirim. Ayrıca arabalara da ayrı bir düşkünlüğüm var.” Bu beni pek şaşırtmadı, klasik erkek modelini destekliyordu.

“Seninkiler çok pahalıymış.”

“Manevi hediyeleri severim, el yapımı olanları,” dedi. Birkaç saniyeligi-ne de olsa bakışlarını yoldan ayırıp bana bakmıştı.

“Saruhan bere, atkı ya da kazak örmeyi bilmiyorum. Hamarat biri de sayılmam.”

“İstersen öğrenebilirsin ama ses tonun pek öyle demiyor.”

“Öğrenmek için zamanım olacak mı bilmiyorum. Hatırlatırım, bugün bana büyük bir hisse devrettin.”

“Eve iş getirmeyeceksin, Nüzhet! Bana böyle demiştin, sen de kendi kuralına uy.” Haklıydı öyle demiştim ama bu kadar büyük bir iş yönetmemiştim. Arkama yaslandım ve yarının iyi geçtiğini hayal etmek istedim. Umarım bu aile yemeği bir nebze olsun bana iyi gelirdi.

NÜZHET'İN İNTİKAMI

Birlikte arabadan indik ve hastanenin acil kapısından içeriye girdik. İlk başta aşıım yapıldı, daha sonra kolumdaki yaraya bakıldı. Pansuman yapıldıktan sonra hemşire hanım artık bandaja gerek kalmadığını söyledi. Şimdilik bandaj yapılmasını istedim çünkü ilk aile yemeğimizde elbisemin tentürdiyotla kirlenmesini istemiyordum. Hastaneden çıktığımızda Saruhan arabanın kapısını benim için açtı. Ona teşekkür edip arabaya bindim. O da sürücü koltuğuna geçince sessiz ve hızlı yolculuğumuza başlamış olduk.

Saruhan'ın aile evine defalarca gelmiştim ve burada birçok güzel anılarım vardı. Sadece son ziyaretim biraz durumu gölgeliyordu. Ailesinin bizi yemeğe çağırması çok güzel bir davranıştı. Bu sizi destekliyoruz ve aile olarak görüyoruz demektir. Saruhan ile birlikte kapının önüne doğru yürüdük, zili çaldı ve kısa bir beklemenin ardından kapı açıldı. Yardımcıları bizi içeriye aldıktan sonra salona geçtik. Orada bizi ayakta bekleyen Saruhan'ın anne ve babasını gördük. Bize gülümsüyorlardı ve bu mutlu bir gülümsemeydi. Durumdan çok memnun gibiydiler. Keşke aynı durumu kendi ailemle de yaşayabilseydim. Üzülmekten kendimi alamadım. Onlara bunu göstermek istemiyordum, bu yüzden hemen duruma el koyarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Gülümsedim ve birbirimize sarılırken o içten samimiyeti hissettim.

“Hoş geldiniz!” dedi Mehpere teyze.

“Hadi hemen masaya geçelim, acıkmış olmalısınız,” dedi Fahir amca da.

“Yoğun bir gündü baba, güzel bir yemeği hak ettik.” Saruhan için öyle olabilirdi ama benim için psikolojik olarak yorucu bir gündü. Birlikte masaya oturduğumuzda gözler benim üzerimdeydi. Bu bana ekstra bir gerginlik vermedi çünkü yargılayıcı değil destekleyiciydiler. Yavaşça gülümsemeye çalıştım.

Masaya bir bakış attığımda sevdiğim yemeklerin olduğunu görmek beni şaşırtmadı.

“Unutmamışsın, çok incesin,” derken sesim buruk çıktı. Keşke bu masada benim ailem de olsaydı ve neşeyle yemek yiyebilseydik.

“Nüzhetciğim unuttur muyum hiç, hadi tadına bak,” dedi Mehpare teyze teşvik ederek.

“Teşekkür ederim, Mehpare teyze,” dediğimde yüzüme garip bir şekilde baktı. İlk başta anlamayıp Saruhan’a baktım fakat jetonum sonradan düştü. Ona anne dememi istiyor olsa gerekti.

“Ağız alışkanlığı kusura bakma.” Gülümseyerek toparlamaya çalıştım durumu. Anne demek dilime biraz yabancı bir durumdu, ruhaf geliyordu ama isteğini de hiç yadırgamıyordum. Var olan samimiyetimizi daha da artırmak istiyordu doğal olarak.

“Olur olur, zamanla alışırsın,” dedi ve gülümsedi. Ben de o çok sevdiğim yaprak sarmalarından aldım. Kısıtlı yiyebilsem de tadına bakacaktım. Bizim için hazırlanmıştı bu sofraya, yememek uygun olmazdı.

“Gününüz nasıl geçti?” diyerek konuya bir giriş yaptı Fahir baba bana bakarak. Bu sorunun muhatabı bendim. Babam ile yaşanan gelişmeleri konuştuklarını tahmin edebiliyordum.

“Ben pek bir şey yapmadım ama Saruhan sıkı çalıştı.” Cümlemi duyunca yüzü düşünceli bir hale büründü. İlk başta bakışlarını kaçırdı, kendi içinde biraz düşünmek ister gibiydi.

“Kızım işten ayrılmana çok üzüldüm,” dedi sonra. Bu konu er ya da geç açılacaktı. Tahminim doğru çıkmıştı, babamla konuşmuşlardı. Ben daha cevabımı veremedim Saruhan araya girdi.

“Buna gerek kalmadı baba. Nüzhet bankanın sahibi oldu. Artık kimseye boyun eğmek zorunda değil, kendi babasına bile.” Saruhan’ın sesi sert, karşı konulmaya müsaade etmeyen bir şekilde çıkmıştı. Tabağını doldururken

yüzü de kararlı duruşunu sürdürdü. Babası ise hiç şaşırması görünmüyordu bu konuda.

“Anlıyorum, bazen babalar da hata yapar,” dedi ortamı yumuşatmaya çalışarak. Bu ikimizin üzerinde de pek tesir etmedi. Açıkçası ben büyük bir hata yaptığımı düşünmüyordum ama babam büyük bir hataymış gibi karşılık vermişti.

“Büyük hataları affetmek zordur.” Saruhan aklımı okumuştı sanki, ben de aynı onun gibi düşünüyordum. O an yine iştahım kaçtı. Geriye yaslanıp elimdeki çatalı bırakmak istedim ama onlara olan saygımdan dolayı yapamadım. Halbuki sarma çok lezzetliydi fakat canım istemiyordu. Bu durumu Saruhan hemen fark etti.

“Lütfen Nüzhet, yemeğini ye,” dedi uyararak. Bakışlarımı kaçırdım ve karartıcı içdünyama döndüm.

“Babama merak ettiğin detayı sorabilirsin.” Saruhan beni teşvik ediyordu o kuyudan çıkarmak ister gibi. Bir an boş boş etrafa baktım sonra bakışlarım Fahir babayı buldu. Bunu sormak yeterince zordu, vereceği cevaptan da biraz korkuyordum.

“Babam hisseleri aldığımı öğrendiğinde çok kırılır mı?” Sesim boğuk çıkmıştı. Birden bu kadar duygusallığa kapılmak saçmaydı biliyordum ama öyle hissetmekten de kendimi alamıyordum. Fahir babanın bakışları yumuşadı ve şefkatle bana baktı.

“Bu hata yaptığını yüzüne vuracaktır. Üzülecektir elbette ama sana karşı hep böyle olmayacak. Zamanla yumuşayacaktır. O seni çok sever, Nüzhet.” Sevgisi zalimliğine engel olamıyorsa o sevgi gözümde eksik demekti. Beni çok kıracağını bilerek almıştı bu kararı, işime ne kadar değer ve önem verdiğimi kendi gözleriyle yıllarca görmüştü. Bu düşünceyi kabul etmiyordum.

“Artık bundan emin olamıyorum. Pozisyonum bile çok iyi sayılmazdı,” dedim bakışlarımı tabağıma diktiğimde. Bu konuşmayı yapmak benim için yeterince zordu. Fahir baba da farkındaydı, o yüzden daha nazik ve açıklayıcı olmaya çalıştı.

“Seni o stresli ortamdan uzak tutmak istedi. Belki senin için düşük bir pozisyon olabilir ama kafanın daha rahat olacağını, öyle mutlu olacağını düşündü. Başka bir sebebi yok çünkü onunla konuştuk bu konuyu.” İç

geçirmek istedim. Yine bana sorulmadan hakkımda karar alınmıştı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

“Bana bunu sormadı, belki ben tam aksine o stresli ortamda kendimi daha iyi hissedecektim. Denemeden bilemem ki... Hem sadece ona haber vermeden evlendim diye böyle bir cezayı hak ettiğimi düşünmüyorum.” Kendimi savunma şeklim sertti. Keşke bu masada daha güzel detaylardan konuşabilseydik. Sanki benim sorunlarımı konuşmak için toplanmış gibi olmuştuk. Bırak onları kendine odaklan demekle Saruhan haklıydı. Bugün attığım o imza gözümde daha da değerli hale geldi. Kıymet veren bir davranıştı ve Saruhan bunu gözünü kırpmadan beni teşvik ederek yapmıştı. İlk başta o kadar çok düşünmekle hata ettiğimi anladım.

“Hak etmiyorsun yanlış yaptı, bunu ona da söyledim. O ise senin sadece bu konuda değil, çoğu konuda başına buyruk davrandığını söyledi.” Yüzümde istemsizce alaycı bir gülümseme belirdi. Babamı bile doğru dürüst tanıyamadığıma inanamıyordum, babam abimin bir kopyasıydı ve ben tüm sinyalleri yanlış anlamıştım.

“Bağımsız olmam, onun her istediğini yapmamam beni başına buyruk yapıyor ha. Ne güzel...” Bir an Fahir baba söylediğine pişman olmuştu. Bense fazlasıyla sinirliydim. Konu hep dönüp dolaşıp buraya geliyordu. Neden beni kontrol altında tutmak istiyorlardı anlamıyordum.

“Bunu söyledim çünkü Nüzhet insan en çok sevdiğine kınılır. Onunki de böyle bir durum. Şimdilik onları düşünme, hep böyle olmayacak. Zaten o da çok üzgündü,” deyip durumu toparlamaya çalıştı Fahir baba ama hiçbir tesiri olmadı bende. Anlayacağımı çoktan anlamıştım.

“Yarın daha da çok üzülebilir,” derken sesim artık boğuk değil tam tersine zalim bir şekilde çıkmıştı. Kesinlikle verdiğim karar doğrudu, bir an bile şüpheye düşmemeliydim. O andan itibaren konuşulanlara pek kulak veremedim. Saruhan bunu anlayarak yemek bitince hafta sonu tekrar geleceğimizi, yarın yoğun bir günün bizi beklediğini ve iki saatlik yolculuk yapacağımızı hatırlatıp gitmek için müsaade istedi. Dışarı çıktığımızda biraz üşüdüm ve koşar adımlarla arabaya doğru yöneldim. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde yarını düşünmeden edemedim. Saruhan sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdığında kaşlarını çatıp bana baktı.

"Sorduğun için pişman oldun mu?" dedi çekingen bir şekilde. Belli ki o da böyle bir cevap beklemiyordu.

"Hayır, sadece benim yerime karar alması hoş değil. İyi niyetli olduğun da artık düşünmüyorum. Diğer konu ise zaten bilindik. Kötü hissetmemek için kabul etmem gerekiyor. Hem her şey yarın değişecek," dedim sakin bir şekilde. Bu öğrenilmiş çaresizlikti, kızsam da üzülsem de bana bir yararı olmayacaktı. İnsan ailesinden değer görmek isterdi, ben de bir zamanlar babam tarafından çok değerli görüldüğümü sanıyordum. Bugün acı bir şekilde öyle olmadığını, yanıldığımı öğrenmiştim.

"İşte seni böyle görmek istiyorum," dediğinde zor da olsa gülümsemeyi başarabildim.

"Sabah e-postalarımı kontrol ettim. Konuşma için davetlerim var, bir de dergi için yazı... Konuyu bana atacaktı," dedim sohbetin seyrini değiştirmek istediğim için. Daha fazla aile meselelerimle günümü mahvetmek istemiyordum.

"Neden kendin seçmiyorsun yazacağın konuyu?" dedi bir an bakışlarını yoldan ayırıp bana bakarak.

"Çünkü öyle olunca yazamıyorum. Bahsetmek istediğim birçok şey var ve karar veremiyorum. Ortaya çorba gibi bir şey çıkıyor ve zaten dergi okurları da bunu sevmiyor. Umarım zorlayıcı bir şey olmaz." Bir de çok yoğun olacağımı düşünürsek ekstra bir zorluk daha çıksın istemiyordum. Belki de kafamı toplayana kadar ara vermeliydim. Ruh halim dalgalanıp duruyordu.

"Seni hangi konu zorladı?" dedi meraklı bir şekilde. Cevabım belliydi.

"Cinsellik hakkında yazmak. Yani..." Yüzüm kasılırken bana eğlenerek baktı.

"İstatistik olarak yazmıştım, kadınların kendi aralarında bile zor konuştuğu bir konuydu. Benim de o istatistiğe dahil olmam iyi hissettirmemişti işte ama o sayı çok satmıştı. Neden bilmiyorum. Seks neden bu kadar satıyor?" dedim. O an bunu sorgulamak garipti. Bir de ona bu soruyu sormak...

"Bir söz var ya, cinselliğin Afrika'sı..."

"Hayır, bu konuya normal gözle bakan ülkelerde de böyle. Erotik filmler, romanlar hep üst sıralarda oluyor," dedim karşı çıkarak.

“İnsani bir istek, içgüdü belki de ondan. Şu an araba kullanıyorum ve sen de benim dikkatimi epey dağıtıyorsun.” Bu hali beni eğlendirdi. Biraz daha üzerine gitmek istedim.

“Vay... demek sen de çekingen bir hale büründün.”

“Yok hâlâ benden çekindiğini unutmadım.” Gülsem de koluna vurdum. İlk başta o da güldü ama sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu.

“Bu arada sana bir şey söyleyeceğim. Nezaket sana randevu ayarlamaya çalışıyor. Doktorun çok hastası var. Eğer şanslıysak önümüzdeki aya bulabilirmiş.” Yüzümü buruşturdum. Korkuyla yüzleşmek çok zordu ve şimdiden beni geriyordu.

“Of, o konuyu tamamen unuttum. Şimdiden stres oldum, doktor fo-bim oluşacak. Hem bu bir ayımız var mı demek oluyor?” Son cümlem çekingen bir şekilde çıkmıştı. Onun sesi de oldukça kararlı...

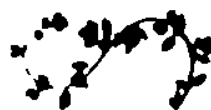
“Hayır, olsa da olmasa da gideceğiz demek oluyor. Nezaket, adamın işinde çok iyi ve anlayışlı olduğunu söyledi.”

“Peki sen Nezaket’e ne dedin?” Konuşmaya nasıl başladığını merak ediyordum. Gerçi sağlıkla ilgili bir konuydu bu, kadın normal karşılamış olmalıydı.

“Çok iyi bir jinekolog aradığımı... O da direkt öyle bir doktoru tanıdığını söyledi. Nezaket’in kızının gittiği kreşin sahibi, adamın eşiymiş.” Söylediği cümleden tek bir kelimeye takılmıştım çünkü şaşırmıştım.

“Onun kızı mı var?” Oldukça genç duruyordu. Belki benden bile küçük olabilirdi.

“Genç yaşta evlenmiş.” Bu her şeyi açıklıyordu, anlayışlı bir şekilde başımı salladım. Arkama yaslanırken tüm korkularıyla yüzleşmek için fazlasıyla cesarete ihtiyacım olduğunu görebiliyordum. Genelde kendimi bu kadar yılgın hissetmezdim ama şu an aşırı kırılgan bir dönemden geçiyordum. Kendime zaman vermem gerekiyordu.

Evimize geldiğimizde kendimi yorgun hissediyordum. Yarın büyük bir gün olacaktı ve acilen güç toplamam gerekiyordu. Birlikte odamıza çıkar-ken karton torbaları taşımama yardım etti ve giyinme odama bıraktığında

"Sorduğun için pişman oldun mu?" dedi çekingen bir şekilde. Belli ki o da böyle bir cevap beklemiyordu.

"Hayır, sadece benim yerime karar alması hoş değil. İyi niyetli olduğun da artık düşünmüyorum. Diğer konu ise zaten bilindik. Kötü hissetmemek için kabul etmem gerekiyor. Hem her şey yarın değişecek," dedim sakın bir şekilde. Bu öğrenilmiş çaresizlikti, kızsam da üzülsem de bana bir yararı olmayacaktı. İnsan ailesinden değer görmek isterdi, ben de bir zamanlar babam tarafından çok değerli görüldüğümü sanıyordum. Bugün acı bir şekilde öyle olmadığını, yanıldığımı öğrenmiştim.

"İşte seni böyle görmek istiyorum," dediğinde zor da olsa gülümsemeyi başarabildim.

"Sabah e-postalarımı kontrol ettim. Konuşma için davetlerim var, bir de dergi için yazı... Konuyu bana atacaklardı," dedim sohbetin seyrini değiştirmek istediğim için. Daha fazla aile meselelerimle günümü mahvetmek istemiyordum.

"Neden kendin seçmiyorsun yazacağın konuyu?" dedi bir an bakışlarını yoldan ayırıp bana bakarak.

"Çünkü öyle olunca yazamıyorum. Bahsetmek istediğim birçok şey var ve karar veremiyorum. Ortaya çorba gibi bir şey çıkıyor ve zaten dergi okurları da bunu sevmiyor. Umarım zorlayıcı bir şey olmaz." Bir de çok yoğun olacağımı düşünürsek ekstra bir zorluk daha çıksın istemiyordum. Belki de kafamı toplayana kadar ara vermeliydim. Ruh halim dalgalanıp duruyordu.

"Seni hangi konu zorladı?" dedi meraklı bir şekilde. Cevabım belliydi.

"Cinsellik hakkında yazmak. Yani..." Yüzüm kasılırken bana eğlenerek baktı.

"İstatistik olarak yazmıştım, kadınların kendi aralarında bile zor konuştuğu bir konuydu. Benim de o istatistiğe dahil olmam iyi hissettirmemişti işte ama o sayı çok satmıştı. Neden bilmiyorum. Seks : : : : : kadar satıyor?" dedim. O an bunu sorgulamak garipti mak...

"Bir söz var ya, cinselliğ.

"Hayır, bu konular, romanlar hep ü-

"İnsani bir istek, içgüdü belki de ondan. Şu an araba kullanıyorum ve sen de benim dikkatimi epey dağıtıyorsun." Bu hali beni eğlendirdi. Biraz daha üzerine girmek istedim.

"Vay... demek sen de çekingen bir hale büründün."

"Yok hâlâ benden çekindiğini unutmadım." Gülsem de koluna vurdum. İlk başta o da güldü ama sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu.

"Bu arada sana bir şey söyleyeceğim. Nezaket sana randevu ayarlamaya çalışıyor. Doktorun çok hastası var. Eğer şanslıysak önümüzdeki aya bulabilirmiş." Yüzümü buruşturdum. Korkuyla yüzleşmek çok zordu ve şimdiden beni geriyordu.

"Of, o konuyu tamamen unuttum. Şimdiden stres oldum, doktor fobim oluşacak. Hem bu bir ayımız var mı demek oluyor?" Son cümlem çekingen bir şekilde çıkmıştı. Onun sesi de oldukça kararlı...

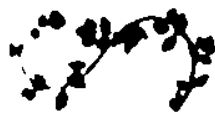
"Hayır, olsa da olmasa da gideceğiz demek oluyor. Nezaket, adamın işinde çok iyi ve anlayışlı olduğunu söyledi."

"Peki sen Nezaket'e ne dedin?" Konuşmaya nasıl başladığını merak ediyordum. Gerçi sağlıkla ilgili bir konuydu bu, kadın normal karşılamış olmalıydı.

"Çok iyi bir jinekolog aradığımı... O da direkt öyle bir doktoru tanıdığını söyledi. Nezaket'in kızının gittiği kreşin sahibi, adamın eşiymiş." Söylediği cümleden tek bir kelimeye takılmışım çünkü şaşırmıştım.

"Onun kızı mı var?" Oldukça genç duruyordu. Belki benden bile küçük olabilirdi.

"Genç yaşta evlenmiş." Bu her şeyi açıklıyordu, anlayışlı bir şekilde başımı salladım. Arkama yaslanırken tüm korkularıyla yüzleşmek için fazlasıyla cesarete ihtiyacım olduğunu görebiliyordum. Genelde kendimi bu kadar yılgın hissetmezdim ama şu an aşırı kırılgan bir dönemden geçiyordum. Kendime zaman vermem gerekiyordu.

liğimizde kendimi yorgun hissediyordum. Yarın büyük bir acilen güç toplamam gerekiyordu. Birlikte odamıza çıkarırlarları taşımama yardım etti ve giyinme odama bıraktığında

durdu. Bana ait olmayan elindeki küçük karton torbayı bana uzattı. Yüzünde beklenti dolu, tatlı bir gülümseme belirdi. Merak ederek hemen elimi torbaya daldırdım ve içindeki siyah kadife kutuyu çıkardım. Kapağını açtığımda ışığın altında ışıldayan pırlanta bir set karşıladı beni. Kolye, bileklik, küpe ve bir de yüzükten oluşuyordu. İnce bir zevkin seçimiydi, asil ve zarif duruyordu.

“Çok beğendim, yarın takmak için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ederim,” dedim son anda hatırlayarak. Bu konuda kötü olduğumu düşünüyordum ama kesinlikle ilerleme kaydediyordum.

“Sana çok yakışacağını düşündüm,” derken yüzüğü kutunun içinden aldı ve boştaki elime hızlı bir şekilde taktı. Elimi uzatıp yüzüğün duruşuna bakarken gülümsedim.

“Çok bonkörsün biliyor musun, bu hoşuma gitmeye başladı.” Kutyayı alıp masama koydum hızlıca. Ona geri döndüğümde ilk başta gözlerinin içine baktım sonra ise düşünmeden ona sımsıkı sarıldım. Kollarını belime sardığında içime dolan o güzel duygu kendimi iyi hissettirmişti.

“Biraz böyle kalabilir miyiz?” Sesim fazla duygusal çıkmıştı. Şu an dünyada bir tek o bana inanıyor ve destekliyormuş gibi hissediyordum. Başımı omzuna yaslayıp teninden yayılan o çekici kokuyu içime çektim.

“İstedığın kadar kalabiliriz,” dedi sakın bir sesle. Başını benimkinin üzerine dayadı.

“Sana sarılmayı seviyorum,” dedim itiraf ederek. Fazla inişli çıkışlıydık ama yine de ortak bir paydada buluşabiliyorduk.

“Ben de, Nüzhet. Bana sarılman beni mutlu ediyor. Başaracağımıza olan inancım artıyor.” Kollarımı boynuna dolayıp geri çekildim ve ona baktım.

“İyi gidiyoruz, başaracağız. Ben bir yarını atlatsam, bir de doktor randevusunu...” dedim derin bir nefes alarak.

“Her şey yolunda gidecek, rahat ol.” Eğilip dudağıma küçük bir öpücük bıraktı.

“O zaman ben sabah için hazırlıklarımı yapayım.” Kollarımı geri çektikten sonra bana gülümsedi ve giyinme odama şöyle bir baktı.

“Burası fazla boş geldi gözüme.” Bir kadına söylenebilecek en güzel sözlerden birini söylemişti. Çoğu kadın alışveriş yapmayı çok severdi ki ben de öyleydim. Kendisi Roma dönüşü bavullarıma tuhaf bakışlar atmıştı ama

sanırım kendi odamdaki eşyalarımın azlığını görünce fikrini değiştirmiş olmalıydı.

“Böyle dersin yakında dolabilir,” dedim uyarı dolu bir sesle. Hiç aldırmadı ve beni teşvik etmeye devam etti.

“Dolmalı Nüzhet, artık çok daha yoğun bir işkadını olacaksın. Daha fazla kıyafete ihtiyacın var.”

“Beni teşvik etme, açgözlü yanımla tanışmanı istemem.” Güldü ve geri geri birkaç adım attı.

“Seni daha fazla oyalamayayım. Ben de spor yapmak için yukarıya çıkacağım.”

“Yatakta görüşürüz o zaman.” Göz kırptıktan sonra odada beni tek başıma bıraktı. Az önce gerçekten bana göz mü kırpmıştı? Artık şaşırmama-liydim ama şaşıırıyordum. Saruhan’ın doğal bir cazibesi vardı ve ben bunun farkına daha bir haftadır varabilmişim. İnanılmazdı... Birlikte geçirdiğimiz her geçen dakikada o cazibe daha da artıyor ve bana tesir etmeye başlıyordu. Şikâyetçi değildim, uyum yakalamamız önemliydi ve hızımız beklediğimizden de fazlaydı. Bir an evvel düşünmeyi kesip işlerimi halletmem gerekiyordu. Yarın çok önemli bir gündü, dinlenip enerji toplamak istiyordum.

Üzerimi değiştirdim, sonra da kolumdaki bandajı çıkardım. Artık yaralı kısım fazlasıyla kaşınmaya başlamıştı ve beni zorluyordu.

Askıdaki parçalara şöyle bir baktım. Dantelli korse üst çok iddialı olacaktı biliyordum ama onu giymek için almıştım ve denerken bile üzerimde görmek iyi hissettirmişti. Siyahlar içinde olacaktım, kırmızı ruj ile canlı bir renk katacaktım.

İyice dinlenmeli ve yarına hazır olmalıyım. Terliklerimi giyip banyoya doğru yürüdüm. Yüzümdeki makyajı çıkarıp günlük cilt bakımı rutinimi yaptıktan sonra yatak odamıza döndüm. İçerisi oldukça sessiz görünüyordu. Onun yukarıda olduğunu bildiğim halde oda ıssız geldi. Saruhan’ın birkaç yıldır burada tek başına yaşaması içimi burktu. Belki her şeye sahipti ama yalnızlığına çözüm bulamamıştı. Ben de kalabalıklar içindeki yalnızlardandım ve bu durumu garipsememeliydim. Onu en iyi ben anlıyordum.

Yatağın içine girdiğimde onu beklemeye başladım. Saruhan gelmeden uyumak istemiyordum. Sırtımı yatağın başlığına yasladım ve yarını düşündüm. Çalışanlar şaşıracaktı, dinozorlar kovulduklarını kolay kolay sindiremeyeceklerdi biliyordum ve ben de bundan büyük bir haz duyacaktım.

Yıllarca o toplantı odasından sinirle çıkmıştım, hatta hırsımı alamayıp hızlı ve sert yürüdüğüm için topuklu ayakkabılarımın topuklarını kırmıştım. Arkamdan *topuk kıran Nüzhet* diye dalga geçtiklerini duymuştum ama elimden bir şey gelmiyordu. Yarın hepsinden intikam alacak olmam vücuduma güzel bir enerji vermişti. Kendi kendime gülümserken kapı açıldı ve Saruhan içeriye girdi.

“Neye sırtıyorsun öyle?” dedi beni görünce.

“Yarınki intikamımı düşünüyordum.” Yatağın karşısında durduğunda ben de terden ıslanmış tişörtüne baktım. Terli tişörtler ve terli atletler ne zamandan beri bir erkeği çekici gösteriyordu? Karşımda o kadar iyi görünüyordu ki onu izlemekten kendimi alamadım.

“Banyoya giriyorum, izlemek istersen hazırım,” dedi meydan okuyan, özgüvenli bir tavırla. Bakışlarım beni ele veriyor olmalıydı. Hemen silkinmek istedim.

“Arkan dönükrü ve buhar olduğu için siluetin vardı. Sandığın gibi pek bir şey görmedim,” dedim kendimi savunarak. Yanlış bir cümle seçtiğimi, kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim. Utanmaya başlarken Saruhan direkt bunu kullandı.

“Demek asıl niyetin önümü görmekti.” Yüzüm yanmaya başlamıştı, ben de direkt bunu örtmek için öfkeye sarıldım.

“Saruhan!” diye bağırdım sinirle. Etrafımda ona atmak için küçük bir yastık aradım ama yoktu. O kahkaha atarken içinde gizlediği ve daha görmediğim diğer hallerini merak ettim. Ciddi ve patron Saruhan, eğlenceli Saruhan, merhametli Saruhan ve son olarak az önceki cüretkâr Saruhan...

“Ben gelene kadar uyuma,” dedi ama bunun tam tersini yapıp yatağın içine kaydım.

“Peki,” derken yüzünden gülüşü silinmemişti. Başka bir şey demedi ve gözden kayboldu. Zaten ben de kafayı koyar koymaz uyuyan kişilerden biri değildim. O geldiğinde hâlâ tavanı izliyordum.

“Birileri heyecandan uyuyamamış.” Ona doğru döndüm ve yanıma uzanışını izledim.

“Aslında içimde sandığımdan çok daha fazla kin varmış. En çok yönetim kurulunu kovduğum anı düşünüyorum. Fikirlerim hep geri çevrilirdi, ben de o günlerde genellikle sinirle odadan çıkardım ve biraz sert bastığım için ayakkabılarımın topukları kırılırdı. Arkamdan topuk kıran

Nüzhet deyip dalga geçiyorlardı.” Bunu neden şimdi ona anlattığımı bilmiyordum. Bu durum beni hep utandırırđı ama ona söylemek kendimi iyi hissettirmişti.

“Bunu babana söyledin mi peki?” dedi ciddi bir sesle. O da yan yatıp bana baktı.

“Söylemedim çünkü artık çocuk değildim, her şeyi şikâyet edemezdım. Başa çıkmam gerekiyor diye düşündüm.”

“Kaç kişiydi bunlar?” Bakışları biraz sertleşmişti, sanki bir şey düşünüyormuş gibiydi.

“Beş kişi, neden sordun?”

“Merak ettim sadece,” dedi ve elini uzatıp yüzüme dokundu.

“Tenin yumuşacık ve çok güzel kokuyorsun.” Parmağı yanağım boyunca yavaşça ilerlerken gülümsedim. Son zamanlarda çok kolay bir şekilde gülümsediğimi o an fark etmiştim. Ayarlarımla oynuyordu.

“Sen de güzel kokuyorsun.” Ben de aynı şekilde ona dokunmak istedim. Parmaklarım çenesinde gezinirken oldukça mutlu görünüyordu.

“Bir şeyi çok merak ediyorum. Sen hep böyle yakışıklı ve çekici miydin, yoksa ben mi yeni farkına varıyorum?” Yüzü alaycı bir hale büründü.

“Analiz tablonda yakışıklı olduğumu yazmıştın.”

“Hayır o alelade bir söyleyiş, sokaktan yüz kadın çevirsek onlar da seni yakışıklı bulurlar. Kastettiğim bu değil. Mesela ilk başta kişiyi yakışıklı bulursun ama onunla zaman geçirdikçe o güzellik kaybolur fakat sende tam tersi artıyor.” Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. İltifatını hoşuna gitmiş olmalıydı.

“O zaman ikinci dediğini tercih ederim çünkü bu benimle ilgilendiğini gösterir, birazcık da hoşlandığını.” Şimdi bunun sorgulamasını yapacak bir durumda olmadığımı için hemen onun taktiğine sarılıp topu ona atmak istedim.

“Bana bencil diyorsun ama şu an sen de bir bencillik mi sezdim acaba?” dedim imalı bir sesle.

“Hayır Nüzhet, ben evlendiğimizden beri seninle ilgileniyorum zaten. Sadece sen daha yeni yeni uyum sağlıyorsun. Aramızda tek bir sınır kaldı, onu geçtiğimiz zaman sanki daha da yakınlaşacakmışız gibi hissediyorum.” Elini yavaşça yüzümden çekti. Birden ciddileşmişti.

"O sınırı ben mi çiziyorum?" dedim çekinerek.

"Hayır, o sınırı kolayca aşabiliriz sadece doğru zamanı bulmak gerekiyor." Dün gece bu dediğini doğruluyordu. Eğer geri çekilmeseydim belki de çoktan sınır ortadan kalkacaktı ama doğru zaman konusunda da haklıydı.

"Peki, doğru zaman olup olmadığını nasıl anlayacağız?"

"Anlamayacağız hissedeceğiz." Aşk romanlarında cinsel çekimi çok okumuştum ama o anların içinde hiç bulunmamıştım. Hayır... Dün tam da böyle bir andı. İstemsizce yutkundum, yine o enerjinin etrafımızda gezdiğini hissedebiliyordum.

"Şu anda bir şeyler hissediyorum, sen de hissediyor musun?"

"Evet, belki küçük bir adım atsak iyi olur."

"Bence de." Yatığı yerden doğruldu ve elleriyle çenemi kavrarken gözlerimi kapattım. Dünkü öpücük gibi olacak mıydı bilmiyordum ama şimdiden vücudum canlanmaya, kalbim de heyecanla hızlı bir şekilde atmaya başlamıştı. Sıcak dudakları dudaklarımı kavradı ve oldukça tatlı bir şekilde öpüşmeye başladık. Ellerim hafif nemli saçlarını okşadığında onu daha da kendime çekmeye çalıştım. Bu da durumu biraz değiştirdi ve dünkü öpücüğe dönüştürmeye başladı. O an sanki düşüncelerimi duymuş gibi Saruhan hemen kendini geri çekti.

"Şimdi doğru zaman değil," dedi yavaşça. Sık nefeslerimiz birbirimizin yüzüne vuruyordu, ikimiz de çok istekliydik ve bu duruma artık şaşırmıyordum. Kabullenmiştim, harekete geçmek istiyordum. O tutkunun sonuna kadar gitmeyi arzuluyordum.

"Yarın yorucu olacak, haklısın," dedim sanki bir şey olmamış gibi. Yanıma yatıp beni kendine doğru çekti.

"Saçlarımı okşar mısın? Öyle olunca daha rahat uyuyorum," dedim ve kolumu göğsünün üstüne koydum.

"Ben de senin nefesinin sesini dinlemeyi seviyorum." Yavaşça gülümserken bunun nedenini anlayabiliyordum. Yalnız olmadığını hatırlıyordu o zamanlarda.

"Yarın her şey öyle yolunda gidecek ki sen bile buna şaşıracaksın," dedi rahatlatıcı bir sesle. Saçlarımı yavaşça okşamaya başladı.

"Sana şimdiden çok teşekkür ediyorum çünkü... babamın bile vermediği bir şans bana veriyorsun." Ona biraz daha sokuldum. Gerçeği böyle

dillendirmek biraz canımı acıtmıştı ama onun yanımda olması bu acıyı azaltıyordu.

“Ben sadece sana hakkın olanı veriyorum. Bunları yarın konuşuruz, dinlenmen gerekiyor. Gözlerini kapat.” Dediğini yaptım ve gevşemeye çalıştım. Umarım her zamanki gibi haklı çıkardı.

Sabah biraz gergin bir şekilde uyandım. Saat daha çok erkendi ama hazırlanmak için yeterli zamanımın olacağını bilmek beni rahatlatmıştı. Yavaşça Saruhan'ın kolları arasından ayrıldım. O kadar tatlı duruyordu ki yüzünü ve saçlarını okşamak istedim fakat onu uyandırma ihtimalim fazla olduğundan bunu yapamadım. Ayaklarımın ucunda yavaş adımlarla banyoya gittim. Sıcak, rahatlatıcı bir duş aldım. Gereğinden fazla zaman geçirmiş olmalıydım ki tam kapıdan çıkarken Saruhan ile karşılaştım.

“Günaydın,” dediğimde onun daha tam ayılamadığını gördüm.

“Erkencisin,” diye cevap verip vücuduma bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

“Rahat rahat hazırlanmak istedim.” Gülümsedim, o da aynı şekilde karşılık verdi.

“Enerjin yerinde bunu sevdim.” Eğilerek çeneme bir öpücük bıraktı.

“Çünkü bana bugün çok lazım olacak. Ayrıca hazırlanmaya başlasam iyi olur.” Yanından kaçarken yavaşça güldü, ben de hızlı adımlarla giyinme odama doğru yürümeye başladım. Odaya girdiğimde kafamdaki havluyu çıkardım ve hızlı bir şekilde saçlarımı kurutup fön çektim. Makyajımı yapıp kırmızı rujumu sürerken ekstra özenli davrandım. Aynadaki Nüzhet oldukça güzel görünüyordu. Üzerimi giyindiğimde işlem tamamdı. İtiraf etmem gerekirse fazla iddialıydı ama bana da bu yakıştırdı. Bugün her yönden iddialı olacaktım.

Saruhan'm dün hediye ettiği zarif takıları taktığımda kendimi daha da iyi hissetmeye başlamıştım. Yeni bir hayat mı istiyordum? İşte her şey tam karşımda duruyordu. Parfümümü üstüme boca ettikten sonra çantamı aldım ve yatak odasına geri döndüm. Saruhan da çoktan hazırlanmıştı. Her sabah yaptığı gibi telefonu elinde dikkatli bir şekilde ekrana bakıyordu.

“Hazırsan çıkalım,” dedi bana bakmadan.

“Hazırım,” dediğimde sonunda telefonundan bakışlarını çekti. Beni görünce kaşları havaya kalktı. Bense onun bu şaşkınlığına gülümsedim. Yanıma geldi ve bir elimi tutup kaldırdığında kendi etrafımda döndüm.

“Nasıl olmuşum?” Bakışlarını benden çekemedi, cevabı söylemese de ben çoktan anlamıştım.

“Fazlasıyla kışkırtıcı, çok seksi,” dediğinde güldüm. Ceketimi yavaşça omuzlarımdan çıplak kollarıma doğru indirdi.

“Umarım üşümezsin,” dedi düşünceli bir şekilde.

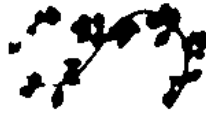
“Bakışlarını üzerimden çekmezsen üşümem. Sen de alev alevsin, Saruhan.” Ceketimi tekrar omuzlarıma çıkarırken gülümsedi.

“Bu tarz sana çok yakışmış. Gözlerimi senden alamıyorum,” derken bakışları tam göğüs dekoltemin üzerindeydi. Her bir detayı inceliyordu ama bu durum hiç rahatsız etmedi beni. Onun ilgili bakışlarına alışıyordum, zaten beni arzuladığını itiraf etmişti. Karşılıklı bir durumun içindeydik.

“O zaman dolabımı bu şekilde doldurabilirim çünkü ben de çok sevdim.” Omuzlarımin üstündeki kısa saçlarını elleriyle geriye itti. Yüzü az önceki heyecanını geride bıraktı, oldukça ciddiye gözleri.

“Nüzhet bugün senin günün. Herkese layık olduğu şekilde davranmaktan çekinme,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Bundan hiç şüphen olmasın. O yüzden hemen gidelim.” Beni kendine çekti ve sarıldı, ben de kollarımı omuzlarına sardım. Ayrılmadan önce başımın üstüne bir öpücük bıraktı. Artık bundan emindim, Saruhan ne şekilde olursa olsun dudaklarının imzasını bırakmayı seviyordu.

Yolculuk boyunca küçük bir kız çocuğunun cıvı cıvı olan heyecanına sahiptim. Hayatımda ilk kez bugün çok büyük bir sorumluluk alacaktım ama korkmuyordum. Yanımdaki adam hiç beklemediğim bir şekilde yeni hayatımın mimarlarından biri haline geliyordu. Bu sadece anlaşmalı bir evlilik olmaktan çıkmıştı ve bu da bir hafta içinde olmuştu. Hayatıma değer katıyordu. Bu bir kadın olarak bana çok iyi hissettiriyordu.

Arabayı genel merkezin önünde durdurduğunda bana doğru döndü ve ellerimi tuttu.

“Nezaket ve Tuba girişte seni bekliyorlar. Bugün seni onlar yönlendirecekler. Birçok detayı hallettiler. Git ve o dinozorların canlarına oku! Senin günün ve içeride eşsiz bir elmas gibi parlayacağından eminim.” Ellerini sık-tım, bu sefer ben onu öpmek istedim. Yanağına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekilmeden önce kulağına fısıldadım.

“Her şey için çok teşekkür ederim, şimdi sadece iyi ki diyorum. İyi ki o gün sana evlenme teklifi ettim ve iyi ki sen de kabul ettin.”

“İyi kocalar üstüne düşen görevi yaparlar,” diyerek duygusallaşan ortamı yumuşatmaya çalıştı. Başımı salladım ve inmeden önce derin bir nefes aldım. Kapıdan çıkarken yanağında bıraktığım ruj izini fark ettim.

“Yanağını silmeyi unutma,” dedim ve aynadan hemen yüzüne baktı.

“Bu izi sevdim, görüşürüz.” Yine göz kırptı. Araba hareket ederken durdum ve arkasından baktım. Binaya doğru dönerken bu kocaman yapının benim emrimde olacağı fikri acayip delice geldi. Güç zehirlenmesi yaşamaktan korktum bir an. Yavaş ama emin adımlarla yürüdüm. Otomatik kapı gelişimle birlikte açıldı ve içeriye adımımı attığımda Nezaket ile Tuba’yı köşede konuşurlarken gördüm. Beni fark eder etmez yanıma geldiler.

“Günaydın, Nüzhet Hanım,” dedi Nezaket gülümseyerek.

“Günaydın!” Sesim neşeli ve heyecanlıydı. Arkamı döndüğümde çoğu çalışan daha yeni geliyordu ve hepsi benim burada olmama şaşırarak bakıyorlardı. Etraftaki fısıltılı konuşmalar, yarattığım heyecanı gözler önüne seriyor gibiydi.

“O zaman başlayalım.” Geçen gün düşündüğüm gibi ben önlerinde onlar da arkamda yürümeye başladık. Kulağıma çalınan *Nüzhet Hanım burada* konuşmaları garip bir şekilde hoşuma gitti. Çalışanlara kendimden emin ve kurnaz bir şekilde gülümsedim.

Asıl kata geldiğimizde artık yüzüme hırs da hâkim olmuştu. O kocaman kat benim topuk seslerimle çınlarken insanların tedirgin bir şekilde birbirlerine baktıklarını gördüm.

“Toplantı odasında bizi bekliyorlar. Saruhan Bey’in geleceğini sanıyorlar. O böyle olmasını istedi,” dedi Nezaket hemen açıklamaya çalışarak. Yani kimse benim geleceğimi beklemiyordu, tabii bankanın asıl sahibini de...

“Güzel...” dedim yavaşça. Bu etkiyi daha da artırırdı. Odaya yaklaşıp uığımızda Tuba hızlı davrandı ve biz gelmeden hemen önce kapıyı açtı.

Adımlarımın sesini duyuyor olmalılardı. Bugün onlara topuk kıran Nüzhet kimmiş gösterecektim.

Odaya ilk adımımı attığımda tüm gözler bir anda bana doğru döndü. Bense onların düştüğü hallerle dalga geçer gibi dişlerimi de göstererek gülümsedim. Masanın önüne geldiğimde tüm yönetim kurulunun tek tek yüzlerine baktım. Bir kişi şaşkın değildi, o kişi de abimdi. O an Saruhan'ın sözleri aklıma geldi. Öne eğildim ve kollarımı masaya dayayarak onlara baktım.

“Nerede kalmıştık?” Hiçbirinden çıt çıkmadı. Dilleri tutulmuş gibiydi. Alaycı bir gülüşle onları izlemeye devam ettim.

“Ne kadar güzel bir hava var, değil mi? Kara kara bulutlar etrafınızı sarmış, şimşekler çakıyor. Yeni bir dönemin habercisi gibi.” Yüzlerindeki kaygılı ifadeler beni o kadar keyiflendirdi ki güldüm. Topuklu ayakkabımın zeminde daha çok ses çıkarmasını umarak masadan biraz uzaklaşıp karpılarına geçtim.

“Kendi öz babamın süregelen idaresi dün itibariyle sonlanmıştı. Yönetim kurulunda tek bir kişinin söz hakkı var, o da benim. İstediğim her şeyi yapabilirim, zalimlikte asla bir sınırim yok.” Sonuç belliydi; onları asla burada tutmak gibi bir düşüncem yoktu. İçlerine korku salmak, bana yaptıklarının bedelini ödetmek de istiyordum. Küçümseyici bakışlarımı onlara doğru çevirdim.

“Karşınızda merhametli, sorun çıkmasın diye susan, fikirlerini önemsemediğiniz o kadın yok artık. Buraya Yalılar olarak gelmedim, Nüzhet Candar olarak geldim.” Abim sözlerimi duyunca öyle şaşırdı ki bir an gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Evlensem bile eşimin değil, kendi soyadını kullanacağını düşünüyordu ve bunun için güçlü nedenleri de vardı ama Yalılar olarak burada kıymet görmemiştim. Candar soyadı bana şimdiki haklarımı vermişti. İstediği kadar takılıp kendi içinde kudurabilirdi abim, onunla işim yoktu bugün. Önce dinazorlar çağını bitirecektim. Bir elimi belime yaslayıp dik bir şekilde durdum. Özgüvenle, ne söyleyeceğimi merakla bekleyen dinozorlara çevirdim bakışlarımı.

“Acaba size neler yapsam? Yeni bir en düşük pozisyon mu bulsak? Dipte olmak belki iyi gelir size ha, ne dersiniz?” Durdum, düşünüyormuş gibi yaparken yüzüme gelen saçlarımı pervasız bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Gençcik çalışanlarımın getir götür işlerini yaparsınız, hem şu anki pozisyonlarınızdan daha çok katkı sağlamış olursunuz." Gerginlikleri yüzlerine yansıdı. Soğuk soğuk terlemeleri, içten içe öfkelenip aynı zamanda korkmaları bana öyle bir haz veriyordu ki... Onlarla oynamaya devam etmek istedim.

"Evet beyler, kaderiniz iki dudağımın arasında!" dedim gür bir sesle.

"Nüzhet," dedi en kıdemli yönetici olan Burhan. Af dilemek için çok geç kalmıştı. En çok da ondan nefret ediyordum.

"Kes sesini!" dedim öfkeli ve yüksek bir sesle. "Burayı daha fazla kirletmeyelim biz, yeterince pisliğinizi bulaştırdınız zaten. Temizlemek kolay olmayacak." Hırsla karşılarında durdum. Yüzüm gitgide daha da tehditkâr, zalim bir tavra büründü. Beş yıldır onlarla savaşıyordum ve bu harbin tek bir kazananı olmuştu, o da bendim.

"Şimdi, hepiniz kovuldunuz!" Yüksek sesim odada yankılanırken yüzüm acımasızlaşmıştı. Bu kattaki herkes sesimi duymuş olmalıydı.

"Nüzhet bunu... yapamazsın!" diyerek tekrar bir hamle yapmak istedi Burhan.

"Sen kimsin de bana ismimle hitap ediyorsun? Defol!" Hepsi ayaklanırken bir tek abim oturduğu yerde kaldı. Zaten onunla konuşacaktım ki o da benimle konuşmak istiyor olmalıydı.

"Bizi yalnız bırakır mısınız?" dedim kızlara dönüp. İkisi de dinozorlarla birlikte dışarıya çıktıktan sonra kapıyı kapattılar. Abimin karşısına otururken elleriyle bana alkış tuttu.

"İnikam şovun oldukça etkileyiciydi, Nüzhet Candar," dedi soyadıma vurgu yaparak.

"Teşekkür ederim," dedim sadece. Soyadıma istediği kadar vurgu yapabiliirdi, evlendiğim ilk günden beri o soyadı bana çok iyi gelmişti. Gururla da taşıyacaktım.

"Saruhan çok kısa sürede *seni bile* etkisi altına almış, hiç şaşırmamam gerekirdi oysaki." Sesi her ne kadar alaycı çıksa da alt metninde büyük bir kırgınlık ça yatıyordu.

"Aksine Saruhan gözümdeki perdeyi kaldırdı, hep ailem için çabalayıp kendimi ihmal ettiğimi gösterdi bana. Yalılar olarak hiçbiriniz bana bu gücü vermeyecektiniz. Burada zoruna giden Candar soyadımı kullanmam olmamalı, Yalılar olarak bana burada söz hakkı vermemeniz olmalı. Evet,

ailem bile bana böyle bir yükseliş sağlayamadı.” Hiçbir şey diyemedi, bakışlarını kaçırdı çünkü yerden göğe kadar haklı olduğumun farkındaydı. Araya küçük de olsa arkamda durup fikirlerimi desteklediği zamanlar olmuştu ama Dinozor Burhan hep işime taş koyuyordu. Babamdan sonra gelen en yetkili kişi oydu çünkü.

“Bunu yapacağını başından beri biliyordum. Onun kadar ikna edici başka bir insan yok dünyada. Kardeşimi tanıyorsam sana konuyu ilk açtığı zaman rahatsız olduğunu tahmin edebiliyorum ama Saruhan... o müthiş yeteneklerini sergiledi elbette ki!” Hâlâ Saruhan’a kırgın ve kızgındı ama üzülüğünü de görebiliyordum. En başta doğru şekilde davransaydı ikimizi de kaybetmeyecekti.

“Arkamdan iş çevirmenizi, bana söylemeyip hisselerimi Saruhan’a satmanızı... Gerçekten bunları duyunca sakın kalabildiğimi mi düşünüyorsunuz? Kendi hissem için bile söz hakkım yok demek oluyor yaptıklarınız! Ondan bu kadar rahatsızsan neden danışmak istedin, fikrini sordun? Neden sana yardım etmesine izin verdin o zaman?” diyerek abime de patladım en sonunda. Öfkeyle hızlanan nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Bugün benim günümdü, hiçbir şey keyfimi kaçırmayacaktı.

“Onu işadama olarak tanıımıyorsun, Nüzhet. Çok başarılı, anladın mı? Kocan bir iş istediye o iş onundur. Rakiplerinin hepsini ekarte eder, açığını bulup vazgeçirir. O adam benim arkadaşımdı ve şimdi damadımız oluyor. Saadet’i dinlemeyerek hata ettim, en başından beri o haklıydı. Kondu-ramadım Saruhan’a ama şimdi gerçeği görüyorum. Sadece bankayı değil, istesen tüm zenginliğini ayaklarının önüne serer.” Bu ne demek oluyordu anlamıyordum. Yengem, abime ne demişti de böyle bir çıkarıma ulaşmıştı? Evlenmeden önce Saruhan’ın da davetli olduğu bir düğünde bizi yakıştırdığını söylemişti sadece. Arkadaşları bile teşvik etmişti beni. Belki de yengem o düşüncesini abime de söylemişti.

“Onun eşi olduğuma göre zenginliğini istediği ölçüde kullanabilir. Sadece bankayı bana verdiği için bile ömrümün sonuna kadar ona minnettar kalacağım.” Saruhan’ı korumam onu hâlâ şaşırtıyordu ama umurumda değildi. İsteddiği gibi düşünmekte özgürdü.

“Babamı uyarmıştım bu konuda. İşten çıkarılmanı istemedim, Nüzhet,” dedi ciddi bir ses tonuyla. Bunu daha önce de söylemişti.

“İş işten geçti. Kalan hisseleriniz benimle birlikte güvende olacak çünkü ben siz değilim,” dedim iğneleyici bir şekilde.

“Evlenmenize bu yüzden de karşı çıktım çünkü er ya da geç bunu öğrenecektin. Saruhan her şeyi anlattıysa artık bankayla değil kendi şirketim için çalışmak istediğimi de anlatmıştır.” Evet, hikâyenin o kısmını biliyordum ama ikimizin, birbirinin işlerine karışmayacağımızı da sanıyordum. Kendi hissesi ya da babamın hisseleri umurumda değildi, iş benim hisselerime geldiğinde önce benim onayımı almaları gerekiyordu.

“Anlattı biliyorum. Umarım aynı cümleleri babama da söylersin. Bana kocan sana iş verebilir demişti ama bu kadarını kendisi de tahmin etmemiştir.” Sıkıntılı bir nefes aldı abim.

“Nüzhet artık bunlarla ilgilenmek istemiyorum. Elimden bir şey geliyorsa yaparım. Çok yoruldu, ciddiyim çok yoruldu. Ailemle daha çok vakit geçirmek istiyorum. Ayrıca... seni özledim. Evdeki yokluğun çok belirgin.” Beni şaşırtmıştı, gerçeği söylediğini görebiliyordum. Yüzü ciddiydi ve abim kötü şeyler söyleyecek olsa bile çekinmeden söylerdi çünkü o da benim gibi yalan söylemenin yanlış olduğu vurgulanarak büyütülmüştü.

“Beni şaşırtıyorsun,” derken temkinliydim.

“Gerçek bu, Nüzhet. Ben de gitsem iyi olur. Bu kocaman imparatorlukta sana bol şans.” Ayağa kalkarak yanıma geldi. Doğrulup karşısına geçtiğinde bana sarıldı.

“Görüşürüz,” dedi ve sonra odadan çıktı. Tuhaf hissediyordum, hiç böyle sakın karşılayacağını düşünmemiştim. Ayrıca o intikam hissi kısa süreli olmuştu. Yine de yüzlerinin halini görmeye değerdi.

“İsterseniz sizi odanıza götürelim,” dedi Nezaket kapıdan içeriye girerken.

“Olur,” deyip çantamı aldım. Dışarıya çıktığımda herkesi diken üstünde gördüm. Sanırım onları da kovacağımı düşünüp korkuyorlardı. Dinozorların odalarının önünden geçerken dikkatimi bir tuhaflik çekti, aniden durdum. Gözlerim kısıldı, kapıya yapıştırılmış yazıyı okudum.

Bir çift topuklu ayakkabı sonlarını getirdi.

Kapının önüne de topuklu ayakkabı koyulmuştu. Etrafa bakarken yan yana duran beş kapının hepsinde aynı yazıyı ve topuklu ayakkabıları gördüm.

“Saruhan...” diye fısıldadım. Bu harika ironiyi ve korkutmayı ancak o yapabilirdi.

KABULLENME

“Bir sorun mu var, Nüzhet Hanım?” dedi Nezaket benim durduğumu görünce. Hemen kapıyı ve ayakkabıları işaret ettim.

“Saruhan Bey istedi,” dedi kısaca. Dün neden bana kaç kişiler diye sorduğumu şimdi anlamıştım. Adam gerçekten kıvrak zekâlıydı ve beni yine hayrete düşürmeyi başarmıştı. Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve yürümeye devam ettik. Şu an piyasada yarattığım heyecanı görmek istiyordum. Saruhan hisselerin değerini katlayacağını öngörüyordu ve büyük ihtimalle haklı çıkacaktı. Tuba aynı toplantı odasının kapısını açtığı gibi yeni odamın da kapısını açtı.

İçeriye girdiğimde ikinci bir şokla karşı karşıya kaldım. Masanın tamamı kırmızı güllerle kaplanmıştı. *Neler oluyor? Saruhan sen neler yapıyorsun!*

Yavaşça masaya doğru yürüdüm ve masanın tam ortasına yerleştirilmiş zarfı aldım. İçinden küçük bir kart çıktı, hemen notu okumaya başladım.

Yeni işinde başarılı olacağına eminim ama şans dilermek de âdettendir

Bol şans, ben hep senin yanında olacağım.

Mafya lideri kocan Saruhan Candar.

Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. İsmim mafya ismine benziyor dediğimi unutmamış ve karta muziplik katmıştı. Yüzümde kocaman eğlenceli bir sırıtuş belirdi. Koltuğuma oturdum ve elim hemen çantama gitti. Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj yazdım. “Güller için teşekkür

ederim. "Altına da onun gibi bir ekleme yaptım. *"Taze yönetim kurulu başkanı ve ayrıca bir milyarder olan mafya liderinin karısı."*

O an ekranıma bir e-posta bildirimi düştü. Başlıkta *Candar Holding Basın Bülteni* yazıyordu. Elim merakla ekrana tıkladığında hızlı bir şekilde okumaya başladım.

"Candar Şirketler Grubu olarak her türlü ayrışmanın, cinsiyet ayrımının ve bu tarz söylemlerin karşısında olduğumuzu bildirmek isteriz. Bünyemizde bulunan Yalıybank'ın yönetim kurulunun işine bu sabah son verilmiştir. Aynı göreve Nüzhet Yalıyor Candar'ın getirildiğini mutlulukla ve saygıyla kamuoyunun bilgisine sunarız."

Altında da az önce önünden geçtiğim, kapısında yazı ve önünde de topuklu ayakkabı bulunan bir resim eki gönderilmişti.

Piyasada bir deprem olacağını biliyordum ama bu bülten depremin şiddetini artırmış olmalıydı. Ayrıca böyle paylaşım yaparak kovduğum dinozorların da iş bulmalarını zorlaştırıyordu. Asıl bu intikam gibi intikamdı ve ben yine ona hayran kalmıştım.

Telefon elimde titrerken ekrana baktım. Saruhan bir fotoğraf göndermişti. Merak edip ekrana tıklarken gözlerim kocaman açıldı. Hisselerin değerinin dört kat artacağını söylemişti, o an alelade bir söylem gibi görünmüştü gözüme ama şimdi gerçeği net bir şekilde görüyordum. Hisselerin değeri bir anda altı kat artmıştı.

"Yuh!" diye mesaj yazdım hemen, bana karşılık olarak gülen bir emoji yolladı.

Saruhan: Bu daha başlangıç, Nüzhet.
Umarım sürprizlerimi beğenmişsindir.

Beğenmekle kalmayıp aynı zamanda da bayılmıştım. Bugün öyle gönlümü alıyordu ki içimde bazı duygular atağa geçmişti.

Nüzhet: Hangi ara planladın tüm bunları?

Saruhan: Plan yapmak benim işim,
o kısmı karıştırma.

Farkındaydım, çok iyi oyun kuruyordu kesinlikle. Abim bana bugün onu bayağı bir övmüştü. Cevabımı yazarken yüzümde bir sırıtış belirdi. Beni öyle etkilemeye başlamıştı ki sonucunu çok merak ediyordum.

Nüzhet: Biliyor musun, sanırım fetih hareketlerine başladın. Başarılı olsan iyi edersin.

Saruhan: Fetih?

Anlamıştı ama anlamazlıktan geliyordu. Benim daha açık bir şekilde itiraf etmemi beklediğini tahmin edebiliyordum.

Nüzhet: Düşün bakalım.

Son mesajımı attıktan sonra konuşmadan çıkıp telefonumu masaya bıraktım. Liseli gibi mesajlaşmanın heyecanını unutmuştum, içimde kıpır kıpır dolaşan güzel ve tatlı bir enerji vardı.

Düşünülmesi gereken birçok detay beni bekliyordu ve bir an önce işe koyulmam gerekiyordu. İlk yaptığım şey kızlardan yardım istemek oldu. Ayrıca çalıştığım şubedeki asistanımı da buraya çağırmıştım. Masaya oturup çalışmaya dalmışken dün gece Saruhan'ın arabada söyledikleri aklıma geldi.

"Nezaket bana doktor randevusu ayarlamaya çalışıyormuşsun," dedim konuya giriş yaparak.

"Evet, sanırım önümüzdeki ay için bir boşluk bulabilecek gibiyiz. Can-feda Hanım'dan rica ettim," dedi umut dolu ve aynı zamanda güven veren bir sesle.

"Doktor kim?" Konuşma tuhaf bir hal almadan asıl önemli olan noktayı kaçırmıştık. Doktoru benim de bilmem gerekiyordu.

"Levent Öztürk, ismini duymuşsunuzdur." Evet duymuştum ve çok dolu olduğunu da duymuştum. Eğer randevu alabilseydim ilk ona gidecektim.

"Evet duydum," dedim onu onaylayarak. Nezaket hızlı hızlı anlatmaya devam etti.

"Çok iyi bir doktordur, ben çocukları çok severim o yüzden erken anne olmak istedim ama evliliğimizin ilk yıllarında olmadı. Birçok doktora gittim. Tedaviler falan işe yaramadı. Bazısı kistten olmuyor dedi, bazısı strese

bağladı. Sonuç olarak hiçbiri gerçek durumu bulamadı. Levent Bey'e gittiğimde diğer doktorlardan görmediğim bir ilgi gördüm ve farklı bir durumun olduğunu öğrendim. Yumurtalığım olması gerektiği yerde değilmiş ve sebebi de net olarak buymuş. Diğer doktorların bunu nasıl gözden kaçırdıklarını anlamadı. Operasyona alındım, anomali düzeltildi. İyileştikten kısa bir süre sonra da hamile kaldım. Ona içiniz rahat bir şekilde muayene olabilirsiniz. Asistanları da iyi diye duymuştum." Onun ne hissettiğini az çok anlayabiliyordum çünkü korkumla ortak bir durum yaşamıştı.

"Anladım, açıkçası biraz çekiniyorum. İki senedir ertelediğim bir sorun." Şu an bile gerildiğimi hissediyordum. Nezaket bana anlayış dolu bir bakış atarken Tuba söze girdi.

"On beş yaşındaki, doktorlardan acayip korkan yeğenim bile onu çok seviyor. Söylediğine göre çok yakışıklıymış," dedi ve güldü Tuba. Nezaket de ona eşlik etti.

"Peki, beni ikna ettiniz," dedim ellerimi kaldırarak.

"Seni neye ikna ettiler, Nüzhet?" Üçümüzün de kafası odanın kapısına dönerken Saruhan'ı neşeli bir şekilde bize bakarken gördüm. Kızlar hemen ayağa kalktı, ben de doğrulup onun yanına gittim. Birbirimize sarıldık ve yanaklarımızdan öptük. O an bunu hiç planlamadan yaptığımı anlayınca küçük bir şok geçirdim. İkimiz de alışıyoruz.

"Hoş geldin!" dedim gülümseyerek.

"Bir kere de ben sana geleyim istedim," dedi o da gülümseyerek. Sonra bakışlarını kızlara çevirdi.

"Nezaket fotoğrafımızı çeker misin?" Geçen gün fotoğraf meselesini konuşmuştuk ve şimdi bunu istemesi çok tatlı geldi.

"Tabii, Saruhan Bey," dedi Nezaket masanın üstüne koyduğu telefonunu eline alırken.

"İsterseniz şurada çekeyim," diyerek gülleri henüz üzerinden kaldırmaya kıyamadığını masayı işaret etti.

"Güzel fikir," dedim. Birlikte masanın arkasına geçtik. Elini belime atıp kendisine doğru çektiğinde ben de ona yaslandım.

"Çektim, size atarım." O an onu duymamış gibiydik, bakışlarımız birbirimizi buldu.

"Çok güzel bir sabahtı, biliyor musun?" dedim yavaşça. Eli yüzümü bulduğunda yanağımın üzerindeki saç alıp kulağımın arkasına sıkıstırdı.

"Söylediğimi unutmamışsın, izleyince çok hoşuma gitti. Hadlerini bildirmen, onlarla dalga geçmen öyle zevkliydi ki, Nüzhet Candar..." Birden ortam fazlasıyla ısındı. Yeni odamdaki bu farklı samimiyet etrafımızı sardı, biraz panikleyip gözlerimi odaya çevirdiğimde Tuba ve Nezaket'in odada olmadığını fark ettim.

"Gerçekten dediğini yaptın mı?"

"Elimde çok güzel bir video kaydı var." O anlarda gözüm hırsımdan başka bir şey görmediği için Nezaket'in ne yaptığını fark etmemem doğaldı.

"O kapının hali neydi öyle? Bir de basın bülteni... Sen çok düşünceli bir adamsın, biraz da tehlikelisin," dedim. Sesim niye böyle garip bir tona dönmüştü bilmiyordum. Şu ana kadar hiç cilveli bir kadın olmamışım ama şimdi sesim tam da öyle çıkıyordu ve bu beni şaşkınlığa sürükledi.

"Bir mafya liderine yakışmam gerek, öyle değil mi?" dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Düşünüyorum da sanırım bazı anlarda alfa erkek olman hoşuma gidiyor. Dozunda alfa erkeklik, kurmadan, düzgünce..." Elimi tutup yavaşça sıkı.

"Daha fazla seveceğin zamanlar da olacak. Birlikte keşfedeceğiz." Resmen flört ediyorduk ve beynimin içinde alarmlar çalıyordu. Bir tarafım hızla yetişemiyor, diğer tarafım da sonuna kadar git diyordu.

"Acaba dudaklarına kırmızı bir iz bıraksam mı?" Elleri ellerimi bırakıp, yukarıya çıkarak çenemi kavrayınca nefesim kesildi. Bakışları dudaklarıma kayarken konuşması oldukça sakindi.

"Vücudumun her yerinde kırmızı izler bırakmanı çok isterim." Neler oluyordu böyle? Baştan aşağı vücudumu yangın yerine çevirmişti. Bu gerilim fazlasıyla hislerimi zorluyordu ve daha önce içimde bilmediğim bir Nüzhet'i uyandırıyordu.

"Peki, o zaman bana birçok ruj alman gerekecek," diyerek sürdürdüm konuşmamızı. Gitgide daha güzel bir hale bürünüyordu. Etrafımızı saran o ağır hava çok hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Şu masanın üstünü rujla kaplayabilirim." Abartmıyordu, istese yapardı hem de vücudunun her yerine bir iz bırakacağını düşündüğünde kesinlikle yapardı.

"Burası doğru yer değil," değil diyerek kaçmak istedim.

“Akşamı bekle o halde.” Dudaklarımızın arasında birkaç santim kalmıştı. Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarpıyordu ve heyecanlarımızın yansıması gözle görülür bir haldeydi.

“Çok kötü bir zaman, baban geliyor.” Hangi ara görmüştü bilmiyordum ama yanımdan çekilince camlı bölmenin arkasındaki silueti gördüm.

“Demek konuşmak için ayağıma geliyor,” dedim sinir olarak. Bu durum canımı fazlasıyla sıkmış, az önceki anı silmişti.

“Nüzhet onun anladığı dilde konuşacağım, sakın bana eril ve körü dil diye daha sonradan alınganlık yapma. Şimdiden uyarıyorum.” Sesi bir anda ciddileşip sertleşti. Başımı sallamakla yetindim. Asıl şimdi tam bir yüzleşme olacaktı. Babam odaya girerken kapıyı çalma zahmetine bile girmedi. Hatta nezaket kurallarını da es geçti.

“Beni kızım ile yalnız bırak!” dedi Saruhan’a sert bir şekilde.

“Hayır bırakamam, buraya iş konuşmak için geldiysen ben de bu odada olmalıyım çünkü bu işi beraber başlattık.” Babam sesli bir nefes aldı, bu öfkelenmesine işaret etti. Bir an koltuğa baktıktan sonra oturmaktan vazgeçti.

“Ne kadar güzel değil mi? Bir kızın olduğu hisselerini aldığım zaman aklına geliyor,” dedim kendimi tutamayarak. Artık bu gerilimin son bulup kafamın rahatlamasını istiyordum.

“Nüzhet bunu da nereden çıkardın?” Acı acı gülmek istesem de kendimi tuttum. Başka nasıl bir cevap verebilecekti ki!

“O zaman niye şimdi geliyorsun?” Bakışlarını kaçırdı sanki utanmış gibi.

“Haklısın, yanlış yaptım. Bazen babalar da hata yapar.” İnanamıyordum, Saruhan haklıydı. Babamın bile gücün karşısında farklı davranacağını söylemişti ve şimdi dedikleri gerçek olmuştu.

“Evet, bunu da bankan elinden gidince ancak anlıyorsun. Ben... hiçbir şeyin farkında bile değilmişim. Burada bile çalışmıyordum, beni buraya layık bile görmedin!” Sesim biraz yükseldi. Daha fazla kendimi tutamadım. Babam ise hâlâ düşüncesini savunuyordu.

“Seni korumaya çalıştım kızım, en başta olmak çok tüketicidir. Beni zamanla anlayacaksın.” Dün Fahir babanın dediğini tasdiklemişti sadece. Bana başka bir neden sunamıyordu, onun penceresinden bakabileceğim farklı bir neden...

“Ya da bana yeteri kadar güvenmediğin için. Artık bunları konuşmamıza gerek yok, başına buyruk kızın yıllardır emek harcadığın bankanın patronu oldu. Daha fazla konuşmak istemiyorum.” Geriye doğru bir adım attığımda Saruhan’ın elini hemen belimde hissettim. Babam o dokunuşu fark edip bakışlarını Saruhan’a dikti.

“Sen onu nasıl bir kaosun içine attığının farkında değilsin,” dedi Saruhan’a öfkeyle bakarak.

“Ben kaosun kendisiyim efendim. Nüzhet’e güveniyorum ve eğer yardıma ihtiyacı olursa en başta ben yardım ederim, bir başkası değil. O benim karım ve ona istediğim tüm imkânı sunarım, siz de buraya gelip sorgulamazsınız.” Sözleri ok gibi babamı bulup saplandı. *Sizin yapamadığınızı ben yaptım* der gibi babama oldukça üstten bir bakış attı. Tam bir otoriter patron bakışıydı bu.

“Nüzhet, yeni bir aile kurdun ama kendi aileni de bir kenara atamazsın,” dedi babam sanki o sözleri duymamış gibi. Yüzü yumuşayarak daha anlayışlı ve biraz da kırılgan bir hale bürünmüştü. Eve gidişim aklıma geldi; onun acımasız tutumu, kocan sana iş verebilir deyişi...

“Sırf evlendim diye beni işten çıkaran ailemi mi? Daha doğrusu seni mi? Sen beni bir kenara atmıştın ama. Kocan sana iş verebilir demiştin, işte kocam bana bir iş verdi. Herkes hatalarının bedelini öder, ben hata yapmasam bile bedelini ödedim. Artık konuşmak istemiyorum baba. İkimizin de huzur etmesi için zamana ihtiyacı var.” Bir şey demedi ama yüzünün üzüntüyle kasılması benim de içimi burktı. Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. O da bunu anlamış olacak ki başka hiçbir şey demeden odadan çıktı. Ellerim çaresizce masaya dayandığında sıkın bir nefes verirken yüzüm acıyla kasıldı.

“Hayır, Nüzhet,” dedi Saruhan uyararak. Böyle ayaküstü bir karşılaşma olmasını beklemiyordum. İstemsizce ona sarıldım. Anında kollarını sırtıma doladı. O kadar güvenli bir limandı ki ona sığındım, kollarımı sıkılaştırdım.

“Her şey ne zaman düzelecek?” dedim ağlamaklı bir sesle. Neden bize acı veren insanları ikna edip kendi tarafımıza çekmek istiyorduk? Babama çok kızsam bile içimdeki çocuk bir noktada onu üzmemekten dolayı korkuyordu. Kararlıydım, ne yaptığımı da biliyordum oysaki.

“Biraz daha sabırlı olman gerekiyor. Babanın mutluluğunu baltalamasına izin verme. Asıl şimdi güçlü durman gerekiyor. Hadi toparlan.” Geri

çekildi ve yanağımı okşadı yavaşça. Gözlerinin içine baktığımda oradaki merhameti gördüm.

“Aç olmalısın, hadi gidelim,” dedim saatin öğle vaktine yaklaştığını gördüğümde.

“Evet işte böyle,” deyip bana tekrar sarıldı. Sürekli didiştığım adamın bir gün beni bu denli sakinleştireceğine asla inanmazdım.

Akşam yemeğini de benim sevdiğim bir restoranda yedik. Oldukça güzel bir akşam olmuştu ve kafam biraz rahatladığından kabullenme evresine geçmiştim. Ayrıca bugünü evlilik tarihimizdeki en güzel gün olarak addettim.

Üşüdüğüm için koşar adımlarla eve girerken o da arkamdan geldi. Artık eve de fazlasıyla alışıyordum ve sevmeye başlamıştım. Hızlı adımlarla yukarıya çıktık. Bugünkü spor rutinimizi birlikte yapmaya karar vermiştik.

Yatak odamıza girdiğimde kendimi fazlasıyla yorgun hissetsem bile o rutini yerine getirecektim. Mental olarak spor yapmaya da ihtiyacım vardı, kendimi daha iyi hissedecektim. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı rahatlatmak istedim. O an bir detay aklıma geldi.

“Bir de gitmişsin kapıların önüne marka ayakkabılardan koymuşsun.”

“Çünkü o ayakkabılar seni simgeliyor, tabii ki marka olacaklar.” Ceke-tini çıkarırken ona doğru döndüm. Üzerindeki gömlekle inanılmaz nefes kesici görünüyordu. Gömlek, bedenine tam oturup vücudunu sarıyordu. Onunla birlikte spor yapmak zor olacaktı.

“Gördüğümde aklına hayran kaldım.”

“Sadece bunun için mi? Bence ailenle yaptığını anlaşıma daha titizdi.” Bana doğru yaklaşıp, elini belime atarak beni kendine doğru çekti. Hiç itiraz etmedim, elinin belimdeki sıcaklık duruşunu seviyordum.

“Neden senelerdir *Forbes* listesine girdiğin ortada.” Bunu da geçen yaptığım araştırma sayesinde öğrenmiştim. O listeye dünyadaki milyarderler giriyordu.

“Sana söylemiştim Nüzhet, sen bir milyarderin karısısın. Aynı zamanda da taze yönetim kurulu başkanısın ve yapacaklarını merakla bekliyorum,” dedi gözlerime bakarak. “Sermayeni kullanabilirsin. Mithat ile yaptığımız iş gayet iyi gidiyor.”

"O senin sermayen ama evet yapmak istediğim radikal değişiklikler var." İşin en heyecanlandırıcı kısmı buydu; yepyeni bir imaj yaratmak...

"Yeni bir yüz herkese iyi gelecek." Başımı salladım ve ona doğru bir adım attım. Ellerim kısa kestirdiği saçlarını bulduğunda yavaşça okşadım.

"Bu kafanın içinde başka neler dönüyor?"

"Gizli bir şey yok artık. Normal işlerim. Bir de sen..." dedi gözleri parlarken. O ışıltıya kapılmak çok kolaydı, ben de kendimi serbest bıraktım.

"Flört ediyoruz, farkında mısın?" dedim gerçeği hatırlatarak.

"Farkında olmayı değil, anın içinde kaybolmayı isterim." Belimdeki ellerinin tutuşu sahiplenir gibi sertleşti.

"Bu kadar flört yeteneğine sahipken başarısız olman çok saçma."

"Seninki ise tam aksine tahmin edilebilir, Nüzhet. Anı berbat etmekte üstüne yok." Sesi biraz kızgın bir tonda çıkmıştı. Sitemini oldukça haklı buluyordum.

"Sana karşı çıkmayacağım. Öğlenki halimizi düşününce... Demek ki bana gelenler senin kadar iyi değilmiş ki beni etkileyememişler." İşte şimdi onu gülümsetmeyi başarmıştım.

"Nüzhet... ben bunu çok sevdim," dedi başıyla korsemi işaret ederek. Elleri biraz daha yukarıya çıkarken onunla eşzamanlı olarak nefesim de bir tık hızlanmaya başladı.

"O ambalaj Saruhan, güzel gösterebilir diye." Bakışlarımız birleştiğinde tekrar o çekim etrafımızı sarmaya başladı. Sanırım buna alışamayacaktım, fazla beklenmedik ve gafil avlıyordu.

"Peki ya içinde bir hazine saklıyorsa?"

"Erkekler kocaman göğüsleri hazine sayıyorlar." Elleri tam da göğüs hizamdaydı ve biraz daha öne doğru hareket etse ne dediğimi anlayacaktı. Bu bekleyiş nefes kesiciydi.

"Hepsi değil. Hem öylesi estetikten uzak, fazla yapay. En güzeli ne biliyor musun? Vücutla orantılı olan." Bu düşüncesi beni şaşırtsa da çok da hoşuma gitti çünkü tamamen haklıydı. Tüm vücudum elinin açısına ve duruşuna odaklanmıştı aynı zamanda.

"Bu düşünceyi sevdim."

"Şimdi dudaklarına kırmızı bir iz bırakabilirsin." Ses tonu ve söyleyiş biçimi beni anında ele geçirdi. Başını eğdiğinde ben de parmak uçlarımda

yükseldim. İlk başta tatlı bir temastı ama gitgide ateşli bir hal almaya başladı. Başımı döndürdü, tüm gücümle ona tutunmamı sağladı. Dudaklarına rujdan başka izler bırakmak ister gibiydim dişlerim tenine geçerken. İnleyişi ağzımda kayboldu ama bu sefer o beni ateşe attı. Ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Dudaklarını üzerimden çekmesin istiyordum. Ağzımız bir bütün olmuş gibiydi ve elleri... Elleri öne doğru kaydı ve korsenin üstünden göğüslerimi avuçladı. Bu dokunuşun böylesine heyecan vereceğini düşünmezdim ama daha fazlasını istedim. Kendimi ona bastırdım, çoktan beni vücuduna yapıştırmıştı bile. Daha fazlasını istiyordum, ona dokunmak istiyordum. Gömleğinin düğmelerini çözüp çıplak tenine ulaşmak istiyordum. Tam bunu yapacağım sırada çok farklı bir his bedenimi kapladı. Hızla ondan ayrılırken birkaç adım gerisinde durdum.

“Nüzhet?” dedi soru sorar gibi. Bakışlarım üzgündü. Yine ondan korktuğumu düşünmesini istemiyordum.

“Sanırım regl oldum.” Her ay stresle bekleyip olduğum gün rahatladığım bu doğal döngüyü bugün pek öyle karşılayamamıştım. Çünkü karşımdaki acayip ateşli adamla sevişmek istiyordum. Bunu ilk kez kendi kafamda oldukça sesli bir şekilde utanmadan dile getirmeyi sonunda başarmıştım.

“Ah, tamam,” dedi. Sanırım yine korktuğumu düşünmüştü. “Olacağını, bu yüzden duygusallaştığını söylemiştin,” dedi ona söylediğim ayrıntıyı hatırlayarak.

“Evet ve Saruhan... korkmadım, istedim. Gerçekten...” Bunu itiraf etmek yeterince zordu. Yüzüne bakmadan hemen odadan kaçtım. Giyinme odamda pantolonumu çıkartıp iç çamaşırlarıma baktım. Evet, kan vardı ama bolca başka bir sıvı daha vardı. Ağrım olmadığı takdirde sporu ihmal etmezdim ve bugün de etmeyecektim, yalnız ikimiz de bu durumdayken zor olacaktı. Üzerimi değiştirip onun yanına döndüm.

“Spor yapacak mısın gerçekten?” dedi üzerime baktığında.

“Ağrı olmadığı zamanlarda çoğu şey yapılabilir. Şu an pek ağrım yok, sadece kanamanın başladığını hissettiren hafif bir ağrı var ki bu da normal. Ayrıca bu ay da yumurtladığım anlamına geldiği için rahatım.” Yüzünde bir gülümseme belirdi. Evet yumurtladım demek komikti, belki de yumurtam oluştu desem daha doğru olurdu.

"Peki, bir dakika içinde hazır olurum." Bir anda eskiye dönmemiz iyiydi ama düşünmeye başlarsam kafamda o anlar hemen canlanabilirdi. Saruhan haklıydı, gerçekten hissediyordum o olayın yaklaşmakta olduğunu.

Dediği gibi hızlı bir şekilde hazırlandı. Birlikte yukarıya, spor odasına çıktık ama onunla bu şekilde durmak yeterince zordu. Az önce dokunmak istediğim tenini incecik bir spor adlet örtüyordu sadece. İncecik bir spor adlet!

Kardiyo olarak o koşmayı tercih etti, ben ise eliptik bisikleti. Birbirimize bakmamaya çalışıyorduk. O benden önce bitirdi ve anlık bir bakışla yine atletin önünü ıslattığını gördüm. Ağırlıklara geçerken arkamda olduğu için onu izleyemedim ve bu da beni birazcık rahatlattı. Yer hareketlerine geçtiğimde biraz zorlandığım için onu kafaya takmadım, kolum iyileşmeye başladığı için pek sorun çıkarmadı ama sonra beni dikkatle izlediğini fark ettim. Özellikle *plank* yaparken.

"Ne?" dedim hemen.

"Titriyorsun," dedi.

"Sen titremiyor musun? Bu hareketin olayı bu." Dakikam biter bitmez dizlerimin üstüne çöktüm ve esneme hareketiyle bitirdim.

"Titriyorum ama yedinci dakikanın sonlarına doğru."

"Yedinci dakika mı?" dedim şaşırarak. Adamın yağ oranı yüzde on dörtü ve karnı sımsıkıydı, tabii ki o kadar durabilirdi.

"Beni şaşırtmadığın bir an olacak mı?"

"Hoşuna gidiyorsa sorun yok," deyip güldü. Yerimi ona verirken bana meydan okuyarak baktı.

"Pozisyonu alınca dakikayı tut." Kendine fazla güveniyordu, onu titrerken görmek istedim. Az önce çalıştığı için omuz ve kol kasları fazlasıyla güzel görünüyordu fakat beklemediğim bir şey yaptı. Üzerindeki o incecik atleti çıkardı. Bunu yapması hiç adil değildi.

"Üşümüyor musun?"

"Tam tersi kanım kaynıyor," dedi ve pozisyonu alınca kronometreyi çalıştırdım. Manzaram o kadar iyiydi ki bakışlarımı çekmem çok zor oldu.

"En çok karnımda yağ vardı ve yüzde on dörde düşerken bu hareket çok yardımcı oldu."

“Biliyorum acıtıyor ama etkili.” Birkaç dakika geçti ama kesinlikle titremeye dair bir emare yoktu.

“Şu an ne düşünüyorsun?” dedim merak ederek çünkü ben zorlandığımda tek düşündüğüm bir an önce bitmesi oluyordu.

“Yarın bir toplantım var. Kritik bir iş, kafamdan konuşmamı yapıyorum.”

“Başka?” dedim ama ne söylemesini istediğimi de bilmiyordum. İlgi manyağı olmayı asla istemezdim.

“Bir de az önce olanları.” Neden bunu duyunca rahatladığımı anlamadım. İstekli olduğunu açık açık bana ifade etmişti zaten.

“Sen haklıydın Saruhan, gittikçe hissediyorum,” dedim bir itirafta bulunarak. Başını bir anlığına kaldırıp bana baktı.

“Nüzhet şu an hiç sırası değil. Fazlasıyla güç harcıyorum ve bu başka yerlere kaysın istemem.”

“Daha titremiyorsun bile!”

“Hoşuna gidiyor değil mi beni köşeye sıkıştırman?” Kıs kıs gülmek istedim ama kendimi tuttum çünkü haklıydı.

“Bilmem,” dedim cici kız sesimle. Kronometrenin sesini duyunca hemen kalktı ve hiç beklemediğim bir hareket yaptı.

“Ne kadar da yalancısın,” dedi ve beni kaldırdığı gibi omzuna attı. Hiç yorulmamış mıydı? Çok şaşkındım bunu yapmasına.

“Saruhan ne yapıyorsun!” Dünyaya baş aşağı bir şekilde bakarken saçlarım da aşağı doğru sarkmıştı. Gözlerim hayretle açılırken o gülüyordu.

“Yalan söylemenin cezası. Fazla debelenme.” Ceza mıydı, ödül müydü bilmiyordum. Sırtına yalandan vururken ben de gülmeye başladım.

“İçindeki alfa erkeğe bir dur de,” derken kapıyı açtı ve merdivenlerden inmeye başladık. Hiç enerji harcamadan odaya inmemi sağlamıştı. Beni odamızda yere bırakırken ona baktım.

“Banyoya gireceğim ve izlemek istersen hazırım, Nüzhet.”

“Bunu hiç unutmayacaksın, değil mi?” dedim bezgin bir şekilde.

“Asla.” Koluna vurdum ama o halinden gayet memnun bir şekilde yürümeye başladı. Beni odada yalnız bıraktıktan sonra kendimi yatağa bıraktım. Bugün o kadar dolu geçmişti ki hangi detayı düşüneceğimi şaşırmıştım. Sadece... onunla evli olduğum için gerçekten mutlu olduğumu hissediyordum.

Saruhan'ın düzenli nefesleri saçlarıma vururken gözlerim açıldı. Nihayet hafta sonu gelmişti ve ikimiz de evde olacaktık. Bugün erken kalkmak yoktu ve sonuna kadar tadını çıkaracaktım. Bir kolumu sırtına atıp ona daha da sokuldum. Sıcacık ve huzur doluydu. Saruhan'a kapılmak çok kolaydı. Bir haftayı atlatmıştık. Fazlaca olaylı bir hafta olmuştu ama bizi birbirimize bağlamıştı. Onun hiç sandığım gibi biri olmadığını öğrenmiş-tim. İçinde saklı olan ilgili ve düşünceli adamı keşfetmiştim. Bir hafta önce aklımda birçok soru işareti varken şimdi öyle değildi.

"Üşüyor musun?" dediğinde ne zaman uyandığını merak ettim.

"Hayır, sadece sarılmak istedim." Geri çekilip yüzüne baktığımda gözle-ri kapalıydı ve yüzünde tatlı bir gülümseme belirmişti.

"Peki, sarıl o halde," dedi ve beni kollarıyla çekip vücuduna yapıştırdı. Bu tavrına güldüm. Başımı sıcak göğsüne yaslamaktan kendimi alamadım. Bir müddet öylece yattık, yalnız hiç sandığım gibi olmadı. Sanırım vücu-dum artık erken kalkmaya alışmıştı ve şimdi de uyumak istemiyordu.

"Saru uyuyor musun?" İlk kez ismini kısaltarak söylüyordum ama Saru-han bu duruma takılmadı.

"Dinliyorum," deyince onun da benim gibi olduğunu fark ettim. Bu şekilde yatıp tembellik yapmak da güzel olabilirdi.

"Bugün ne yapacağız?"

"Seni evimle tanıştıracam," dedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözleri hâlâ kapalıydı.

“Tanışmadım mı daha?” dedim şaşırarak. Araziyi daha keşfetmemiştim ama evin içini az çok biliyordum artık.

“Yüzde onuyla falan tanıştın.” Kaşlarım çatılırken düşünceli bir şekilde ona baktım. “Peki tanışalım.”

“Sen farklı bir şey yapmak istersen planı değiştirebiliriz,” dedi sonunda gözlerini açarak. Yüzünde sevimli bir uyku mahmurluğu vardı.

“Hayır, ben de öve öve bitiremediğin evini merak ediyorum,” dediğim de güldü. Parmakları saçlarıma ulaştığında yavaşça okşamaya başladı.

“Nasılsın?” Bunu sormaktaki amacını biliyordum. Dün gece reglimin büyük bir olayın ortasında parlak vermesi kötü olmuştu. Olmasaydım bu sabaha nasıl uyanırdık merak ediyordum.

“İyiyim, sadece hafif ağrım var. Yani hâlâ başına bela olabilirim.” Tehditkâr sesimi hiç umursamadı, yüzünde çapkın bir gülümseme belirdi.

“Bela halin fazlasıyla ilgimi çekiyor, Nüzhet. Mafya liderinin karısına da bu yakışır, değil mi?” Kendimden emin bir şekilde gülerken başımı salladım.

“Bu şaka iyice bizi içine aldı. Bilinçaltımızı ele geçirmesin.” Her ne kadar ona takılsam da yüz ifadesi gerildi. “Ben değilim ama böyle olan rakiplerim var,” dedi bir anda ciddiyete bürünerek.

“En yakın arkadaşın savcı, neden onları tutuklatmıyorsun?” dedim alaycı bir şekilde. Ondan yardım istemesi gerekirdi normal şartlarda ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum.

“Çünkü işleri kılıfına uyduruyorlar.” Biraz yatakta kaydı ve kafamla aynı hizaya gelince birbirimize baktık. Konudan fazlasıyla rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden konuyu değiştirmek istedim. Sol eli saçlarımdan yüzüme doğru hareket edip yanağıma ulaştı. Başparmağı ile tenimi okşadı sonra parmağı daha aşağılara kaydı. Altdudağıma ulaştığında kalbim uyanışa başladı.

“Nüzhet...” dedi derinden bir sesle. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu ve bu hali onu oldukça çekici gösteriyordu.

“Dün gerçekten istedin mi?” Bakışlarımı kaçırdım, dün itiraf etmiştim oysaki ama onu tatmin etmiş görünmüyordu.

“Evet, seni öpüş şeklimden belli değil miydi?” Dudağımla yavaşça parmağıyla okşadı ve kalbimi biraz daha hızlandırdı.

“Birazcık öpsem olur mu?” Konuşmasına fırsat vermeden ben öptüm onu, oldukça yavaş ve tatlı bir şekilde... Bu hamlemi beklemediği için onu şaşırtmışım ama halinden memnun görünüyordu.

“Daha fazla istiyorum fakat yatağı da kana bulamak istemiyorum,” dediğinde öyle bir gülümsedi ki onu tekrar öpmemek için zor tuttum kendimi. Bana ne yapıyordu?

“Seni her zaman beklerim,” dedi gözlerimin içine bakarak. Elleri saçlarını tekrar okşamaya başladı.

“Bukalemun gibisin, biliyor musun? Duyguların ana göre hemen değişiyor. Ben de bazen ayak uyduramıyorum.”

“Ne tesadüf Nüzhet, aynı düşünceyi paylaşıyoruz. Temel nedeni belli değil mi? Biz yöneticiyiz.” Bu konuda haklıydı, o ana uygun davranmak kriz anlarında sakın kalmak kolay değildi.

“Olabilir. Bu bir hafta sanki bir yıl gibi oldu. Çok fazla gelişme yaşadık, olumlu anlamda ama. Beni hep şaşırttın.”

“Az önce öperek sen de beni şaşırttın. Dün devam edebilseydik bu sabaha farklı duygularla uyanabilirdik.” Bu konuda oldukça rahattı. Ben niye değildim bilmiyordum, onun gibi olmak isterdim.

“O duyguları bilmiyorum Saruhan ama merak ediyorum. Sadece düşününce tuhaf ama eyleme geçince çok doğal ve güzel geliyor.” İtirafım çok hoşuna gitmişti, gülümsemesi genişledi.

“Çünkü ben istediğin her şeye sahibim. Öyle demiştin, bir de gözlerimden korkmadığını.” Tuhaf bir gurur vardı ses tonunda, çok keyifli ve mutluydu.

“Hâlâ aynı düşüncedeyim. Yalnız kalkamazsam gerçekten yatağı kana bulayabilirim.” Anı mahvetmek istemiyordum ama aşağıdan gelen işaretler pek iyi değildi.

“Yatağımızı kana bulama, Nüzhet,” dedi alaycı bir sesle. Gülümsedim ve dudığına küçük bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktım.

“Kahvaltıdan önce yürüyüşe çıkmak ister misin?” dedi bana doğru dönüp.

“Olur, zaten yemek yememize var daha ve bugün biraz acıktım,” dedim itiraf ederek.

“Yemiyorsun ki.” Sesinde sitem eden bir ton vardı. Ona hak veriyordum, yemem için çabalıyordu ama iştahım yoktu işte. Yine de bugün biraz daha fazla yemeye çalışacaktım.

“Tamam, bugün kendimi zorlayacağım.” Daha fazla yorum duymak istemediğim için odadan kaçtım. İşlerimi bitirip banyoya girdiğimde Saruhan ile karşılaştık. Yüzünü yıkıyordu ve bugün fazlasıyla enerjik görünüyordu.

“Bir şey sormak istiyorum.” Havluyla yüzünü silerken başını salladı *sor* dercesine.

“Senin boyun kaç?” Yüzünde garip bir sırıtış belirdi.

“Ne?” dedim kendimi savunarak. “Yanımdayken kendimi çok kısa hissediyorum,” diye ekledim.

“Bir metre doksan üç santim. Sen kısa değilsin Nüzhet, ben uzunum.” Hoşuna gidiyordu onunla böyle ilgilenmem. Gerçi onun ilgisini ben de çok seviyordum, karşılıklıydı eylemlerimiz. Yine de ona takılmak istedim.

“Yuh! Gri gözlerin var, boyun çok uzun... Sen bir roman karakteri misin, Saruhan? Kitabın sonunda hiç bilmediğim bir adamla mı karşılaşacağım? Ters köşe, ağızları açık bırakacak bir son...” Karşımda durup yanağımı okşadı.

“Evet, bir roman karakteri kadar yakışıklı olabilirim ama o kitaplar genelde mutlu sonla bitiyor. Biz de öyle olacağız,” dedi gayet ciddi bir sesle. Öyle emin durdu ki bana da güven verdi bu hali.

“Bugün seni fazla neşeli ve mutlu gördüm.” Bir parmağı çenemi yavaşça okşadı. Karşısında erimemek için zor tutuyordum kendimi.

“İyi hissediyorum ve sana da çok sorgulamamayı tavsiye ediyorum, mutluluk o zaman geliyor.” Haklıydı, bunu bir an evvel bitirmem gerekiyordu. Ona bu konuda da uyum sağladığımda ilerlemeye devam edecektik.

“Şu an kanıyorum ve fazla tahammülsüzüm. Ayrıca öfke patlamalarına hazır ol, Saru,” deyip bir parmağımı sert göğsüne bastırdım.

“Bana sadece Behram, Saru der.” Aslında ona yatakta da Saru demiştim ancak şimdi fark ediyor oluşu şaşırtıcıydı.

“Eşin olarak duruma el koyuyorum. Ben de söyleyeceğim,” dedim meydan okuyan bir tavırla.

"Peki, öyle olsun. Aitlik hoşuma gider." Gözleri ışıldadı, göğsüne koyduğum parmağımı çekip elimi avucuna aldı.

"Behram'ın bu yüzden söylediğini düşünmüyorum."

"İsmim fazla uzun olduğu için öyle söylüyor ama senin söyleyiş tarzında bir aidiyetlik sezdim ve bu hoşuma gider, Nüzhet. Senin Saru'n olmayı isterim." Daha da yaklaştı ve gözlerimin içine bakarken diğer elimi de tuttu. *Sen de onun Nüzhet'i olmak istersin* diyen beynimin sesini duymam bir an paniklememe sebep oldu.

"Peki, öyle olsun," dedim onu taklit ederek. Kabul etmem hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Yanımdan geçerken eğilip yanağıma minik bir öpücük bıraktı. Bu öpücükleri fazlasıyla sevmeye başlamıştım. Bu sefer ben sırtım mutlu bir şekilde.

"Üzerini sıkı giyin, dışarı çok soğuk," dedi kapıya doğru yürürken.

"Sen varsın ya, ısıtmaz mısın beni?" Ses tonum yine bir an yabancı geldi bana, istemsizce oluyordu bu durum. Daha önce bürünmediğim bir kadın vardı içimde, cilveli bir kadın. Saruhan o kadını uyandırıyordu.

"Yani bedenime temas etmeden durmak istemiyorsun, öyle mi anlıyorum?" Durup kendinden oldukça emin bir bakış attı bana.

"Olabilir," dediğimde bakışlarımı kaçırdım. Birbirimizi bu şekilde tahrik etmememiz gerekiyordu ama sanki elimizde de değildi bu durum. Flörtleştiğim en ateşli adamın kocam olacağı hiç aklıma gelmezdi. Aynı zamanda Saruhan olacağı da...

"Aramız gitgide ısınıyor, sanırım fetih hareketinde iyi gidiyorum," dedi banyodan çıktığımızda.

"Evet, o bölgeye emin adımlarla yürüyorsun Saruhan ama daha kılıçlarını kuşanmadın." İçimden bir ses beni daha da şaşırtacağını söylüyordu. Bir haftada hayatımı kökünden değiştirmiş, ondan hoşlanmaya başlamamı sağlamıştı.

"Böylesi daha güzel, emin adımlar atmak..." Beni giyinme odamın önünde bıraktı. İçeriye girdiğimde kapıyı kapatıp arkasına yaslandım. Bu halime yabancıydım ve kendimi farklı bir yönden keşfetmek hoşuma gitmişti. Demek ki doğru adam ile birlikte olduğumda ben de dişil enerjimi ortaya çıkarabiliyordum.

Söylediği gibi üzerimi sıkı giyinmeye özen gösterdim. Böyle kat kat giyinmeyi hiç sevmezdim. Yavaş adımlarla odamdan çıkıp yatak odasına

döndüm ama onu orada bulamadım. Çoktan aşağıya inmiş olmalıydı. Hızlı bir şekilde odadan çıkıp ben de aşağıya indim. Mutfakta su içiyordu. Üzerine siyah, boğazlı bir kazak giymişti ve ona inanılmaz yakışmıştı. Onu memnun bir şekilde izlerken beni fark etti ve poz verir gibi durduğunda güldüm.

“Saruhan sana çuval giydirsek de yakışır. Kabul ediyorum beni etkiliyorsun.” Ellerimi teslim oluyorum der gibi kaldırdım.

“Sen de lahana gibi olmuşsun,” dedi çekingen bir sesle ama onu rahatlatmak şeklinde güldüm. Doğru söylüyordu. “Maalesef ancak ısınabiliyorum.”

“Dün aslında o üzerindeki dantellerle bayağı ısınıyor gibiydin.” Hemen aklıma dün geceki anlar uçtu. *Nüzhet, ben bunu çok sevdim* deyip beni kendine doğru çekişi... İstemsizce yutkundum.

“Öyle olması gerekiyordu. İntikam hırsı beni ısıtmıştı.” Elinden bardağı alıp kalan suyu içtim kaçarcasına.

“O benim suyumdu,” dedi yalandan alıngan bir şekilde.

“Belki dudaklarımız bardağın üstünde de birleşsin istedim...” Bu söylediğim onu fazlasıyla şaşırttı ama etkilendiğini de net bir şekilde görebiliyordum.

“Bugün zor olacak, hatta önümüzdeki günler de öyle olacak.” Sesi aynı dün geceki kadar etkileyiciydi.

“Aynı fikirdeyim. etraf daha fazla ısınmadan kendimizi soğutalım.” Beni başıyla onaylarken gözlerini üzerimden çekmedi. Çok tatlı ve biraz da tehlikeli pırıltıları görmemek mümkün değildi. Üzerine siyah montunu giydi ve elini uzattı. Sıcacık elini tutarken elim onunkine nazaran soğuktu.

“Geçen hafta elimi tutup tutmama konusunda tereddüt etmiştin,” dedim dış kapıdan çıkarken.

“İkimiz de öyle yapmıştık sadece ben değil. Ayrıca bir sonraki gün de bayağı beni yargılayıp hüküm giydirmiştin.”

“Sonra da köpeğin intikamını aldı,” deyip kulübeyi gösterdim. Dışarıya her çıktığımda onun beni kabul etmesi için ona yaklaşmaya çalışıyordum. İlk başta çok havlıyordu ve fazlaca saldırgandı ama gitgide o doz düşmeye başlamıştı.

“Keşke öyle olmasaydı, ikimizde de birbirimizin köpeklerinin izi kaldı. Seninki acaba neyin intikamını alıyordu?” dedi altta kalmamaya çalışarak.

"Seni kıskanmış olabilir, o zaman aramız çok iyiydi. Yalnız ben onu evinden etmek istememiştim. Rıza Bey söyledi, eve girmek istiyormuş," dedim üzgün bir sesle. "Sahibini ondan çaldım," diye de ekledim o konuşmadan önce.

"Herkesin yeri ayrı ve Thor zamanla bunu öğrenecek." Birlikte kulübe-ye doğru yürüdük. Thor burada fazlasıyla özgür günler geçirmişti, ben gelince ise bağlanmak zorunda kalmıştı. Saruhan'ın kokusunu alınca hemen kulübesinden çıktı ve zincirin şıkırtısı duyuldu. Onu tutsak etmiş olmak fazlasıyla beni kötü hissettiriyordu çünkü söylenene göre Thor buradaki kedilere bile zarar vermeyen, onlarla yaşamaya alışmış bir köpekti ama benim varlığımı kabullenmesi onu zorluyor gibiydi. Saruhan kulübenin dışındaki ağızlığı aldı ve yere eğilerek Thor'un ağzına taktı. Evet, bu beni ısırmasını önleyecekti ve biraz özgürce koşma imkânı sunacaktı. Saruhan onu zincirden kurtardığında, Thor hemen ileriye atlayıp fazlasıyla hızlı bir şekilde ucu bucağı gözükmeyen arazide koşmaya başladı.

O an benim varlığımı tehdit gibi görmemesi iyiye işaretti.

"Bana alışıyor mu dersin?" dedim ikimiz de ileriye bakıp onu izlerken.

"Alışıyor ama şimdilik önlem almamız gerekli. Thor buraya gel!" dedi gür bir sesle. Köpek onun sesini duyunca hızla bize doğru koşmaya başladı. Bu görüntü biraz korkutucuydu. Arkaya doğru birkaç adım atıp geriye kaçtım. Thor koşarak geldi ve Saruhan'ı yere yapıştıracak bir güçle üzerine atlarken Saruhan dengesini zor sağladı. Hızlı hızlı tüylerini okşadı, Thor yerinde duramıyordu.

"Oyun oynamak istiyor ama bu şekilde oynayamaz." Sesimi duyunca onun dikkatini çekmiş oldum. Kafası bana doğru döndü ve birkaç adım attı. Elimi yavaşça kaldırıp kafasını okşamayı başardım.

"Ben de senin dostun olmak istiyorum, Thor," dedim sakın bir sesle. Onu yatıştırmak ve tekrar onunla normal bir şekilde tanışmak istiyordum.

"Mayıştı, dokunuşlarını sevdi. Belki dönüşte bir deneme yapabiliriz." Thor'un tasmaından tuttu ve onu zorla yine zincirine bağlamak zorunda kaldı. Ağızlığı çıkardığında onu başından öptü sanki özür diler gibi. Yanıma geldiğinde bu sefer ben elimi uzattım.

"Hadi evin yüzde doksanını keşfedelim." Elimi tuttu ve ikimizin elini de montunun cebine soktu.

"Yüzde doksanını keşfetmeye kalkarsak yemeğe bu bacaklarla dönemeyiz."

“O kadar büyük mü arazi?” dedim hayretle ona bakarak. Başıyla beni onayladı.

“Bir tane İngiliz ortağım var, adam *sir*.^{*} Bizi kırsaldaki atalarından miras kalan ortaçağ yapımı evine davet etti. Eve âşık oldum, Türkiye’ye döner dönmez çok iyi bir mimar arayışına çıktım. Bu araziyi satın aldım ve mimarı bulduktan sonra ona isteklerimi anlattım. Garip bir konuşmaydı.” Son cümlesine inanmıyordum, hitabeti yüksek bir adamdı. Ağzı iyi laf yapıyordu.

“İsteklerini duyunca tabii ki Saruhan Bey demiştir. İnsanlarda öyle bir etki bırakıyorsun.”

“Hayır, o kadar da abartmayalım Saruhan Bey dedi,” dediğinde kahkaha attım. O da bana uyararak güldü. Gerçekçi insanları severdim.

“Ortaya da böyle bir ev çıktı. Biraz da çiftlik olma yolunda gidiyor. Biliyorsun, çocukken de toprakla uğraşmayı severdim. Tarım arazilerim var, ileride çocuklarımız olduğunda eminim ki dalından bir şeyler koparıp yemeyi çok sevecekler.” Bu kadar ince düşünmesi hoşuma gitmişti ve bir şeyler ekip yetiştirmesi de beni şaşırtmamıştı. Çocukken de babasıyla birlikte toprakla ilgilendiklerini hatırlıyordum.

“Çok tatlı bir düşünce.” Beş dakika boyunca durmadan yürüdük, o da bana evin yapılış hikâyesini anlatmaya devam etti. Sonunda hiç beklemediğim bir alana geldik. İçeriden gelen sesleri duyduğumda gözlerim kocaman açıldı.

“Atlar... Burada atlar mı var?” dedim heyecanlanarak. Ona doğru döndüğümde başını salladı. Küçükken onunla birlikte at çiftliğine giderdik ve oldukça eğlenceli zamanlar geçirmiştik.

“Şimdilik üç tane.” Elimi çekip, merak ederek içeriye doğru koşmaya başladığımda bu halime güldü.

“Bu kadar hoşuna gideceğini bilseydim önceden getirirdim seni.”

“Öyle yapmalıydın,” diye bağırdım ve içeriye girdim. Coşkuyla gözüm ahırlara kaydı. Saruhan hızlı adımlarla yanıma geldi. Atları bir an önce görmek istedim. İlki fazlasıyla kocaman, korkutucu duran, simsiyah bir attı

* İngilizcede erkek bireylere yönelik kullanılan resmi bir hitap şeklidir. Tarihsel olarak şövalyelik ve baronetlik gibi unvanlara sahip kişilere yönelik geliştirilmiş bu ifade, zamanla sosyal statü ve rütbeye dayalı genel bir saygı unvanı olarak da kullanılmaya başlanmıştır. Modern Britanya onur sisteminde, şövalyelik nişanına sahip kişilere verilen bir önaddedir.

ve rüyleri inci gibi parlıyordu. Diğer bölmeye geçtiğimde burada tam tersi bembeyaz bir at vardı ve güzelliğinden gözlerimi alamadım.

"Onun adı Amazon," dedi Saruhan elini omzuma koyarken. "Nurbanu'nun atı."

"Onu çok kuskandım," dediğimde Saruhan güldü. "Sana da alacağım ama senin seçmeni istiyorum," dedi sonra ciddi bir sesle.

"Bir an önce olsa çok iyi olur. Burası çok büyük ve eminim sen de at üstünde koşturuyorsun çünkü çocukken çok seviyordun." Çocukken birlikte yaptığımız aktiviteleri tekrarlayacak olmak beni çok heyecanlandırıyordu.

"Sen de seviyordun, Nüzhet." Başımla onu onayladım. "Onlara çok iyi bakmışsın," dedim ona doğru döndüğümde.

"Daha Sarı Fırtına ile tanışmadın," dedi ve elimden tutarak beni diğer bölmeye yönlendirdi. Onu görür görmez gözlerim kamaştı. Sarı ve kahverengi arasında, nadir rastlanan bir renkte rüylere sahipti. Fazlasıyla uysal duruyordu. Anında Saruhan'a döndüm.

"O benim olabilir mi?" dedim aşırı heyecanlı bir çocuk gibi.

"Onu çok beğeneceğini tahmin etmiştim, evet senin olabilir," dediğinde olduğum yerde zıpladım. Bu halimi eğlenerek izledi.

"Keşke söyleseydin ona göre giyinirdim."

"Sonraki sefere söz veriyorum birlikte bineceğiz." Başımı salladım ve bize doğru gelen Sarı Fırtına'yı parmak uçlarımda yükselterek sevmeye başladım. O kadar güzel ve asil duruyordu ki içim yumuş yumuş olmuştu. Bu kadarı bile evi çok sevmem için yeterliydi.

"Tüm vaktimizi burada geçirirsek diğer yerlere zaman kalmaz." İstemem de oradan ayrılmak zorunda kaldık. Beni evin arka kısmına götürüp geniş çiçek bahçelerini ve havuzu gösterdi. Yazın evin üç kat daha güzelleştirdiğinin altını çizirken ben de hayal etmeye çalıştım. Şu anlık gördüklerim bana kesinlikle yetmişti. Saruhan gerçek bir milyarderdi. Lükse alışkın bün-yeme bile fazla gelmişti gördüklerim.

Eve geri döndüğümüzde kendimi çok daha acıkmış hissettim. Biraz da mutfağı keşfetsem iyi olurdu. Saruhan tabakları çıkarırken onu izledim, biraz da neyin nereye konduğunu öğrenmeye çalıştım.

"Gidip sana kendi ellerimle özel yapım, tamamen diyet poğaça ve kurabiye aldım." Paketi gördüğümde gülümsedim çünkü daha önce buradan çok fazla yemek denemiştim ve kesinlikle lezzetliydi.

“Nohut unlu, keçi peynirli poğaça en sevdiğim,” dedim paketi açınca.

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedi tabakları bana uzatırken.

“Söyle,” dedim elinden alarak.

“Akşam yemeğinde yanında olamayacağım, bir iş yemeğine gitmem gerekiyor. Nüzhet uzun süredir yatırım yapmak için bekliyorum, biraz zor oldu o yüzden hayır diyemedim.” Fazlasıyla gergin ve sorumlu görünüyordu ama onu anlıyordum.

“Sorun değil Saru, bir geceden bir şey olmaz. Kendi kendime de vakit geçiriyordum evlenmeden önce hatırlatırım,” dedim onun içinin rahatlamasını umarak.

“Kütüphaneme âşık olduğunu söylemiştin orada vakit geçirebilirsin.”

“Olur,” deyip gülümsedim. Kollarını belime sararak bana arkamdan sarıldı ve yanağıma hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra ayrıldı.

“Çok acıkmıştın vakit kaybetmeyelim.” Başımla onayladım ve masayı hazırlamaya başladım.

Saruhan'ın evde olmadığı öyle belirgindi ki bir an kendimi eskisinden bile daha yalnız hissetmeye başladım. Aynı söylediği gibi kütüphanesine çıktım ve bir müddet deri koltukta oturup bankada yapacağım değişiklikleri düşündüm. Kendime özel bir ekip oluşturmalıyım. Ayrıca tüm müfettişleri genel merkeze çağırmıştım, kapsamlı bir araştırma yapılmasını istiyordum. Onun sonucuna uygun hareket etmek çok daha akıllıca olurdu. Elimdeki not defterime hızlı hızlı not aldım ve sonra etrafa bakmaya başladım. Saruhan, odasını karıştırabileceğimi söylemişti. Merak etmiyor da degildim ama onun da özel bir alanı vardı ve ona müdahale etmek istemiyordum. Bu yüzden ayağa kalkıp kitapları incelemeye başladım.

Tam bir raf dolusu Dokuzuncu Hariciye Koğuşu vardı. Ağzım bir karış açık kalmışken onun neden kitaba bu kadar takıntılı olduğunu anlayamıyordum. Kitapların hepsi sıfır değildi, gayet okunmuş görünüyorlardı. Bir tanesini çekip bakacakken vazgeçerek yerine koydum. Bu kadar takıntılıysa özel ve görmemem gereken bir şey olabilirdi. Onun kişisel sınırlarını ihlal etmek istemiyordum.

Odaya ilk kez geldiğimde yaptığım gibi çalışma masasına yürüdüm ve farklı bir fotoğraf çerçevesinin olduğunu görünce hemen elime aldım. Dün

çektirdiğimiz fotoğrafı görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Nezaket iyi bir poz yakalamıştı. Fotoğrafta birbirimize gülümseyerek bakıyorduk ve tam da âşık bir çift gibi görünüyorduk. Fotoğrafı dikkatli bir şekilde yerine koydum, geldiğinde ona bunu ne ara yaptırdığını soracaktım. Masanın arkasına doğru geçerken dosyaları fark ettim. Saruhan dosyalara bakabileceğimi söylese de yapmayacaktım. Masada kilidi üstünde duran ama tam tersi şekilde hafifçe açık çekmece dikkatimi çekti. Bir an ihlale çok yaklaştığımı kendime hatırlattım fakat merak her yerimi sarmıştı. Sadece bir çekmeceydi. Burada özel bir şey saklayamazdı, saklasa bile kilidini üstünde ve açık bırakmazdı. *Bu yaptığın yanlış* diyen beynimi dinlemedim ve çekmeceyi açtığımda oldukça tanıdık kartlar beni karşıladı. Büyük kartları elime aldım, bu kartları defalarca kez bizzat kendim tek tek imzalamıştım. İsmi görünce kalbim yerinden fırlayacakmışçasına atmaya başladı, gözlerim şok içinde kocaman açıldı. Olduğum yere çöktüm ve kendimi yere bıraktım.

Bayan X.

Bayan X, Saruhan'dı.

SORGULAYAN NÜZHET

Yaklaşık yarım saattir kütüphanedeki deri koltukta oturup mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordum. Saruhan ile yaptığım tüm dernek temalı konuşmalarımızı hatırlamak için hafızamı zorluyordum. Bir iki kere ilk başta göstermelik bir bağış yapmıştı çünkü başının etini yemiştim diğer zenginlerinkini yediğim gibi. Onların şaşıalı dünyasına fazla adapte olmadığımndan ister istemez bağış yapmaları için ikna etmek çok yorucu ve zor olmuştu. İlk bağışların en büyüğü de Bayan X'ten gelmişti. Adeta bir can suyu gibiydi. Aşırı istekle başladığım bir projenin daha yükselmeden çöküşe geçmeye başladığını görüp, iliklerime kadar acısını hissetmeye başlarken o muazzam bağış inancımı tazelemiş ve silkinip kendime gelmemi sağlamıştı. Şimdi ise o kişinin önceleri deli gibi atıştığım adam, şimdi ise bir haftalık kocam olduğunu öğreniyordum. Güvenimin zedelenmemesi için deli gibi beynimle kavgaya tutuşmuştum. *Evlendiğiniz zaman bunu açıklayabilirdi* diyordu. *Bu sakladığı ikinci büyük sır* diyordu. *Nüzhet düşün, bana hak vereceksin* diyordu sanki tüm bağlantılar onun elinde değilmiş gibi. Daha benden neler saklıyordu? Neden bir raf dolusu aynı kitaptan vardı? Neden kitaptaki özellikle Nüzhet ile olan kısımları ezbere biliyordu? Aklıma gelen o ilk neden çok saçmaydı. Aklını *belki de sana çok önceden ilgisi var* diyordu. *Anlaşmaya başladığınız an Roma'da direkt seni öptü* diyerek bir bilgi daha sundu bana. Öyleydi ama Saruhan tanıdığım en özgüvenli adamlardan biriydi. Gizli saklı kendi içinde bir şeyler yaşaması çok saçmay-

di. "Hayır," dedim sesli bir şekilde. "Başka bir şey olmalı."

Sakinleşmek için yavaş ama derin bir nefes aldım. Birincisi, tüm yardımları kesinlikle benim yararına olmuştu. Onun bağışıyla yaptığımız projeler ilgi çekmiş, diğer insanları da teşvik ederek bağışçı ağımızı büyütmüştü. Belki onun tahmin bile edemeyeceği kadar çok kadına yardım edilmiş ve destek olunmuştu. Birçok kız öğrenciye imkân sağlanmıştı ki o kızlardan biri bizzat çalışanının kızıydı.

Beni rahatsız eden onun Bayan X olması değildi, bunu evlendiğimiz halde saklamasıydı. Daha önceden farklı isimlerle iş yapmanın getirilerinden söz etmişti. En başta onun gerçek kişiliğini bilseydim belki her şey daha farklı ilerleyebilirdi. Neden atıştığımızı bile anlamıyordum, sadece bunun benim tarafımdan başlatılmadığını biliyordum. Bu savaşı o başlatmıştı; sanki bir oyun gibi, kendine eğlenceli bir uğraş bulmuş gibi...

Belki de konusu açılmadığı için aklına gelmemiştii ya da öğrenmemi istemiyordu imajı hakkındaki fikrimin bozulmaması için. Hayır işlerini gizli yapmak istemesi de bir seçenektii. Gerçeği ancak ondan öğrenebilirdim ama öte yandan onun çıkması içimde büyük bir sevinci de barındırmıştı. Çünkü onu tanımadan sempati beslemeye başlamıştım. Bu zor arenada başaracağımı hissettirmişti, yanımda olmuştu, desteklemişti, tıpkı şimdiki Saruhan gibiydi. Ona yine çok borçlanmış gibi hissettim. Beynim tüm bağlantıları kurunca *peki* dedi ama yine de huzursuz eden bir tarafı da yok değildi. Artık sırlar istemiyordum çünkü benim ondan sakladığım bir şey yoktu. Bu durum devam ederse yavaş yavaş ona olan güvenim azalmaya başlayacaktı ki şu an bile ufaktan sorguluyordum.

Daha fazla burada kalmak istemedim. Bedenimin ne kadar da gerilmiş olduğunu fark ettim. Güzel geçen bir günün ardından böyle bir durum yaşamamalıydı. Aşağıya indiğimde beni kendime getiren ılık bir duş aldım. Gece rutinimi uygulayıp yatağımızın içine girdim ama yokluğu o kadar çok hissediliyordu ki bir an başım onun yattığı tarafa kaydı. Garipti... Çok garipti. Şu an ona kızmak bile içimden gelmiyordu, ona kızamıyordum. Sadece yanımda olmasını, beni kollarının arasına alıp sakinleştirmesini ve mantıklı bir açıklama sunmasını istiyordum. Bir haftada ona bu kadar bağlanmak korkunçtu. Onun tatlı ve destekleyici tarafı bağımlılık yapıcıydı.

Telefonun ahşap zeminde titremesiyle irkildim. Komodine uzanıp telefonumu aldım. Saruhan'dan bir mesaj vardı.

Saruhan: Yemek bitti, geliyorum.

Haber vermesi hoşuma gitmişti. İstemsizce gülümsedim ve ona hiç ummayacağı bir mesaj yazdım.

Nüzhet: Seni özledim.

Ona karşı on kat daha yakın hissetmem, onun Bayan X çıkması yüzünden miydi bilmiyordum ama şu an sanki bana dünyaları vermiş gibi de hissediyordum. Çünkü benim dünyam, kariyerim ve derneğimdi evlenmeden önce. Yere düşen kariyerimi ayağa kaldırmış, derneğimi canlandırmıştı. Ayrıca kendi dünyasını bana açarak farklı bir evrene adım atmamı sağlamıştı. Telefonumu yerine koyup yatağa kaydım. Vücudum bir miktar ağrıyordu. Onu beklemek istiyordum ama gözlerimin ağırlaştığını da hissedebiliyordum. İki saat bekleyebilecek gibi değildim.

Yüzümde parmakların gezindiğini hissediyordum. Dokunmaya kıyamıyormuş gibi incelikte olan eller... Alnımdan başlayıp çeneme kadar iniyordu ve karşımda biri varmış gibiydi. Gözlerimi yavaşça açtığımda beni tatlı bir ifadeyle izleyen gümüş gözler ile karşılaştım. Gülümsemesi derinleşti, bakışları ağırlaştı.

“Demek beni özledin, Nüzhet,” dedi keyifli bir şekilde. Başımı salladım onu onaylayarak. “Özleyemez miyim?” dedim şımarık bir tonda.

“Özleyebilirsin elbette, ben de seni özledim sanki yıllardır ayrı kalmışız gibi,” dediğinde güldüm.

“Abartma sanatı.” Yüzü bir anda buruştu.

“Böyle bir anda sadece sen bu cümleyi kurabilirsin. Romantizmime engel oluyorsun, hevesimi kırma,” dedi yalandan alıngan bir sesle.

“O aşamaya geçtik mi?” dedim onu denemek için. “Geçmedik mi?” dedi karşı koyarak.

“Belki ben at üstünde giderken sana arkandan sarıldığımı hayal etmiş olabilirim.” Bakışlarımı kaçırdım utanmış gibi. Bu tavrıma kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bundan ben de keyif alırım. Büyük bir alfa erkek hareketi olur. Sana söylemiştim Nüzhet, arada alfa erkek olmamı isteyeceksin," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Değil mi, kadınlar beta erkeklerle ancak iyi arkadaş olur bu yüzden de betalar genellikle romantik ilişkilerde tercih edilmezler. Kadınlar neden efendi erkekler yerine serseri erkekleri sever konulu düşüncenin ürünü," dedim sitem eder bir şekilde.

"Haklı değiller mi?" dedi eğlenerek.

"Biraz serseri olduğunu kabul mü ediyorsun?" Gözlerimi kısıp bakmam onu daha da eğlendirdi.

"Her insan salt bir şey değildir, Nüzhet. İçinde doğruyu da yanlışı da barındırır." Bir an durumu öyle iyi bir yere çevirdi ki ben de sormaktan kendimi alamadım. Yüzümün ciddileşmesine, birden durulmama kaşlarını çatarak ve biraz da endişeyle baktı.

"Saruhan neden benden derneğimi ayakta tutan bağışçım olduğunu sakladın?" Yüzü bir anda gerildi. Benden böyle bir cümle duymayı asla beklemiyordu ve haklıydı, romantik anların katiliydim. Bakışlarını üzerimden çekerek oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Bir an konuşacak gibi oldu ama sustu biraz daha düşünmek ister gibi. Ben de ona zaman tanıdım, mantıklı bir açıklama duymak istiyordum.

"Çünkü seninle deli gibi kavga ederken sana büyük bir iyilik yapmam mantıklı görünmezdi." Sıkıntılı bir nefes verdi. Söylediği doğru olsa da ikna edici değildi.

"Hayır, tam aksine aramızda senin tarafından örülen buzları eritirdi. Hep Bayan X kim merak ettim. Ona şükran duydum ve gizliden gizliye içimde sevgi biriktirdim. Sanki insanlar bana inanmazken bir tek o bana inanıyormuş gibi hissettirmişti. Daha doğrusu hissettirdin." Elini kaldırdı ve çenemi kavrayıp ciddi bir şekilde bakan gözlerine bakmamı sağladı.

"İsmim gizli kalsın istedim, böylesi daha doğru gibi geldi." Bu düşüncüyü biraz daha açması gerekiyordu. Neden doğru olan buydu onun için?

"Benden başka neler saklıyorsun? Bana dürüstçe söyle," dedim sesim sert olmaktan ziyade rica eder bir tondaydı. Gözlerime ciddi ve samimi bir şekilde baktı.

"Nüzhet yalan söylemek istemiyorum. Şimdi doğru zaman değil. Bu benimle ilgili. Ayrıca bir anda tüm sırlarımızı ortaya dökemeyiz, insanın

kendine sakladığı sırları da vardır. Eminim senin de vardır ve onları güvenli bir alanda saklıyorsundur. Ben onları öğrenmek istemiyorum, senin de şu an o alanıma saygı duymanı istiyorum.” Başka sırlar da vardı ve bana söylemek istemiyordu. Şu noktada ona ne kadar saygı duyabilirdim bilmiyordum.

“Benden sakladığın her sır güvenimi sarsacak. Gördüğüm ilk anda bile kendimi kötü hissettim.” Beni anlamasını istedim, gözlerinde anlayış vardı ama bana istediğimi vermeyecekti.

“Sana zararı dokunacak hiçbir sır yok. Aynı benim Bayan X olup sana zarar vermediğim gibi. Bu konuda bana güvenmeni istiyorum.” Ellerimi kavrarken ciddi bakışını sürdürdü.

“Peki,” dedim çünkü kabul etmekten başka şansım yoktu. Onu ikna edemeyeceğimin farkındaydım. Fazlasıyla katıydı bu konuda ama anlatmadığı için üzgün gibi de görünüyordu.

“Kendinle gurur duymalısın, çok fazla kadının hayatına dokundun.” Dalgın tavrımı onun sesi böldü. “Nüzhet açıkçası yaptığım tek hayır işi o değil, ben o bağışları senin azmine, duruşuna ve kararlılığına yaptım.” Yanımdan yavaşça kalktıktan sonra ellerimi serbest bıraktı. Bağışları benim için yaptıysa bu biraz hayır işinden uzaklaşıyordu.

“Yatakta üşümüş olmalısın. Üzerimi değiştirip geliyorum, sonra seni ısıtırim.” Yavaşça biraz da zoraki bir şekilde gülümsedim. Kafam karışmıştı fakat yapabilecek bir şeyim de yoktu. O anlatmak istediği zaman öğrenebilecektim ancak. Belki de sakladıkları benim yararına olduğu için bu kadar sakın kalabilmiştim. Yürürken onun hâlâ gergin olduğunu görebiliyordum. İlk önce banyoya gitti, büyük ihtimalle dişlerini fırçalayacaktı. Sonra zaman kazanmak ister gibi yavaş yavaş kıyafetlerini çıkardı. Yanıma geldiğinde tedirginliği biraz daha dinmiş gibiydi. Örtüyü açıp içine girdi. Ona doğru yan döndüm ve düşünceli yüzünü izledim.

“Azmimi, duruşumu ve kararlılığımı takdir ediyorsan neden o zaman bunu yüzüme söylemek yerine bizi kedi köpeğe çevirdin?” Bezginlikle iç geçirdi.

“Bugün sorular bitmeyecek mi?” dedi hafif kızarak. Kaçması tuhafıma gidiyordu.

“Neden bir raf dolusu aynı kitaptan var evinde?” dedim söylediklerini duymamış gibi.

"Birincisi; seninle atışmak çok keyifliydi, monoton hayatımdaki tek eğlenceydi ve bunu bozmak istemedim. İkincisiyse, bir kitabı ikinci kez tekrar aynı kitaptan okumak bana keyif vermiyor. O yüzden yenisini alıyorum ve ilk kez okuyormuşum gibi oluyor. Başka soru?" Onu çileden çıkartmışım, beklemediği bir yerinden vurmuşum. Tahammülsüzleşmişti sıkıştırmalarıma karşısında.

"Şu an sana kızmam gerekirdi ama kızanıyorum." Sonunda gergin yüzünü biraz yumuşatabilmiştim.

"Koskocaman evimde ilk kez bir hafta sonu gerçekten yalnız hissedip depresyona girmedim. Aylardır kovaladığım işte sona gelip olumlu bir sonuç aldım. Kısacası o soruna kadar gayet mutluydum, Nüzhet. Benden şüphe etmen çok kırıncı. Mafya lideri değilim, sapık değilim, katil değilim, kimseyi manipüle falan da etmiyorum. Sana gerekçemi de söyledim. Ayrıca daha bir haftadır evliyiz, sanki yıllarca sevgili olmuşuz da senden bir şeyler saklamışım gibi davranamazsın. Bu adil olmaz. Gerçeği öğrendin işte, sana aynı isimle yine bağış yapmaya devam edeceğim." Hızlı hızlı nefes dahi almadan cümlelerini sıraladı. Beni bu şekilde ikna etmesi oldukça tanıdık.

"Hayır, senden o şekilde şüphe etmemem gerektiğini öğrendim, Saruhan. Tam olarak öyle değil olay. Sadece... tüm bunları neden yapıyorsun? Ruhum bile duymazken hisselerimi alıyorsun, derneğime büyük miktarlarda bağış yapıyorsun." Bu sorunun tek bir cevabı vardı ve ben o cevabı duymak istiyordum. Beynim ise hâlâ *sana ilgisi vardı* diye kafamın içinde bağınıyordu.

"Çünkü sana arkadaş olarak değer veriyordum. İnsanlar çocukluklarında yanında olan, onu mutlu eden kişilere değer verir. Hepsi bu. Aynı pozisyonda olsam sen bana bağış yapar mıydın, yapmaz mıydın?" Ona kesinlikle bağış yapardım, yardımcı da olurdu. Sessiz kalmamı evet olarak değerlendirip *haklıyım* dercesine kafasını oynattı. Ben de daha fazla dayanamadım ve göğsüne sokuldum. Başımı yaslayıp bir kolumu sırtına sardım. Ufacık dokunuşumdan bile çok gergin olduğunu anladım.

"O zamanlar sana cadaloz gibi davranmama izin verdin," dedim suçlayıcı bir şekilde.

"Seni kıskırttım, öyle davranmak zorundaydın. O halin daha eğlenceliydi. Sakin Nüzhet yerine o halini tercih ederim." Başını benimkine yasladı ve elini sırtıma koydu.

“Senin de o halin eğlenceli. Alaycı ve memnuniyetsiz Saruhan.” Yavaşça güldü. Biraz daha rahatlamış gibiydi. Gözlerinin içine bakarken ona söylemem gereken bir şey olduğunu fark ettim.

“Bu hafta içi bir konuşmam olacak, sana net tarihi söylerim ama şimdiden ayarlamalarını yap,” dedim ciddi bir şekilde.

“Altın altın tehdit ediyorsun sanki. İlla ki gelmek zorundayım yani,” dedi ona yakışan bir alaycılıkla.

“Gelmek zorundasın tabii ki!” dedim hafif sesimi yükselterek. Kızmana güldü.

“Nüzhet, her şeye sahipken aslında hiçbir şeye sahip olmamanın acısını iyi biliyorum. Aynı şey kalabalıklar arasında yalnız hissetmek için de geçerli. Yani geleceğim, seni asla yalnız bırakmam.” Ciddi ses tonu o kadar iyi gelmişti ki kollarımı daha da sıkılaştırdım.

“Ben de seni yalnız bırakmayacağım. Biraz seni sorguladım ama bana da hak vermelisin.”

“Bu beni şaşırtmıyor, sen böyle birisin. Hem öyle olmasan Nüzhet olmazsın.” Her insanın kendine has özellikleri olurdu. Benim de payıma düşen özelliğim sorgulayıcı oluşumdu. Yine de iyi gidiyorduk, birbirimize anlayış göstermeye çalışıyorduk.

“Ben bugünü sevdim aslında yarın da tekrarlayalım mı?” dedim umut dolu bir sesle. Neyi kastettiğimi anlamıştı.

“Olur, seni de biraz uyandırdım gibi oldu ama mesajın beni gerçekten mutlu etti. Birbirimize karşı daha da yakınlaştığımızı hissettirdi. Artık eski halimizden çok uzağız.” Haklıydı, şu pozisyonumuz bile çok samimiydi. Ona koala gibi sarılacağım asla aklımın ucundan geçmezdi.

“Ben halimden memnunum, yalnız sensiz uyumanın ne kadar da kötü olduğunu fark ettim. Vücudun taş gibi ama sıcaksın. Temiz ve ferah kuyorsun, ayrıca kollarının bir büyüğü var gibi aralarında olmak çok iyi hissettiriyor.” İtirafımın onu memnun ettiğini göremesem bile hissettim.

“Hadi söyle de rahatla,” dedi teşvik edici bir sesle.

“Ne söyleyeyim?” dedim kaşlarımı çatarak. Neyi kastettiğini anlamamıştım.

“Senden hoşlanıyorum, Saruhan. Bunu bir haftada başardın,” dedi sesimin kötü bir taklidini yaparak. Bir an sesinin komikliğine gülmek istesem de sustum. Altında çok ciddi bir ima vardı.

“Çok iddialı bir cümle.”

“Gerçek değilse beni yalanla.” Biraz geri çekildi ve yüzüme baktı gerçeği görmek ister gibi. Şu an bilmiyordum ani bir baskın yapmıştı.

“Bilmiyorum,” dedim gerçeği söyleyerek.

“Bunu itiraf edeceksin, şimdi değilse de seviştığımız gece bunu söyleyeceksin.” Kendinden o kadar emindi ki bir an şaşırdım.

“Neden o gece söyleyeceğimi düşünüyorsun?”

“Çünkü vücudumuzun çıplak olması gibi duygularımız da çıplak olacak. O zaman üzerindeki o seni koruyan kalkanı çıkaracaksın, ciddiyet zırhını... Bazen ciddiyet buna yol açar. Çok sorgulatur, gerçeği inkâr ettirir. Duygusuz gibi görünmeni ister. Zırh gibi arkasına saklanırsın. Ben bunu yaptım Nüzhet ve bana hiç iyi gelmedi.” Duraksadı, sanki hiç duymadığım bir şey söyleyecekmiş gibiydi.

“O kadar bunaldım ki zor bir karar verdim. Evlenmeden önce taşınmak için bazı hazırlıklar yapıyordum. Yapmadığım tek bir şey kalmıştı. Behram beni ikna etti. Bunu yapacaktım ve beklediğim gibi olursa Türkiye’den taşınacaktım. Amerika’ya Nurbanu’nun yanına gidecektim.” Gözlerim kısıldı söylediklerini dinlerken. Böyle bir durumun varlığından haberim yoktu.

“Burayı bırakıp mı? Bana evimden vazgeçmem demiştin, çok şaşırdım şu an,” dedim hayretle. Bana kendini açıyordu, bilmediğim durumların varlığından haberdar ediyordu. O çözüm yolunu başka bir ülkeye taşınarak bulmuştu belli ki.

“Her şeye sahibim ama içimde beni ezen, hiçbir şeye sahip olmadığımı hissettiren bir duygu vardı. O his bana iyi gelmiyordu. Kaçmak çözüm değildi belki ama iyi gelecekti,” dedi dalgın bir şekilde.

“Umarım bunun altından bir aşk hikâyesi çıkmaz. Onu unutmak için benimle evlendiğini kaldıramam.” Sesim biraz suçlayıcı gibi çıkmıştı ama bu durumun ihtimali bile acayip canımı sıkmıştı bir anda.

“Ne?” deyip gülmeye başladı. Sinirli sinirli ona baktım.

“Hayır Nüzhet, düşündüğün gibi değil. Hem senin bu kadar kışkırtıldığını unutmuştum, pardon.”

“Ciddiyim, Saruhan.” Çatık kaşlarını eliyle düzeltmeye çalıştı.

“Bu çok adice olur, ben adi biri değilim. Sandığın gibi bir şey değil. Sürekli başarılı olmak da bir yere kadar iyi geliyor. Tükenmişlik hissi gibi

düşünebilirsin.” Ses tonu ve yüzü bir bütündü. Doğruyu söylüyordu ve beni ikna etti.

“Demek fikrini değiştirdim,” dedim başka açıdan yaklaşarak.

“Evet, şu an ikimiz de farklı bir hayatın içine girdik. İtiraf etmem gerekirse kendimi mutlu hissediyorum. İçin rahatlayacaksa ufaktan söyleyeyim, senin gibi çekimser kalmayacağım.” Yüzü daha da ciddileşti ve kaçmak yerine gözlerimin içine baktı.

“Beni fazlasıyla etkiliyorsun, senden hoşlanıyorum. Mithat bariyeri kalkınca gözüm açıldı ve gördüklerim de hoşuma gitti.” Bir an panikleyip ne diyeceğimi bilemedim. Bu itiraf biraz içimi rahatlatmıştı. İkinci kadın olmayı asla kaldıramazdım.

“Gördüklerim benim de hoşuma gidiyor yalan yok. Mesela... öpüşmenin bu kadar keyif verici bir yanı olduğunu bilmiyordum. Roma’daki o öpücüğü asla unutamayacağım,” dedim ben de samimi bir şekilde. Bu konuda o kadar kötüydüm ki... Sanırım karşılık olarak *ben de senden hoşlanıyorum* demeliydim ama diyemedim. Bir yönden yalan da değildi, beni çok etkiliyordu. İçimdeki farklı bir Nüzhet’i uyandırıyordu.

“Keşke kanaman birkaç gün sonra olsaydı.” Ses tonu bir anda değişti. İlgi çekici bir hal aldı, söylediği cümle iç gıcıklatan cinstendi.

“Öyle olsaydı ne yapardın?” dedim onu körükleyerek. Bunu söylemem gerekiyordu, anında pişman oldum.

“Gerçeği duymak istiyor musun?” dedi meydan okuyan bir tavırla. Altta kalmak istemedim.

“Kendinden neden bu kadar eminsin?” Eğildi ve kulağıma doğru fısıldamaya başladı.

“O tatlı dudaklarını yiyip bitirdikten sonra ellerimle az da olsa keşfettiğim memelerini gözlerimle de keşfeder, avuçlarımın arasına alıp ilk önce şefkatle okşardım. Sonra da sen çığlık atana kadar uçlarını emerdim.” Gözlerim ve ağzım şaşkınlıktan kocaman açılırken o fazlasıyla erotik olan konuşmasına devam etti.

“Daha sonra ellerimi aşağıya indirip ismim dudaklarından mırıltıyla dökülene kadar seni okşardım. Bacaklarını ayırır, benim için oldukça hazır olan kısmına önce şefkatle ama sonra ikimiz de kendimizi kaybedip arzulu seslerimiz bu duvarlara çarpana kadar hiç durmadan girip çıkar-dım.” Yutkunup hafiften titremeye başladım. Kalbimin atışları ve nefesim

hızlanmıştı. Bacaklarımın arası ağrıyordu ve beynimde sadece tek bir cümle dolaşıyordu. *Lütfen bunları hemen yap, Saruhan!*

Kendimi toplamam gerekiyordu özellikle de o geri çekilip alaycı bir şekilde bana bakarken. Çok kötü avlamıştı beni şu an. Kendim kaşınmışım kesinlikle.

"Yetişkinlerin dünyasına hoş geldin, Nüzhet," dedi alaycı ve eğlenen bir sesle.

"Sadece sevişince mi yetişkin oluyoruz?" Bunu kastetmediğini biliyordum ama konudan uzaklaşmak da istiyordum. Neden bu konudan kaçırıyordum bu kadar? Onun gibi cesur olmam gerekiyordu.

"Cümlemi saptırma, neyi kastettiğini biliyorsun. Sadece bir şeyi merak ediyorum." Yine eğildi ve rüylerimi diken diken eden bir sesle konuştu. "İslandın mı?"

"Zaten ıslagım onu hissedemem," diyerek yalan söyledim. Anında anladığı yalan söylediğimi.

"Yalan söylüyorsun, yüzün bile kızardı. Benden kaçamazsın." Beni çok güzel köşeye sıkıştırmıştı. "Hem sen kendine bak," dedim sanki küçük bir çocuğun serzenişi gibi.

"Sertleştim," dedi bende bulunmayan dürüstlikle. Bunu duymak bile beni heyecanlandırdı. Çok cüretkardı, rahattı fakat ben öyle değildim. Keşke onun kadar rahat olabilseydim, bu duruma sinir oluyordum. Kendi kendime serzenişte bulunuyormuş gibi söylenmeye başladım.

"Seni de hep ortada bırakıyorum, değil mi? Çocuk gibi davranıyorum, hislerimi kabul etmiyorum, utanıyorum." Gerçekler ortadaydı ve ondan saklamanın bir faydası yoktu. O benim gibi yaklaşmadı olaya, beni rahatlatmak istedi.

"Buna hiçbir erkeği layık görmemişsin böyle davranman normal değil mi?" dedi anlayışlı bir tavırla.

"Belki de haklısın," dedim kabul ederek. Bakışlarımı kaçırdım, o ise içimi rahatlatmaya devam etti.

"Seni farklı kılan da bu Nüzhet, yanlış yapsan bile yaptığını itiraf edip bir de durumu sorguluyorsun. Bunu herkes yapamaz." Başımı salladım onu onaylayarak.

"Bu konuda çalışmam lazım sanırım."

“Zinciri kırmama az kaldı hissediyorum.” Bunu kendi marifetiymiş gibi söylemesi beni güldürdü ve düşen modumu yükseltti.

“Bunu sen istedin, zamanı gelince benim de istememi sağla dedin. Benim yetenekler ortada, bu kadar.” Gülmeye devam ettim. O da kendini hafife alıyordu kesinlikle, inanılmaz bir altyapı vardı onda.

“Yeteneklisin Saru, kabul ediyorum.” Saru demem hoşuna gidiyordu sanki, yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Sana bir uyku borcum var,” dedi konuyu değiştirerek. Az önceki cümlesi aklıma gelince kendimi huzursuz hissettim. Nasıl bir histi bilmiyordum ama pek hoş bir şey gibi de durmuyordu.

“O şekilde uyumak çok rahatsız edici olmalı,” dedim çekinerek.

“Geçiyor merak etme, sandığın kadar kötü değil.” Benimki de geçiyordu ve bir an çok komik buldum bu düşünceyi.

“Bir gün bile olsa erkek olmak nasıl bir şey deneyimlemek isterdim.”

“Hiç tavsiye etmem. İki beyinli gibisin ve aşağıdaki beynin seni ele geçirip yönlendirmesini hiç istemezsin.” Oldukça ciddiydi ve bu beni gülümsetti. Hiç öyle yönlendiriliyor gibi durmuyordu, oldukça kontrollüydü aslında. Yine de ona uymak istedim.

“O kadar kötü diyorsun ha!”

“İtiraf etmem gerekirse onu eğitmek çok zor.” Kendimi tutamayarak güldüm. “Seninle şu konuşmaları yaptığıma inanamıyorum.”

“Daha kirli konuşmalar da yapacağız ve çok hoşuna gidecek.” Etrafımızda ağır bir hava vardı, o sis dağılmak yerine sürekli artıyordu. Cinsel gerilime dayanmak çok zordu ve ben hayatımda bu duyguyu daha yeni deneyimliyordum.

Sabah kalktığımda Saruhan yanımda yoktu ve ben haddinden fazla uyumuştum. Üzerimi değiştirip aşağı indiğimde beni mutfakta bambaşka bir Saruhan karşıladı. Kafasında, saçlarının alnına düşmesini engelleyen siyah bir bant ile siyah bir önlük vardı. Arka planda hafiften rahatlatıcı bir müzik çalıyordu ve Saruhan da son derece konsantre bir şekilde bir şeyler doğruyordu. Şef Saruhan oldukça ilginç ve bir o kadar da çekici duruyordu. Yürüyüp ada tezgâhın tam önünde durarak ne yaptığına baktım. Önünde

birkaç sebzenin doğranmış olduğunu gördüm. Elindeki şef bıçağıydı ve son derece profesyonel bir şekilde doğruyordu.

“Demek başka yeteneklerin de var? Makbule Hanım, Saruhan Bey ben-den bile daha iyi et pişirir dediğinde şaka yapmıyordu demek,” dedim doğrayışını izlerken.

“Bilirsin babam da mutfağa girmeyi sever. Bu arada günaydın, Nüzhet.” Uygun bir giriş yapamamıştım ve bu eksikliği yine o kapatmıştı.

“Evde canım çok sıkılıyordu, ben de mutfağa sardım. Ünlü bir şeften özel dersler aldım ve beni bu hale getirdi. Seni şaşırtmayı umuyorum el lezzetikle,” dedikten sonra bir an bana gülümseyerek bakıp işini yapmaya geri döndü.

“Bence şimdiden şaşırttın. Kaç kişi canı sıkılıyor diye aşçı olmak ister ki?”

“Benim gibi cins olanlar,” dedi ve güldü. Yalnız güzel bir cinsti, etkileyici bir cins, seksi bir cins...

“Ben de bir işe yaramak istiyorum.”

“Şu tabakları alıp masayı hazırlayabilirsin.” Dediklerini yaparken o da doğramaya devam etti. On dakika sonra tabağımdaki omlet görünümlü yumurtaya baktım.

“Alınma ama bu klasik görünüyor, Saru.”

“Ye ondan sonra kararını ver, görünüşe aldanma.” Bıçağımla kesip çatalımı batırdım. İlk lokmamı çiğnerken kaşlarım havaya kalktı. Haklıydı, normal bir omletten çok daha lezzetliydi.

“Yuh! Bu çok güzel! Ne var içinde?” Hayretime güldü ve kendinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı.

“Söylemem,” deyip sürekli yediği avokadolu sostan ekmeğine bir parça sürmeye başladı.

“Sen var ya Saruhan çok fenasın. Her şeyde yetenekli olamazsın. Bu bir suç, haksızlık.” Keyifle gülümsedi, sitem eder halim bile hoşuna gidiyor gibiydi.

“Afiyet olsun, Nüzhet.” Gerçekten de afiyet olmuştu. Çok güzel bir yemek yemiştım ve halimden de memnundum. Masayı toplarken kapı çaldı. Biraz ruhafıma gitmişti çünkü bu evde hiç kapı çalmıyordu. Saruhan

bakmaya giderken ben de mutfaktaki toplama işime devam ettim. İşimi bitirdiğimde salona geçtim. Gelen kişi Behram'dı.

"Hoş geldin," dedim yavaşça.

"Valla pek hoş gelmedim, Nüzhet. Arkadaşımı çaldın benden," dedi şakacı bir şekilde.

"Öyle mi yapmışım, suçumu bilmiyordum," dediğimde iki erkek de birbirine bakıp güldü.

"Ben belgeleri kapıp geliyorum, sen de sitemlerini Nüzhet'e anlat," dedi Saruhan ve hızlı adımlarla yanımdan ayrıldı. Bu sanki bana bir fırsat gibi geldi. Saruhan'ın her şeyini bilen arkadaşını sorgulamak istedim. Karşılıklı oturduğumuzda ciddi bir sesle konuşmaya başladım.

"Söyle bakalım Behram, arkadaşın benden neler saklıyor?" dedim onun rolüne girerek. Biraz şaka yolluydum, biraz da ciddiydim. Saruhan'ın ölçülerinden daha küçük olan Behram bu tavrımı pek yadırgamadı.

"Senden bir şey sakladığını mı düşünüyorsun?" Bu tam Saruhan'ın tarzıydı ve belli ki arkadaşının savcılık yeteneklerinden almıştı bu huyunu.

"Evet, mesela en büyük bağışçımın o olduğunu sonra banka hisselerimizin çoğunu elde tuttuğunu öğrendim şu bir haftada. Daha neler öğreneceğim? Tabii ki sen bunları ve daha fazlasını biliyorsundur." Başını salladı *ever* dercesine. Son derece rahattı ve onu sorgulamamı da hiç yadırgamamıştı.

"Neden ona sormuyorsun?" dedi rahat tavrını sürdürerek.

"Sormadım mı sanıyorsun?" Ben hiç öyle değildim. Biraz kızgın, biraz merak doluydum.

"Saruhan anlatmıyorsa bir nedeni vardır. Merak etme bir suç işlerse gözümü kırpmadan onu içeri atarım," dedi aynı benim yaptığım gibi şaka yollu ve ciddi bir şekilde. Yüzüm bir anda çözöldüğünde ona gerçeği gösterdim.

"Hayır tabii ki öyle bir şey beklemiyorum, yanlış anladın. Sadece... bazen onu çözemiyorum ve bu beni huzursuz ediyor. Onun en yakın arkadaşı sensin, her şeyini biliyorsun." Yüzü anlayışlı bir tavra büründüğünde sanki bana hak veriyor gibiydi.

"Evet biliyorum ve senin açıdan endişelenecek bir şey yok, Nüzhet. Ciddiyim ve samimiyim. Arkadaşımı daha fazla üzme yeter." Son cümlesini duyunca kaşlarım çatıldı.

“Daha fazla mı?” dedim şaşkınlıkla.

“Ever, daha fazla üzme onu. Zamanla ne dediğimi anlayacaksın.” O an ayak seslerini duyunca ikimiz de yüzümüzü normal bir hale getirdik. Saruhan geldiğinde gülümsedim ve yukarı çıkma bahanesi uydurup yanlarından ayrıldım. Merdivenlere yöneldiğimde konuşma seslerini duydum. Deli gibi onları dinlemek istiyordum.

“Nasılsın?” dediğini duydum Behram’ın.

“Mutluyum, gerçekten mutluyum. Sen haklıydın.” Burada durmak yanlıştı, onları dinlemek çok yanlıştı. Merakımı ezdim kendi içimde ve yukarıya çıkımdı. İçim öyle huzursuzdu ki bilmeden neler yaptığımı düşünüyordum. Neden Saruhan’ı üzmüştüm? Ne yapmıştım? Eğer ona sorarsam arkadaşım ele verecektim ve bunu da yapmak istemiyordum. Zamanla anlayacaksın demişti. Belki onu öyle sıkıştırmak da yanlıştı ama kendimi tutamamıştım. Saruhan’ı açık bir kitap gibi okuyabileceğim bilgilere sahipti Behram. Sabırsızdım ve zamana bırakmaktan nefret ederdim ama yapabileceğim bir şey de yoktu.

FARKINDALIK VE GERÇEKLER

Ne kadar zamandır elimde kalem ve not defterimle pencereden bakarken uzaklara dalmış olduğumu hatırlamıyordum. Beni kendime getiren Saruhan'ın sesi oldu. Kapıdan beni izliyordu ve yüzü de pek iç açıcı sayılmazdı. Yavaş adımlarla yanıma gelirken not defterimi kapattım ve düşünceli gözlerle beni izleyen bir haftalık kocama baktım. Yanıma oturup bana doğru döndü.

"Seni böyle gerginleştiren mesele ne?" dedi ve kırıışmış alnıma dokundu düzeltmek ister gibi.

"Sanırım sorumlulukların stresi bedenime yüklenmeye başladı," deyip kaçamak bir yalan söyledim çünkü aklım hâlâ Behram'ın söylediği cümlede takılı kalmıştı. Düşündükçe işin içinden çıkamıyordum. Saruhan anlayış dolu bir yüzle bakışlarını bana odakladı.

"Bir sorun varsa birlikte çözebiliriz," dedi destekleyen bir tavırla. Sorun vardı tabii, onu bilmeden de olsa neden kırdığımı merak ediyordum. Direkt Saruhan'a sorabileceğim bir soru değildi, Behram bana samimi bir itirafta bulunmuştu. Onu ele verip iki arkadaşın arasını bozmak istemiyordum.

"Hani olur ya küçük bir şeydir ama beyninde abartır durursun. Yani düşüncede olan bir sıkıntı." Bir noktada gerçeği söylemiştim, gerçekten de düşüncede olan bir sıkıntıydı. Geçmişini değiştiremezdim, bulunduğumuz anın farkında olup güzelleştirebilirdim.

"Peki o zaman kafanı dağıtalım." Doğruldu ve ellerimden tutup beni ayağa kaldırdı. Üzerime bir bakış attı.

"Dün bana bir şey demiştin. Onu gerçekleştirebiliriz ama beni biraz beklemen gerekecek. O sırada sen de hazırlan." Başımı salladım onaylayarak. Bu ruh halinden sıyrılmak için güzel bir aktiviteydi.

"Peki," dedim ve gülümsemeye çalıştım. Beni giyinme odama bıraktı, ben de biraz silkinip kendime gelmek istedim. Saruhan mutlu olmam için elinden geleni yaparken bu tutumum saçmalıktı. Evliliğe benden daha hazır biriydi ve beni de hızlı bir şekilde adapte etmeye başlamıştı. Onu neden geçmişte üzdüğümü bilmesem de artık onu üzmediğimi biliyordum ki bunu arkadaşına söylerken gayet net bir şekilde de duymuştum.

Bu hafta çok yorucu olacaktı ve şimdiden rahatlayıp güç toplasam iyi olurdu. Hafta içi ilk işim kesinlikle bir binici kıyafeti almaktı. Şimdilik dar bir kot pantolon ve çizme giyebilmişim. Kıyafetlerle Saruhan'ı etkilemek hoşuma gidiyordu, seksi bir binici kıyafetiyle onu şaşkına çevirmeyi isterdim ve bunu da yapacaktım ama şimdi değildi.

Odadan çıktığımda beni beklediğini gördüm. Onun tam takım binici kıyafeti vardı. Üzerindeki siyah pantolon, binici çizmeleri, ceketiyse çok iyi görünüyordu. Gözlerim beğeniyle üzerinde gezerken Saruhan da ilgimi fark etmişti.

"Saruhan sen bir milyarder lord da olabilirmişsin aslında." Ortağının evini beğenip aynı tarzda ev yapıyorlardı sonuç olarak. Söylediklerim hoşuna gitmiş görünüyordu ama kesinlikle bir centilmendi, gerçeği söylüyordum.

"Nurbanu o tarz kitapları çok seviyordu." Bu beni şaşırtmadı. O kitaplar hakkında ne düşündüğünü merak etmişim bir anda.

"Ne tesadüf ben de seviyorum," dedim tepkisini ölçmek istercesine. Gözleri biraz kısıldı, sanki doğru cümleleri seçmeye çalışıyor gibiydi konuşurken.

"Biraz seni germiyor mu? Eski moda ve söz hakkı olmayan kadınlar?" Öyle bir şey vardı, doğrudu ama asıl neden direnen kadınlardı.

"Okusaydın onların da fazlasıyla feminist olduğunu ayrıca kadınların da burnu dik tavırlarıyla lordları ne kadar cezbedtiğini görürdün." Yanıma gelip karşıma geçti, eliyle saçımı düzeltirken dalgındı.

"O kitaplarda fazlasıyla alfa erkekler yok mu?" Onu onaylayarak başımı salladım.

"Var ama kadınlarının yanında kusursuz bir âşık oluyorlar."

"Yani hoşunuza giden, erkeği dize getiren kadınlar mı?" Tam öyle sayılmazdı, ona işin aslını anlatırken buldum kendimi.

"Evet ama bir noktayı kaçıırıyorsun, birbirlerine deli gibi âşık oluyorlar. Biz âşık hallerini seviyoruz ve şanssız olduğumuz için sonra üzölmeye başlıyoruz." Söylediğimi fazla ciddiye almış göründü bir an.

"Şimdi de kendini şanssız hissediyor musun?" dedi gözlerini gözlerime dikip.

"Hayır, mutlu hissediyorum. Çünkü sen de o adamlar gibi olma yolundasın, Saru." Yüzü rahatladı ve dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Deneyelim bakalım." Birlikte ana giriş kapısından çıktık. Bahçeye doğru yönelirken gözüm Thor'un kulübesine takıldı. Onu daha fazla böyle zincire bağlanmış şekilde görmek istemiyordum.

"Onu serbest bırakmayı deneyebilir miyiz? Çok mutsuz görünüyor." Yere yatmıştı ve gerçekten de bakışları hüznünlüydü. Hiç düşünmeden cesur bir hareket yaptım. Eğildim, beyaz kafası ile vücudunu yavaşça okşamaya başladım. Hiç kötü tepki vermedi ama hâlâ mutsuz görünüyordu.

"Oyun oynaması gerek. Onu ihmal etme, olmazsa ben içeri girerim." Tepkisiz olması hiç iyi bir durum değildi ve vicdanımı sızlatıyordu.

"Bir deneyelim." Thor'u zincirlerden kurtarıırken hayvana bir hareket geldi. Aynı dünkü gibi zincir çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Saruhan yakalaması için uzaklara bir oyuncak fırlatırken coşkusu daha da arttı. Ben orada yokmuşum gibi bir süre öylece oynadılar ama sonra birden bir şey oldu. Ağzındaki oyuncacı bıraktı ve hızlıca bana doğru koşmaya başladı. Gözlerim korkuyla kocaman açılırken öylece yerimde kalakaldım, kıpırdıyamadım. Saruhan önüme geçip bir müdahale yapacakken ondan sıyrıldı ve dehşet içinde bir çığlık attım. Kendimi toprak zeminde sırtüstü uzanırken ve sırtım sızlarken buldum. Kalbim korkuyla hızlı hızlı çarparken tek hissettiğim yüzüme değen ıslak, yumuşak ve sıcak dildi.

Saruhan kahkaha attı. Ben de gözlerimi açtığımda yüzümdeki beyaz tüy yumağıyla karşılaştım. Üzerime atlayıp beni yıkmış, sonra da yalamaya başlamıştı. Rahatlayarak güldüm ve kafasını okşarken doğrulmaya çalıştım. Fazlasıyla iri bir köpekti, bu yüzden Saruhan biraz yardım etti.

"İyi misin?" Biraz vücudum sızlıyordu ama dert değildi, birazdan geçerdii. Şu an Thor'un kabullenme aşaması daha önemliydi benim için.

"Bu beni kabul ettiğı anlamına mı geliyor?" dedim hevesli bir şekilde.

"Bence öyle," dedi Saruhan gülümsemeye devam ederken.

"Aferin oğlum, aferin!" dedi köpeğini okşarken. "Onu eve alabiliriz." Başını salladı memnun bir şekilde.

"O zaman gönül rahatlığıyla at binmeye de gidebiliriz," dedim hevesle. Elini uzatınca tuttum ve birlikte dün keşfettiğim ahıra doğru yürümeye başladık. Thor arazide, yanımızda özgürce koşarken oldukça mutlu görünüyordu. Bu da içimi rahatlatı, asla Saruhan'ı ondan çalmak gibi bir niyetim yoktu. Ahıra geldiğimizde Saruhan'ın Siyah İnci'si hazırlanana kadar bekledik. Benim için binicilik uzak bir noktada kalmıştı ama Saruhan hâlâ aktifti. İlk önce eyere ben oturdum, sonra o da önüme oturdu. İçimde çocuksu bir heyecan vardı.

"Onu böyle yormayız, değil mi?" dedim sonra bir an tereddüt ederek. Güçlü bacaklara sahip bir at olduğunu görebiliyordum, yine de hayvanı zorlamaktan korktum.

"Çok güçlüdür. Koşmak için çıldırıyor, görmüyor musun?" dedi ve sabırsızca bacaklarını oynatan atını gösterdi.

"Ona zarar vermek istemem."

"Nurbanu ile de koştuk, oldukça mutluydu." Beni ikna etmişti. Dizginleri eline aldı ve sonrası rüya gibiydi. Havanın yüzümüze çarpıp saçlarımızdan geçmesi özlediğim eski günlerdeki gibiydi. Ellerimi Saruhan'ın beline sarıp başımı sırtına yasladım. Ondaki yayılan sıcaklığın etkisiyle vücuduma bir rahatlama geldi, gözlerimi kapattım. Sesler ve ona böyle sarılmak oldukça rahatlatıcıydı. Tam bir milyarder lord gibiydi at üzerinde. Çok çekiciydi, erkeksiliğı daha da ortaya çıkmıştı.

"Söyle bakalım hayal ettiğın kadar güzel mi?" dedi Saruhan duymam için sesini yükselterek.

"Ondan daha da güzel, çok özlemişim," dedim gözlerimi açmadan. Kollarımı ona daha sıkı sardım.

"Ben de sanki tek tutunacağın dalmışçasına bana sarılmanı sevdim." Güldüm. Gözlerimi açıp araziye bakmaya başladım. Gerçekten çok büyüktü ve bu iş için fazlasıyla uygundu. Fakat hiç beklemediğimiz bir durum oluştu ve yağmur çiselemeye başladı.

"Bugünkü şansına küs, Nüzhet." Onun sesi de hayal kırıklığıyla doluydu. Yağmur çok kısa sürede etkisini artırmış, bizi ıslatmaya başlamıştı.

"Bende şans olsa zaten!" dedim söylenerek. Geri dönmeyi hiç istemiyordum ama dönmek zorundaydık.

"Bence gayet şanslı bir kadınsın. Benim gibi bir adamla evlisin," dedi alaycı bir şekilde. Bu tam evlenmeden önceki Saruhan cümlesi gibiydi.

"Egon göklerde, Saruş," dedim onu gıcık etmeyi umarak ama hiç işe yaramadı.

"Egomu Saruş diyerek yerle bir edemezsin. Ben de şanslı bir adamım, dünyadaki sınırlı sayıda olan Nüzhetlerden biriyle evliyim." Adım çok kullanılmıyordu, ona ithafen söylediğini düşünüyordum. Asıl niyetini anlamak için bir deneme yaptım.

"Pek övgü gibi gelmiyor kulağa."

"Belki de kelimeler övgü için yetersizdir, Nüzhet." İşte şimdi tam roman karakteri gibi konuşmuştu ve ister istemez kalbimi sardı o cümle. Kendimi çok değerli hissettirdi.

"Evet, seni bir haftada kendime âşık ettiğim için olabilir," dedim şakacı bir şekilde. Neden ilgi görünce panikliyordum anlamıyordum. Bir akıl hocasına ihtiyacım vardı. Sevmeye açık sanıyordum kendimi ama öyle değildim. Dünyanın en normal duygusunu kabul etmem gerekiyordu.

"Sana âşık mıyım sence?" deyip bu sefer o beni sıkıştırmaya başladı. Derin bir nefes alıp ona gerçekleri söylemek istedim.

"Bazı cümlelerini ve yaptıklarını çok güzel açıklar," dediğimde güldü. Sanki kamufle etmek ister gibiydi gülüşü.

"Eşitlik, öyle düşünüyorsan sen de bana âşık olmalısın." Lafı çeviren Saruhan'a geri dönmüştü. Yüzüm buruştu, bu tavrını sevmiyordum.

"Âşık olmak nasıl bir şey bilmiyorum. Nasıl âşık olunuyor?" Sesim tam aksine ciddiydi. Gerçek buydu, hiçbir şey bilmiyordum. İlgi gösterilince, ufacık sevgide bile utanmaya başlıyordum. Halbuki böyle bir hal içinde olacağımı kendim bile tahmin edememiştim.

"Roma'daki balkonda yaşadıklarımızı düşün. Onun gibi beklenmedik ve insanı şaşkına uğratan, gafil avlayan, imkânsız isteten bir his..." dedi dalgın bir şekilde. Sesinde bir yaşanmışlık vardı, fark etmemek mümkün değildi.

"Bayağı deneyimin varmış gibi konuşuyorsun, Saruhan." Bakışları daldı, yüz hatları gerildi.

"İnsan hayatında bir kez âşık olmalı ve o da gerçek bir aşk olmalı. Gerisi acıdan başka bir şey getirmez. Umarım senin için o kişi ben olurum, Nüzhet." Sesi öyle keskindi ki bir anda etraf buz kesti. Bir şey diyemedim, bir yandan da bu tutumu beni korkutmaya başladı.

On beş gün sonra

Defalarca kez sahneye konuşmacı olarak çıksam da bugün çok farklı duygular içindeydim. Kıyafetime, makyajıma, saçıma ayrı bir özenmiştim. Kendimi fazlasıyla özgüvenli ve güzel hissediyordum. Az çok ne anlatacağım belliydi. Konuklar arasında ailem var mı diye beklentiye girmedığım bir konuşma olacağından mıdır bilmem, daha rahattım çünkü içeride yeni ailem olan Saruhan olacaktı. Onun tavsiyesine uyup ismimden konuşmaya başlayacaktım. İsmim anons edilince derin bir nefes alarak sahneye adım attım. Önceden hep tereddütle baktığım konuklara şimdi gerçek gülümsememle bakımdım. En ön sıradaki ışıldayan gümüş gözlere denk geldiğimde gülümsemem daha da büyüdü. O biraz şaşkındı çünkü evden çıkarken farklı bir kıyafet vardı üzerimde.

"Mutluyum," dedim bir anda. Aynı Saruhan'ı görüp *saçmalık* dediğim o an gibiydi. Sanırım insanlar bu ani girişime alışmıştı. Mikrofonumu düzelttim ve rahat bir tavırla konuşmaya başladım.

"Bir önceki konuşmamda size konfor alanından bahsetmiştim. O güne göre bugün çok daha farklı bakış açılarına sahibim. İlk olarak o alanı neden delip geçemediğimi artık daha net biliyorum. Gerçekçi olmanın insanı bu kadar kısıtladığının yeni farkına vardım. Bugün biraz bu konu hakkında konuşacağız." Saruhan başını salladı ne söyleyeceğimi anladığında. O baş sallaması ima doluydu ve bu hoşuma gitmişti. Gözlerim diğer konukların üzerindeyken giriş kısmımla başladım konuşmama.

"Babam lisedeyken bir arkadaşının önerisiyle Dokuzuncu Hariciye Koğuşu kitabını okur. Okumadan önce en büyük hayallerinden biri doktor olmaktır ama kitabı okuduktan sonra bu mesleği yapamayacağını düşünüp kararını değiştirir. Bu bana hep kendini tanıyıp gerçekçi bir perspektiften geçirdikten sonra alınan bir karar gibi gelirdi. Yalnız hesaba katmadığım bir

şey daha vardı. Babam romandan inanılmaz etkilenmişti. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın dediği gibi *acının ve ıstırabın yegâne kitabı...* Öyle ki ismimi kitabın ana kadın karakteri olan Nüzhet ile buldu. Her zaman doğruyu söylememi öğütledi, beni öyle yetiştirdi çünkü bu salondaki herkesin bildiği gibi dünyanın hiçbir Nüzhet'i yalan söylememelidir," dediğimde gülümsedim ve konukların da gülümsediğini görünce biraz daha rahatladım.

"Öyle bir yaşta idim ve öyle bir mizaçta idim ve çocukluğumda o kadar az oyun oynamıştım ve aldatmasını o kadar az öğrenmiştim ki yalan bana suçların en ağırısı gibi geliyordu ve bir yalan söylendiği zaman insanların değil, eşyanın bile buna nasıl tahammül ettiğine şaşırıyordum. Yalana her şey isyan etmelidir. Eşya bile: Damlardan kiremitler uçmalıdır, ağaçlar köklerinden sökülüp havada bir saniye içinde toz duman olmalıdır, camlar kırılmalıdır, hatta yıldızlar düşüp gökyüzünde bin parçaya ayrılmalıdır filan... Zavallı mürahik..." dediğimde Saruhan'a baktım ve onun da aynı cümleyi sessizce söylediğini gördüm.

"Kitabın en sevdiğim alıntısı bu kısım. Oldukça gerçekçi bir bakış açısıyla, yalan imgelemelerle anlatılıyor. Ben hiçbir zaman Nüzhet gibi olmayacağım demiştim kitabı okuduktan sonra. O gerçekte kimdi, nasıl biriydi? Onun ağzından okuyamadığımız için tanıyamayacağız ama isimsiz karakterimizin imkânsız aşkı ile onu tahlil edebiliyoruz." Hızlı bir nefes alıp devam ettim. Sahnede rahat bir şekilde yürüyordum.

"Kitap temelde psikolojik olsa da oldukça gerçekçi bir bakış açısıyla ele alınmış, bu yüzden defalarca okunabilir ve evde bir raf dolusu bulunabilir," dediğimde Saruhan güldü.

"Hayat insanı fazlasıyla sürüklüyor. Kendimizi hep güçlü göstermek zorundaymış gibi hissediyoruz. Zayıflıklarımızı kimse görmemeli, hep iyi bir imaj yaratmalıyız. Çocukken soyadımdan nefret ederdim. Bazı sınıf arkadaşlarım benimle dalga geçiyorlardı. O zaman anlamını net bilmiyordum. Yalılar, daha bilinen ismiyle falez bir coğrafi terim. Yüksek kıyılara vuran dalgaların aşındırması ile oluşan oyuklardır. Büyüdükçe bu soyadını bir zırh gibi gördüm. Kendisini insan hayatına benzettim. Günde birçok dalgayla boğuşuyoruz ve bu sayede karakterimiz şekilleniyor, tıpkı o kıyıların şekillendiği gibi. Bazen o dalgalar bizi ezip geçiyor, bazı dalgalar beklenmedik oluyor ve sizi konfor alanınızdan çıkarıyor. Gerçekçiliğe farklı bir

* Peyami Safa'nın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu kitabından alıntıdır.

pencereden bakmanızı sağlıyor.” Duraksadım ve tekrar Saruhan’a baktım. Sanki bu konuşmayı sadece ona yapıyor gibiydim.

“Sevgili eşim Saruhan Candar’ın sözlerini sizlerle paylaşmak istiyorum. Gerçekçi insanları bu dünya sevmez. Duygusal insanlar hata yapar ama bir şekilde mutluluğa da ulaşırlar. Fakat gerçekçiler önlem alır, kötü duyguları yaşamak istemezler ve bu onları savunmasız bırakır. İşte bu sözleri duyduktan sonra kendimle bir iç hesaplaşmaya girdim. Çok sert bir dalga bana vurdu ama yıkıp geçemedi. O noktadan sonra konfor alanımı yerle bir ettim ve şu an çok mutluyum. O kararı alabilme cesaretine sahip olduğum için, gözümü açabildiğim için, burnumun önünü görebildiğim için...” Bakışlarım salonda gezinirken dalgındı. Sahnenin ortasında durdum.

“Bu bana yeni bir soyadı getirdi ve o soyadını taşımaktan dolayı mutluyum. Candar birçok anlamda kullanılmış ama ben en çok muhafız denilmesinden hoşlanıyorum. Akla gelen ilk anlamıyla değil; yardım, desteklenmek, arkanızda birinin durduğunu hissetmek, sizin düşüncelerinize önem verilmesi, güvenilmek... Bu kelimelerin hepsi benim için muhafız kelimesinde toplanıyor. Bugün buraya bilerek bu pembe kıyafetlerle çıktım. Çünkü desteklenen kadın ışıltar, desteklenen kadın çiçek açar, bugün burada ben de pembe renkli bir çiçek olarak açıyorum,” derken kocaman gülümsedim ve sadece Saruhan’a baktım. Yüzünde hiç görmediğim hoş, gurur dolu bir ifade vardı. Konuşmamın son kısmını tamamen ona ithaf etmiştim. Kendi gerçek hislerimi burada sadece ona değil, herkese haykırıyor gibiydim.

“Bir dahaki sefere görüşmek üzere!” Alkışları duydum ama benim gözüm Saruhan’ın üzerindeydi. Mikrofonu çıkarmak için sahnenin arkasına gitmem gerekiyordu. Elimle oraya gelmesini işaret ettim. Hızlı bir şekilde mikrofondan kurtuldum ve beni izleyen Saruhan’a döndüm. Birbirimize sımsıkı sarılırken güldüm.

“Nüzhet beni çok şaşırtıyorsun,” dedi geri çekildiğinde. Gözleri yüzümden boynuma, oradan da göğüs dekolteme kaydı. Onun derin derin inceleyeceğini biliyordum.

“Renk çok yakışmış tenine, muhteşem görünüyorsun.” Gözleri harika bir tonda ışıldıyordu ve ben de onlardan kendimi alamıyordum.

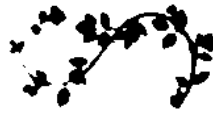
“Teşekkür ederim,” dediğimde yüzüme alaycı bir şekilde baktı. “Sonunda teşekkür etmeyi öğrendin,” dediğinde güldüm.

“Konuşmamı beğendin mi? Sana sürpriz olsun istedim.” Ona yaptığım göndermeleri elbette yakalamıştı.

“Fazla daldan dala ama garip bir şekilde uyumlu da. Farklı bir konuşmacısın, Nüzhet. Seni diğerlerinden ayıran, insanları yakalayan nokta bu. Son kısmıyla kalbimi titrettin,” dedi itiraf ederek. Gözleri gururla ışıldıyordu, gülümsemesi mutluluk doluydu.

“Bunu duyduğuma sevindim, sen de çabanla benim kalbimi titretiyorsun.” Bakışları ağırlaştı, sonra dudaklarına kaydı. Ben de aynı hisler içindeydim, onu öpmek istiyordum. Birbirimize çok yaklaştık, bakışlarımızı çekemedik.

“Burası uygun bir yer değil. Biraz yorgun hissediyorum, hadi evimize gidelim.” Sesim üzgündü ve o da bunu anlayışla karşıladı. Şu son on beş gün benim için fazlasıyla yoğunlu. Hatta hayatımda hiç bu kadar yoğun bir dönem yaşadığımı hatırlamıyordum. En tepedeki yönetici olmak gerçekten zordu ama Saruhan’ın da yardımlarıyla baş etmeyi başarmıştım. Eve iş getirip bazı geceler masa başında uyuyakalmıştım. Bu konuşmamı da ileri tarihe ertelemek zorunda kalmıştık. Şimdi durumlar yavaş yavaş rayına oturuyordu.

Sabah hazırlanırken Saruhan huzursuz bir şekilde yanıma geldi. Makyajımı yaparken beni izledi ve sonra ağızındaki baklayı çıkardı.

“Nüzhet öğleden sonra doktora gideceğiz. Nezaket asistanıyla konuştu ve o da bir boşluk açtı.” Rujumu sürmeyi bırakıp şaşkın bir suratla ona baktım.

“Bu şimdi mi söylenir? Hem regl dönemindeyken daha iyi oluyor hormon testi yaptırmak.” Bir an panikledim, o kadar ani olmuştu ki ne yapacağımı bilememiştim.

“Doktor çok yoğun ve zorla, söke söke aldı randevuyu Nezaket.” Omuzlarım aşağıya inerken Saruhan güç verircesine hemen ellerini omuzlarıma koydu. Rahatlamak için bir nefes aldım. Bu kadar stresli olmak hiç iyi değildi ama öyle hissediyordum.

“Gece belki uyuyamazsın diye şimdi söylemek istedim ve gördüğüm manzara haklı olduğumu gösteriyor.” Gerginlik tüm vücudumu sarmışken başımı salladım.

“Uyuyamazdım doğru.” Gözleri merhametle kısıldı ve bana moral vermeye çalıştı.

“Korktuğun gibi olmayacak. Güzel haberlerle döneceğiz. Hatta plan bile yaptım.” Başımı göğsüne yasladığımda kollarını vücuduma sardı. Onun kadar pozitif olmak isterdim. Kaygısız bir insan olmak isterdim ama öyle değildim.

Öğlene kadar işlerime konsantre olamadım. Yemeği ise Saruhan’ın telkinleriyle zorla yedim. Hastaneye gitmek çok yıpratıcıydı. İki senedir kaçtığım durumla karşı karşıyaydım şu an. Saruhan ile yan yana bekleme salonunda oturduk. Ellerimi sımsıkı kavradı. Dikkatimi dağıtmak için etrafı izlemeye başladım. İlk başta gerçekten kalabalıktı. Her yaştan insan vardı ve çoğunluğun yüzünde benimkinde de olduğu gibi gerginlik vardı. Stresle bacağımlı salladım.

“Bu kadar sıkma kendini patlayacaksın.”

“Nasıl hissettirdiğini anlayamazsın, Saruhan. Bu çok karmaşık bir durum.” O an dışarıya bir stajyer doktor çıkıp ismimi söylediğinde daha da gerildim. Ayağa kalkarken Saruhan elimi bırakmadı ve birlikte odaya doğru yürümeye başladık. İçeriye girerken bacaklarım titriyordu.

“Hoş geldiniz, Nüzhet Hanım,” dedi Doçent Doktor Levent Öztürk. Elindeki kâğıtları dikkatli bir şekilde incelerken eliyle oturmamızı işaret etti.

“Kusura bakmayın önemli bir mesele,” diyerek neden böyle davrandığını açıklamaya çalıştı. Kızlarla konuştuğumuz o an aklıma geldi. Adam gerçekten yakışıklı ve karizmatik görünüyordu. Kâğıtları bir dosyanın içine koyduktan sonra tüm dikkatini bize verdi.

“Şikâyetiniz nedir?” dedi hem samimi hem de biraz profesyonel bir dille. Bacaklarım daha da titremeye başladı. Yavaş ve titrek bir nefes alıp konuşmaya başladım.

“İki sene önceki kontrolümde bazı hormonlarımda dengesizlik görüldü. Reglim düzenli. Doktorum polikistik over sendromundan şüphelendi. Ayrıca ultrasonda da kistik görünüm saptadığını ve yaşımın geçtiğini, çocuk sahibi olmak için acele etmem gerektiğini söyledi. Kısırlığa neden olduğunu öğrenince çok stres yaptım.” Olayın kısa özeti bu şekildeydi. Yüzüme oldukça sakin bir şekilde baktı Levent Bey.

“Peki kaç yaşındasınız?”

"Otuz." Derin bir iç çekti. Sanki kızmış gibiydi.

"Başka bir kontrole gittiniz mi peki?" diyerek sorularını sürdürdü. Önünde bir kâğıt vardı, ben söyledikçe notlar alıyordu.

"Hayır, o kadar korktum ki. Şimdi de çok korkuyorum." *Anlıyorum* dercesine başını salladı.

"En son ne zaman regl oldunuz?"

"On altı gün önce," dediğimde kâğıda tarihi yazdı.

"Peki tüylenme, sivilcelenme gibi problemleriniz oldu mu?"

"Hayır, yani arada stres olduğumda birkaç sivilce çıkıyor." Kâğıda yazmaya devam ettikten sonra bakışları beni buldu.

"Peki diyelim ki önceki doktorunuz haklı. Bu kadar stres yapmaya değer mi?" dedi aniden. Beni korkutan kısım sendroma sahip olmak değildi, getirdiği durumlardı. O zaman bekârdım, bu durumu hızla tersine çevirecek halde değildim.

"Çocuk sahibi olmamın zor olduğunu söyleci, bu bir kadın için kabullenmesi çok kolay bir durum değil." Beni en iyi onun anlaması gerekiyordu çünkü günde yüzlerce kadının şikâyetlerini dinliyordu.

"Saçmalık," dedi hemen. Yüzü biraz da kızgındı.

"Daha dün asistanım kırk beş yaşındaki polikistik over sendromuna sahip hastamın doğumuna girdi. Lütfen önceki doktorunuzun söylediklerini tamamen unutun. O söyledikleri tam bir geri kafalılık. Tıptan, bilimden uzak bir yaklaşım. Bazen meslektaşlarımı anlayamıyorum. Sizi içeriye alayım ve lütfen rahat olmaya çalışın." Doktora kızmış olması değişik gelmişti. Ayrıca gerginliğimi rahatlatmaya da çalışıyor gibiydi. Gösterdiği kasma doğru yürüdüm. Ebe ile göz göze gelmek inanılmaz utandırdı beni çünkü evli bir kadın olarak hâlâ bakire olmak beklenmedik bir durumdu. Muayene masası tamamen vajinal muayene için uygundu. Bunu görünce biraz panikledim.

"Benim ilişkim olmadı," dedim çekingen bir sesle. Neyse ki o benim kadar takılmadı olaya. Pantolonumu biraz indirdim ve uzanıp doktoru beklemeye başladım. Saruhan ile birlikte içeriye girdiler kısa süre sonra. Bana bir bakış attıktan sonra durumu anlayıp Saruhan'a döndü.

"Biz daha yeni evlendik," dedi Saruhan sakince.

"Ah kardeşim, seni kesinlikle en iyi ben anlarım." Biraz tuhaf bir andı. Saruhan da garip bakışlar attı bu hem sıcak hem de beklenmedik samimiyete. Doktor hemen o andan sıyrılarak yanıma geldi. Taburesine oturup ekranı bana doğru çevirdi. Buraya bol su içerek gelmiştim, idrara sıkışık olmak gerekiyordu. Bu sayede görüntü daha net olacaktı.

"Şimdi Nüzhet Hanım, başınızı çevirin size her şeyi göstereceğim." Kasıklarındaki baskıyı hissederken daha da gerildim.

"Reglim düzenli demiştiniz. Ben de bu ayki yumurtanızı görebiliyorum," dedi ve işaret ettiği noktaya baktım. Bakışları bana kaydığında açıklamaya devam etti.

"Polikistik over sendromu bir yumurtlayamama durumudur. Yumurtalıktan yumurta serbest bırakılamaz ve kistik görünüm yaratır. Sizin yumurtanızın serbest bırakıldığını net bir şekilde görüyorum ve size de gösteriyorum. Ayrıca evet kistik görünüm var ama bunun düzeyleri vardır. Bu şekilde olan kadınlarda sendrom olma oranı sadece yüzde yirmidir. Aşırı stres bu durumu tetikleyebilir ve ilerleyen zamanlarda sendroma dönebilir. Hormon testi yapmadan net bir şekilde durumunuzun normal olduğunu söyleyebilirim. Eminim ki hormon testleriniz de normal çıkacak." Kendimi kötüye o kadar alıştırmıştım ki ilk başta inanmadım.

"Gerçekten mi?" dedim küçük bir çocuk gibi.

"Sendromun en önemli belirtisi âdet düzensizliğidir. Ayrıca hormonlarımız her zaman mükemmel çalışmazlar vücudumuzun diğer kalanı gibi. Arada normal sınırların dışında yükselme alçalma olabilir. Bu direkt bir sorun var demek değildir, sürekli hale gelirse sorun ortaya çıkar. Hormonlar özellikle stresten çok etkilenir. Test yaptırdığınız o ayı hatırlıyor musunuz?" Bir düşündüm, hayatım her zaman stresle dolu olmuştu.

"Stresli bir işim var ve evet çok iyi bir ay olduğu söylenemezdi."

"Ultrason görüntünüz gayet normal endişe etmenize gerek yok." Bana bir kâğıt peçete uzattı ve yerinden kalkarken içeriye gelmemizi işaret etti. Karnımı sildikten sonra pantolonumu çekip fermuarını ve düğmesini kapattım. Saruhan'ın yüzünde *ben haklıydım* ifadesi vardı ama görmezden geldim. İçeriye döndüğümüzde bize bir kâğıt uzattı.

"Testleri istedim. Bir saate kadar çıkmış olur ama strese girmeyin, rahat olun bir sorun yok. Biraz yoğun olacak hemen bakamayabilirim." Önünde birkaç dosya vardı, oturduğunda onlarla ilgilenmeye başladı.

"Elbette, sorun değil. Çok teşekkür ederiz, randevu bulmak büyük şans-
tı," dedi Saruhan hemen.

"Geline tekrar konuşuruz," dedi doktor ve ardından dışarıya çıktık.
Derin ve rahat nefesler aldım kapıyı kapattığımda.

"Adam çok samimi değil miydi?" dedi Saruhan ilk izlenimini benimle
paylaşarak. Başımı salladım, gerçekten de öyleydi. "Rahatladın mı? Her şeyi
gösterdi."

"Evet, sadece garip hissediyorum. O kadar korktuktan sonra bu gerçek-
dışı gibi geliyor." Yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum. Vücudum
hâlâ tetikteydi. Bu kadar stres olmak hiç iyi değildi ve halimden de mem-
nun değildim. Toparlanmam gerekiyordu. Doktorum stresimin boş yere
olduğunu söylemişti.

"Gayet dediklerini çürüte çürüte anlattı. Diğer doktorun bu kadar bilgi
vermiş miydi?" Olumsuz bir şekilde başımı salladım. Gerçekten arada bü-
yük bir fark vardı. Hızlı bir şekilde kan verdikten sonra beklemeye başladık.

"Plan yaptım demiştin, bu ne planı?" dedim oturduğumuzda. Merak
ediyordum. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi Saruhan'ın. "Doktor ile
konuşmam gerek önce." Bir an o tuhaf cümlesi aklıma geldi.

"Acaba neden sana, seni kesinlikle en iyi ben anlarım dedi?"

"Belki onun da böyle olmuştur." Garipti, yani öyle olsa bile bilmiyor-
dum. Saruhan'a moral vermeye mi çalışmıştı? *Yalnız değilsin* der gibiydi.
Korktuğum gibi de olmamıştı, çok tuhaf karşılanacağını düşünmüştüm.

"Bu durumu değiştirmek için on beş günümüz vardı," dedim dalgın bir
şekilde. O kadar yorgundum ki aklıma bile gelmedi o olay. Arada küçük
öpüşmeler yaşadık ve hepsi o kadardı.

"Hayır Nüzhet, sen o kadar yorgunken olmazdı." Başımı omzuna yas-
ladım ve öncekine nazaran daha sakince beklemeye başladım. Doktorun
söylediği gibi biraz geç oldu ama duyduklarımdan sonra önemli değildi.

"Hormon testleri normal. Büyük ihtimalle önceki testinizde fsh-lh den-
gesizliği vardı. Şu an oran birin altında. Bu da tamamen normal. Scnd-
rom için yıllar boyunca birçok kez tanı kriteri değişti. Hatta kesin diye
düşündüğümüz belirtiler için bile tartışmalar söz konusu. Ayrıca çok fazla
infertilite* tedavisi alternatifimiz olduğu gibi yüzlerce hastam hiçbir tedavi

* Kısırlık demektir. Bir yıllık normal ve düzenli bir cinsel ilişkiye rağmen gebe kalınmaması du-
rumudur.

almadan normal bir şekilde hamile kaldı," dedi doktorum açıklamalarına devam ederek. Ne yalan söyleyeyim oldukça ikna edici bir tarafı vardı.

"Şu an sosyal medyada bilinçli olalım adı altında deli gibi korku pompalanıyor. Bunu da bizzat bazı meslektaşlarımız yapıyor. Son zamanlarda o kadar çok genç kadın geliyor ki buraya... Hepsinin ortak noktası bu sendrom. Daha yeni âdet olmaya başlamış genç bir kız düzensiz diye hemen bende polikistik over var mı diye geliyor. Çenesindeki ayva tüylerini normal dışı sanıp gelenler, bir iki gün geciktiği için yine bu sendromdan dolayı korkup gelenler, yüzünde sivilce çıkan, saçı dökülen..." Sanırım bu durumdan dolayı dolmuştu ve şu an bize içini döküyordu. Belki bir noktada haklı olabilirdi.

"Birçok durum sayabilirim size, hepsinin ortak olarak korktuğu durum aynı. Özellikle genç hastalarıma bunu nereden duydun diye sorduğumda internetten diyorlar. Hekimlerin yeri hastanedir, sosyal medya değil," dedi ciddi bir şekilde. O an farklı bir konuya parmak bastığını hissettim, bu yüzden araya girdim.

"Farkındalık yaratmaya çalışıyorlarsa?" Olumsuz anlamda başını salladı hemen.

"Hayır. Bu şekilde sadece insanların kafasına sokuluyor belirtiler, korku pompalanıyor. Yorumlar, sorular derken bitmek tükenmek bilmeyen yanlış bir bilgi akışı oluşuyor. Sadece şu cümle yeterli; kendinizde son zamanlarda sizi rahatsız eden, hasta olduğunuzu düşündüren değişiklikler mi var? Doktorunuza başvurunuz! İnternet normal bir şekilde baş ağrısı olan kişiyi öleceğine inandırıyor. Aşırı bir anksiyete sorunu var. Nüzhet Hanım korkmasaydınız iki sene bekler miydiniz? Kendinize işkence ettiğiniz iki sene." Farklı bir bakış açısı vardı ve bu durum aklımda birçok şimşek çakmasını sağladı. Birden Saruhan araya girdi.

"Nüzhet katı bir diyet programı uyguluyor. Şeker, gluten tüketmiyor. Ne tavsiye edersiniz, devam etmeli mi?"

"Ben bir sorun yoksa katı olan her şeye karşıyım. Şu an kendinize işkence çektirmenize gerek yok. Arada kaçamak yapmak hayattan keyif almak için gerekli. Asistanım en katı diyetleri uygulamış biri o bile şu ara esnetiyor çünkü yoruldu artık. Bu kadar dikkat etmek bir noktada tüketici. Tabii ki bir rahatsızlığınız ve bazı yasakları varsa onlara asla bir lafım yok." O da Saruhan ile aynı kafadaydı. Eşim yüzde on dörtlük yağ oranına sahip olsa bile

arada kaçamak yapıyordu. Az önce söylemek istediğim fikrim için uygun bir ortam oluşunca hemen konuşmaya başladım.

“Ben bazı konuşmalar yapıyorum. Farkındalık için söylediklerinizi bir konuşmamda dile getirsem sizin için sıkıntı olur mu?”

“Elbette hayır, hatta çok isterim. İsmimi de söyleyebilirsiniz,” dedi memnun bir şekilde. Tam o anda kapı çaldı ve içeriye uzun boylu, sarışın, fit vücutlu, üzerinde yeşil cerrahi forma bulunan genç biri girdi.

“İyi adam lafının üzerine gelirmiş. Altuğ, biz de az önce senden bahsetmiştik,” dedi Levent Bey gelen kişiye.

“Umarım iyi bir şekildedir,” dedi ve gülümsedi çocuk.

“İyi iyi.” Masanın önüne gelerek Levent Bey’e bir dosya uzattı.

“Biz sizi daha fazla meşgul etmeyelim. Çok yoğunsunuz umarım eşimi daimi hasta listenize alabilirsiniz,” dedi Saruhan sonra.

“Tabii ki alırım, ayrıca o konuşmanıza da eğer zamanım olursa gelmek isterim,” dedi bana bakarak.

“Elbette, çok sevinirim. Size bir davetiye gönderirim.”

“Bundan sonra biraz rahat takılın,” dedi bana bakarak. Başımı salladım ve gülümsedim.

“Çok teşekkürler, iyi çalışmalar.” Dışarıya çıktığımızda Saruhan bana bakarak kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

“Artık planlarını bana söyleyecek misin?” dedim ciddiyetle.

“Nüzhet diyetini bozmaya gidiyoruz!” Öyle coşkulu bir halde söyledi ki gülmekten alamadım kendimi.

İTİRAFLAR

Hastaneden çıkıp Saruhan'ın arabasına binmiştik. Öylece yolu izlerken nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sadece iki yılın yükünün sırtımdan indiğini hissediyordum. Saruhan bunu öyle güzel bir şekilde sağlamıştı ki bir stres daha yaşamadan atlatmış gibi sayıyordum kendimi. Doktora gideceğimizi söyleme anı bile üstüne düşünülmemişti. Ancak şimdi detaylara inebiliyordum. Ayrıca doktorumu da gerçekten sevmiş ve güvenmiştim. Yine benim için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bakışlarım ona çevrilirken yüzümde huzurlu bir gülümseme belirdi. Hayatımın en değişik ama gerçekten yaşadığımı hissettiren yirmi iki günümün başrolü bakışlarımı hissedince bir anlık yüzünü bana çevirdi. Üzerinde gövdesine tam oturan ceket, direksiyonu tutan uzun parmakları, bileğinde ışıldayan saatiyle tam bir iş adamı ve alfa erkek görünümündeydi. Gerçeği söylemek gerekirse fazla çekiciydi, içimdeki bazı noktaları harekete geçirecek kadar. *Buna da yükselme be, Nüzhet!*

“Nereye gidiyoruz?” dedim sakın bir ses tonuyla.

“Merkezdeki daireme,” dedi kısaca. Yaslandığım yerden doğruldum. İl-gimi çeken bir cümle söylemişti.

“Bir dairen olduğunu bilmiyordum.” Bu çoğu detayı kolaylaştırırdı aslında. Neden bana daha önce söylemediğine anlam veremedim.

“Evimi çok seviyorum biliyorsun ama burada da bir dairemin bulunması bazen şart oluyor. Erken saatli uçuşlarım ya da bazı acil olaylar için.”

Evet haklıydı, bu şartlarda olması en doğrusuydu. Benim tahminlerim de bu yöndeydi.

“Mantıklı. Yalnız o kadar paran var neden uçağın yok?” Tekrar koltuğa sırtımı yasladım. Onun kadar zengin olanların genelde özel uçağı oluyordu ama o tam aksine normal gelirli bir insan gibi havayolları ile seyahat ediyordu.

“O konuda farklı düşüncelerim var, bir de havayolları daha güvenli geliyor. Ekolojik olaylar, dünyayı daha da fazla kirletmemek için düşük karbon salınımı falan işte.” Kaşlarım havaya kalktı. Duyarlı olduğunu bilmiyordum bu konularda. Saruhan Candar her zamanki gibi beni şaşırtmıştı.

“Bu kadar derin düşündüğünü bilmiyordum.”

“Doğal yaşama yakın olunca biraz daha duyarlı hale geldim.” Başımı salladım anlıyorum dercesine sonra başka bir detay aklıma geldi.

“Neden evine gidiyoruz? Yani sadece yemek yiyeceğiz.” Bir an yoldan bakışlarını ayırıp bana baktı ve yavaşça konuşmaya başladı.

“Belki sadece yemek yemeyiz, küçük bir kutlama yapabiliriz. Benim kıyafetim uygun ama seninki değil. Tıpkı Roma’daki gibi olmanı istiyorum.” Son cümlesi biraz iddialı çıkmıştı ağzından. O gece gerçekten yanan bir afet gibiydim ve görünüşe göre onu sandığımdan daha fazla etkilemiştim.

“Neden?” dedim asıl düşüncesini merak ederek.

“Çünkü o gün kıyafetinin içinde kendini mutlu hissediyordun.” İstem-sizce gülümsedim. Evet haklıydı, hazırlanma aşaması bile kendimi iyi hissettirmişti. Bu kadar ince düşünmesine de bayılıyordum. Kafamdaki ideale o kadar yakındı ki...

“Tamam peki, gece de orada kalacak mıyız?” dedim planının geri kalanını merak ederek.

“Hayır, evimize gideceğiz. Yarın cumartesi, hafta sonu iyi vakit geçiriyoruz. Burada kalmak istemem.”

“Peki,” dedim çünkü ben de artık evimizi seviyordum. Kocamandı ama onunla birlikte sıcaklık, samimi ve deyim yerindeyse bir yuva haline geliyordu. Saruhan benim ailem haline geliyordu, tıpkı söylediği gibi gerçek evliler olma yolunda büyük gelişmeler yaşanıyorlardı aramızda.

Beni bir rezidansın otuzuncu katına çıkardı. Kapıyı açıp önden geçmem için eliyle işaret etti. Biraz merakla ve yavaş adımlarla içeriye girdim. Fazla

sadeydi ama özensiz değildi. Bir dairenin temel ihtiyaçlarına sahipti, içinde biri yaşıyormuş gibi temizdi.

“Sana bir elbise aldım. Umarım beğenirsin.”

“Saruhan her zamanki gibi çok hızlısın,” diyerek gülümsedim.

“Yorucu günler geçirdik, biraz ara verip eğlenmek bizim de hakkımız,” dedi rahat bir tavırla. O ve eğlenmek zıt kutuplarda gibiydi, düşüncemi ona da söylemek istedim.

“Biliyor musun, eğlenmek için biraz fazla ciddisin.” Salona ulaştığımızda içeriği incelemeye devam ettim.

“Senin eğlence tanımında neler var?”

“Dans etmek, biraz içmek, rahatlamak falan işte.” Çok farklı tanımlarım da vardı elbette ama şu an duruma uyan tanımım buydu. Üniversite-
deyken aynen böyleydim. Güzel zamanlar geçirmiştım arkadaşlarımla fakat
şu son beş yıl böyle eğlencelerden uzak kalmıştım. Hep iş odaklı düşünen
bir kadın haline gelmişim.

“Dans konusunda iddialı değilim ama diğerlerini yapabilirim. Gerçi
içemem araba kullanacağım,” dedi hatırlayarak. İlk dansımız güzeldi aslında,
kendine haksızlık ediyordu.

“Sınırlarını zorlayalım o zaman.”

“Nüzhet, sen benim çoğunlukla sınırlarımı zorluyorsun zaten daha yet-
medi mi?” Güldüm, öyle bezginlikle söylemişti ki bir an ona hak verdim.

“Rolleri değiştik, fark ettin mi? Önceden tam tersiydik, sen benim sınırlarımı
bir de sınırlarımı zorluyordun.” O da kendini bildiği için güldü
beni onaylayarak.

“Şimdi bir şeylerini zorluyor muyum?” deyip yanıma yaklaştı.

“Evet, kalbimi zorluyorsun. İçeriye girmek istiyorsun,” derken ona doğru
döndüm ve gözlerimiz birleşti.

“Peki, sen benim kalbime girmek istiyor musun?” Bir elini kaldırarak
yanağımı okşamaya başladı. Bunu yapmasını seviyordum, beni böyle sevmesi
çok hoşuma gidiyordu.

“Bence ufaktan sızdım gibi. Senin kadar büyük adımlar atmıyorum,
öğreniyorum daha ama zamanla o da olacak.” Gözleri ışıldadı. Ellerini yanağım-
dan çekip saçlarıma daldırdı.

“Umut vaat eden bir Nüzhet!” dedi dalgın bir şekilde.

“Kesinlikle! Şu elbiseyi görmek istiyorum.” Yine güzel bir anı katletmiş miydim bilmiyordum fakat daha fazla o şekilde durmak istemedim. Beni bir odaya yönlendirdi. İçeriye girdiğimizde yatağın üzerine yerleştirilmiş elbise kılıfını gördüm. Elimle işaret ederken kafasını salladı. Merakla fermuarı açtığımda içinden saten, kırmızı bir elbise çıktı. Tıpkı o gece giydiğim elbiseye benziyordu. Neden böyle bir şey yaptığını anlamadım. Evet, aramızdaki ilk kıvılcım için o geceyi işaret edebilirdim ama sanki o daha özel bir anlam atfetmiş gibi duruyordu.

“İddialı, alev alev...” dedim elbisenin askısından tutup incelerken.

“Beğendiğin anlamına mı geliyor bu kelimeler?” Bakışlarımı ona çevirip başımı salladım.

“Evet, beğendim. Hava kararmaya başlayacak. Beni salonda bekle, hazırlanıp geleyim.”

“Merakla bekliyorum.” Yanıma gelip eğildi ve yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra odadan çıktı. Elbiseyi yatağa bırakarak etrafa bir göz attım. Evimizdeki yatak kadar büyük değildi, dolaplar da öyleydi. Merak edip birkaç tanesini açtım. İçinde yedek takım elbiseler vardı. Daha fazla karıştırmak istemedim ve tekrar elbiseye döndüm. Önce makosenlerimi, sonra üzerimdeki gömleği ve pantolonu hızlıca çıkardım. Bugün fazlasıyla sadeydim ve açıkçası pek özenmek de istememiştim. Şimdi ise tam aksine modum yerindeydi. Elbiseyi giyip aynalı dolaptan kendime baktım. Üzerime oturmuştu ve oldukça seksi görünüyordu. O geceki elbise kadar iddialı olmasa da güzel bir parçaydı. Topladığım saçlarımı açtım ve ellerimle şekil vermeye çalıştım. Acil kurtarıcı küçük makyaj çantamı çıkarıp hızlı bir makyaj yaptım. Kırmızı rujdu bu elbisenin hakkı ama maalesef yanımda yoktu. Elimdeki pembe rujla idare etmem gerekecekti.

Odadan dışarıya çıktığımda koltuğa dayanmış telefonuna bakmakta olan Saruhan'ın karşısına geçtim. O da kravatını çıkarmış, gömleğinin en üstteki iki düğmesini açmıştı. Acayip bir havası vardı bu halinin, ergen bir kız gibi karşısında eriyip kıkırdamama az kalmıştı.

“Hazırım,” dediğimde başını kaldırıp bana baktı. Gözleri hızla vücudumda, özellikle de göğüs dekoltemde gezindi.

“Hayır, hazır değilsin.” Telefonunu cebine attı ve arkasını dönüp koltuğa uzandı. Elinde başka bir kutu vardı. Bu bir ayakkabı kutusuydu. İçindeki

topuklu ayakkabıları çıkardı. Daha yeni fark ediyordum ayaklarımda ayakkabı olmadığını.

Yanıma gelip yere eğildi. Eli bacağıma değdiğinde tenimde hızlı bir ürpeme gerçekleşti. Parmakları kışkırtıcı bir yavaşlıkla ayak bileğime indi ve sağ ayağıma siyah topuklu ayakkabıyı giydirdi. Hipnotize olmuş bir şekilde onu izlerken elleri tenimden ayrılmasını istedim. Ufacık dokunuşlarla üzerimde bu denli hâkimiyet kurmasına inanamadım. Diğer ayağıma da ayakkabıyı giydirdikten sonra doğruldu. Bana daha da yaklaşıp nefesimi sanki hiç kesmemiş gibi tekrardan kesti. Yutkunmaktan, gözlerine bakmaktan kendimi alamadım. Yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi ve hiç beklemediğim bir şey yaptı. Elbisemin yakasından tutup öne çekti ve içeriye baktı. İçimdeki dantelden siyah suriyeni gördükten sonra kumaşı bıraktı.

“Nüzhet,” dedi derinden bir sesle. Elleri belimi kavrayıp kendine çekti. Tüm vücudumu ateşe vermişti. Bakışları, dokunuşları öyle tesirliydi ki üzerimde bazen kendimi tanıyamıyordum.

“Beni hep böyle etkileyecek misin?” Sesi arzu doluydu, titremekten kendimi alamadım.

“İstiyorsan,” dedim yavaşça. Normal halimi korumak bir hayli zorlaşmıştı sesi karşısında.

“Hep isterim, her zaman ama vücudunun üzeri kumaşla kaplı değiken.” Tekrar yutkundum. Bakışlarımı kaçırdım. Cüretkâr Saruhan modunu açmıştı. Ona daha fazla karşı koyamadım, gözlerimiz yine birleşti.

“Dudaklarım iz sürsün isterim, kendi kokumu senin tenine bırakmak isterim.” Sözleri beni ele geçirdi. Bu gerilime daha fazla dayanamadım ve çenesini kavradığım gibi dudaklarını dudaklarıma çektim. Nefes bile almadan, birbirimizi içer gibi öpüştük. Elleri elbisemin altına ulaşarak kalçalarımı avuçladı ve kendine bastırıldığında önündeki sertliği hissettim. Ağzımdan bir inilti kaçarken bu sefer ben kendimi ona bastırdım ve onun ağzımda kaybolan iniltisini duydum. Yemek falan umurumda değildi. Tek düşünebildiğim oydu ve hak ettiğim ilgiyi bana göstermesini istiyordum. İstediklerini yapmasını, beni arzulu Saruhan ile tanıştırmasını istiyordum. Birden elleri çekildi, sonra da dudakları... Gözlerim kapalıydı ve nefesim fazla hızlıydı. Ayrıca hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyordum. Gülme sesini duyunca kaşlarını çatarak ona baktım.

“Çok açım, Nüzhet,” dediğinde bu kelimeyi gerçek anlamda kullandığını anladım. Hayır, diğer konuya da açtı.

“İntikamını böyle alıyorsun demek,” dedim alaycı bir şekilde. Onu iki kez geri çevirmek zorunda kalmıştım, şimdi ise o yapıyordu bunu.

“Hayır. Gerçekten açım sandığın gibi değil, planımı da gerçekleştirmek istiyorum.” Sakinleşmek ister gibi yavaş yavaş nefes alıp verdim. Üzerimdeki bu yan etkisi hemen geçmiyordu.

“Tamam, şu diyeti bozalım,” dedim ona uyararak.

“Bana bir dakika ver, lavaboya gitmem lazım.” Başımı bilmiş bir şekilde sallayıp elimle önünü işaret ettim.

“Evet, onunla ilgilenmen lazım. Kendini fazla belli ediyor.” Söylediklerime gülerken beni onaylayarak başını salladı. Salondan çıktığında kendimi koltuğa bıraktım. Hâlâ vücudum beklentiyle titriyordu. Gözlerimi kapat-
tığım an hemen az önceye döndüm. Ellerim istemsizce dudaklarıma gitti. Beni mahvediyordu, cinsel olarak ona öyle açtım ki bunu kabul etmek bile zor geliyordu. Ayak seslerini duyunca hemen gözlerimi açtım ve oturduğum yerden kalktım.

“Gidebiliriz,” derken odada unuttuğum çantamı bana uzattı. Kapiya doğru yürüdük ve az önceki yoğun atmosferden uzaklaştık.

Beni daha önce gitmediğim bir restorana götürdü. İçerisi şimdiden kalabalıktı ve boş yer kalmayacak gibi görünüyordu. Saruhan ile birlikte bizi yönlendiren görevliyle masamıza yürüdük. Karşılıklı oturduğumuzda Saruhan ceketini çıkardı.

“Buraya daha önce gelmemiştim,” dedim etrafı izlerken.

“İyi ki öyle olmuş. Benim en sevdiğim restoranlardan biri. Şef arkadaşım. Onun sayesinde buradayız ayrıca.” Pahalı ve fazlaca kalabalık olduğunu görebiliyordum. Şefin arkadaşı olmanın avantajını kullanmış gibiydi.

“Ders aldığın şef o mu?” dedim merakla ona bakarak.

“Hayır, onun hiç boş vakti yok.”

“Sanırım bize merhaba diyecek vakti var,” dedim ileriden gelen şef kıyafetleri içindeki adamı gördüğümde. Masaya yaklaştığında Saruhan ayağa kalktı. Dostane bir şekilde el sıkıştılar.

"Hoş geldiniz! Bu akşam size ne ikram edebilirim?" dedi kibarca şef.

"Şaşırt bizi ama kapanışı muhteşem yap," dedi Saruhan yerine otururken.

"O aklımda unutmadım."

"Peki bekliyoruz." Başımı selam verir gibi eğdim ve gülümsedim. Şef yanımdan ayrılırken Saruhan'a döndüm.

"Diyeti bozmama degecek anlaşılan."

"Sonuna kadar degecek, Nüzhet." Tabaklar yavaş yavaş masamızda yerini alırken daha ilk lokmamda haklı olduğunu anladım. O kadar çok tat vardı ki hangisine odaklanmam gerektiğine karar veremedim ama ağızda mükemmel bir ahenk oluşturunurlardı.

"Aşırı iyi, daha önce neden buraya gelmedim ki!" Küçük porsiyonlarda büyük tatlar vardı. Daha fazla yemek istiyordum.

"Beğenmene sevindim." O her zamanki gibi benden daha hızlı yedi ve beni beklemeye başladı. Şu an diyeti bozacak bir yemek yememiştik. Asıl sürprizi sona sakladığını önüme gelen tabakla birlikte anladım. Üzeri bol çikolata sosla kaplı bir dilim pastayı masada görünce gözlerim kocaman açıldı.

"İşte beni bu hamleyle bitirdin, Saruhan," derken o çatalını eline alıp çoktan kendi pastasına batırmıştı bile. Heyecanlı ve mutluydum, o kadar düşünceliydi ki bana pasta yodirmek istemesi... En çok canımın çektiği yiyecekti pasta ve bunu bildiği için beni buraya getirmişti.

"Hadi tadına bak. Yorumunu çok merak ediyorum. Sırf bu pastayı yemen için tüm nüfuzumu kullandım boş yer bulabilmek için." O daha önce yemiş olmalıydı, begeneceğimden emin duruyordu.

"Bir dilim pasta için mi?" dedim hayretle.

"Burada yemek yemek için aylar öncesinden yer ayırtman gerekiyor."

"Gören de *Michelin* yıldızı almış sanır." Yine şaşırmıştım ve tabağa bakarken iştahım artmıştı tekrardan.

"Öyle zaten." Beklentim daha da yükseldi. Çatalımla küçük bir parça aldım. İki senedir rafine şeker tüketmiyordum. Biraz kendimi kötü hissetsem bile beynimin bir yanı *lütfeñ ye bu keyfi yaşayalım* diye baskı kurmuştu. İlk lokmayı çiğnerken o yumuşacık kremanın tadını almamla gözlerimi kapattım. O kadar özlemiştim ki bu tadı... Elim ikinci lokma için acele etti.

Keyifle arkama yaslandım. Gerçekten çok iyiydi, bu yediğim en güzel pasta olabilirdi.

"Aşırı iyi, her gün yiyebilirim." Bu sefer ben ondan önce bitirecek gibi görünüyordum.

"Beğeneceğini biliyordum. Afiyet olsun, Nüzhet," dedi ve göz kırptı.

"O kadar özlemişim ki sanki tazelenmiş gibiyim. Beynimi uyuşturuyor şu an ve acayip keyif veriyor. Bundan iyisi gelir mi sanmam." Bu tavrıma güldü ve yemeye devam etti. Ben de tahmin ettiğim gibi ondan önce bitirdim dilimimi.

"Bunları yaksak iyi olur, kilo almak istemiyorum."

"Almayacaksın merak etme," dedi ama ben altında gizli bir ima aradım. Onun dairesinde geçirdiğimiz o dar zaman dilimi aklıma geldi.

"Dans becerini görelim, Saruhan Candar," dedim meydan okuyan bir tavırla.

"Görelim, Nüzhet Candar." Hesabı istedi, ücreti ödedikten sonra restorandan çıktık. Beni bir gece kulübüne götürdüğünde dans etmeden önce alkolsüz kokteyllerden içtik.

"Daha fazla kalori."

"Evet çünkü diyet bozuyoruz, Nüzhet. Serbest bırak kendini düşünme bu gece. Her şey yolunda," diyerek kulağıma fısıldadı. Elindeki bardağı bitirdikten sonra oturduğu yerden kalktı. Kolumdan nazikçe tutup beni dans pistine götürdü. Kollarımı boynuna doladım ve diğer insanların arasında sallanmaya başladık.

"Beni büyük bir dertten kurtardın, biliyor musun? Belki sen bu kadar ısrarcı davranmasan ben doktora gitmezdim." Elleri belimdeydi ve biraz daha aşağıya kaymak ister gibi halleri vardı. Gözlerimin içine bakarken yavaşça gülümsedi.

"Bazen dışarıdan itici bir güce ihtiyacı olur insanın. Ben sadece o görevi yerine getirdim. Hem senin mutluluğun için her şeyi yapmaya hazırım biliyorsun. Ayrıca bugün yirmi ikinci günümüz ve bence kutlamaya değer bir evliliğimiz oluşmaya başladı." Sözleri beni eritiyordu. Bu hislere çok yabancıydım ve beynim bilmediği için bocalamaya başlamıştı.

"Seni burnumun dibinde biten, yabani, zararlı bir ot sanıyordum. Neden öyle hissetmeme izin verdin?" Biraz sitem doluydu sözlerim. Bunun cevabım gerçekten merak ediyordum, savaşı o başlatmıştı.

"O zaman öyle olması gerekiyordu. Hem şimdiki halimde olsaydım bana bakışın değişecek miydi, yoksa altında başka bir ima mı arayacaktın?" Her zaman durumun farklı açılarından bakmayı iyi biliyordu. Belki de çok başarılı olmasının nedenlerinden biri bu özelliği idi.

"İkincisi daha muhtemel."

"Geçmiş boş ver, şimdiye odaklan." Etrafımızda çılgın bir kalabalık vardı. Onlara pek ayak uyduramıyorduk, daha yavaş bir ritimle hareket ediyorduk ama onunla bu yavaşlığı sevmiştim.

"Korkutucu Saruhan Candar'ın kolları arasında dans ediyorum," deyip güldüm.

"Bu pek dans sayılmaz," dedi. Elimi kavrayarak beni gafil avladı. Beni kendi etrafımda döndürürken keyifle güldüm. Onun bu dans pistinde eğreti duracağını sanmıştım ama hiç de öyle değildi. Sanırım onun uyum sağlayamayacağı ortam yoktu.

"Vay be, kocama da bakın!" dediğimde güldü ama sonra öyle hızlı bir hareketle beni kendine çekti ki dudaklarımızın arasında birkaç santim kaldı. Heyecanla nefesim hızlanırken gözlerim gözlerine kilitlenmişti. Uzun süre de onları ayıramadık, ta ki bakışları dudaklarıma kayana kadar. Bir eli yukarıya çıkıp altdudağımı yavaşça okşadı.

"Nüzhet beni mahvediyorsun. Bu dudaklar..." Diğer eli boynumu okşarken yavaşça fısıldamaya devam etti. "Bu ten..." Arzu dolu sesi beni de mahvediyordu.

"Bu koku benim sonumu getirecek," dedi kulağıma fısıldayarak. Sesinin tınısıyla kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Bana neler yapıyordu böyle!

"Hayır Saruhan, bu bir başlangıç sona birlikte gideceğiz." Düşünmeden sanki cevabım hazırmışçasına ağızımdan çıktı cümlem.

"Buna inanmak istiyorum." Yüzü o çekicilikten uzaklaştı, daha savunmasız bir hal aldı. Biraz da bakışları hüznünlü bir gölgeyle örtülüydü.

"Yalan söyleyemem," dediğinde sonunda dudaklarımı dudaklarıyla örttü. Yavaş yavaş telaşsız bir şekilde kalabalığın arasında öpüştük. Tüm sesler susmuştu, sadece o ve ben kalmıştık. Bu hisse o kadar yabancıydım ki farklı hissediyordum. Saruhan beni olduğumun bir üst versiyonuna son sürat taşıyordu.

"Nüzhet saat geç olmadan gitsek iyi olur, hem yorucu bir gün oldu," dedi ayrıldığımızda. Başımı salladım onu onaylayarak. Bu kadar da

yeterliydi benim için. Hem o olduğu sürece her yer artık güzel gelmeye başlamıştı. Bu düşüncenin ağırlığıyla irkildim. Fazlaca duygu barındıran bir düşünceydi ve bir anlık beni şaşırtmayı başarmıştı. Onunla aşk üzerine konuşuyorduk ama ben daha temkinli olan taraftım çünkü ilgiye çabuk kanan bir yanım vardı. Fakat Saruhan tam olarak öyle biri de değildi. Olmasını istediğim gibi biriydi. Dışarı çıkmadan önce üzerindeki ceketini çıkarıp çıplak omuzlarıma örttü. Birlikte arabasına doğru yürüdük. Ben her zamanki gibi üşüdüğüm için hızlıca arabaya bindim.

Garip bir şekilde ikimiz de sessizdik. Yorgun olduğunu söylemişti, aslında ben de yorgundum ama yine de sessizliği bozacak bir cümle kuramadım. Sanki birbirimize yabancılaşmış gibiydik. Ya da farklı bir üst aşamaya geçiyorduk. Defalarca kez onu izledim. Duruşunu, hareketlerini, bana olan bakışlarını... Şunu net olarak görebiliyordum; ikimiz de fazlasıyla gergindik ve belki de bu yüzden konuşamıyorduk. Aramızdaki çekim gözle görülür, elle tutulur cinstendi. Ufacık bir temasta kendimizi kaybedeceğimizi biliyordum. Ayrıca bu hayatımın en uzun geçen iki saatiydi. Yol bitmek bilmedi ya da bana öyle geldi. Bir an önce odamıza çıkmak istiyordum. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. İnce topuklu ayakkabılarımla düşmeden kapıya doğru koşmayı başarabildim. Saruhan kapıyı açtığı anda hemen hızlı adımlarla onu beklemeden yukarıya çıktım. Yine her zaman yaptığım gibi sıkıştığım anda kaçıyordum. Giyinme odama girdim ve kapıyı kapatıp arkasına yaslandım.

"Nüzhet!" İsmimi duyunca artık silkelenmem gerektiğini fark ettim. Çocuk değildim, yetişkin bir kadındım. Evliydim ve eşimle birlikte olmak istemem dünyanın en normal olayıydı. Bunu bilerek kendim zorlaştırıyordum, serbest bırakmam gerekiyordu. Akışa kapılmak ve düşünmemek...

"Üzerimi değiştiriyorum," dedim yüksek sesle. Onu kaçarak korkutmalıydım. Geriye adım atıyormuş gibi görünmek istemiyordum.

"Tamam." Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bugüne kadar bu konuda cesur olan taraf hep o olmuştu. Ben daha çekingen kalmıştım ama bu durumu tersine çevirebilecek tek kişi de bendim. Ona evlenme teklif edecek kadar cesaretliydim ve bu gece de öyle olmalıydım. Vücudum onu istiyordu, onun hissettireceği yeni duyguları merak ediyordu. Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu konuda yazı yazacak kadar fazla bilgiye sahiptim. Çekingen olmayacaktım, benim doğru seçimim buydu.

Düşünmeden dolabıma doğru gittim. Onu zaten etkiliyordum, iç çamaşırlara ihtiyacım yoktu belki de fakat karşısına aynı bugün söylediği gibi muhtu ve iyi hissettiğim kıyafetlerle çıkmak istedim. Önce hızlı bir duş aldım, saçlarımı kuruttum. Güzel kokan vücut losyonumu sürdüm.

İtalya'dan aldığım, siyah dantelden oluşan, tenimi belli edip fazlasıyla kışkırtıcı olan o takımı çekmecemden çıkardım. Hızlıca çıplak tenime geçirdim. Aynadan kendime bakarken fazla açık buldum. Bu yüzden üzerine kısacık saten bir gecelik giydim. Böylesi daha gizemli ve hoştu, en azından bir ilk gece için. Saçlarımı taradım ve dudaklarıma bugün süremediğim kırmızı rujdan sürdüm. Kendimi beğenmişim, hazırdım.

Derin derin nefesler aldım ve kapıyı açıp giyinme odamdan çıktım. Yavaş adımlarla odalarımızı birleştiren koridorda yürüdüm. Yatak odamıza adım atmadan önce içeriye köşeden bir bakış attım. Saruhan yatağa oturmuştu, üzerinde hâlâ gömleği ve pantolonu vardı. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmişti. Derin düşüncelere dalmış gibi bakışları da ellerine kaymıştı. Bu kadar ciddi ne düşünüyordu bilmiyordum. Birkaç adım atıp kendimi belli ettim ama beni fark etmedi, hâlâ düşünmeye devam ediyordu.

"Saruhan," dediğimde sonunda dikkatini üzerime çekebilmişim. Beni görünce ayağa kalktı, yavaş adımlarla karşısına geçtim. Birbirimize bakarken heyecanla yutkundum. Geceliğimi inceledi, niyetimi hemen anlamıştı. O beni izledikçe kızarmaya başladım.

"Nüzhet," dedi derinden bir sesle. Bu tonu çok iyi tanıyordum artık, benden etkilendiğinde çıkıyordu ortaya. Öyle etkileyiciydi ki daha dokunmadan beni tahrik etmeye başlamıştı. Birkaç adım daha yaklaştı bana. Gözleri koyulaşmış, bakışları ağırlaşmıştı. Yavaşça başını eğdiğinde belli belirsiz başımı salladım. Beni öpebilirsin işaretiydi bu. Hazırım, çok istiyorum dercesine cesurca bakışlarına karşılık verdim. Yüzünde gururlu ve memnun bir ifade belirdi.

"Bu gece aklını başından alacağım, hiçbir şey beni durduramaz," dedi oldukça kararlı bir şekilde. Ona karşılık veremedim dudaklarımı dudaklarının arasına hapsetti. Yavaş değil, oldukça tansiyonu yüksek bir öpücükle başlamıştık. Kollarımı boynuna doladığımda beni kendine çekti, vücutlarımız birbirine yaslanmıştı. Bir elini belime atıp ayaklarımı yerden kesti ve ona daha kolay ulaşmamı sağladı. Her hareketimizle birlikte birbirimizi kaybediyorduk, öpücük derinleştikçe daha da fazlasını istiyorduk.

Diğer elini yavaşça geceliğimin altına, kalçalarımın altına götürüp tenimi okşadı. Dudaklarına doğru inledim. Ellerini tüm vücudumda gezdirdi istiyordum, dudaklarıyla tenimi keşfetsin istiyordum ki o da böyle istiyordu ve bunları bana itiraf edecek kadar cesurdu. Beni tekrar yere indirdi, kendini geri çekip üzerimdeki saten geceliği çıkardı. Siyah takımımın bir bakış attı hemen.

“Artık utanmak yok Nüzhet, karşıma böyle geldin ya...” Duraksadı ve hızlıca vücudumu gözleriyle tararken yutkundu. “Kalbim duracaktı,” dedi cümlesini tamamlayarak. Bakışları yüzüme çevrildiğinde cesur bir şekilde gözlerine baktım.

“O kalbin bana lazım Saruhan, öyle durmak falan yok. Yasak!” dedim sert ve arzulu bir sesle. Bu sefer benim bakışlarım onun vücuduna kaydı. Benden ne kadar etkilendiğini görmek iyi hissettirmişti. “Ayrıca şu yüzde on dörtlük yağ oranına sahip vücudu bir görelim.”

“Düğmelerimi açabilirsin.” Cesaretim beni terk etmeden önce dediğini yapmak istedim. Ellerimin titremesini saklamanın bir yolu yoktu. Normaldi, onun da böyle karşılayacağını biliyordum. Bekleme ve sabretme moduna geçmiştik. O ilk çılgınca olan istek, yerini temkinli olmaya bırakmıştı. Birbirinizi tanıyın demişti sanki.

Karşısına geçip gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Ben çözdükçe teni gözlerimin önüne serildi. Nefes aldıkça kasları dalgalandı. Yağ oranı düşük olduğu için kasları o kadar belirgin görünüyordu ki düğmeleri çözdükten sonra yaptığım ilk iş ellerimi o girinti ve çıkıntıların üzerinde dolaştırmak oldu. Uzun süredir bunu yapmak istediğimi o an fark ettim. Ben okşadıkça o daha da gerildi. Bakışları biraz daha karardı. Ellerimi karından göğsüne doğru kaydırdım, oradan da üste çıkarak omuzlarına ulaştım. Gömleğini üzerinden çıkarırken bana yardım etti ve kollarını kurtardığında gömlek arkasına düştü.

Onun için yeni değildi karşımda üst kısmı çıplak olarak kalmak. Daha önce de onu görmüştüm ama benim için ilk olacaktı. Bir adım attı ve elleri sırtıma doğru kaydı. Tek bir hamleyle sutyenimin kopçasını açtı. Kollarımı indirerek üzerimden kayıp düşmesine izin verdim. Memeler hakkında yaptığı o yorumu biraz içimi rahatlatıyordu. Çekingen bakışlarımı fark etti ve sadece rahatla dercesine gülümsedi. Aynı benim gibi karnımdan başlayarak tenimi elleriyle okşamaya başladı. Yukarı doğru çıkarken nefes alışım

hızlandı. Büyük elleri arasında küçücük kalmaktan dolayı korkmaya başlamıştım, o an yorumunu bile unuttum.

Elleri memelerimi kavradığında gözlerimi kapattım.

“Nüzhet bunlar mı küçük?” dedi fısıldar gibi. Avuçları arasında biraz sıkıştırıldım. Kalbim hızlı hızlı çarparken sonunda gözlerimi açıp ona bakabildim. Yavaş yavaş okşamaya devam etti ve bu yavaşlık beni daha fazla tahrik etmeye başladı. Vücudumdaki hisler değişti, ateş tekrardan harlandı.

“75B işte klasik,” diyerek yutkundum. Hiçbir erkeğin vücudumu beğenmesini istememiştim şu ana kadar ama şimdi onun beni beğenmesini istiyordum. Vücudumdaki tüm sinirler alarm durumundaydı ve dikkatleri de onun elleri üzerindeydi.

“Bence yeterliler ve çok güzeller,” derken göğüs uçlarımı yavaşça parmaklarının arasında sıkıştırdı. Nefesim kesildi. Ellerin baskısını biraz daha hissetmek ister gibi gövdeyi ona doğru bastırdım. Bu bir soğuk savaş gibiydi. Sıcak çatışmaya yakın ama frenlenen şekildedeydi. Bir keşfetme seansıydı. Beni tekrar cesaretlendirmek ister gibi bir istekte bulundu.

“Pantolonumun düğmesini açar mısın?” Elleri biraz daha yukarıya, omuzlarıma doğru çıktı. Ben de ricasını yerine getirmek istedim. Bu sefer ellerim daha fazla titriyordu çünkü onun benden etkilendiğini net bir şekilde görebiliyordum. Düğmeyi açıp fermuarı indirmeyi başardım. Pantolonunu belinden aşağıya çektiğimde kumaş teninden kayarak inmeye başladı. Pantolonundan kurtuldu ve ikimiz de sadece alt iç çamaşırlarımız ile kaldık.

Daha da yaklaşarak çenemi kavradı. O başını indirirken ben yükseltiltim ve dudaklarımız tekrar birleşti. İlk başta oldukça yavaştı ama sonra ikimiz de hızlandık. Ellerim sırtında gezinirken onun elleri de memelerimin üzerindeydi. Dudaklarımız ısrarcı ve sertti, ağzımı biraz daha açtığım anda dili içeriye daldı. Ben de aynı şekilde karşılık verince her şey bir anda değişti. Beni tek eliyle belimden kavradığı gibi kucağına aldı. Sırtımı yatakla buluşturdu üzerimdeki yerini alırken. Ellerim sırtından göğsüne doğru kaydığında onu hızlı hızlı okşadım. Dudakları dudaklarımdan ayrıldıktan sonra boynuma doğru minik öpücükler kondurmaya başlarken daha fazla alana ulaşması için başımı geriye doğru ittim ve gözlerimi kapattım.

“Yumuşacıksın, mis gibi kokuyorsun ve beni çıldırtıyorsun, Nüzhet.” O da beni öpücükleriyle çıldırtırken dilinin de olaya dahil olmasıyla işin boyutu bir hayli değişti. Öpüyor, emiyor ve üstünden diliyle geçip ıslak

izler bırakıyordu tenimde. Elleri de göğüslerimi okşayıp bacaklarımın arasına sinyaller gönderiyordu. Vücudum altında yavaş da olsa hareketlenmeye başladı. Dudakları daha aşağılara indi. Memelerimi şefkatle öpmeye başlarken ellerim saçlarını buldu. Bunu yaptığımıza inanamıyordum ama çok doğalmış gibi hareket ediyorduk. Beni şaşırtan bir uyumumuz vardı ortada.

“Dik ve diri memeler, tam istediğim gibi,” dedi ve beni mahveden o hamleyi yaptı. Meme ucumu yaladıktan sonra ağzına alıp emmeye başladı. Başımı yatağa bastırıp vücudumu ona doğru kaldırırken inledim. Ağzına her çekişinde bacaklarımın arasında tatlı kasılmalar yaşanıyordu. Artık beynim devre dışı kalmıştı. Sadece onun hareketlerine odaklanmıştım ve daha fazlasını istiyordum. Sözlerim, hareketlerim düşünmeden kendini ortaya koyuyordu.

“Saru... Saru... Ah...” derken dudakları geri çekildi ama gülümsediğini hissettim. Aynı olayı diğer mememe de uyguladı. Beni altında kıvrandırdı. Vücudumu ateşe teslim etti. İstemsizce bacaklarımı birbirine bastırdım. İhtiyacımı anlayarak ellerinden birini aşağıya doğru indirmeye başladı.

“Neye ihtiyacın olduğunu söyle, Nüzhet,” dedi. Sesi öyle güzel bir tondaydı ki beni daha da ateşledi. Tam bir alfa erkekti. Benim alfa erkeğimdi. Aklımdan geçenler beni dehşete düşürüyordu ama şu an pek de umurumda değildi.

“Dokun bana,” diyebildim sadece. Elleri biraz daha aşağıya kaydı. Beklentiyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Parmakları dantel külotumun içine girdi. Dokunduğu tenim yanmaya başladı ve o özel parçamla buluştu. Hafifçe üzerinden geçip daha aşağılara kaydı. Eli kadınlığımın girişinde durduğunda parmaklarını yavaşça sürttü.

“Parmaklarımı sıırıslıklam.” Farkındaydım ve sözleri beni daha da ıslatacak gibiydi.

“Çünkü seni istiyorum.” Bu sözlerim gözlerini daha da kararttı. O gümüş gözleri bu renkte göreceğimi düşünmezdim ama şimdi öyleydi. Eli ıslaklığımı aldı ve klitorisimin üzerine yayarken okşamaya başladı. O noktaları tek tek bularak parmaklarıyla uyardı. Gözlerimi kapattığımda yüzümde tatlı bir tebessüm belirdi.

“Lütfen biraz daha hızlı,” dedim yalvarır gibi bir tonda. Elinin hareketiyle birlikte kalçalarım da hareket ediyordu.

"Hayır Nüzhet, bu gece yavaş olacağız. Bu anı çok bekledik ve her şey tam olacak." Sesi kararlıydı ve ona uymaktan başka çarem yoktu çünkü haklıydı. İnleyip ellerine doğru vücudumu bastırdım. Başım yastıkta bir sağa bir sola döndü. Tüm sinirlerim oraya toplanmıştı. Sonunda bana istediğimi verdi, parmakları biraz daha hızlandı. Beni mahveden noktayı bularak yüksek sesle inletti. Omurgamdaki sıcaklık yavaşça yukarıya doğru tırmandı. Kasılmaya başlarken tüm vücudum aldığım zevkle titredi. Yüksek sesle inledim ve rahatlayarak kendimi yatağa bıraktım.

İnanamıyordum, az önce orgazm olmuştum. Çoğu kadının ulaşamadığı o zirveye ulaşmıştım ve verdiği hisler hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Ben bulutların üzerindeyken külotumu çıkardı ve karşısında çınlıçıplak kaldım. Baş ucumuza gelerek çekmeceyi açtı. İçinden bir paket çıkartıp yatağın üzerine attı. Bana ancak birbirimizi sevmeye başladığımızda çocuk yapmamız gerektiğini söyleyip bunu bir şarta bağlamıştı. Ben de kabul etmiştim, bu yüzden korunmak istiyordu.

Prezervatifi gördüğüm an az önce sakinleşmeye başlayan heyecanım tekrar kendini gösterdi. Dirseklerimin üzerinde doğrularak onu izlemeye başladım.

Siyah *boxerını* çıkardı ve beni görmediğim kısımlarıyla tanıştırdı. Kaşlarım havaya kalkarken yutkundum. Orantı konusunda haklıydı. Vücudu uzundu, genişti. Tabii ki ereksiyonu da öyle olacaktı. Sadece korkutucu olduğunu kabul ediyordum ve o kadar geniş olmadığını biliyordum. Paketi alıp açtı ve prezervatifi sertliğine taktı. Bunu izlemek öyle ateşliydi ki bacaklarımın arasının tekrar alev alev yanmaya başladığını hissettim. Yatakta üzerime doğru tırmandı. Çenemi kavrayıp gülümsedi beni rahatlatmak ister gibi. Az önceki bakışlarımı fark etmişti.

"Merhaba," dedi tatlılıkla.

"Merhaba, Saru," dedim ve ben de ona gülümsedim. Gergin değildim, sadece merak ediyordum. Dudaklarımız tekrar birleştğinde elleri vücudumda dolaşmaya başladı. Bacaklarımın arasına girdi. O vaktin geldiğini anladım. Kendimi hazırlamaya çalıştım ama beklediğim hamleyi yapmadı. Onun yerine beni oldukça şaşırtan başka bir şey ile tanıştırdı.

"Daha değil Nüzhet, biraz daha ıslanmanı istiyorum. Canın yansın istemiyorum." Ereksiyonunu klitorisimin üzerine getirdi.

“Bana sürtün Nüzhet ve keyfini çıkaralım.” Çok tuhafıma gitti söyledikleri ama o ilk hamleyi yaptıktan sonra gözlerim kocaman açıldı. Islak olduğum için kolayca ona sürtünmeye başladım.

“İyi hissettiriyor, değil mi?” diye fısıldarken dudakları göğüslerimin üzerindeydi.

“Evet,” dedim nefes nefese. Fazla iyi hissettiriyordu. Kalçalarım hızlanmaya başladı. Yüksek sesle inledim. Kalçalarımı tutup beni yavaşlattı. O da gözlerini kapatarak inledi. Onun için de zor olmalıydı çünkü kaslarının gerginleştiğini görebiliyordum. Fazlasıyla zevk veren bir durumdu.

“Saru...” dediğimde tekrar inledi.

“Evet bebeğim, aynı bu şekilde ismimi söyle.” İkimiz de bambaşka insanlar haline gelmiştik. Bu kadar yakınlık çok fazla olsa bile o kadar doğal geliyordu ki tüm bu olanlara inanamıyordum. Daha fazla dayanamadım. Dudakları tekrar meme ucumu emmeye başlayıp parmakları içime girdiğinde daha da kötü oldum. Üç taraftan kuşatılmış gibiydim ve vücudumun her bir zerresi o hazzı hissediyordu.

“Nüzhet çok darsın, beni korkutma,” dedi acı çeker gibi. Kendini sıkması bile sesine yansıyor. Onun da en az benim kadar zevk almasını istedim ama o tüm önceliğini bana vermişti.

“Korkma Saruhan, seni içimde istiyorum,” dedim cesurca. Dudakları boynuma, oradan da çeneme çıktı. Gözlerimin içine baktı. Bacaklarımı biraz daha ayırdı ve sertliği de aşağıya doğru inmeye başladı. Kalp atışlarım hızlandı ve nefesimin sesi duyabileceğimiz kadar yükseldi ama onun da benden farkı yoktu. Terlemişti, teni ısıldıyordu. Onu teşvik eder gibi gövdesini okşadım.

“Sakin ol, sıkma kendini.” Başımı sallayıp kollarımı sırtına sardım. Kollarını iki yanıma dayadı ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. İlk hamlesini ıslak olduğum için kolay bir şekilde yaptı, ardından hemen kendini durdurdu. Gülümsemeye çalıştım, onu rahatlatmak istedim çünkü o benden daha gergindi. Sorumluluk doluydu, canımın yanmasından endişe ediyordu.

“İyi bir şey yok,” dedim. Bir elim ensesine ulaşarak oradaki saçları okşadı.

"Kendimi kaybedeceğim diye korkuyorum, o kadar davetkârsın ki..." Çenesini sıkı, kendini bu kadar tutabilmesi takdire şayandı ama o öyle biriydi.

"Ben her zaman sana güvenirim." Başını salladı, yüzündeki acı çeker ifade yerini sertliğe bırakırken ikinci hamlesini yaptı ve nefesimi kesti. Vajina kaslarımın isyanla açıldığını ve duvarlarımın acıyla kasıldığını hissettim. Bu biraz sıkıntılı bir andı ama normaldi. Acının geçmesini, vücudumun ona alışmasını bekledim. O da bekledi. Yavaşça öpmeye başladı beni sakinleştirmek ister gibi.

"Birazdan sadece zevk alacağız, Nüzhet. Az önce sana zevk verdiğim gibi yine vereceğim, daha fazlasını vereceğim," dedi söz verir gibi. Vücudunun daha da terlediğini, zorlandığını hissettim. Hareket etmek istiyordu, durmak değil.

"Ben de sana zevk vermek istiyorum," dedim. Ona uyum sağlamak istiyordum. Belli ki birkaç seferden sonra ancak istediğim gerçekleşecekti.

"Şu an veriyorsun ama farkında değilsin. Derinlerine kaymamak için kendimi çok zor tutuyorum ama az kaldı bitecek. Bana alışacaksın, sonra defalarca kez yapacağız." Sözleri biraz daha ıslanmamı sağladı ve o da son hamlesini yaptı. Ağzımdan bir nida koparken ona sımsıkı sarıldım. Gözlerimi kapattım, acı az öncekinden fazlaydı ama baş edebileceğim düzeydeydi. Şu an bir bütün olduğumuza inanamıyordum. Kendimi sıkıştığımı o konuşunca anladım.

"Geçti Nüzhet, gözlerini aç bakayım." Dediğini yaptım. Dudaklarımız birbirini kavradı. Geri çekilmeden önce bacaklarımı beline doladım. Öpüşmeye devam ettiğimizde yavaş yavaş içimde hareket etmeye başladı. Dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Gözleri tekrardan karardı ve yüzü sertleşirken bir hamle yaptı. İlkinde ona yetişemedim fakat ikincide ona uydum. Öyle derinden inledi ki bu beni daha da teşvik etti. Dudaklarımız birbirini buldu. Öpüşürken ikimiz de inledik. Vücutlarımız sanki defalarca kez yapmış gibi birbirine uymuştu. İrademiz dışında hareket ediyorlardı. Nefes seslerimiz ve inlemelerimiz odayı doldurmuştu. İçimde olması daha farklı, daha yoğun bir zevk sunuyordu ve ben o hazzı sünger gibi çekiyordum.

"Saruhan... Saru..." dedim yüksek sesle inleyerek. Benim yüzüm de artık onunki gibiydi. Acı çekiyor gibi görünse de yoğun zevkin verdiği bir yan etkiydi bu.

"Nüzhet," dedi inleyerek. Dudaklarımız tekrar buluştu, ellerim kalçalarını kavrayıp sanki daha fazla mümkünmüş gibi kendine çekti. Tırnaklarım sırtında ve kalçasında çizikler bıraktı, o ise vücudunun hakkını verdi. Yorulmuyordu, durmak bilmiyordu. Terlerimiz birbirine karıştı. Vuruşları hızlandı ve beni deli eden o özel noktalara sertçe temas edip beni sona getirdi. Başımı geriye attım ve ikinci orgazmıma ulaşırken onun ismi dudaklarımdan çılgık atar gibi çıktı. Vücudumu yatağa bıraktım ve birkaç dakika sonra Saruhan'ın derinden gelen yüksek sesli inlemesini, ardından da başının göğüslerimin üzerine düşmesini hayalmiş gibi izledim. Nefes nefeseydik kendini yan tarafa doğru atarken. Beni kendine çekerek göğsünün üstüne yatırdı. Vücudum öyle gevşemişti ki ilk başta buna inanamadım. Az önce yaptıklarımız bir hayal gibiydi ama aksine tamamen gerçektir. Saruhan Candar tüm kalelerimi ele geçirmişti ve ona esir olmaktan dolayı kendimi mutlu hissediyordum. Bu bambaşka bir duyguydu; bütünleştiren, ayrılmak istemeyeceğiniz, çok mahrem ve özel bir duyguydu. O ve ben ayrı dünyaların insanı gibi görünsek bile tam tersi bir şekilde yepyeni bir dünyayı birlikte inşa ediyorduk. O inşaatın temelini sonunu da az önce atmış gibiydik. Vücudumuz gibi kalplerimiz de birleşmişti.

"Fark ettin değil mi, Nüzhet?" Sesini duyduğumda düşünce sisinin içinden çıktım.

"Ten uyumumuz var," dediğimde başını salladı. Üzerimize örtüyü çekti. Göğsüne daha da sokulduğumda saçlarımı okşamaya başladı.

"Bu hisleri seninle yaşayacağım aklıma bile gelmezdi ama şimdi kendimi mutlu hissediyorum. Sen örnek bir erkeksin, her yönden. Kadınların sahip olmak isteyeceği bir erkek ve ben sana şu an..." Cümlemi yarıda kesti.

"Beni sahiplenebilirsin Nüzhet, izin veriyorum. Ben senin gibi düşünmüyorum. Bana benim Saru'm diyebilirsin, bana aitsin diyebilirsin, sadece benimsin diyebilirsin. Bu benim egemenlik haklarıma gölge düşürmez aksine senin gibi bir kadının olmak isterim." Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

"Peki Alfa Saruhan ne demek isterdi?" dedim dalgın bir sesle. Hiç düşünmeden konuşmaya başladı.

"Benim Nüzhet'im. Sen sadece bana aitsin bir başkasına değil. Sana sadece ben böyle zevk verebilirim, seni sadece ben böyle sevebilirim..." Çok

derin sözlerdi, özellikle de son cümlesi. Bu anın bizi daha da yaklaştıracığını söylemişti ve bu konuda da haklı çıkmıştı.

“Fazlasıyla alfa,” dediğimde güldü.

“Az önce yaptıklarımız çok ilkel,” dedi hatırlatarak. Evet öyleydi, kesinlikle son anlarda bu daha da ortaya çıkmıştı.

“Üzerimdeki gücünü sevdim, Saruhan. Bu yüzde on dörtlük yağ oranına sahip vücudu sevdim. Ona tekrar sahip olmak isterim. Benim Saru'm olsun isterim.” Sözlerim hemen vücuduna tesir etti. Başımın altındaki teni kasıldı.

“Ben zaten senin Saru'num, bu seferlik sen de benim Nüzhet'im ol.” Buruk bir ton vardı sesinde ve bunun nedenini anlayamamıştım. Benim ona yakınlaşmayacağını düşünüyordu gibiydi, umutsuz gibiydi, kendini bekletmeden uzaklaştırmak ister gibiydi...

“Bu seferlik değil, her zaman senin Nüzhet'in olmak isterim,” dedim ciddi bir sesle. O inançsızlığını kırmak istedim çünkü temkinli olan ben bile bu gecenin çoğu duyguyu iyileştirdiğini görebiliyordum. Ona yakınlaştığımı, kalbimdeki nüfuz ettiği yerlerin oranını artırdığını, duygularımı daha da harekete geçirdiğini ve ona âşık olmaya başladığımı anlayabiliyordum. Öyle ılık saçan bir şekilde gülümsedi ki dayanamadım. Yukarı doğru kayarak dudaklarına bir öpücük bıraktım. O an başka bir şey yapmam gerektiği aklıma geldi. Tuvaletim yoktu ama gidince olacaktı.

“Şey... Tuvalete gitmem gerekiyor.” Ben yatakta doğrulurken o da kalktı. Anı gerçekten katletmek istemiyordum. Öylece yatıp konuşmak istiyordum ama bunu yapmam gerekiyordu.

“Ben de şu şeyi çıkarayım, biraz rahatsız ediyor.” Prezervatifi ima ettiğini anladım.

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. Birlikte çıplak bir şekilde banyoya gittik. Çok ruhaf bir andı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Klozetin kapağını açıp otururken durum biraz rahatsız edici hale geldi.

“İşerken beni izlemeni istemiyorum,” dedim utanarak.

“Nüzhet sana çok şaşıracağın bir şey söyleyeceğim; ben de işiyorum,” dediğinde güldüm. Yine de tuvaletimi yaparken açık kapının dışına gitti. Az önce bundan çok daha mahrem şeyler yapmıştık. Birden ona neden burada olduğumu açıklama ihtiyacı içine girdim.

“Şey... Benim vücudum enfeksiyona karşı dirençsiz, yani idrar yolları enfeksiyonuna. O antibiyotikleri içmek beni zorluyor. Bu bir önlem, yanlış anlama sende mikrop var demek istemiyorum. Yani...” Kuvrana kuvrana anlatmamı eliyle durdurdu.

“Anladım. Sorun değil, Nüzhet,” dedi kapının ardından. Sifonun sesini duyunca içeriye girdi.

“Bu kadınlara çok sık oluyor ve ilk birliktelikten sonra görülme sıklığı artıyor o yüzden işlemeyi öneriyorlar.” Onu izlemek istemiyordum ama izledim. Bir peçete koparıp kurulandım. Bir an bakışları çöp kutusuna atacağım sırada tuvalet kâğıdına kaydı, üzerinde biraz kan vardı ve bu çok normaldi ama onun yüzü pek normal değil de endişeli göründü.

“Canın yanıyor mu?” dedi hemen. Sesi fazlasıyla sorumluluk doluydu.

“Endişe etme iyiyim. Sen büyük bir erkeksin, biraz vajina duvarlarımı zorladın ve onun doğal sonucu bu, azıcık kanıyor işte. Çok normal, hem yapman gerekenleri fazlasıyla yaptın. Senin de gördüğün üzere bayağı ıslak-um.” Bunları kolay bir şekilde söylemem içimi rahatlatmıştı. Çekingenliği mi bir gecede yenmiştim ve halimden de memnundum.

“Sana asla zarar vermek istemem.” Başımı salladım *biliyorum* dercesine. O da bir peçete kopardı ve düğümlediği kondomu peçeteye sarıp çöp kutusuna attı. İkimiz de ellerimizi yıkayıp tekrar yatağa döndük. Biraz üşümüştüm, yatağa girince beni sıcacık kollarının arasına alıp ısıtmaya başladı.

“Sana da hayalmiş gibi geliyor mu?” dedim gülümseyerek.

“Kesinlikle hayal değildi, Nüzhet,” deyip güldü.

“Çok seksi bir erkeksin ve tekrar yapmak istememi sağlıyorsun.” Çene mi kaldırıp yüzüme baktı.

“Ara vermemiz gerekiyor. Genç bir adam değilim, otuz dört yaşıdayım. Biraz şarj olması lazım.” Kendimi tutamadım ve bir kahkaha attım imasını duyduğum an.

“Gülme, gerçeği söylüyorum.” Hâlâ gülmeye devam ediyordum. Biraz ısındığım için başımı yastığa koydum ama kollarımı vücudundan çekmedim. Onu izlemek istiyordum. Bana doğru döndü. Aynı yastığa başlarımızı koymuştuk ve dudaklarımız arasında dört ya da beş santim vardı. Bir elim alındaki saçları okşamaya başladı.

"Keşke bana sataşmak yerine böyle davransaydın, bunu daha erken yapabilirdik. Belki şimdi bir çocuğumuz olurdu." Yüzü pek bana inanıyor gibi durmadı, bu yüzden sorgulamak istedi.

"Öyle yapsaydım bana o gözle bakabilir miydin?" Gözlerini kısmış beni incelerken neden bu kadar şüpheli olduğunu anlamıyordum.

"Beni etkilerdin, bunu düşünürdüm." Bana pek kaulmadığını gözlerinden fark ettim.

"Sana söyleseydim gerçekten düşünür müydün?" Tekrar teyit etmek istedi. Neden bu konuda bana güvenmiyordu anlayamıyordum.

"Kestirip atacığımı sanıyorsun ama atmazdım, ciddi ciddi düşünürdüm," dedim. Gözlerimiz kesişince doğru anın şimdi olduğunu anladım. Hareketlerim ona karşı hislerimi net olarak gösterse de sözlerimle de tasdiklemek istedim.

"Benden hoşlandığını söylemiştin, ben de senden hoşlanıyorum, Saruhan." Bakışları yumuşadı, bana biraz daha yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sanırım artık şarj olmuştu çünkü o öpücük çoktan başka bir yöne doğru kaymaya başlamıştı.

SARUHAN'IN İSTEKLERİ

Bugünün hiç böyle biteceğini hayal etmemiştim. Sabah hastaneye gideceğimizi söylediği andan itibaren vücudum stresle kaplanmış, doktordan çıktıktan sonra kendini ani bir rahatlamaya bırakmış, şimdi ise hiç tecrübe etmediğim tatminin verdiği bir mutluluğa bürünmüştü. Gevşemiştım, hayatımda hiç olmadığım şekilde hem de. Bu adam yirmi iki gün önce beni gevşetmeyi bırakın, fazlasıyla geren bir adamken şu anda yatakta çıplak bir şekilde sarıldığım, kollarında huzur bulduğum bir adam haline gelmişti. Saruhan Candar sürprizlerle doluydu. Onu keşfetmek hoşuma giden bir aktiviteydi. Şimdi de öyle yapacaktım, konuşarak onu daha da fazla keşfetmeye çalışacaktım. Çocukken birbirimizi iyi tanıyorduk ama gençlik yıllarımızda aramıza giren soğukluk o durumu tersine çevirmişti.

“Bakıyorum da hızlı şarj oldun. Neden fazlasıyla geliştirip gençleştirdiğin bedenine güvenmiyorsun? Ayrıca yaşlı falan değilsin. Kafan yaşlı senin, bedeninin değil,” diyerek takılmaya çalıştım. Başım ve gövdemin bir kısmı göğsünde, kollarımı ise omuzlarında geziniyordu. O ise kollarını bana dolamış, tatlı tatlı sırtımı okşuyordu.

“Çünkü uzun süredir kimseyle sevişmedim. Bedenimin durumunu bilmiyordum,” dedi gevşemiş ve rahat bir sesle. Gözlerim düşünceli bir hal ile karşıya bakarken cümlesi garibime gitti. Çünkü az önceki tutkulu adam bu işi yapmayı seviyordu ve bundan ayrı kalamaz gibi geliyordu bana.

“Benim kadar uzun mu?” dedim alaycı bir şekilde. O bir ömür boyu beklememişti elbette. En fazla dört beş ay falan olabilirdi. O sıkıcı davetlerde bile ona asılan onlarca kadın tanıyordum. Birine şans verebilirdi.

“Beş sene oluyor,” dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Bu kadarını asla tahmin etmezdim çünkü erkekler bu konuda daha rahatlardı. Hem toplumun algısı da yanlarındaydı. Suçlu kadın olurdu erkek değil. Bunun altında başka bir sebep yatıyordu. Başımı bir anlık kaldırıp yüzüne şaşkın bir şekilde baktım.

“Bunu tadıp da beş sene uzak mı kaldın yani?” dedim hayretle. Beş sene çok uzun bir zamandı.

“Sanırım ondan öncesinde hakkımı fazlasıyla kullandım.” O zaman hayatında ben yoktum ve kimseye zarar vermeden özgürlüğünü yaşaması onu suçlu yapmazdı. Hayatına giren kadınların yüzlerini ya da kim olduklarını bilmediğim için bu şekilde düşünmek daha kolay geliyordu. Yüzlerini görsem kıskançlıkla yanabileceğimi biliyordum, bu şekilde sakın kalmam mümkün değildi.

“Peki beş sene boyunca seni durduran neydi?” dediğimde tekrar başımı göğsüne koydum ve kalp atışlarının sesini dinlemeye başladım.

“Âşık oldum, karşılıksız bir aşk... Başka biriyle beraber olsam ve ruhu duymasa bile ona ihanet edecekmişim gibi hissettim, bu yüzden uzak durdum.” Daha önce de söylemişti bunu. Hatta saçma bir korku başlamadan beni durdurmuştu. Onu unutmak için benimle evlenmediğini söylemişti. Ayrıca ona sadık kalması çok ayrı bir noktadaydı. Güzel bir davranıştı ama içten içe rahatsız etmişti beni. O sadakate ve aşka ben de sahip olabilecek miydim bilmiyordum. O kadını öyle kuskandım ki bunu ona göstermemek için kendimi zorladım.

“Çok sadakatli bir âşıkımsın. Peki şu an ne hissediyorsun?” Bir kuşku belirdi içimde. Çünkü bu gece ilişkimiz başka bir boyuta geçmişti. Ona kendimi daha yakın hissediyordum. Kalbimin hızlı atmasını sağlayan nadir, hatta bu boyutta atmasını sağlayan tek adamdı. Tüm yaptıkları bir araya gelince *Nüzhet sen bu adama asla boş değilsin* diyordu beynim. *Onun yakınlığını, anlayışını sonsuz desteğini çok seviyorsun* diyordu. Haklıydı da seviyordum gerçekten, bu geceki halimizi de çok sevmiştim. Birbirine deli gibi âşık, yanıp tutuşan insanların bile bazen sahip olamadığı o ten uyumuna sahiptik. Bu konu hakkında söylenenler belliydi. Ten uyumu olan insanlar

başka insanlarda o uyumu bulamadıkları için pek ilişki yürütemiyorlardı. Hep o kişiyi arayıp sonunda tekrar bir araya geliyorlardı ve kopamıyorlardı birbirlerinden. Bu gece cinselliğin de bir ilişkinin önemli unsurlarından biri olduğunu anlamıştım. Sevgi tutkuyla birleştğinde daha da anlam kazanıyordu.

“Senden çok hoşlanıyorum, yani konu tartışmaya kapalı. Sana anlattım diye farklı düşünme sakın.” Yine içimi rahatlatmaya çalıştı. Beynim değişik bir düşünce içine düştü, *o kişi sen olabilirsin* dedi bir an. *Böyle bir aşkı yıllardır bekliyorsun Nüzhet, bunu en çok sen hak ediyorsun.* Düşüncelerimi susturup Saruhan’a cevap verdim.

“Hayır, tam aksine bu kadar dürüst olman hoşuma gidiyor, Saru. Cevap vererek düşünmemi engelliyorsun bir noktada. Benden şanslısın, en azından o duyguyu tatmışsın. Ben hiçbir şey bilmiyorum.” Sesim tuhaf bir şekilde üzgün çıktı ve bunu hemen fark etti. Bir eliyle çenemi okşayarak kaldırdı ve ona doğru bakmamı sağladı. Gözlerindeki hüznü gördüm.

“Nüzhet karşılıksız aşk insana sadece acı veriyor. Umudunu, kötü ve algılarını kapatan bir şekilde besliyor. Bu duyguyu yaşamayı asla istemedim. Şu an aklım başımdayken daha mutluyum. Ayrıca senin bu konuda alınganlık yapmadan olgun olman iyi hissettiriyor.” Acı çektiği her halinden belliydi, daha fazla bu konuda konuşmak istemedim. Ayrıca o kadar da olgun değildim, bunu ona da itiraf etmek istedim.

“Bilirsin Saru ben kiskancım, o kişileri tanımadığım için olgunum. Bu özellik pek iyi değil, kabul ediyorum ama zamanla dozunu azalttım diyelim,” dedim dürüst bir şekilde. Gözleri yumuşadı ve dudakları yavaşça kıvrıldı. Az önceki ruh halini hemen üzerinden atmıştı.

“İlişkimizin en güzel yanı her şeyi çekinmeden açık açık konuşabilirmiz. Sanırım buna neden olan durum, önceden birbirimize deli gibi sataşmamız.” Güldüğümde o da güldü. Haklıydı, bu düşüncesine katılıyordum. O an konuşmamız gereken başka bir konu olduğu daha aklıma gelmişti. Evet o korunmuştu ama ben korunmasızdım ve prezervatif yüzde yüz koruma sağlamıyordu. Daha sağlıklı cinsel ilişki yaşamınıza yardımcı oluyordu.

“Eğlenceliydi kabul ediyorum. Başka bir detayı daha konuşmamız gerek. Doktora gittiğim için kafam rahatladı ve şu an burada çıplak bir şekilde sarılıp yatıyoruz. Şartının kabul aşaması da yaklaşıyor gibi. Gerçi buna bir ölçü koydun mu?” Neyi ima ettiğimi hemen anladı. Beni evliliğe iten en

temel sebeplerden biri çocuk sahibi olmak isteyişimdi ama o bazı şartlar koymuştu teklifi kabul ederken. Bu şartları yüzde yüz sağlamıyorduk şu anda. Daha evliliğe yeni adapte oluyorduk. Biraz daha birbirimizi tanımalı ve ondan sonra birlikte konuşarak karar vermeliydik.

"Evet koydum, birbirimize seni seviyorum dedikten sonra bir ay daha geçireceğiz ve sonra yapabiliriz. Zaman için endişe etmemize gerek yok. Zaten dediğin gibi hızlı gidiyoruz, yalnız sen biraz bu konuda zorlanacakmışsın gibi geliyor bana." Evet haklıydı, itiraflar ve kabullenmeler konusunda zorlanıyordum. Şimdi bile içimde ona karşı sevgi olduğunu hissediyordum. Ona benim Saru'm ol bile demiştim. Zorlansam da adım atıyordum ve bundan sonrası belki daha kolay olurdu.

"İlgiyi seviyorum ama sanırım panikliyorum da. Yabancı geliyor, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Ona her zamanki gibi gerçeği söyledim. Biraz da yardım ister gibiydim.

"Kabul et Nüzhet, sadece kabul et. Sevilmeyi, ilgi gösterilmeyi her insan gibi hak ediyorsun. Bu zamana kadar gerçekleşmedi diye o haktan mahrum kalmadın sadece doğru zaman değildi." O kadar haklıydı ki belki sorunun ana nedeni buydu. Mükemmeliyetçi bir yapım olduğu için bu konuda bile önüme zorluklar çıkarıyordu.

"Haklısın. Sanırım erkekler bana istediğim şekilde ilgi göstermediği için bunun artık hiç olmayacağını içten içe kabullenmişim, bu yüzden panikliyorum."

"Bencilce bir şey söylemek istiyorum. İyi ki öyle olmuş, iyi ki şu an kollarımın arasındasın." Bu cümle öyle hoşuma gitti ki sırtıtmaktan kendimi alamadım. Ben de öyle düşünüyordum. İyi ki onun kolları arasındaydım.

"Alfa erkeğim," dedim şaka yollu.

"İnan bana Nüzhet, yatakta alfa erkek olmayı isterim." Elim sırtından aşağıya, kalçasına doğru indi ve cümlesini duyduğum an tepki olarak kalçasına hafifçe vurdum.

"Şiddet ha?" dedi yalandan bir ciddiyetle.

"Şiddet sayılmaz hafifçe vurdum, hem bu hareket cinsel sınırlar içinde. Bundan hoşlananlar var," dedim kendimi savunarak. Bir yandan da gülmek için kendimi zor tutuyordum. O da elini kaldırdı ve hafifçe şaplak attı kalçama. Ağzımdan bir kıkırtı kaçtı.

"Bu hoşuna gitti mi?" dedi ciddi bir şekilde. Bu tavrı beni şaşırttı. Ciddi ciddi bunu düşündüm, hoşuma gitmiş miydi?

"Böyle tatlı bir sataşmanın içindeyken ve hafifken evet," dedim bu konuda kendimden beklemediğim bir dürüstlikle.

"Aklıma hoşlanmayacağın görüntüler düşürüyorsun." Düşüncesi bile ses tonuna yansımıştı çünkü sesi arzu doluydu.

"Nasıl görüntülermiş onlar?" dedim yaramaz bir sesle. Altından pek hoşlanacağım bir şey çıkmayacakmış gibi duruyordu.

"Fazlasıyla alfa bir Saruhan içeren görüntüler."

"Biraz anlatsana." Kesinlikle kaşınıyordum. Birden kendimi öyle bir aşmıştım ki hızıma kendim de yetişemiyordum. Bunu yapan da bizzat oydu. Beni ele geçirmişti; vücudumu ve beynimdeki cinsel merkezi de.

"Birbirimizi fazlasıyla uyarmışız, ben seni bir hamleyle ters çevirmişim. Ellerin ve dizlerinin üstünde duruyorsun. O tatlı kalçanı okşayıp hafifçe tokatlıyorum, sonra da içine girip ikimizi de zevkten uçuruyorum." Bir anda vücuduma elektrik verilmiş gibi oldu. Kafamda canlandırmak beni heyecanlandırmıştı. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Kesinlikle erkeklere özgü bir istekti tüm hâkimiyetin onlarda olduğu bir ilişki, hayvansal bir dürtü...

"Ne?" dedi gülümseyerek yüzümü gördüğünde. Evet, ben istemiştim anlatmasını.

"Bu fazlasıyla ilkel," dedim karşı çıkarak.

"Nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun, Nüzhet. Vücudunun ve benim nimetlerimden faydalan." Onun nimetlerinden... Kulağa fazlasıyla özgüvenli geliyordu. Öyle olması da normaldi, bu olayın nasıl yapılması gerektiğini kesinlikle iyi biliyordu.

"Biliyor musun, cüretkâr olunca tam oluyorsun. Belli ki beş yıl önce denemişsin." Onun geçmişini açmamam gerekirdi, böyle suçlayıcı bir tavırla konuşmamam da gerekirdi. Ben de beş yıl öncesi için hesap vermek istemezdim.

"Çok daha fazlasını denedim." Her zaman dürüst olmak belki de iyi bir şey değildi. Aklıma düşen bir görüntüyle gözlerim kocaman açıldı.

"Sakın bana sadist mazoşist bir ilişkinin içinde bulundum deme!" dedim sesimi yükselterek. Neden aklıma bunun geldiğini anlamadım. Bir

bakımdan adam tam bir patrondu, çok zengindi ve farklı zevkleri olabilirdi. *Hayır, hayır. Kesinlikle hayır.* Birden gülmeye başladı.

“Yok o kadar da değil Nüzhet, abartma! Gerçi bir ortağım vardı Amerika’da, adam bunun müdavimiydi. Bir kere bizi de öyle bir ortama davet etti. Şiddetle reddettim. Ben tutkunun tatlı olan halini severim, acılı ve çok sert halini değil. Evet söylediğim şekilde yapmak ilkel ama sevdiğin kişiyle yaptığın zaman öyle hissettirmiyor, çok doğalmış gibi geliyor. Ayrıca kadınlar bu ilkel pozisyonlara bayılıyor onu da ekleyeyim. Sen çok ateşli bir kadınsın ve bunu denemek isteyeceksin, şimdi değil belki ama sonra. Sonuçta yine sevişiyorsun, eylem aynı ama farklı şekilde.” Benden daha deneyimli olduğu için haklı olabilirdi, o yüzden bir şey diyemezdım.

“Öyle diyorsun, bakıyorum da bayağı deneyimlisin.”

“Önceden uzun uzun sevişmeyi seven bir adamdım.” Artık bir noktada bu durum beni rahatsız etmeye başlamıştı. Hayatının merkezinde benim olduğumu bilsem bile...

“Tamam anlatma artık, kıskanıyorum,” dedim kesin bir dille.

“Sana söyledim Nüzhet, beni sahiplenebilirsin. Benimle uzun uzun sevişebilirsin, sana asla hayır demem. Madem yarışa girmek istiyorsun söyleyeyim, az önce diğer deneyimlerimden çok daha fazla zevk aldım.” Ağzımdan bir *hımm* sesi çıktı. Bunu duymak iyi hissettirmişti. Zirveleri her zaman severdim.

“İlkel olandan bile mi?” dedim daha da fazla itiraf duymak istercesine.

“Evet ve aklıma bir şey geldi. Az önce ruvalette bana bir şeyler anlatın.” Başımı salladım devam et dercesine. Ayrıca konuyu değiştirmesine ihtiyacımız vardı.

“Biliyorsun Nurbanu virolog. Birkaç sene önce yanına gittiğimde beni kolumdan çekip hastaneye götürdü ve HPV aşısı olan Türkiye’deki sayılı erkeğin arasına girdim. O konuda temizim.” Kaşlarım havaya kalktı. Bu hayli farklı bir durumdu.

“Gerçekten mi? Çok şaşırdım. Ben de aşı oldum. Bak yine beni kendine hayran bıraktın,” dediğimde güldü.

“Benim pek bir bilgim yoktu ki. Nurbanu sayesinde oldu.”

“Olsun ona inanıp olmuşsun ya, karşı da çıkabilirdin.” Kardeşine ve işine gerçekten saygı duyuyordu ve bu içimdeki benim sahip olamadığım o abi kardeş ilişkisini hatırlamama sebep oldu.

"Karşımda konunun uzmanı varsa ona karşı çıkmam. Kardeşim de bu konuda uzman." *Anlıyorum* dercesine başımı salladım. Kendimi toplamam ve derhal o konuyu unutmam gerekiyordu.

"Bilmiyorum ama bu çok hoşuma gitti. Sen de hoşuma gitmeyen bir şey var mı ki!" dediğimde güldü.

"Sevişmemiz nasıldı? Tepkilerini gördüm ama bir de sen anlat bakalım." Üzerine konuşabilecek kadar tam normalleşmiş miydim bilmiyordum ama deneyecektim. O bu konuda çok açıktı.

"Yine mi övgü istiyorsun, Saruhan?" Bu yalandan azarlayan sesim hoşuna gitmiş görünüyordu.

"Hayır, gerçekleri duymak istiyorum. Benim için nasıl olduğunu söyledim az önce," dedi savunmaya geçerek. Evet söylemişti, haklıydı.

"Benim kıyaslayacak bir ilişkim olmadı ki! Kısa bir değerlendirme yapacak olursam kesinlikle böyle iyi hissettirdiğini bilmiyordum. Söz verdiğin gibi aklımı başımdan aldın, sadece yaptıklarına odaklandım. Belki biraz pasif kalmış olabilirim. Genelde Türk erkekleri kadınlar sadece bacağına açıp dümdüz yatıyor, hiçbir şey yapmıyor diye şikâyet ediyorlarmış ya," dedim derginin bana gönderdiği yazıyı hatırlayarak. Okurken de böyle olmak istemediğimi düşünmüştüm ve eyleme geçtiğimizde de aynı düşüncedydim. Bu olay karşılıklı yapılmalıydı fakat o kadınların gerekçelerini de anlayabiliyordum. Onlar benim kadar şanslı olmayabilir ve bir Saruhan'a sahip olmayabilirlerdi.

"Öyle miymiş? Onların beceriksizliği bu," dedi karşı çıkarak.

"Evet, dergi bana kaynak göndermişti orada böyle yazıyordu. Bunun bir sonucu da var. Kadınlar yanlış anlaşılmaktan korkuyor. Duygularını fazla belli ederlerse ve daha aktif rol oynarlarsa erkeklerin şüpheye düşeceğinden endişe ediyorlar. Özellikle ilk kez yapanlar, *daha önce yapmış bu ya da kötü tabirle orospu gibi* damgası yememek için öyle dümdüz yatıyorlar. Çoğu da zaten orgazm olmuyor, zevk almayıp sadece görevini yerine getiriyormuş gibi hissediyor. Çok korkunç." Dile getirilince daha da korkunç olmuştu. Kullanılmış gibi hissediyor olmalıydı. Ne kadar kötüydü bu durum. Şimdi daha net anlıyordum her şeyi.

"Söylediklerin mantıklı, o mantalitede erkekler tanıdım," dedi beni onaylayarak. Birbirlerini erkekler olarak daha iyi analiz ediyorlardı.

"Ama ben bu gece iki kez orgazm oldum. İkincisi çok şiddetliydi." Lürafım çok hoşuna gitti. Gözleri ışıldadığında yüzünde güzel bir gülümseme belirdi.

"Bu daha başlangıç Nüzhet, daha iyileri de olacak. Benim kendimi frenlediğim halim bu." Az önce şarj olması gerektiğini söyleyen kendisiydi. O frenlemiş haliyse tam halini kafamda canlandıramıyordum.

"Saruhan zaten durmak bilmiyordun ve yorulmuyordun da. Nasıl?" dedim hayretle.

"Bu vücudu boşuna yapmadım, Nüzhet. Az önce kendimi test ettim. Her yerim kuvvetli. Unutma uzun süre *plankta* kalabiliyorum. Çok sevdiğim bir pozisyon için tam da ona ihtiyacım var. Uyumadan önce bir kez daha sevişmek istiyorum." Bunu ben de istiyordum. Çok fazla istiyordum, kendime şaşıracak kadar fazla... Kollarının arasından çıktım ani bir kararla ve elimi göğsüne koyarak yatağa bastırdım. O cüretkâr Saruhan olabiliyorsa ben de cüretkâr Nüzhet olabilirdim. Utangaçlık halinden sıkılmıştım, bana cesur olmak yakışıyordu. Evlilik teklifi edecek kadar cesur olmak...

"Bu sefer ben seni keşfedeceğim. Vücudunun sırlarını merak ediyorum, Saruhan." Bu gece farklı bir Nüzhet'i keşfediyordum. Bu durum beni çok şaşırtsa da kötü bir şey yapıyormuşum gibi hissetmiyordum ki kötü bir şey de yapmıyordum zaten. Karşımdaki adam benim yirmi iki günlük kocamdı.

"İncelemelerini zevkle takip edeceğim." Öyle çapkın bir şekilde gülümsedi ki içimdeki var olan isteği daha da körükledi. Saruhan'ın hiç bilmediğim yönleriyle bu gece tanışıyordum ve tanımadığım adam beni her zamanki gibi mutlu ediyordu.

"Seni taklit edebilir miyim?"

"Elbette. Şu konuyu açıklığa kavuşturalım, sana yaptığım her hareket bana da zevk veriyor sadece sen zevk almıyorsun. Bunu birazdan anlayacaksın zaten, tek kişilik diye bir durum yok. Bu karşılıklı ve böylesi güzel." *Anladım* dercesine başımı salladım.

Kontrolü ele almanın heyecanı vücudumu sararken bir an ne yapmam gerektiğini bilemedim. Şunu öğrenmiştim; Saruhan öpüşmeyi çok seviyordu. Her türlüşünü, tatlı olanı, yavaş olanı, tutkulu olanı, akul kaybettiren şekilde olanı hepsini çok seviyordu. Buradan başlamak en mantıklısıydı ve tabii ki ben de seviyordum. Üzerinde yükseldim ve ellerimle çenesini kavrayıp onu öpmeye başladım. Dudaklarımız sanki hiç ara vermemiş gibi aynı

tutkuyla birbirine kenetlendi. Altdudağını ve ağzımın içine giren dilini emdim, dişlerimi hafifçe dudaklarına geçirdim. İkimiz de kendimizi kaybettik. Karnına oturduğumda ensesinden tutup daha fazla kendime çektim kafasını. Doyamıyormuş gibi defalarca öptüm onu, inlemelerimiz ağızlarımızın içinde kaybolup gitti. Sanki bunun olmamasını ister gibi daha yüksek sesle daha derinden inledik. Kalçama değen sertliğini hissedebiliyordum, kesinlikle pili yüzde yüz doluydu. Daha fazla o tutkuya dayanamadım ve kısa bir an soluklanmak için kendimi çektim ama düşündüğüm gibi olmadı. Dudaklarım hemen aşağılara indi. Saruhan her gün bir asker gibi tıraş oluyordu, onu hiç sakallı görmemiştim fakat şu an çok hafif de olsa dudaklarımın altında varlıklarını hissedebiliyordum. Küçük öpücükler kondurdum, çenesini ısırđım ve daha aşağılara kaydım. Boynunu, omuzlarını öptüm. Tıpkı onun yaptığı gibi dilimi teninin üzerinde gezdirdim. Geriye yaslanıp gözlerini kapattı. Çenesini sıkarken doğru yolda olduğumu anladım. Hosuna gitmesi beni daha da ateşledi. Elleri belimde duruyordu, bazen yukarı aşağı doğru hareket edip beni okşuyordu.

Ellerim göğüs ve karın kaslarını ilk kez keşfeder gibi yavaşça okşadı. Avuç içlerim o sert kaslara her dayandığında nefesi kesildi ve ellerimin altındaki kasları gerildi. Bunu hissetmek bana daha da güç verdi. Haklıydı, onun tahrik olmasından ben de tahrik oluyordum. Az önceki kadar hızlı olmasa da yavaşça ıslanmaya başlamıştım. Sonra ellerimin yerini dudaklarım aldı. Öptüm, dişlerimi o sert tenine geçirdim. Dilimle ıslak şeritler bıraktım. O minik göğüs uçlarını yaladığımda vücudu hareketlendi ve o an dudaklarım üzerine kapanıp öptü.

“Nüzhet,” dedi derinden gelen bir sesle. “Lütfen devam et.” Onu bu şekilde etkileyeceğimi ilk başta tahmin etmiyordum. Benim kadar olmasa da o da altımda hafif de olsa kıvranmaya başladı. Karnına doğru öpücük ve ısırıklardan oluşan bir yol yaptım. O girinti ve çıkıntıların arasından dilimle geçtim. Bu onu öyle tahrik etti ki yüksek sesle inledi. Bakışlarım daha aşağılara kayarken fazlasıyla hazır olan ereksiyonuna geldi. Onu içimde tutmak gerçekdışı geliyordu; ona sürtünmem, bundan deli bir zevk almam... Nefes alış verişim sıklaştı çünkü aklıma beni heyecanlandıran bir fikir düştü. Eğer onu keşfetmek istiyorsam tam keşfetmeliydim. Ki bana dokunduğunda harika hissetmiştim. Ellerimi aşağı kaydırđığımda hemen gözleri açıldı. Bunu yapmamı beklemiyordu. Bir elim sertliğini kavradığında gözleri karardı. Bakışlarımı ondan çekmeden elimi hareket ettirdim. Ağzı hafifçe açıldı ve

nefesi hızlandı. Elim aşağı yukarı doğru kayarken çenesi kasıldı ve başını geriye doğru itti.

“Durmamı ister misin?”

“Hayır,” dedi kesin ve sert bir dille. Ben de devam ettim. Elimi biraz daha sıkıştırdım ve hızımı artırdım.

“Hayır Nüzhet, yavaş ol. Bırak da elinin tadına varsın.” Gülmeye çalışı ama ağzından boğuk bir inilti yükseldi. “Beni elinle öldürebilirsin.” Üzerinde bu kadar gücüm olması, onu fazlasıyla etkilemem benim de hoşuma gidiyordu. Ayrıca elim hareket ettikçe ıslandım. Sanki ellerimin arasında daha da büyüyüp ağırlaşmıştı. O da boş durmadı ve eli bacaklarımın arasına kaydı. Islaklığımı hissettiğinde tekrar inledi. Onu daha fazla çıldırtmak istiyordum, bu gücü hissetmek korkutucuydu. Eli harika bir şekilde okşamaya başladı ve sinir yumağımı uyardığında inledim. Gitgide ıstıraplı bir hal almaya başladı çünkü istediğim hıza ulaşmıyordu, elleri fazlasıyla yavaş olsa da hislerim aceleciydi. Özellikle ellerimin arasında onu bu kadar uyarmışken...

“Buna bir son verelim,” dedim çaresiz bir sesle. Elimi çektiğimde karşılık olarak o da elini çekti ama sonra elime bir paket tutuşturdu.

“Sıra sende, Nüzhet,” dedi yanan gözlerle. Paketi açarken ellerim biraz titredi ama bu kadar yakın olmak da iyi hissettirdi. Onu izlediğim anı hatırladım ve onun yaptığı gibi elimi kaydardım. Hiç vakit kaybetmeden kalçamı kaldırarak beni tekrar karnının üzerine oturttu. Bunu yapabilir miydim bilmiyordum. Tereddüdü halimi o da gördü.

“Sana ihtiyacım var, sana çok ihtiyacım var.” Sesi ve söyleyiş tarzı öyle çekici, öyle talepkardı ki bir anda sis bulutlarını dağıttı.

“Sadece yavaş ol. Duvarların sağlam, ben de düşman değilim zaten,” dedi. Yutkundum, heyecan ve istek tüm bedenimi kaplamıştı.

“Omuzlanma koy ellerini.” Evet, kesinlikle yönlendirmesine ihtiyacım vardı. Dediğini yaptım ve vücudunun iki yanında duran dizlerimden destek alarak doğruldum. Bakışları bacaklarımın arasına kaydığında gözleri anında tonlarca kat karardı ve buna şaşkınlıkla baktım. Onu bu kadar tahrik edebilmem şaşırtıcıyken benim de tahrik olmam bir o kadar şaşırtıcıydı. Gözlerimi kapattım. Kalbim çılgınca atıp, aşağıdaki kısımlarım kasılırken kendimi ayarladım ve yavaşça onu içime aldım. Az öncekinden oldukça farklıydı, daha derindeydi ve her bir santimini hissedebiliyordum. Kendimi

rutamadım ve başımı geriye atarak inledim. Saruhan'ın elleri memelerimi bulup sıkınca tekrar inledim. Kalçam istemsizce kalktı ve tekrar aşağıya indi. İçerideki hassas noktalara fazlasıyla temas edip bana acıyla karışık haz dolu saniyeler yaşıtıyordu. Ağgözlü gibi daha fazlasını istedim. Artık çekingen kadını geride bırakmıştım. Kalçalarım hiç düşünmeden kendi özgürlüğünü ilan etmiş gibi aşağıya ve yukarıya doğru hareket etmeye başladı. Saruhan'ın inlemesini duyunca gözümü açtım.

"Dünyanın en güzel görüntüsü bu olmalı," dediğinde bakışlarımız birleşti. Bunun nedenini sonra soracaktım. Elleri belime indiğinde beni yönlendirerek hareketlerimi yavaşlattı. Bakışlarımızı birbirimizden çekmeden hareket etmeye devam ettim. İnledik aynı anda, daha fazla bu yavaşlığa dayanamayıp hızlandım ve zevk daha da fazlalaştı. Kalçam öne doğru hareket ederken başım geriye düştü. Hareketlerim daha da hızlandı, artık o ana ulaşmak istiyordum. Saruhan bu isteğimi anlayarak sırtını yataktan kaldırdı. Dudaklarımı yakaladı ve öpüşürken kalçalarımı kavradı. Ani bir hareketle beni yatağa yatırıp içimden çıktı. Sertleşmiş yüz ifadesi ve ihtiraslı bakışları beni bulurken, ayak bileklerimden tutup hızlıca beni yatağın kenarına çekerken nefesim kesildi. Şu an kesinlikle alfa erkek zamanıydı.

Yere indi ve bacaklarımı omuzlarına attıktan sonra istediğim hızı ve sertliği bana verdi. İlk hamlesini yaptığında vücudum zevkten öyle bir kısıldı ki ellerimle altımdaki çarşafı kavrayıp sıkarken yüksek sesle inledim.

"Saruhan," dedim kıvranarak. Hızla, art arda sert hamleler geldi ve başım yatakta savruldu. Gözlerim açılırken onu izledim, her şey gözümün önündeydi. Yüzde on dört yağ oranına sahip vücudu tüm görkemiyle karşımdaydı. Her hareketiyle dalgalanan sert karın kasları, göğsünden karnına doğru inip ıslak izler bırakan ter damlaları fildişi rengindeki teninde ıslık parlıyordu. Benim için de dünyanın en güzel görüntüsü bu olabilirdi. Çok tahrik edici, daha fazlasını isteyen ama daha fazlası da mümkün olmayan bir durumdu. İçime çarparken acıyı değiştirmesiyle bir anda her şey değişti. İçimden *evet, evet orası* diye sayıklarken inledim. Beni ne kadar etkilediğini anladı ve o kısımlara sertçe temas etmeye başladı. Hazdan gözlerim döndü, yatakta çaresizce çırpınmaya başladım.

"Biraz daha," diye sayıkladım istemsizce.

"Nüzhet istediğin her şeyi alacaksın." Buna kesinlikle inanıyordum. Bana yepyeni bir dünya inşa etmiş ve kendisi de o dünyanın başrolü

olmuştu. O an istesem bile ondan asla ayrılamayacağımı düşündüm. Sanki mühürlenmiş gibiydim. Biz buyduk ve hep böyle kalmalıydık. Bu sadece sevişmek değildi, ruhlarımızın derinlerinde görmediğimiz tarafları açığa çıkaran da bir eylemdi. Çok mahremdi ama namahreme dönüşüyordu gitükçe. Onun teni benim, benim tenim onun olmuştu.

Yüzümde bir gülümseme belirirken ona teslim oldum, vücuduna teslim oldum. Verebileceği her şeyi alarak içimde biriktirdim. Başını çevirip bacağıma bir öpücük bıraktığında hızlı soluğunun sıcaklığını hissettim. Bu seferki çok şiddetli oldu, ilkinin verdiği rûm hisleri yıktı geçti ve zirveye oturdu. Ağzımdan bir çığlık yükseldi, vücudum rahatlayarak yatağa geri düşerken o devam etti. Bulanık gözlerle onu izledim. Gözlerindeki ihtirasın dalga dalga arttığını, yorulmak bilmediğini ve kesinlikle genç bir erkekten bile daha güçlü ve dayanıklı olduğunu gördüm. Boşalırken yüzünün sertleştiğini, çenesinin titrediğini, gözlerinin kaydığını ve bacaklarını serbest bırakırken yavaşça üzerime devrilmesini izledim. Kendini benimle kaybedişi bana farklı bir güç sunuyordu ama bu durum karşılıklıydı. Ben de onunla kendimi kaybediyordum.

Beni kollarının arasına alıp başıma bir öpücük kondururken, ikimiz de hızlı hızlı soluyorduk. Yanağımı terden ıslanmış göğsüne yasladım. Daha önceden bunun rahatsız edici olacağını düşünürdüm ama teri hiç rahatsız etmiyordu. Ben de ona sarıldım.

“Değerlendirme raporunu sunuyorum, diğerinden daha iyiydi,” dediğimde güldü. Saçlarını okşadı yavaş yavaş.

“Bu sefer benim şarjım bitti sanırım,” dedim o sessiz kalınca.

“Normal merak etme, sana çok güzel bir uyku vaat ediyorum. O yüzden gözlerini kapatmalısın.” Tekrar başıma bir öpücük bıraktı. Eli sırtıma inerek rahatlatıcı dokunuşlarını sürdürdü. Dediğini yaptım ve gözlerimi kapattım.

Yüzüme yoğun bir ışık nüfuz ederken gözlerimi kısarak açtım. Odayı kış güneşi doldurarak daha önceden görmediğim farklı bir manzara sunmuştu. Bir an durumu idrak edemedim. Dün geceyi hatırlayınca yüzümde garip bir gülümseme belirdi. Diğer tarafa dönerken yatağın boş olduğunu görünce yüzüm buruştu. Saruhan çoktan uyanmış olmalıydı ve üzerime

örtüyü sıkı sıkı sarıp gitmişti. Örtüyü üzerimde tutarak doğruldum. Yatağın üzerinde gömleği duruyordu. Sanki onu giymemi ister gibiydi. Bu yüzden gömleğe uzandım ve üzerime geçirdiğimde mini bir elbise gibi oldu. Yataktan kalkıp banyoya doğru yürümeye başladım. Tahmin ettiğim gibi yıkanıyordu. Artık onu uzun uzun izleyebilirdim. Yüzümde bir sırıtış belirdi. Onu burada ilk kez izlediğim halimle şimdiki arasında uçurum vardı. O Nüzhet çekingendi, cinsellikle barışmamıştı ama şimdiki Nüzhet dün gece çok yaramaz şeyler yapmıştı.

Su sesi durduğunda tıpkı o geceki gibi havluya uzandı ama ben kaçmadım. Havluyu beline bağlayıp duştan çıktı ve beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Yine röntgencilik mi yapıyorsun, Nüzhet?” dedi alaycı bir şekilde.

“Artık görmediğim bir şey yok, hem bu gördüklerim benim değil mi?” dediğimde kaşları havaya kalktı. Dün gece kendi söylemişti onu sahiplenmemi istediğini, şaşırmamalıydı artık. Karşımda durdu ve beni inceledi.

“Gömleğim sana çok yakışmış.”

“Üzerimdeki duruşunu ben de sevdim. Bir de çok güzel kokuyor.” Vücudundan sular damlarken karnına bakmamak için zor duruyordum.

“Bir de ben koklayayım bakalım,” deyip beni hızlı bir hamleyle lavabonun tezgâhına oturttu. Dudakları boynumu buldu ve kokladıktan sonra öpücükler bırakmaya başladı. Gözlerimi kapattım, ensesinden kavrayıp onu kendime çektim. Dudakları yavaş yavaş yukarıya çıktı ve benimkileri kavradı. Uzun uzun, telaşsız bir şekilde öptü beni.

“Çok güzel bir sabah, hayatımın en güzel sabahlarından biri,” dedi durduğumuzda. Gözleri parlıyordu ve çarpık bir gülümsemeye bana bakıyordu.

“Benim için de öyle, ayrıca böyle gülümsemeye devam edersen üzerindeki havluyu yere düşürebilirim, Saruhan Candar,” dediğimde bakışlarım havlunun önüne kaydılar sözlerimi tasdiklercesine.

“Bu kadar istekli olmanız beni ancak mutlu eder, Nüzhet Candar.” Güldüm sanırım şu an tam anlamıyla evli bir çift olmuştuk ve bu tutum artarak devam edecek gibi duruyordu.

“İyi misin?” dedi bir anda. O ana kadar vücudumun durumunu sorgulamamıştım. Gömleğin kumaşına değen meme uçlarım çünkü muamelesinden dolayı biraz sızlıyordu. Bacaklarımın arası ise dün orada Saruhan vardı hissiyatındaydı.

"İyiyim, bir sorun yok. Yıkansam iyi olur çünkü çok acıktım." Ellerin vücutumdan çekti ve geriye doğru gitti.

"Sana harika bir kahvaltı hazırlayacağım," deyip göz kırptıktan sonra beni banyoda tek başıma bıraktı. Rahatlatıcı, ılık bir duş aldım ve saçlarımı kurutup giyindim. Odamıza döndüğümde kapıdan çıkmadan önce gürültülü bir ses çıktı. Saruhan'ın giyinme odasındaki telefonu titredi. Ben de telefonu ona götürmek için elime aldım. Bazen önemli e-postalar gelebiliyordu ama o an tekrar bir mesaj daha gelince ekran aydınlandı ve mesajı gördüm, Behram'dandı.

"Kız ilanı aşk etmiş resmen daha ne istiyorsun, Saruhan!" Bu ne anlama geliyordu? Artığı haber linki benim konuşmam ile ilgiliydi. Yalnız *daha ne istiyorsun, Saruhan* kısmı beni biraz düşündürmüştü. Derin bir nefes aldım. Behram neden şifreli konuşmayı seviyordu ki!

BİLİNMEYEN DETAYLAR

Aralarında bizim ilişkimizi konuştukları barızdı ve bunu normal karşılıyordum. Benim de yakın bir arkadaşım olsaydı ben de ondan akıl alabilirdim, yol göstermesi için istekte de bulanabilirdim. Saruhan ile zaten bu konu hakkında konuşuyorduk. Birbirimize âşık olmak evliliğimiz için mükemmel bir gelişme olurdu. İyi gittiğimizi düşünüyordum ama bu mesaj Saruhan'ın daha fazlasını istediğine mi işaret ediyordu bilmiyordum. Düşünceli bir suratla yürüdüm ve merdivenlerden aşağı inip mutfığa ulaştım.

Saruhan mutfakla bütünleşmiş bir haldeydi. Burada bulunmak ona çok yakışıyordu, yaptığı işi çok ciddiye alıyor gibiydi. Üzerinde spor bir tişört ve şort vardı. Takım elbiseler ona çok yakışıyordu ama bu hali de başka bir çekiciydi. Fazlasıyla gevşemiş hali duruşundan bile belli oluyordu. Ben de gevşemiştim, o istediğim değişime sıkı sıkıya sarılıyor ve bundan keyif alıyordum. Karşımdaki aktör ise tam bir başroldü ve beni hızlıca kendine bağlıyordu.

Ada tezgâhta karşısına oturdum. Telefonunu yavaşça bıraktığımda o da bir an bakışlarını çevirip beni izledi.

"Bir sorun mu var?" dedi temkinli bir sesle. Elinde bir avokado vardı ve dikkatli bir şekilde onu ortadan ikiye ayırdı.

"Telefonuna bir mesaj geldi, ben de önemli olabilir diye düşünüp sana getirmek istedim. O an yanlışlıkla Behram'ın attığı mesajı gördüm. Özür

dilerim." Sıkıntılı görünen yüzüme baktı ve benim aksime gülümsedi rahatlatırcasına.

"Sorun değil, Nüzhet. Ne yazmış?"

"Ben sana konuşmamda ilanı aşk etmişim, daha ne istiyorsun Saruhan yazmış." Saruhan yavaşça güldü.

"Seni bu mu rahatsız etti, Nüzhet? Bana âşık gibi görünmen mi?" dedi dalgın bir şekilde avokadoyu kabuğundan ayırırken. Neden bu kadar yanlış bir noktadan bakıyordu anlayamıyordum. Sert bir şekilde karşı çıktım ona.

"Hayır saçmalama. o gün içimden geçenleri söyledim çünkü öyle hissediyordum. Aşk her şeye çözüm değil Saruhan. Anlaşabilmek de önemli, aynı fikirde olmasak bile saygı duymak ya da desteklemek. Bunları yapabiliyoruz. Sadece beni..." O an durdum çünkü aklım başka bir detayı yakalamıştı. Kaşlarını havaya kalkarken beni teşvik etti konuşmam için. "Evet."

"Neden seni hiç sevmeyeceğimi düşünüyorsun? Hep şüphe halindesin. Sanki ihtimal bile vermiyorsun. Yüz ifaden bile acı çeker bir hale bürünüyor o zamanlarda. Neden?" Beni rahatsız eden durumlardan biri buydu ve o duruma daha şimdi ad koyabilmişim. Merakla cevabını beklerken kabuğundan ayrılan avokadoyu bir kâseye koydu. Sanki zaman kazanmak istiyordu.

"Çünkü bu bir manuk evliliği, öyle bir ihtimal de var." Tam bir politük cevaptı ama bugün benden kaçamayacaktı.

"Dün gece sevişirken de o ihtimali düşündün mü? Saruhan öyle bir ihtimal yok artık. Kafanda nasıl bir kadını bilmiyorum ama sandığın kadar kötü ya da gaddar değilim." Bakışlarını kaçırdı ve avokadoyu çatala ezmeye başladı. Bir an onu önünden çekip tüm dikkatini bana vermesini istedim.

"Kaçma benden. Seni mutlu etmek istiyorum üzmemek değil," dedim sessiz kaldığında.

"Beni mutlu ediyorsun zaten." Nedense şu an pek öyle durmuyordu ve içten içe bu durum beni fazlasıyla rahatsız etmeye başlamıştı. Bunu ona nasıl kanıtlayabilirdim bilmiyordum.

"O zaman yanlış algılama. O sözlerim gerçek tamam mı, her şey gerçek! Dün geceki halim de hepsi gerçek!" Oturduğum yerden kalktım ve tezgâhın köşesinden dolandıktan sonra onun arkasına geçerek kollarımı sıkı bir şekilde beline sardım. Başımı sırtına yaslarken onu neden üzdüğümü hâlâ merak ediyordum. Aklımda dolaşan *Nüzhet o seni seviyordu ve*

karşılık almayacağını düşünüyordu cümlesine nedense kendi içimde ihtimal vermiyordum. Saruhan çok cesaretli bir adamdı, bana bunu söylerdi. Hayır, başka bir şey olmalıydı.

Elini ellerimin üzerine koydu.

“Üşümüştün,” dedi hemen.

“Hayır üşümüyorum. Sen... sevilmecek erkek değilsin Saruhan, ben severim seni.” Birden neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyordum. Onun böyle düşünmesini yüreğim kaldırmıyordu çünkü bunu hak etmiyordu. O gıcık olduğum adam o zamanlar bir maske takıyordu sadece, gerçek Saruhan bambaşka biriydi ve ben o yanını benimsemeye başlamıştım.

“Nüzhet...” Sesi öyle derinden ve duygusal çıktı ki içime dokundu.

“Belki o kişiden karşılık alamadığın için özgüvenin kırıldı bilmiyorum ama hayır, benim gözümdeki değerin çok yüksek. Yetişkin Saruhan’ı net tanımiyordum, şimdi ise tanımaya başladım ve ben o adamı gerçekten sevdim.” Ellerimi nazikçe çekip bana doğru döndü. Gözleri hüznü olsa da bana bakarken parlıyordu. Yavaşça gülümsemeye çalışırken elleriyle belimi kavrayıp beni kendine çekti.

“Sen gerçekten böyle cümleler kurabiliyor muydun?” Sanırım ben de artık kabuğumu kırıyor ve gelişimden nasibimi alıyordum.

“Kurabiliyormuşum. Hem artık biz... yalnız değiliz, birbirimize sahibiz.” Ben de ona gülümserken yanağımı okşamaya başladı.

“Evet birbirimize sahibiz. Ben bir muhafızım, kalbini bana emanet et koruyayım,” dedi gözlerimin içine bakarak. Ona kapılmak o kadar kolaydı ki biraz daha yaklaştım bedenine.

“Hissetmiyor musun?”

“Bana çekildiğini hissediyorum Nüzhet, fazlaca hissediyorum.” Başımı iki yana salladım.

“Hayır, çoktan kalbimi sana emanet ettim zaten.” Öyle tatlı ve çocuksu bir gülümseme belirdi ki yüzünde ellerimle çenesini tutup kendime çektim. O da hiç beklemeden dudaklarımızı birleştirdi. Dün geceye nazaran oldukça tatlıydı öpücüğü ama büyük bir potansiyeli olduğunu da biliyorduk. Saruhan’ın telefonu granit zeminde titrerken bile ayrılmadık, öpüşmeye devam ettik. Telefon ısrarla çaldı, çaldı, sustu sonra tekrar çalmaya başladı. Geri çekilen ben oldum çünkü ısrarla arayan kişi önemli bir şey

dilerim.” Sıkıntılı görünen yüzüme baktı ve benim aksime gülümsedi rahatlatırcasına.

“Sorun değil, Nüzhet. Ne yazmış?”

“Ben sana konuşmamda ilanı aşk etmişim, daha ne istiyorsun Saruhan yazmış.” Saruhan yavaşça güldü.

“Seni bu mu rahatsız etti, Nüzhet? Bana âşık gibi görünmen mi?” dedi dalgın bir şekilde avokadoyu kabuğundan ayırırken. Neden bu kadar yanlış bir noktadan bakıyordu anlayamıyordum. Sert bir şekilde karşı çıktım ona.

“Hayır saçmalama, o gün içimden geçenleri söyledim çünkü öyle hissediyordum. Aşk her şeye çözüm değil Saruhan. Anlaşabilmek de önemli, aynı fikirde olmasak bile saygı duymak ya da desteklemek. Bunları yapabiliyoruz. Sadece beni...” O an durdum çünkü aklım başka bir detayı yakalamıştı. Kaşlarım havaya kalkarken beni teşvik etti konuşmam için. “Evet.”

“Neden seni hiç sevmeyeceğimi düşünüyorsun? Hep şüphe halindesin. Sanki ihtimal bile vermiyorsun. Yüz ifaden bile acı çeker bir hale bürünüyor o zamanlarda. Neden?” Beni rahatsız eden durumlardan biri buydu ve o duruma daha şimdi ad koyabilmişim. Merakla cevabını beklerken kabuğundan ayrılan avokadoyu bir kâseye koydu. Sanki zaman kazanmak istiyordu.

“Çünkü bu bir mantık evliliği, öyle bir ihtimal de var.” Tam bir politik cevaptı ama bugün benden kaçamayacaktı.

“Dün gece sevişirken de o ihtimali düşündün mü? Saruhan öyle bir ihtimal yok artık. Kafanda nasıl bir kadını bilmiyorum ama sandığın kadar kötü ya da gaddar değilim.” Bakışlarını kaçırdı ve avokadoyu çatalla ezmeye başladı. Bir an onu önünden çekip tüm dikkatini bana vermesini istedim.

“Kaçma benden. Seni mutlu etmek istiyorum üzmemek değil,” dedim sessiz kaldığında.

“Beni mutlu ediyorsun zaten.” Nedense şu an pek öyle durmuyordu ve içten içe bu durum beni fazlasıyla rahatsız etmeye başlamıştı. Bunu ona nasıl kanıtlayabilirdim bilmiyordum.

“O zaman yanlış algılama. O sözlerim gerçek tamam mı, her şey gerçek! Dün geceki halim de hepsi gerçek!” Oturduğum yerden kalktım ve rezgâhın köşesinden dolandıktan sonra onun arkasına geçerek kollarımı sıkı bir şekilde beline sardım. Başımı sırtına yaslarken onu neden üzdüğümü hâlâ merak ediyordum. Aklımda dolaşan *Nüzhet o seni seviyordu ve*

karşılık almayacağını düşünüyordu cümlesine nedense kendi içimde ihtimal vermiyordum. Saruhan çok cesaretli bir adamdı, bana bunu söylerdi. Hayır, başka bir şey olmalıydı.

Elini ellerimin üzerine koydu.

“Üşümüştün,” dedi hemen.

“Hayır üşümüyorum. Sen... sevilmecek erkek değilsin Saruhan, ben severim seni.” Birden neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyordum. Onun böyle düşünmesini yüreğim kaldırmıyordu çünkü bunu hak etmiyordu. O gıcık olduğum adam o zamanlar bir maske takıyordu sadece, gerçek Saruhan bambaşka biriydi ve ben o yanını benimsemeye başlamıştım.

“Nüzhet...” Sesi öyle derinden ve duygusal çıktı ki içime dokundu.

“Belki o kişiden karşılık alamadığın için özgüvenin kırıldı bilmiyorum ama hayır, benim gözümdeki değerin çok yüksek. Yetişkin Saruhan’ı net tanımiyordum, şimdi ise tanımaya başladım ve ben o adamı gerçekten sevdim.” Ellerimi nazikçe çekip bana doğru döndü. Gözleri hüzünlü olsa da bana bakarken parlıyordu. Yavaşça gülümsemeye çalışırken elleriyle belimi kavrayıp beni kendine çekti.

“Sen gerçekten böyle cümleler kurabiliyor muydun?” Sanırım ben de artık kabuğumu kırıyor ve gelişimden nasibimi alıyordum.

“Kurabiliyormuşum. Hem artık biz... yalnız değiliz, birbirimize sahibiz.” Ben de ona gülümserken yanağımı okşamaya başladı.

“Evet birbirimize sahibiz. Ben bir muhafızım, kalbini bana emanet et koruyayım,” dedi gözlerimin içine bakarak. Ona kapılmak o kadar kolaydı ki biraz daha yaklaştım bedenine.

“Hissetmiyor musun?”

“Bana çekildiğini hissediyorum Nüzhet, fazlaca hissediyorum.” Başımı iki yana salladım.

“Hayır, çoktan kalbimi sana emanet ettim zaten.” Öyle tatlı ve çocuksu bir gülümseme belirdi ki yüzünde ellerimle çenesini tutup kendime çektim. O da hiç beklemeden dudaklarımızı birleştirdi. Dün geceye nazaran oldukça tatlıydı öpücüğü ama büyük bir potansiyeli olduğunu da biliyorduk. Saruhan’ın telefonu granit zeminde titrerken bile ayrılmadık, öpüşmeye devam ettik. Telefon ısrarla çaldı, çaldı, sustu sonra tekrar çalmaya başladı. Geri çekilen ben oldum çünkü ısrarla arayan kişi önemli bir şey

söyleyebilirdi. Saruhan yüzünü buruştururken telefona uzandı, ben de onu alaycı bir şekilde izledim.

"Anne..." dedi kızgın bir şekilde. Ben ise eğlenerek onu izlemeye devam ettim. Telefonu açtı ama bir eli saçlarımdaki gezintisini sürdürdü.

"Efendim anne," dedi az önceki kızgınlığını bir tarafa bırakarak. Mehpare annenin sesi az da olsa geliyordu ama ne söylediğini net olarak anlayamıyordum.

"Akşam mı, bilmiyorum," dedi kararsız bir şekilde. Mehpare anne ise hızlı hızlı konuşmaya devam etti.

"Peki gelelim, akşam görüşürüz." Telefonu kapattı, oldukça kısa bir görüşme olmuştu ve tekrar benimle ilgilenmeye başladı.

"Annem ısrarla akşam yemeğine gelmemiz gerektiğini söyledi. Ben de gördüğün gibi kabul ettim." Yemeğe çağırdığını tahmin etmiştim. Gidebilirdik, geçen seferki yemek gibi tatsız geçmeyeceğini düşünüyordum.

"Benim için bir sakıncası yok." Eğilip boynumu kokladı ve bir öpücük bıraktı.

"Banyoda benim gibi kokuyordun ama şimdi Nüzhet gibi kokuyorsun." Gülümsedim, istediği zaman öyle tatlı konuşuyordu ki beni her zamanki gibi şaşırtıyordu. Gözlerimi gümüş gözlerine çevirdim.

"Senin gibi kokmayı sevdim, Saruhan. Keşke şu reklamlardaki adamlar gibi olsan. Üzerinde tişört olmasa, çıplak teninin üstüne mutfak önlüğü giysen," dedim yalandan ciddi bir şekilde. O ise tam tersi beni ciddiye aldı, belki de öyle olması hoşuna gidiyordu.

"Onun için biraz güneşte yanmam gerekiyor. Çok beyazım." Bence ten rengi çok güzeldi ve ona yakışıyordu.

"Yansan kabul edeceksin yani?" Başını salladı hafifçe.

"Çıplak vücuduna gömleğimi giyip karşıma oturursan kabul ederim. Bir de temel içgüdü hareketi yaparsan."

"Ne?" dedim kaşlarımı havaya kaldırarak. "Vücudumu çıplak gördün o harekete ne gerek var?" diye ekledim hemen.

"Olsun gizemli ve çok seksi. Biz erkeklerin sevdiği şeylere akıl sır ermez, Nüzhet." Cümlesine gülmek istedim çünkü haklı olabilirdi. Sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atarken bacaklarımin arasının görünmesine

özenmesi gayet tuhaftı ama filmdeki o sahneye deli olan erkeklerin sayısı da bir hayli fazla olduğu düşünülündüğünde isteği makul göründü gözüme.

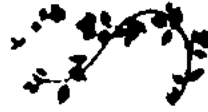
“Gece bana dünyanın en güzel görüntüsü bu olmalı dedin,” dedim o anı hatırlayarak. Açıkçası o zaman beynim biraz uçmuştu.

“Evet öyleydi. Ben utanmadan konuşabilirim ama sen konuşabilir misin?” Bir köşeye sıkıştırma denemesi sezdim ve hemen harekete geçmek istedim.

“Elbette,” dedim meydan okuyan bir tavırla.

“Peki, sonra bu konuya tekrar döneceğiz. Şimdi çok açım ve sen de aç olduğunu söylemiştin.” Birden geri çekilmesini beklemiyordum ama söylediklerinde haklıydı.

“Evet doğru.” Buzdolabına doğru yürüdüm ve birlikte kahvaltı hazırlamaya başladık.

Öğleden sonrası bizim için sakin başladı. Saruhan kendine bir kahve hazırladı, ben içmek istememiştim. Eline bu sefer Fransızca bir kitap aldı. Şu anda *Clark Kent** gözlüğü takıyordu ve feci çekiciydi. Onunla aynı göz kusuruna sahip olmak da tuhaf gelmişti. Astigmatı olduğunu, gözlerini biraz yorunca ağrıdığını, bu yüzden de özellikle kitap okurken gözlük taktığını anlatmıştı. Aynı şeyi ben de yaşıyordum ama o bu durumu Roma'dayken öğrenmişti. Geniş koltuğa oturduğunda ben de sırtımı onun gövdesine yaslayarak oturdum. Bir kolunu sahiplenici bir şekilde boynumdan aşağı kaydırıp ve sol mememin üstüne koydu. Yeni yazacağımı konu ile ilgili araştırma metnimi okurken kahvesinin keskin kokusunu duydum. Çok kahve arayan biri değildim, arada sırada içmeyi severdim ama o kokuyu duyunca içmek istedim.

“Bir yudum da ben içebilir miyim? Canım çekti.” Hiç rahatımı bozmadan beni kollarının arasında tutmaya devam etti. Diğer eliyle fincanı dudaklarıma doğru getirdi ve küçük bir yudum aldım. O an bir konuyu merak etmeye başladım.

“Sorması ayıp kaç dil biliyorsun, Saruhan?” Hafifçe güldü ve kahve fincanını yanındaki sehpa bırakarak.

* Superman'in gerçek kimliğini gizlemek için kullandığı isimdir.

"Saymadım ama *polyglot** olduğumu biliyorum." Bu beni şaşırtmadı, büyük ihtimalle iş yüzünden bu kadar dil biliyordu. Çok titizdi ve bu halini takdir ediyordum.

"İş zenginisin, para zenginisin, şimdi de dil zenginisin... Unuttuğum bir şey var mı?" dedim alaycı bir sesle.

"Bir de Nüzhet zenginiyim, senin gibi bir hazineye sahibim." Yüzümde istemsizce aptal bir gülümseme belirdi. *Ya salak şey* deyip yılışmama ramak kalmıştı. Elimdeki kâğıtları yan tarafa bıraktım ve kollarının arasında dönerek ona baktım.

"Peki yirmi üç gün önce de hazine miydin?" dedim gözlerine bakarak. Elindeki kitabı da bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi.

"Evet öyleydin, her ne kadar atılsak da konuşmayı sevdiğim nadir kişilerden biriydin, Nüzhet. Herkesin sohbeti sarmaz." Haklıydı. Benim için o da aynı kategorideydi ama daha fazla cümle duymak istedim ondan, daha fazla sevgi sözcüğü içeren cümleler...

"Sadece sohbetim için mi?" dedim kendimden beklemediğim cilveli bir sesle. Saruhan'ı biraz şaşırtıyordum, gözleri farklı bakıyordu.

"İltifat etsem pek görmeyeceksin, bununla ünlüsün," dedi kaçamak bir cevap vererek.

"Belki artık durum değişmiştir." Böyle durmak rahatsız edici olduğu için kucığına oturdum. Şimdi tüm tepkilerini anında görebilirdim.

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun." Kollarını belime sardığında ben de kendimi sıcak bedenine bıraktım.

"Dünyanın en güzel görüntüsü de böyle değil miydi?" dedim o anı hatırlayarak. Sabah bu konu yarım kalmıştı.

"Evet, şu an giyinik olsan da bu şekilde durman fazla tahrik edici. Neyin üstünde oturduğunun farkındasın." Kesinlikle farkındaydım, onu etkilediğimin de farkındaydım. Şeytani bir şey yapmak istedim.

"Evet," dedim ve kalçamı ileri geri oynattım. Sabah benim utanmaya devam edeceğimi sanıyordu ama artık öyle değildim.

"Yaramazlık yapıyorsun," dedi uyarıcı ama aynı zamanda arzu dolu bir ses tonuyla.

* Birden çok dil bilen kişilere verilen isimdir.

"Hayır, cesur davranıyorum. Artık utanmıyorum." Gözleri parladı ve yüzünde çapkın bir gülümseme belirdi.

"Neden dünyanın en güzel görüntüsü biliyor musun?" *Devam et* dercesine başımı salladım. Onun da elleri kalçalarımı kavradı ve sıkarak beni kendine yapıştırdı.

"Çünkü her şey ortada. İsteğine teslim olmuş bir şekilde beni şehvetle içine alışını görebiliyorum. Sana zevk veren diğer noktanın benden ne kadar etkilendiğine şahit olabiliyorum. O ince belinin kıvrılışını, memelerinin hareketini, zarif boynunu, saçlarının savruluşunu, gözlerinin zevkle koyulaşmasını ve ağzından benim ismimin memnuniyetle çıkmasını izleyebiliyorum. Tüm o hislerinin benim tarafımdan ortaya çıkarılışı bana apayrı bir zevk veriyor, Nüzhet. Şu an bile o zevki tekrar tatmak istiyorum." Bu konuda o kadar iyiydi ki ağzı fena laf yapıyordu. Şu an yüzümün kızardığından emindim çünkü beni utandırmayı başarmıştı.

"Ne oldu bakışlarını kaçırdın? Hani utanmıyordun?" dedi alaycı bir sesle. Başımı kaldırıp tekrar gözlerinin içine baktım.

"Kabul ediyorum ki bu konuda çok iyisin."

"Zamanla sen de iyi olacaksın, hatta beklediğimden de iyisin. Ben biraz daha çekingen olacağını düşünmüştüm." Bakışları boynumdan aşağı kaydı ve uçları kıyafetimin üstünden belli olan göğüslerime çevrildi.

"Üzerimdeki etkin... Kabul ediyorum cümlelerin üzerimde çok etkili," dedim sessizce. Bakışları memelerimde oyalansa da tekrar yüzüme doğru çıkmayı başardı.

"Onlar ne istiyor?" Gözlerimin içine cesurca baktı. Ben de ona aynı şekilde karşılık vermek istedim.

"Dudaklarını ve ellerini istiyorlar, Saruhan. Dilinin dokunuşunu arzuluyor, sıcak ağzının içinde kaybolmak istiyorlar." Sonunda ben de onu sözlerimle etkilemeye başlamıştım. Yüz hatları gerildi. Hiç düşünmeden elleri üzerimdeki bluzu ve atleti boynuma kadar sıyırdı. Hissettiğim soğukla irkildim ve meme uçlarım daha belirgin hale geldi.

"Onlar yeter ki istesinler, ben hep hazırım." Sıcacık nefesi tenime çarptı, dudakları az önceki soğuğu bertaraf etti. Ellerim başını kavradı ve parmaklarım saçlarının arasında dolaştı. Gözlerim kapanırken hızlı nefeslerimle ağzım aralandı. Dudakları tüm meme yüzeyimi itinayla öptü. Defalarca ağzının içine çekildim. O çektikçe inledim, inledikçe daha da ıslandım.

Böylesine arzu ve istek, hayatım boyunca tatmadığım bir durumdu. Ağzım üzerimden çektiğinde kıyafetlerimi aşağıya indirdi. Eli korkusuzca tayımın, sonra da külotumun içine daldı. Parmaklarıyla okşamaya başlarken memnun bir ses çıkardı.

"Beni her zaman böyle karşıla Nüzhet, beni hep sırılıklı karşıla." Başka bir şansım da yoktu zaten. Üzerimdeki bu hâkimiyeti muazzamdı. Parmakları daireler çizdi, başım omzuna düştü. Elleri beni mahveden noktaları uyardıkça daha da kötüleştim. Dişlerimi omzuna geçirdim. Parmakları içime girip çıkarken bu tatlı işkenceyi mutlulukla bitirmesini istedim. Öyle de yaptı. Küçük bir çığlık atarak rahatladım ve kendimi vücudunun üzerine bıraktım. Nefesim normale dönene kadar da hareket edemedim.

"Sen... bana neler yapıyorsun?" dedim sonunda.

"Dişi Nüzhet'i ortaya çıkarıyorum. Onu başka bir tarafla tanıştıyorum ve bundan çok keyif alıyorum." Başımı kaldırdım ve düşünmeden onu öpmeye başladım. Keşke işlerimiz bu kadar yoğun olmasaydı, keşke onunla bir balayı yapabilseydim. Bunun ihtiyaç olduğunun daha yeni farkına varıyordum.

"Nüzhet, Nüzhet durmalıyız," dedi dudaklarım çektikten sonra. "Yoksa geç kalacağız." Yemek tamamen aklımdan çıkmıştı. Yüzüme bir hayal kınıklığı çöktüğünde hemen bunu fark etti.

"Öyle eşsiz bir kadınsın ki... Beni mahvediyorsun. Benim Nüzhet'im hep böyle olmalı. Saruhan'ını her zaman istemeli," dedi kararlıkla gözlerinin içine bakarken. O bakışlardaki arzuyu da şefkati de aynı anda görebiliyordum ve bunun mümkün olduğunu yeni anlıyordum.

"Seni her zaman isterim, Saruhan. Biliyorum şaşırtıcı, bana da öyle geliyor ama gerçek bu. Vücudum sana hep aç olacak, mühürlenmiş gibiyiz." Bacağımın altındaki sertliğini fazlasıyla hissediyordum. O da benden aynı şekilde etkileniyordu. Elim şortunun önüne kaydı ve yavaşça okşadığımda nefesinin kesildiğini net bir şekilde gördüm. Hemen elimi tuttu.

"Bunu yapman için çıldırsam da bir başlarsak duramayız Nüzhet ve geç kalmayız, tamamen yemeği kaçıırız." Başka biri olsaydı kesinlikle yemeği kaçırmayı tercih ederdim ama konu anne ve babası olunca öyle yapamıyorduk.

"Haklısın," deyip ondan uzaklaşmak adına üzerinden kalktım. Onu böyle arzu dolu bırakmak hiç adil görünmedi.

"Ben yıkan sam iyi olur ancak hazırlanırım."

"Tamam, seni bekliyorum." Yürürken az önce uyanılan kısımlarım sızlıyordu ve onu içimde hissedememenin sıkıntısı içindeydim. Duş boyunca sadece ikimizi düşündüm. Gözlerimi her kapattığımda o anlar beynimin içinde tekrar tekrar oynatıldı. Saruhan ilk başta beni davranışlarıyla, şimdi ise o şehvetli bedeni ve beni huzura erdiren ruhuyla ele geçiriyordu. Hayatımın hiçbir döneminde bu hislerle karşılaşmamıştım. Âşık olmak böyle bir şey miydi? Onsuz bir hayatı hayal dahi etmek istemiyordum. Eski hayatımın ne kadar bayat ve tatsız olduğunu yeni anlıyordum. Bir kişi tüm dünyanızı etkileyebiliyordu ve o kişi benim için Saruhan'dı. Behram belki de haklıydı. Ona ilanı aşk etmiştim ve bilinçaltıma işlenmişti, bu şekilde kendini dışarıya çıkarıyordu. Çünkü bu duygulara karşı dirençliydim, karşılaşıncı ne yapacağımı bilemiyordum.

Banyodan çıktıktan sonra giyinme odama gittim. Kıyafet seçmek beni biraz zorlamıştı. Genellikle gece elbiseleri, resmi iş kıyafetleri vardı ve ortası da yoktu. Olabilecek en iyi elbiseyi seçtim. Saçlarımı kurutup şekil verdikten sonra triko elbiseyi giydim. O an kapıma hafifçe vuruldu ve Saruhan içeriye girdi. O çoktan hazırlanmıştı. Lacivert keten bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Bana şöyle bir baktıktan sonra tekli koltuğuma oturdu.

"Seni hazırlanırken izlemek istiyorum," dedi ve gülümsedi.

"Korkutucu bir şey yapacağım, kirpiklerime rimel süreceğim," dediğimde güldü.

"Yapmasan da olur, böyle de çok güzelsin."

"Kendimi öyle daha güzel hissedeceğim. Ayrıca sen de çok şıksın." Cildimi nemlendirirken gözlerini üzerimden ayırmadı.

"Klasik benim. Nüzhet büyük ihtimalle orada kalmamızı isteyecekler, bu yüzden yanına ihtiyacın olacak şeyleri al."

"Tamam, küçük bir çanta hazırlarım." Makyajımı yapmaya devam ettim. En son kahverengi rujumu sürdüm ve ayağa kalkıp kendime bir çanta hazırladım. Sandığımdan daha çok şey almıştım yanıma. Maalesef ben böyle biriymdim. Evden ayrı kalacağım her zaman sanki çok şeye ihtiyacım olacakmış gibi gelirdi, bu yüzden yanıma fazla fazla eşya alırdım.

"Şunu da çantaya atar mısın? Küçük bir önlem." Bana bir prezervatif paketi uzattı ve alıp çantanın içine koydum. Evet, hazırlık yapmak iyi olabilirdi,

hele ki ikimiz de böyle istekliken ama sonra başka bir detay daha aklıma geldi. Bu evde ikimiz yaşıyorduk.

"Annen ve baban da olacak. Ben utanırım, Saruhan. Sanırım pek gerek olmayacak." Bu tavrıma güldü.

"Torunları olmasını istedikleri için hiç seslerini çıkarmazlar, hatta mutlu bile olurlar." Kendinden emin tavrı beni şaşırttı fakat ben olaya bu şekilde bakmıyordum. Evet, şu an evliydik ve sevişmek çok normaldi ama uzaktayken normaldi.

"Utanç verici olur çünkü o anlarda ben bile kendimi tanıyamadım." İkimiz de gürültücüyduk, inleme seslerimizi duyduklarını bir hayal ettiğimde çok utandım.

"Şaşıracığın çok an olacak." Ayağa kalkıp yanıma geldi ve yanağıma ufak bir öpücük bıraktı.

"Hadi gidelim." Çantamı aldıktan sonra diğer elini uzattı. Elini tutum ve birlikte odadan çıktık. Aşağıya indiğimizde bir değişiklik yapmak istedim.

"Arabayı ben kullanabilir miyim?"

"Elbette." Onun arabasını daha önce hiç kullanmamıştım. Benimkinden çok daha üst bir modeldi. Koltuğa oturdum ve biraz inceledim. Bu tutumumu Saruhan da fark etti. Koltuğu kendime göre ayarladım. Emniyet kemerimi bağlarken konuşmaya başladı.

"Arabayı değiştirmeliyiz. Biraz... Nasıl desem, eski moda." Bu söyleyişine güldüm arabayı çalıştırırken. "Arabamı seviyorum," diye karşılık verdim.

"İstersem *Mercedes* benden ücret bile talep etmeyebilir," dedi düşünceli bir şekilde. Bense şok oldum.

"Nasıl?" dedim bir an ona bakarak. Direksiyonu çevirdim ve bahçeden çıktık.

"İş ortaklığım var." Gözlerim kocaman açıldı yola odaklanırken.

"*Mercedes* ile iş ortaklığın mı var? Doğru mu duydum?" Sesim hayrede ve biraz da heyecanla yükselmişti. Bu tavrım onu eğlendirdi.

"Birçok ünlü markayla iş ortaklığım var Nüzhet, tekstilden kozmetiğe kadar. İş ağım çok geniş, bu yüzden çok fazla dil biliyorum." Okuduğu kitap geldi aklıma, merak ettiğim için sormak istedim.

"Fransızca'yı hangi markalar için öğrendin acaba?"

“Chanel, Louis Vuitton, Dior... Şu an aklıma gelenler bunlar.” Nefesimi tuttum, kulağa pek inandırıcı gelmiyordu.

“Şaka yapıyorsun değil mi, şaka!” Bir kahkaha attı. Oroyola çıkınca tekrar ona baktım ama ciddi duruyordu.

“Her sene moda haftası ve bazı etkinlikler için bana davetiye gönderirler. Benim hiç tarzım olmadığı için katılmam ama bu sene bizzat seni götüreceğim o zaman inanırsın ancak,” dedi eğlenmiş bir şekilde. Bir düşünmeye başladım. Giyinme odasında bu markalar vardı ama her zenginin evinde bulunan lüks markalar olduğu için hiç önemsememiştim.

“Saruhan sen sürprizlerle dolu bir adamsın. İnanamıyorum gerçekten, seninle hiç iş konuşmadık önceden.”

“Küçük şirketlerde de yatırımlarım çok, çeşitliliği seviyorum yoksa sıkılırım. Şu an bıraksam bile bir dişlinin çarkları gibi düzenli bir şekilde dönecek sistemim var. Ölene kadar milyarderliğimi koruyabilirim, hatta torunlarım bile refah içinde yaşarlar.” Kulağa muazzam bir birikim olarak geliyordu ve beni her ne kadar şaşırtsa da alışmam gerekiyordu bu duruma. Tahmini servetini onu araştırdığım zaman görmüştüm ama daha da fazlası var gibi görünüyordu. Doğru ya bankamız bile onun için küçük bir yatırımdı.

“Başarının sırrı nedir?” dedim klasik bir soru sorarak.

“Düşünmemek için sürekli çalışmak, Nüzhet.”

“Neyi düşünmemeye çalışıyordun?” Yüzünde bir alaycı gülüş belirdi.

“Yakında öğreneceksin.” Bu gizemli tavırları artık sevmiyordum. Bir anda her şeyi öğrenmek daha iyi gibi geliyordu ama doğru zaman onun elindeydi. Konuştuğumuz için iki saatlik yolculuk hızlı geçti. Candar aile evine giriş yaptık, arabayı park ederken diğer arabaları görünce sesli bir nefes aldım.

Ailem buradaydı.

“Nüzhet içeriye girmek zorunda değiliz.” Sesi düşüncelerimin içinden süzüldü ve beynime ulaştığında ona doğru döndüm. Saruhan da en az benim kadar gerilmiş görünüyordu. Bu habersiz plan ve ısrar şimdi daha anlamlı geliyordu.

“Nereye kadar kaçacağım?” dedim bakışlarımı karşıya dikerek. Er ya da geç onlarla bir araya gelecektim. Sonuçta onlar ailemdi.

“Bu karşılaşmaya hazır mısın?” dedi Saruhan ciddi bir sesle. Başımı salladım yavaşça çünkü gerçeği görmelerini istiyordum. Ne kadar da mutlu olduğumu kendi gözleriyle izlemelerini ve hatalarını derinden hissetmelerini istiyordum.

“Mutluyum, neden bunu görmesinler?” Emniyet kemerime uzandığımda bana dikkatli bir şekilde baktı ve kararlılığımı gördü.

“Peki,” dedi sakın bir sesle. Arabadan indik, bana uzattığı elini tuttum ve birlikte kapıya doğru yürüdük. Kapıyı çalarken beni izledi. Biraz gergindim ama rahatlamak için elini hafifçe sıkıştırdığımda o da elimi sıkıttı.

Ayak seslerini duyduğum an kendime çekidüzen verdim ve gülümsemeye çalıştım. Yanımda Saruhan vardı, artık yalnız değildim. Onun beni destekleyeceğinin verdiği güven işin içine girince daha da gevşedim. Kapı açıldı, bizzat kapıyı Mehpare anne açtı. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi ona sarıldım ve yaptığı olayı görmezden gelmeye çalıştım çünkü kötü bir niyetinin olmadığını biliyordum.

"Hoş geldiniz!" dedi coşkulu bir sesle. Yüzünde güller açıyordu, fazla enerjikti bugün.

"Hoş bulduk," dedim ve sonra Saruhan ile sarılmalarını izledim. Birlikte salona geçtik, ailemi gördüğümde istemsizce nefesimi tuttum. Annem, babam, abim ve yengem hepsi bizim yürüyüşümüzü izledi. Onlar için pek bir çok durumu yoktu, geleceğimizi bildiklerini anladım bakışlarından. Bu bir anlamda onlar için ateşkes işaretiydi. İlk konuşan yengem oldu elbette. Ellerimizi sımsıkı tutuşumuza dikkatle bakmadan da geçmedi.

"Nüzhet bizi unuttun." Bakışlarımı kaçırmak istedim ilk başta. Yengem siteminde haklıydı belki ama bir düşündüğümde yeni hayatıma adapte olmaya çalıştığım için kendimi sorumlu hissetmemem gerekirdi. Sadece ben değil, onlar da beni unutmuştu.

"Sen de arayabilirdin," derken gülümsedim. Saruhan ile birlikte onlara doğru yürüdük, elimi bırakmak zorunda kaldı. Annem sarılmadan önce beni süzdü ve iyi olduğumu görünce yüzü parladı. Onları ihmal ettiğimi, araya bir set çektiğimi biliyordum ama bu olması gerekendi. Annem babamı yumuşatmalıydı, aramızda bir köprü olmalıydı. Beni bu kötü duruma karşı hazırlamalıydı, destek olmalıydı. Ya da böyle yemekler düzenleyip aramızı toplamalıydı, en azından denemeliydi. Tüm bunları düşünürken derin bir iç çekmek istedim. Abimle bile sarılmak babamla sarılmaktan daha kolaydı. Bana hâlâ kırgın olduğunu görebiliyordum. Önceki kadar üzülüp takılmayacaktım. Fazlasıyla resmiyet dolu bir sarılma olsa da aklım *eskiye dönemeyeceksin çünkü hâlâ çok kırgınsın* diyordu. Düşüncem doğrudu, geri adım atmayı aklımdan bile geçirmiyordum.

Saruhan ise tam bir profesyoneldi. Mesafeli ve ciddi bir şekilde abimle de babamla da el sıkıştı. Sanki iş yapacağı ortaklar gibi yaklaşmıştı, bir yönden de öyleydiler zaten. Belki Saruhan hâlâ onlar için damat statüsü alamamıştı, abim daha ılımlı yaklaşıp bile...

O an yukarıdan hızlı adım sesleri duyuldu. Saruhan gelenin kim olduğunu anlamış gibi temkinle başını hemen yukarıya çevirdi ve gördüğü kişiyle birlikte yüzü aydınlandı. O kişi ona doğru koştu.

"Nurbanu!"

"Abim!" İkili sımsıkı kucaklaşırken onları yüzümde bir gülümsemeyle izledim. Birbirlerine düşkün oldukları bu uzun kucaklaşmadan bile belliydi. Saruhan kardeşinin saçlarını okşayıp yanağına öpücük bıraktı. Bir an

birbirlerine baktılar sonra tekrar hasretle sarıldılar. İzlerken içime bir hüznün çöktü. Abim ve ben asla böyle bir kardeşlik ilişkisine sahip olamayacakık. Kendi eşimin kız kardeşi ile olan bağına imrenmem değil, onlar adına sevinmem ve mutlu olmam gerekiyordu. Sadece karşımda apaçık bir gerçek görmek beni direkt kendi abimle olan bozuk ilişkiyi düşünmeye itmişti. Kendime gelmem gerekiyordu.

Geri çekildiklerinde aralarında neşeyle bir şeyler konuşurlarken Saruhan kız kardeşinin önce saçlarını sonra da yanağını okşadı. O şefkati ve sevgiyi görmemek için kör olmak gerekirdi. Keşke abim ve ben de böyle olabilseydik.

"Nüzhet abla!" Nurbanu'nun sesini duyduğumda kendime geldim. Saruhan kadar olmasa da Nurbanu da ortalama bir kadından daha uzun, sarışın, mavi gözlü, *Barbie* olarak nitelendirebileceğim çok güzel bir kadındı.

"Yenge," dedi Saruhan onun sözünü düzelterek.

"Ah evet, kusura bakma!" dedi gülerek. Öyle güzel bir enerjisi vardı ki anında modunuzu yükseltebilirdi.

"Hoş geldin, bu çok güzel bir sürpriz oldu." Özellikle Saruhan için öyleydi. Yüzü aydınlanmıştı ve eve girmeden önceki gerginliğini de geride bırakmıştı.

"Hoş buldum, çok şıksın," dedi kıyafetimi göstererek.

"Teşekkür ederim." Biraz alelacele olmuştu ama elimden gelen buydu. Yine de beğenmesi hoşuma gitmişti. Bakışları yüzüme odaklandığında hevesle konuşmaya başladı.

"Bana da yardım edersin, değil mi? Unuttum oralarda." Bir kadın alışveriş yapmayı unutacak kadar çok çalışmışsa kesinlikle deşarj olmaya ihtiyacı olurdu. Bu noktada ona yardım etmeyi kesinlikle isterdim.

"Elbette," dedim gülümseyerek. Elini sırtıma koyup okşadı ve birlikte yemek masasına doğru yürüdük. Neredeyse herkesin gözleri bizim üzerimizdeydi. Saruhan sandalyemi çektiğinde onlara bakmak istesem de umurunda değilmiş gibi davranmak daha doğru geldi. Yan yana oturduğumuzda Saruhan yüzüme düşen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı ve başını bana doğru eğdi.

"İyi ki girmişiz, bir şey olursa senden tam yetki istiyorum." Kriz durumlarını yönetmekte iyiydi, bunu kabul ediyordum ama bu gece öyle olmayacaktı.

"Yetki kullanman gerekmeyecek. Sessiz direniş," dediğimde yavaşça güldü ve başını salladı *kabul ediyorum* dercesine. Bu halimiz masadakilerin dikkatinden kaçmadı. Özellikle de yengemin. Çorbalar servis edildikten hemen sonra konuşmaya başladı. Tam bir magazin muhabiri gibiydi hali.

"Haberler sizden," dedi oldukça neşeli bir şekilde. Onun bu iniş çıkışlarını özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum, gerçekten özlemiştim. Bu hayattaki değişik renkte karakterlerden biriydi yengem, belki de abimin varulduğu yanı da buydu. İstedğim konuda konuşma fırsatı da sunmuştu bana, sonuna kadar kullanacaktım. Arkama yaslandım, rahat bir tavırla gülümsedim konuşmadan hemen önce.

"İşlerim çok yoğun, büyük bir değişime gittiğim malum. Çürük elmaları ayıklamak, yerlerine hak eden başarılı insanları yerleştirmek, yepyeni bir yüz ortaya çıkarmak ve yeni yatırımlar yapmak tüm vaktimi aldı ama hepsine değdi. Ortaya çıkan yepyeni bankamdan çok memnunum. Müşterilerimiz artmaya devam ediyor. Sadece yirmi günde yüzde otuzluk bir artış yakaladık. Beş senedir aynı yerde çalışıyorum, bu şekilde bir büyümeye şahit olmamıştım." Kocaman ve kendimden emin bir şekilde gülümsedim. Abim bakışlarını kaçırdı ama babam çok rahatsız olmuş bir şekilde bana bakmayı sürdürdü. Saruhan ise bana bakıp gururlu bir şekilde gülümsedi.

"Tebrik ederim kızım," dedi Saruhan'ın babası Fahir amca. "Kızımızla gurur duymalısın," diye de hemen ekledi ama babam pek oralı olacak gibi görünmüyordu. Yalnız beni şaşırtan bir çıkış yaptı. Önümdeki sıcak çorbamdan bir yudum alırken Saruhan'ın bir elini sırtımda hissetmek iyi gelmişti.

"Nüzhet hırslı ve iyi bir çalışan," dedi babam dalgın bir şekilde ileriye bakarken. Şu an onun takdirini istememem gerekse de istiyordum, tıpkı önceden olduğu gibi... Bu sinir bozucu cevabı duyduğum halde istemek kendimi kötü hissettiriyordu.

"İyi çalışıyor ama Nüzhet sadece bir çalışan değil, bizzat bankanın sahibi. Patronu!" Saruhan'ın buz gibi imalı sesi masada yankılanırken sessiz direniş başlamadan bitmişti. Ayrıca bu şekilde bir cümle kurarak gerçeği söylemesi de hoşuma gitmişti. Birbirimize bir bakış attık. Saruhan iştahının kaçmaya başlayacağını düşünüp gözleriyle yemeğimi işaret etti. Öyle değildi, kendimin ve yapabileceklerimin farkına varmıştım. Babam güvenmese bile Saruhan bana güveniyordu. Eşim de benim ailemdi, desteği her

zaman bana çok iyi geliyordu. Eskisi gibi değildim, babamın o cümlesine alınıp kendimi üzmeyecektim.

"Evet öyle, emeklerimizi ona emanet ettik," dedi babam sakın bir sesle.

"Emekleriniz emin ellerde," dedim karşılık olarak. Ilımlı bir hava olması şaşırtıcıydı ama bu şekilde olması daha doğruduydu, en azından sonrasında yüz yüze bakabilmek için. Bir müddet masada sessizlik oldu, herkes yemeğini yemeye odaklandı.

"Abimin o büyük evine alışabildin mi? Ben kaybolmaktan korkuyordum." Nurbanu'nun tatlı ve muzip sesini duyunca aldığım yudumu yutrum ve gerçeği söylemek için tam zamanı olduğunu düşündüm. İyi ki bu konuyu açmıştı.

"Evimizi çok seviyorum. Şu an bir yuvanın sıcaklığı içinde, birlikte inşa etmişiz gibi oldu. Sevmediğim bir tane bile detay yok. Planlasaydım bu kadar güzel olmazdı. Ayrıca hepinizi evimde misafir etmek isterim," deyip bir açık kapı da bıraktım. Büyümüş, kendi kararlarını alıp uygulayan ve bu şekilde de mudu olan Nüzhet'in doğuşuna şahitlik etmelerini istiyordum. Evlenmek de benim için bir nevi büyüme basamağıydı ve hızla o basamakları tırmanıyordum.

"Çok isteriz," dedi yengem hemen.

"Konuşmanı dinledim çok güzeldi." Nurbanu yine güzel bir konu açmıştı. Bu gece yapıldığı konuşmalar için ona minnettardım. Onunla her zaman iyi bir iletişimimiz olmuştu ama üniversiteye gittikten sonra azalmıştı. Bundan sonra hızla eskiye döneceğimizi biliyordum çünkü o çok cana yakın bir kadındı. Tıpkı abisinin evli versiyonu gibiydi...

"Konuşmalarım ilk başta diğer insanlar içindi, amacım oydu ama konuştuğum kendime dışarıdan bir gözle bakıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Saruhan'ın konuşmama gelmesi, çoğu detayı görüp daha şeffaf bakmaya zorladı beni. İyi ki de öyle oldu çünkü şu an aldığım kararlardan da onları uygulamaya geçirebildiğim için de çok mutluyum." Bakışlarım Saruhan'a döndüğünde yavaşça gülümsedim, o da bana bakarak gülümsedi. Bunu gösteri sergilemek için yapmamıştık, çok doğal bir şekilde kendiliğinden gerçekleşmişti. Bu da ilişkimizin bir diğer güzel aşamasıydı. Özellikle onunla seviştikten sonra kendi tarafımdan birçok bariyeri kaldırdığımı düşünüyordum.

“Nüzhet sürprizlerle dolu ve buna şahit olmak beni mutlu ediyor,” dedi Saruhan yavaşça. Abimin yüzünde anlam veremediğim alaycı bir gülüş belirdi. Kendi kendine tabağına bakarken Saruhan’a karşı bir yargılama içinde olduğunu fark ettim. Saruhan da benim gibi imasını yakalamıştı ama sessiz kalmayı tercih etti. O an yine masada bir sessizlik oldu. Herkes yemeklerine odaklanmış göründü, bense o güzel zeytinyağlı yaprak sarmanın tadını çıkardım. Serbest bir şekilde düşünmeden yemenin de büyük bir lüks olduğunu keşfettim.

“Kızım geçende pek iştahsızdın, düzelmesine sevindim,” dedi Mehpare anne bu durumu fark edip. Yüzünde güller açıyordu, aile sıcaklığını her zaman hissettiriyordu. O gün daha farklı hisler içindeydim ama bugün kendi ailemle birlikte aynı masaya oturunca bir şeyi net olarak fark etmiştim. Artık kendimi Candar ailesinin kadınlarından biri gibi hissediyordum.

“Diyetimi esnettim, o yüzden. Bazı problemleri de güzel bir şekilde çözdük ve iştahım normale döndü. Sarma her zamanki gibi çok lezzetli, Mehpare anne.” Anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

“Siz yeter ki gelin ben hep yaparım,” dedi neşeli bir sesle. Bu konuşmamızdan itibaren masa bir anda iş sohbetine döndü. İlk başta Fahir amca konuyu açtı ve erkekler de konuştukça konuştu. Özellikle abim ve Saruhan arasında bu konuda pek bir problem yok gibi görünüyordu. Saruhan’ın keskin çizgileri bunu sağlamış olabilirdi.

Yemekten sonra hanımlarla hep birlikte oturduk ve Türk kahvesi hazırladık. Bu yengem için bulunmaz bir fırsata dönüştü çünkü beni soru yağmuruna tuttu.

“Nüzhet her şeyi anlatmalısın. Seni çok özledim,” diyerek söze başladı. Bense ikilemde kaldım. “Nereden başlayayım ki...” dedim çekinerek.

“En başından.” Yengemle baş başa olsaydık daha rahat konuşabilirdim ama burada annem, Mehpare anne ve Nurbanu da vardı. Bu yüzden sadece ana hatları anlatmaya karar verdim.

“Roma’ya tatile diye gitmiştim, tesadüf eseri Saruhan ile aynı oteldeydik. Oturup derin konuşmalar yaptık, bir noktada ikimizin de aynı çıkmazda olduğunu gördüm. Birlikte oradan çıkabileceğimize inandım. Ben ona fikrimi söyledim, o da düşündü ve kabul etti.” En kısa ve detaysız bu şekilde anlatabilirdim. Odada bulunan herkes rahat olmadığımı fark ediyordu.

"Peki," dedi yengem. Bu *sonradan konuşacağınız rahat değilsin* ifadesiydi ki içimi rahatlatmıştı.

"Her şey çok hızlı oldu ama hıza ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Artık sadece bir şube müdürü değilim, koskoca patron oldum." Söylediklerimi duyunca annemin bakışları hüznünlendi. Evde babamla ne konuştuklarını, neler olduğunu bilmiyordum.

"Keşke bu şekilde olmasaydı," diye söze girdi annem.

"Keşke babam kendisi bu görevi bana verseydi, evliliğimizi Fahir babam gibi çabucak kabullenseydi. Bugün birbirimize yabancıymışız gibi oturamazdık anne. Büyükler olarak siz de pek üzerinize düşeni yapmadınız." Sert konuşmak istemesem de kendimi tutamadım. Babama bankada hak ettiği şekilde davranmıştım, kendi edip kendi bulmuştu. Annemin yüzü üzüntüyle kasılırken kendimi kötü hissettim.

"Kızım denemediğimi mi sanıyorsun? Arada kalmak o kadar zor ki... Senin mutluluğunu yaşayamadım bile. Baban ne düşünürse düşünsün ben Saruhan ile evlendiğin için mutluyum. Bu akşam da sizi mutlu olarak görünce bu duygum daha da arttı. Beni kötü olarak düşünmene dayanamam." Gözleri doldu aynı benimki gibi. O an ayağa kalktım ve yanına oturup kollarımı ona sardım. İkimiz farklı kadınlardık, o babama benim kadar karşı koyamazdı. Her zaman daha ılımlı olmaya çalışırdı. Bu durumu hiç doğru bulmasam da annemin kişiliğinin bir parçasıydı.

"Senin her şekilde problemleri tek başına çözebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum ve sinirlendiğin zaman gözünün bir şeyi görmediğini de... Bu yüzden ortalık sakinleşene kadar beklemek istedim. Belki bize gelmezsiniz diye Mehpare'den bu yemeği düzenlemesini rica ettim. Seni çok özledim, görmek istedim." O an içim daha da ezildi. Yanlış düşünmüştüm, annem kendince adımlar atmaya başlamıştı. Ayrıca ben yasaklı listede olan biri değildim, onun kızıydım. İstediklerimiz zaman görüşebilirdik. Çekingenliğiyle beni yaralamıştı.

"Beni her zaman görebilirsin. Sen sessiz kalınca babamın baskısına yenildiğini düşündüm."

"Eskisi kadar kızgın değil ama senden bir adım görmek istiyor." Bu pek mümkün görünmüyordu çünkü hatalı olan taraf ben değildim. Bugün masadaki tutumu da gayet açık ve netti.

“Anne ben o adımı atamam. Çünkü bir kere değil, iki kere darbe aldım.” Şu an herkesin içinde iş durumunu söylemek istemedim. Bu konu da özeldi, her ne kadar aile olsak da burada konuşmak istemedim.

“Böyle diyeceğini biliyordum.” Babamla bizi barıştırmak istemesini anlasam da o kadar kolay olmayacaktı. Tutumunu yara alsa da sürdürmeye devam ediyordu. Fahir babam kızımızla gurur duymalısın dediğinde bile onunla gurur duyuyorum diyememişti ama Saruhan’ın babası direkt beni tebrik etmekle başlamıştı cümlesine. Kim daha çok babalık yapmaya çalışıyordu gayet net ortadaydı.

“Şu anki durumumdan da memnunum. O gelip benimle normal bir şekilde konuşmak isterse onunla konuşurum ama o ilk adımı ben atmam. Bunun için hâlâ çok kırgınım, sözlerini unutmadım anne. Ben onun düşmanı değildim.” Başımı omzuna yasladım, o an içimi çekmek istedim. İnsan her ne kadar güçlü durmaya çalışsa da içindeki gizli bir nokta tüm o gücü küçük bir hamleyle etkisiz hale getirebiliyordu. Şu an o nokta içimde devreye girmeye başlamıştı.

“Zamanla her şey düzelecek. Bugün bir adım oldu,” dedi Mehpere anne ortamı yumuşatmaya çalışarak. Evet olmuştu ama oldukça küçük bir adımdı. Daha fazla düşünüp kendimi germek istemiyordum. Fincanımdan bir yudum aldım düşünmemek için.

“Dernek nasıl gidiyor?” dedi sonra yengem konuyu değiştirmek istercesine. Evet, o boğucu havanın gitmesine ihtiyacım vardı.

“Bilmiyorum çünkü kendim gidip denetleme imkânı bulamadım daha. Raporlar geliyor fakat onlara da bakamadım. Şu son yirmi gün çok fazla işle uğraştım, ona daha sıra gelmedi.”

“Anladım, yalnız bir şey dikkatimi çekti. Yorgun görünmüyorsun tam aksine ıslıl ıslılsın, Nüzhet. Seni hiç böyle görmemiştım.” Yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi. Öyle görünmenin ötesinde öyle hissediyordum da.

“İyi hissediyorum, mutluyum.” Yine *ifadeni sonra alacağım* bakışı attı. Uygun bir an bulunca da hemen bunu kullandı. Koluma girerek bize mahremiyet sağlayacak bir köşeye çekti.

"Sana o gün söylemiştim Nüzhet, iyi bir çift olacağınızı biliyordum." Birden patlamalarını seviyordum ki yine öyle yapmıştı. Bakışlarımı kaçırdım ama o anladı.

"Neden diye sormayacak mısın?" dedi üsteleyerek.

"Neden?" diyerek onun istediğini yapsam da merak ediyordum.

"Davetlerde hep seni izliyordu. Saklamaya çalışıyordu ama ben gördüm. O senden hoşlanıyordu, Nüzhet. Sen görmedin. Hep bunun mantıklı bir sebebi olacağını düşündüm ki vardı da. Aileleriniz yakın ve Mithat," dedi derin bir nefes vererek. Abime kızıyor olması, benim tarafımda olması iyiydi yalnız söyledikleri şüphe uyandıran cinstendi çünkü ben bunun farkında değildim. Sadece Saruhan'ın bazı hareketleri beni de zaman zaman aynı düşünceye itse bile kafama yatmıyordu.

"Gerçekten öyle mi?" Nedense buna hiç ihtimal vermiyordum ve sebebini de bilmiyordum. *Saruhan çok cesur bir adam böyle kaçak davranmazdı* diye düşünüyordum. Özgüvenli bir adamdı aynı zamanda. Yengem neşeyle konuşmasını sürdürdü.

"Ve sen de ondan hoşlanıyorsun bu çok açık. O gün konuşmana geldim, beni gözün bile görmedi. Aslında kimseyi gözün görmedi o gün, sadece Saruhan'ı izledin. Magazin başınında da uzun uzun konuşuldun." Bu konuda haklıydı, hoşlanmanın ötesindeydi artık duygularım. Kendime itiraf edebiliyordum. Ayrıca sabah Behram da bunu yazmıştı Saruhan'a, kız aşkını itiraf etmiş demişti. Yengem de onunla hemfikirdi. Konuşmamı ona özel yapmıştım ama dışarıdan nasıl görüldüğüme pek takılmamıştım.

"Hiç bakma fırsatım olmadı desem," dedim kaçamak bir bakış atarak.

"Nüzhet!" Sesi yükselince erkeklerin dikkatini üzerimize çekmiş olduk. Özellikle Saruhan düşünceli bir şekilde olduğumuz tarafa baktı.

"Bunu nasıl kaçırırsın?" dedi yengem tonlamasını düşürerek.

"Kaçıramam, sanal âlemde olan sonsuza kadar kalır. Bakarım sonra Yenge şunu anlamıyorum. Diyelim ki izlenimin doğru, neden Saruhan bana bunu söylemesin ki?" dedim asıl konuya dönerek. Böyle bir ihtimalin varlığını ben de hissediyordum kendi içimde ama mantıklı bir cevap bulamıyordum.

"İkiniz çok zıtlışıyordunuz, söylese şok olurdun ve direkt reddederdin onu. Seni tanıyorum Nüzhet, şok ve sinir anlarında hep aynı şekilde

davranıyorsun. Kaçıyorsun... Kestirip atacaktın." Derin bir nefes aldım, kaç-
nım doğruydu ama kestirip atar mıydım o konuda net bir cevabım yoktu.
Her an kendi zamanında değerlendirilmeliydi ve o zamanı çoktan geçmiştik.
Sadece haklı olduğu bir yan vardı ve kendimi ona açarken buldum.

"Bir şey itiraf edeyim, haklı olabilirsin çünkü onu aile dostumuzun oğlu
kalıbından çıkarmakta bile ilk başlarda zorlandım. Ayrıca o bambaşka biri,
hiç zıtladığım adama benzemiyor. Merhametli, anlayışlı, destekleyici..."
Birden asıl Saruhan'ı anlatmaya başlayınca yengem anlayışlı bir şekilde gül-
lümsedi.

"Evet biliyorum, o bir muhafız ve desteklenen kadın ışıldar, çiçek açar,"
dedi konuşmamdan alıntı yaparak.

"Bayan X var ya..." Yengem hemen sözümü kesip konuştu.

"O değil mi?" Onaylayarak başımı salladım.

"Tahmin etmiştim ama sana söylemedim. Hep onu merak ederdin."

"Öğrenince şok oldum ama mutlu da oldum. Bana bu kadar inandığını
bilmiyordum." Mutluluğum sesime kadar yansımıştı ve yengem de bana
bakıp memnun bir şekilde gülümsedi.

"Nüzhet dediğimin arkasındayım, hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum."
Bakışlarımı ondan çektim ve kahve fincanıma verdim. Fal bakmaktan an-
lamazdım ama sanki bir çıkarım yapacakmış gibi fincanın içini izledim.

"Yeğenlerimi özledim," dedim konuyu değiştirmek için. O da benim
üstüme daha fazla gelmek istemedi.

"Onlar da seni özledi. Evde olmayışın o kadar bariz ki... Seni özlüyö-
rum, Nüzhet," dedi hüzünlü gözlerle.

"Ben de seni, konuşmalarımızı da. Artık evli kadınlar kulübüne girebi-
lirim," dediğimde yavaşça güldü ve hemen modunu değiştirdi. Bu harika,
eşsiz bir özellikti ve bende yoktu.

"Sen oranın onursal üyesiydin teessüf ederim," dedi yalandan alıngan
bir şekilde. Bu tavrına güldüm.

"Dikkat çekiyoruz kaçsak iyi olur."

"Haklısın," dedim ve onunla birlikte içeriye doğru yürümeye başladım.

Ailem gittikten sonra Saruhan'ın söylediği gibi kalmamızda ısrar ettiler. Yanımıza eşyalarımızı aldığımız için kabul ettik ve yukarıdaki odalardan birine girdik. Bu odaya daha önce gelmemiştim. Burası Saruhan'ın odası olmalıydı. Oldukça sadeydi, hiç evimiz gibi değildi tabii ki.

"Yatağı değiştirmişler," dedi Saruhan odayı incelerken. Çantamı yatağın üzerine bıraktı.

"Bana da yer açmaları gerekiyordu mantıken."

"Hayır Nüzhet, ben tek kişilik yataklarda rahat yatamam." Beden olarak sığmaması normaldi ama yine de sormak istedim.

"Neden?"

"Bazı anlarda uykusuzluk problemi çekiyorum, dönüp duruyorum." Bunun nedeninin yalnızlık olduğunu düşündüm. Her insan öyle bir uykusuzluk döneminden geçiyordu, benim de olmuştu.

"Bu konuda yalnız değilsin." Başını salladı beni onaylayarak.

"Saadet umarım seni çok sıkıştırmamıştır. Haber peşinde koşan magazin muhabirinin açlığını gördüm onda." Kendime engel olamayarak bir kahkaha attım. Kesinlikle haklıydı, tam olarak öyle davranmıştı yengem ama bu davranışı yadırgamıyordum. Merak etmesini normal karşılıyordum. Onunla konuşmak bana çok iyi gelmişti.

"Öyle ama ben onun bu halini çok seviyorum. Sınırları bellidir, zorlamaz fazla." Yatağa oturdum, o ise karşımda dikilmeye devam etti.

"Onunla sohbet etmeyi seviyorsun yani," dedi kollarını gövdesinde bağladığında.

"Ever, bazı düşüncelerimiz farklı olsa da onun varlığı kız kardeş eksikliğimi dolduruyordu. Arkadaşlarıyla bazı aktiviteleri eğlenceli olabiliyor."

"Domestik kadınlar?" dedi kaşlarını kaldırarak. Bu kadar şaşırtmasına anlam veremedim. Onlarla davetlerde vakit geçiriyordum. Pek ilgimi çeken konular konuşulmuyordu belki ama yine de birlikteydim işte.

"Evet, insanlar nasıl mutlu oluyorsa öyle yaşamalı. Ben de domestik olabilirdim." Kaşları karşı çıkar gibi çatıldı.

"Asla olmazdın Nüzhet, hayalimde canlandıramıyorum," dedi kafasını iki yana sallayıp inkâr ederken. Bir düşündüm ve onun hayal etmesini

istedim. Benim ev kadını olmam için çok fazla öğrenmem gereken şey vardı elbette.

“Evimizdeki mutfakta ekmek yaptığım sırada bir tane çocuğumuz paçamdan asılırken, diğeri de süt emmek için avaz avaz bağıyordu. Hayal et bakalım, sana bir sahne sundum.” Anında cevap verdi, hayal etmeyi denemedi bile. Halbuki bu görüntünün hoşuna gideceğini bile düşünmüştüm.

“Edemiyorum hayır, sen topuklu ayakkabılarını giyip takımlarını çekerek ofisinde olmalısın. Büyük adamlara kredi verirken onların sıkıntılı hallerini görmelisin. Yeri geldiğinde sana saygısızlık yapanları alt etmelisin. Ayrıca sen domestik kadınların da ellerinde bulunan yetenekleriyle ekonomiye katılıp ülkesi için katma değer üretmesini istersin ve onları bu konuda teşvik edip desteklersin. İster ekmek yapsınlar, ister başka bir şey.” Beni iyi tanıyordu bu konuda. Bunların çoğunu çoktan yapmıştım bile.

“Evet ama istiyorlarsa. Anahtar kelime bu, Saruhan. Kimseye zorla bir şey yaptıramazsın.” Başını salladı beni onaylayarak.

“O konuda haklısın. Hem çocuklarımız ve evimiz konusu çok hoşuma gitti,” dedi konuşmaya yepyeni bir boyut açarak. Ben de merak ettiğim soruyu sordum. Benim için ideal çocuk sayısı ikiydi.

“Kaç tane çocuğun olmasını isterdin?” dedim merakla ona bakarken.

“En az üç, dört de olabilir.” Gözlerim kocaman açılırken o bu halime eğlenerek baktı.

“Tabii doğuran sen olmadığın için bol keseden atmak kolay. Ülkemizin nüfus planlamasına katkı sağlamak istediğini de düşünmüyordum. Daha önce evlenmeliydik bunun için,” dedim hafiften sitem ederek. Bakışları kısıldı ve tam karşıma geçti.

“Nüzhet neye ihtiyacın olacaksa ayaklarının altına her şeyi yığarım,” dedi oldukça ciddi bir ses ve bakışla.

“Çok cömertsin ama sadece madde bazında düşünme bunu. Çocuklarımı emzirmek istiyorum ve bunun bazı sonuçları olacak. O zaman beni bu kadar kabul eder misin bilmiyorum,” dedim tereddüt içinde. Başka gerçekler daha vardı ve bazı kadınlar o gerçekliklerden dolayı acı çekiyorlardı.

“Neymiş o sonuçlar?”

“Üç çocuğu taşımak kolay değil; derim çatlayabilir, karnım bu şekilde kalmayabilir. O derin çatlakları görüp yine aynı imajla beni kabul edebilir

misin? Ya da sarkmış memelerimi gördüğünde?” dedim apaçık gerçeği söyleyerek. Bunlar doğal ve olağan şeylerdi.

“Dert ettiğin şey bu muydu?” dedi beni şaşırtarak. En azından bir düşünmesini beklemiştim.

“Dert etmiyorum, gerçekleri söylüyorum.”

“Nüzhet seni her şekilde kabul ederim. Her şekilde... Bu konuda asla şüphelen olmasın.” Ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı. Omuzlarımı kavrayıp kendine doğru çekti. Gözlerimin içine baktığında oradaki kararlılığı gördüm. O an daha düşünmeye fırsat bulamadığım yengemin cümlesi aklıma geldi; *o senden hoşlanıyordu, Nüzhet...*

“İçimi rahatlattın,” dedim sakince.

“O aşamaya geçtik mi?” dedi karşımda düşüncelere dalarken.

“Hangi aşamaya?”

“Kendimizden önce birbirimizi düşündüğümüz aşamaya. Çünkü sen beni değil, önce kendi görünüşünü önemsemeliydin. O şekilde iyi hissetmem demedin benim beğenmeyeceğime getirdin olayı.” Tespitiyle afalladım, kesinlikle haklıydı.

“Aramızda doğal bir akış oluşmaya başladı. Ona kapıldım. Bir de yorul-
dum, seninle konuşmayı seviyorum ama şimdi dinlenmek istiyorum.” Konuyu burada kapatıp asıl düşünmem gereken meseleye odaklamak istedim kendimi. Bu durumu ona sormak varken kendi beynimi yiyip bitirmek tam bir aptallıktı ama bunu sormaya da hazır değildim.

“Peki,” dedi ve arkama geçti. Saçlarımı boynumdan çekti, parmakları kolyemin klipsini ararken eğildi ve burnu tenimde kaydı. Sonra dudakları birkaç öpücük bıraktı.

“Bu kokuya bağımlı olabilirim,” dedi geri çekilmeden. Tenimi ürpertti, kolyemi açarak eline aldı. Daha sonra küpelerimi çıkardı tek tek.

“Fark ettim ki sen hediyemi çok fazla takıyorsun.” Öyleydi, çok fazla takıyordum çünkü seviyor ve kendime çok yakıştırıyordum.

“Evet, elim hep onlara gidiyor çünkü göz alıcılar, zarifler.” Mücevherleri elime uzattı ve ben de çantaya koydum.

“O zaman sana bir sandık yaptırmalıyım,” dedi düşünceli bir sesle. Başımı çevirip yüzüne baktım.

“Ne sandığı?”

“Mücevher sandığı. Çeşit çeşit olsun aralarından seçim yap, istediğini rak. Ben de senin teninde görüp mutlu olayım.” Gülümsedim, öyle düşünceliydi ki kalbimi eritiyordu.

“Küçük bir servet yapar,” dedim uyararak.

“Hayır, senin yanında gölgede kalır çünkü sen de benim mücevherimsin, eşsizsin, çok değerlisin.” Cümlelerini duyduğum an nefesim kesildi, kalp atışlarım hızlandı. *O senden hoşlanıyordu, Nüzhet cümlesi tekrar kafamın içinde yankılandı. Bu hoşlantı değildi, besbelli sevgiydi işte. Tüm imkânlarını beni mutlu etmek için kullanıyordu. Öyle düşünceli bir şekilde yapıyordu ki kalbim ona kapılıp gidiyordu, sevgisini en derine çekiyordu.*

“Saruhan... Sen...” Konuşmama izin vermeden beni öpmeye başladı. Ona öyle bir istekle karşılık verdim ki afalladı. Aklımdan birçok cümle geçti o an. *Lütfen âşık olduğun kadın ben olayım çünkü ben çoktan sana âşık olmaya başladım Saruhan* dedim içimden. *Lütfen, lütfen, lütfen... Senin için ilk olayım çünkü sen benim için öylesin ilkimsin, âşık olduğum ilk adamsın.*

O duygusal fırtınadan kopmak beni zorladı. İçine dalmak ise bambaşka diyarları açtı. Hiç bilmediğim topraklarda dolaşmak öyle iyi hissettirdi ki ondan kopmak istemedim. Dudaklarımız ayrılrsa bile birbirimize sımsıkı sarıldık.

“Bu hayatta *iyi ki* dediğim en iyi şey sen olacaksın.” Duygu dolu sesimi anında fark etti. Basit bir öpücük olmadığını en başında anlamıştı zaten.

“Benim için de öyle.” Geri çekildi ve ışıldayan mutlu gözlerle bana baktı.

“Seni daha fazla yormadan uyutayım.” Başımı sallayıp gülümsedim. Elbisemin fermuarını açması için arkamı döndüm ve başarılı bir şekilde görevini yerine getirdi. Ben kıyafetlerimi çantadan çıkarırken o gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. İzlemesi öyle keyifliydi ki... Bakışlarımı ayırmadım ve şekilli vücuduna özlemle baktım. Ondan ayrılmadan özlem duymam da garip bir ironiydi. Böyle bir orantı ve güzellik yoktu. Hareket ettikçe o derin vadiler kasılıp gevşedi. Bu halimi eğlenerek izlerken elleri pantolonuna gitti. Fermuarı indirip pantolonunu çıkardı ve siyah iç çamaşırıyla kaldı karşımda.

Calvin Klein... Seher Yıldızı giyecek hali yoktu tabii ki. Çamaşır alt takımlarını sıkıca kavrayıp heybetini her halükârda belli ediyordu.

"Nüzhet derin derin incelemeye devam edersen uyku senin için hayal olabilir çünkü onu uyandırıyorusun." Bakışlarımı çektim ama ağzımdan eğlenceli bir kıkırtının çıkmasına engel olamadım.

"Hayır burada olmaz." Karşı çıkan, kabul etmeyen tavrım devreye girmişti. O ise benimle aynı fikirde değildi.

"Öyle bir olur ki, Nüzhet. Duvardan duvara, anladın mı?" Sesi yine beni fenalaştıran tona bürünmüştü. O imgeyi duymak bile beni heyecanlandırdı.

"Alfa Saruhan açığa çıkıyor," dedim şaka yapmaya çalışarak.

"Evet, ismimi bir kurtuluş gibi sayıklamanı unutmadım. Daha dün geceydi hatta sabahı da unutmayalım. Bu sefer ismimi bağıra çağıra söylemek zorunda kalırsın, sana o kadar çok haz yaşatırım." Tam aksine aramızdaki ateşi daha da körükledi ve cümleleriyle ağzımı açıkta bıraktı.

"Özgüvenine hayranım ve evet bunu yapabilirsin." Kabullenmem onu şaşırttı ama gerçek buydu, bana inanmam için harika örnekler sunmuştu. Üzerine kıyafetlerini giyerken sessiz kalmıştı çünkü ona karşı çıkmamışım, ona sataşmamı beklemişti. Onu etkileme sırası artık bendeydi, eskisi gibi değildim.

Elbisemi yavaş bir şekilde üzerimden çıkardım ve beyaz dantelden yapılmış takımımın karşısında kaldım. Gözleri hızla vücudumda dolaştı. Ön kısımda biraz kumaş vardı ama arka kısım onu sersemletecekti biliyordum. Arkamı döndüm ve nefesini hızla verdiğini duydum. Sutyenimin kopçasını açtığımda üzerimden kayıp düşmesine izin verdim. Sutyenle uyumak tam bir eziyetti.

"Kısasa kısas diyorsun," dedi tam arkamda durduğunda.

"Evet." Elleri ansızın kalçalarımı kavradığında nefesim kesildi. Arka kısım tamamen danteldendi ve tenimi fazlasıyla gösteriyordu. Kulağıma doğru eğildi ve yavaşça fısıldadı.

"Ah Nüzhet, bu kalçaların gözümün önünde gidip gelmesini görmek isterim." Tüm vücudum ürperdi ve heyecanla yanmaya başladı. Elleri kalçalarımı sıkıp bıraktı ve defalarca bunu tekrarladı. Ona yaslandım ve gözlerimi kapattım. "*Daha sert Saruhan, daha fazla Saruhan* demeni duymak isterim," diyerek devam etti o içimi ürperten ses tonuyla.

“Tüm gücümle bu isteğini yerine getirip içini doldururum, bu harika kalçalarını...” O an bir eli geri çekildi ve yavaşça kalçamı tokatladı. Nefesim tekrar kesilirken bu olanlara inanamadım. *Lütfen bunları yap Saruhan* diyen iç sesimi bastırdım. “Böyle tokatlarım ve nefesini kesip beni daha da fazla istemeni sağlarım.” Bu gerilime dayanamıyordum. Vücudumun üzerindeki hâkimiyeti inanılmazdı. Kalçalarım istemsizce ona daha da yaslandı, onun da benden farkı yoktu. Sertleşmişti.

“İşte kendini böyle bana bastırırsın, kalçanı bana doğru itersin. Beni daha fazla içine almak istersin ve Nüzhet seni mahveden o gizli yerlerine ulaşip zevkin doruklarına taşıyım. Sadece kendini bana teslim et,” dedi son cümlesini fısıltıyla söyleyerek. Sanki başka çarem varmış gibi böyle söylemesi garibime gitti. Şu an bile teslim olmuş durumdaydım, beni mahvediyordu.

“Sana bağımlı bir vajina mı istiyorsun, Saruhan?” Birden gülmeye başladı ve ellerini üzerimden çektiğinde ona doğru döndüm.

“Evet. Bana bağımlı olsun, hep beni istesin çünkü o seni istiyor. *Dirty talkımı* ancak sen mahvedebilirdin.” Sitem eden hali beni kendime getirdi ve doğal bir cümleyle sıyrılmamı daha yeni fark ediyordum. Şoka uğratmıştı sözleri, ağzı öyle iyi laf yapıyordu ki cümleleriyle beni kendine hazır hale getirmişti.

“Çok etkileyiciydi, kabul ediyorum çünkü külotum ıslak,” dedim gerçeği söyleyerek. Artık bu konuda utanmıyordum. O çok açıktı ve artık ben de öyleydim.

“Görebiliyorum. Sen de beni görebiliyorsun.” Onaylamayan bir şekilde ona baktım.

“Kendine işkence çektiriyorsun. Yazık, öğleden sonra mutsuz oldu şimdi de mutsuz uyuyacak.” Yavaşça güldü sonra bana bir bakış attı. “Ona bir söz ver.” Başımı salladım.

“Zamanı geldiğinde bunu yapacağız, kendimi sana teslim edeceğim. Önceden de öyle yapmadım mı?” Gözleri memelerimin üzerindeydi, dokunmak istediğini anlayabiliyordum.

“Evet ama Nüzhet o şekilde yapmak bana yüzde yüz güvendiğinde ve teslim ettiğinde güzel oluyor.” Elime bir bato külot aldım. Genellikle regl olduğumda giyerdim ama tepkisini de merak ediyordum.

"Bunu giyeceğim, babaanne külotu." Kaldırıp gösterdim ve beklediğim tepkiyi almadım, yüzünü buruşturmadı.

"Onun içinde de güzel görüneceğine eminim. Kapalı ama gizemli, hem vulvana âşık oldum," dediğinde şaşırdım, son cümlesi absürt olsa bile.

"Vajina, vulva ayrımı yapan bir erkek. Kadınlar bile bunu bilmiyor, tüm genital sistemi vajina sanıyorlar. Bir erkek olarak seni tebrik ediyorum, Saruhan. Hem vulvam o kadar güzel mi ki? Orası güzel görünebilir mi?" İşte şimdi biraz utanmıştım, yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

"Beni nasıl etkilediğine inanamazsın, zamanı gelince tadına da baka-cağım." Gözlerim kocaman açıldı. Şaşırmamam gerekirdi. Kocam oldukça tutkulu bir adamdı.

Külotumu çıkarırken beni izledi. Gözlerini bir an bile ayırmadı. Gümüş kısmın azalmaya, gözbebeğinin ise büyümeye başladığını anında fark ettim. Etkileniyordu.

"Nüzhet öyle güzel ıslanmışsın ki... Haklısın, bu manzarayı görüp de uyumak zor olacak." Umutsuz bir sesle yatağa uzandı. Hızlıca külotumu sonra geceliğimi giydim. Kirli külotumu bir poşete koyduktan sonra onun yanına, yatağa yatım. Beni kollarının arasına aldığı anda kıvrıldım.

"Bu kadar açık konuşabilmemizi seviyorum," dedi seksi kastederek.

"Ben modern bir kadını, Saruhan. Bu konuda bir dergi yazım var biliyorsun. Hem arada şu *dirty talk*ın tadını çıkaralım, hoşuma gitti," dediğinde güldü. Koluna vurdum yavaşça. "Gülme bu konuda çok iyisin."

"Evimize gidelim de ben sana neler yapacağımı çok iyi biliyorum. Hadi uyuyalım Nüzhet, yoksa birazdan rahat durmamaya başlayacağız." Bu sefer ben gülmek için kendimi zor tuttum çünkü haklıydı.

"Tamam, tamam."

Sabah kalktığımda yanımda Saruhan yoktu. Beni yatakta tek başıma bırakmasından nefret ediyordum. Üzerimi sımsıkı örtüp öyle gitmişti. Hızlı bir şekilde giyindim ve onu aramaya çıktım. Banyoda yoktu, bu yüzden odadan çıkıp aşağıya indim. Salonda yavaş adımlarla yürürken mutfaktan sesler geldiğini duydum. Sessiz bir şekilde yürümeye devam ettiğimde sesler

belirgin hale geldi. Bir köşede durdum. Dinlemek hiç iyi bir şey değildi biliyordum ama kendimi tutamadım.

“Bir erkek için işini bırakıp buraya yerleşmeye karar vermenden ödüm koptu,” dedi Saruhan. Nurbanu güldü ve karşı atağa geçti.

“Sen bunu yapacaktın hatırlatırım. Benim yanıma taşınacaktın.” O an burnuma keskin kahve kokusu geldi. Saruhan ise kardeşiyle konuşmaya devam etti.

“Aynı şey değil Nurbanu, ben kariyerimin zirvesinin de zirvesindeydim,” dedi Saruhan ve porselenin masada çıkardığı sesi duydum.

“Evet, bunda onun da payı var unuttum. Beni o gece aradığında... çok şaşırdım abi.” Hangi cümleye kafa yormam gerektiğine o an karar veremedim. O gece demesi istemsizce Roma’da geçirdiğimiz o akşamı düşünmeye itti beni. Beni öptüğü gece miydi, yoksa evlenme teklifi ettiğim günün gecesi miydi?

“İyi ki sizi dinledim,” dedi Saruhan. Ona ne demişlerdi? Ayrıca sizi derken başka birini daha kastediyordu, o kişi Behram mıydı? İçeriye girip ikisini de soru yağmuruna tutmak istiyordum, kendimi zor dizginliyordum.

“Ama sesin öyle kararsızdı ki çok korkuyordun.” Korkuyordu ama neden korkuyordu? Benden mi korkuyordu? Kafamda birbiri ardına sorular sıralanırken küçük, sessiz bir nefes aldım.

“Nurbanu her insanın içinde onu korumaya çalışan bir parçası olur, benimki de beni korumaya çalışıyordu. Acı çekeceğimi söylüyordu.” Yine aynı kelimeyi duyunca yüzüm buruştu. *Neden?*

“Yine acı çekecektin, çok acı çektin abi... Seni böyle mutlu görmek harika. Eskisi gibi...” dedi Nurbanu çok neşeli bir sesle. Saruhan’ın güldüğünü duydum.

“Eskiden de iyiyim,” dedi o da coşkuyla.

“O müthiş biri, ona hayranım.” Daha fazla onları dinlemek istemedim. Bu çok yanılttı ama içim öyle bir kasıldı ki... Ona acı çektiren kişi bendim, Behram bunu kastetmiş olmalıydı. *O senden hoşlanıyordu, Nüzhet* diyen yengemin sesi yine kafamın içinde yankılandı. Nefesim hızlandı. Mantığımı bunu kabul etmek istemiyordu.

Saruhan neden benden korkmuştu?

Bana duyguları olsa bile neden benimle inatlaşmıştı?

Neden ona gıcık olmamı sağlayıp beni kendinden uzaklaştırmıştı?

Neden kendini korumak istemişti?

Seven insan böyle davranır mıydı?

Bir an önce oradan ayrılmak istedim. Kafam allak bullaktı. Hızla geldiğim istikamete doğru yürüdüm ve odaya geri döndüm. Tüm sorularıma mantıklı bir cevap bulmam gerekiyordu çünkü benliğim o zaman gerçeği kabul edecekti. Akışta kaybolmadan önce...

SENSİZLİK

Pencerenin önünde dışarıdaki deniz manzarasını izlerken biraz daha sakinleşmiştim. Önümde birçok parça bulunuyordu. Hepsi birleşince anlamlı bir bütün oluşturabilecek miydi bilmiyordum. İlk başta beş yıl meselesini düşündüm. Tam beş yıl önce Londra'daki finans eğitimimi tamamlayıp yurda dönüş yapmıştım ve beni havaalanında abimle birlikte Saruhan karşılamıştı. O günü hatırlamaya çalıştım. Görüntüler hiç net değildi çünkü o güne çok büyük bir önem atfetmemiştim. Sadece o gün ülkeme ve aileme döneceğim için heyecanlıydım, bunu net hatırlıyordum.

Benimle zıtlaşması ise tam bir sene sonra başlamıştı. Dönüşümden itibaren benimle oldukça mesafeli, deyim yerindeyse aile dostlarının kızı imajına oldukça uygun davranmıştı. Hatta aramızda adamakıllı bir konuşma bile geçmemişti. *Merhaba, nasılsın, işler nasıl gidiyor* ve sonrasında da yerini kapanışa bırakmıştı. Ben de iş yönünden oldukça hırslı olduğum için gözüm bir şeyi görmüyordu.

Zıtlasma aşaması ise aniden başlamıştı. Ansızın... İlk önce beni hayrete uğratmıştı bu durum ama zamanla öyle hale geldi ki ben de kaptırdım kendimi. Her türlü olay onun için bir malzeme olabilirdi. Beni gıcık ediyordu ve ona olumsuz duygular beslememi sağlıyordu. İşte asıl mantığıma yatmayan yer burasıydı. Şayet o kişi bensem neden kendinden uzaklaştırdığını bildiği halde senelerce bunu sürdürsündü ki! Ona yaklaşmamı sağlamalıydı ki ona ilgi duyabileyim. Karakterini göstermeliydi. İçindeki asıl Saruhan'ı ortaya çıkarmalıydı, yoksa dış görünüş olarak kesinlikle nefes kesici bir

erkekti. Ona kızgın olsam bile bu bir olgu olduğu için reddedemezdim doğruyu.

Yengem neden bana yaklaşmadığı ile ilgili benim de katıldığım bir düşünce sunmuştu ortaya. Tamam, bunu kabul edebilirdim. Gerçekten bana açıldığı an kestirip atabilirdim çünkü oldukça olumsuz bir tablodayken kim o kişiyle bir ilişki yaşamak isterdi ki! Aile ve abim faktörü varken bir de. O zamanlar abime bu kadar karşı koyabilen biri değildim. Pasif kaldığım anlar da olmuştu, zamanla güçlenmeyi öğrenmiştim.

Sadece içim acıyordu çünkü onu üzen kişi bensem bu beni de üzerdi. Hatta çok üzerdi, bunu hak etmiyordu. O şekilde hissetmeyi de hak etmiyordu ama hayat hiçbir zaman adil olmamıştı. Hiç bilmeden varlığınıza başka birinin kalbini kırmak korkunçtu. Derin bir nefes aldım. Ona ciddi ciddi sormadan burada böyle durmak afaki bir çabaydı. Bunun için hazır olup olmadığımı bilmiyordum. İçimde garip ve bencilce bir istek belirdi; *o kişi lütfen sen ol* dedi. Eğer aksini duyarsam büyük hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyordum. Parçalar o kadar birbirine uyuyordu ki başka bir gerçek olamazdı sanki.

O an kapı açıldı ve bakışlarım Saruhan'ı buldu. Yavaşça kapıyı kapatıp yanıma doğru yürürken kaşları huzursuz bir şekilde çatıldı.

"Bir sorun mu var?" dedi temkinli bir sesle.

"Evet var, beni hep yatakta yalnız bırakıyorsun!" Birden patladım ve sesim sandığımdan daha yüksek çıktı. Neden bir anda öfkeye tutulmuştum anlamadım. Sanırım içimde biriktirdiklerim infilak ediyordu. Karşıma geçtiğinde ihtiyatlı duruşunu sürdürdü. Elimi tutarken çekingendi.

"Bunun bir sorun olduğunu bilmiyordum." Birden yüz hatlarımın gerginliğini hissettim. Sesim kadar yüzüm de sert olmalıydı. Kendimi serbest bırakırken tekrar nefes aldım.

"Hoşuma gitmiyor." Sesim yumuşayınca bir adım daha yaklaştı.

"Tamam, bir daha öyle davranmayacağım. Nurbanu ile konuştum, uzun süredir bir araya gelememiştik," dedi neden yanımda olmadığını açıklayarak ama zaten biliyordum. Yüz hatları gevşemeye başladı. Sonra hiç düşünmeden ona sımsıkı sarıldım. İçimde tuhaf bir suçluluk duygusu belirmişti. Onu üzme istemiyordum ama az önceki tavrım bile onu üzmüş gibiydi. Saruhan'ı daha fazla sıkıştırmak istemedim, en azından bugün yapmak istemedim. Bu tavrıma da ona bağırmanın gibi anlam veremedi ve afalladı.

"Bilmediğim bir şey mi oldu?" dedi kollarını bana sararken.

"Değişen bir şey yok, içimden geldi çünkü... sana değer veriyorum. Hem arada birbirimize bağırıp kavga da edebiliriz bu çok normal. PMS dönemimde* ufacık şeylere bile çok sinirlenirim."

"Fark ediyorum, yine de önceden haber ver." Geri çekildiğimde gülümsemem ve bir elim saçlarına ulaşır alnına düşen tutamlara dokundu. Gözleri güneş ışığıyla biraz daha açılmıştı ve harika bir gümüş tona bürünmüştü.

"Göz rengine çok ender rastlanılıyor, kişiliğine de öyle..." dedim yavaşça. Tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Bu bir iltifat mı?" Başımı salladım onaylayarak.

"Evet, teşekkür etmeyi unuttun," dedim dokundurmalı bir tonla.

"Teşekkür ederim, Nüzhet." Gülümsemeye devam etti, ona öyle çok yakışıyordu ki... Birden aklıma bambaşka bir fikir geldi. Daldan dala atlamayı seviyordum.

"Aslında ismimle hitap ettiğinde işin içine biraz resmiyet katıyor gibi oluyor ama diğer sevgi sözcükleri de bana acayip yapmacık gelir." Gözleri merakla bana odaklanırken gülümsemesini sürdürdü.

"Hangi sözcüklermiş onlar?"

"Canım, sevgilim, aşkım, güzelim, bitanem gibi sözcükler işte. Bir tek bebeğime nötrüm." Kendini tutamadı ve güldü.

"Senden de bu beklenirdi, ciddiym. Kadınlar o diğer söylediğin kelimelere bayılıyor." Evet biliyordum. Belki de bugüne kadar bana bu şekilde içten bir hitap söylenilmediği için böyle düşünüyordum.

"Ben farklı bir kadınıym o halde," derken bakışlarımı kaçırdım. Bunun eksikliğini hissetmek tuhaf bir duyguydu, daha önce üzerine düşünmemiştim.

"Bana aşkım demeni isterdim," dediğinde beni şaşırttı. Yüzüne baktığımda oldukça ciddi olduğunu gördüm. Ağzımdan nasıl çıkacağını merak ettim.

"Peki aşkım," dedim bir deneme yaparak ama ağzımda öyle eğreti durdu ki gülümsemesini bastıramadı.

* Adetten hemen önceki dönemde kadınların memelerinde şişlik oluşması, karında gaz şikâyeti, halsiz kalınması durumu, kilo alımı, enerji azlığı, baş ağrısı, depresif ruh hali, gerginlik ve huzursuzluk gibi belirtilerle kendini gösteren ve yaşam kalitesini etkileyen bir durumdur.

"Vazgeçtim," dedi ellerini teslim oluyorum der gibi kaldırarak. Bu tavrına gülsem de bir yandan başka bir konuda kendimi yetersiz gibi hissettim.

"Keşke ben de diğer kadınlar gibi her zaman cilveli olabilsem. Bazen çok odunum biliyorum," dedim özeleştiriyerek. Daha önce bunun eksikliğini hissetmemiştim, hep doğal bir şekilde içimdeki dişi yönün sonradan açığa çıkacağını düşünmüştüm. Bir noktada Saruhan bunu kırmıştı aslında belki ilerleyen zamanlarda bunu da başarabilirdim.

"Hayır, gayet de olabiliyorsun özellikle sevişirken." Bu daha iyi bir şey miydi bilmiyordum, sadece sonucun onu mutlu etmesiyle ilgileniyordum.

"Farkında değildim."

"Doğal olması daha güzel. Banyoya gireceğim, sen de gelmek ister misin? Beni izlemeyi seviyorsun gel yakından izle," dedi meydan okuyan bir tavırla.

"Rahat durabilir miyiz?" Buna pek imkân vermiyordum, şu anki tavrı da bana güven vermiyordu ama banyo bunun için daha güvenli bir alan olabilirdi.

"Deneriz." Elimden tuttu ve beni çekti. Birlikte odanın içindeki banyoya girdiğimizde hızlı bir şekilde soyunduk ve duşakabinin içine girdik. Biraz üşüdüğüm için kollarımı vücuduma sardım. Saruhan hemen sıcak suyu açtı ve beni altına çekerken sarıldı. Teni sıcacıktı, kollarının arasında mayışmak istedim.

Sabunun kokusunu aldıktan sonra lifin sırtımda dolaştığını hissettim. Saruhan Candar sorumluluk dolu bir erkekti. Elleri sırtımı, boynumu köpükleyip sonra ön gövdeme geçerek işlemini devam ettirdi. Memelerimde biraz oyalandı ve onu etkilediğimi gördüm.

"Uslu duramamak çok zor." Elinden lifi kaptım ve ona biraz nefes alma fırsatı sundum ama bu sefer ben etkilenecektim. Suyun altındaki vücudu çok kışkırtıcıydı. Onu omuzlarından tuttum ve sırtını bana doğru çevirmesini sağladım. Gördüğüm manzarayla elimdeki lif düştü. Sırtında çok sayıda kırmızı çizik vardı ve kalçalarında da devam ediyordu. İstemsizce o noktalara dokundum.

"Acıyor mu?" dedim yüzüm buruşurken. "Ne?" dedi anlamayarak. "Canın acıyor mu dokununca?" Tekrar dokundum ama pek tepki vermiyordu. "Neden canım acısın ki?"

"Çünkü seni çizmişim, çok özür dilerim." Panik dolu sesimi duyunca ağzından bir ses çıktı.

"Nüzhet!" dedikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Çok mu komik?" dedim bozularak. Bana doğru dönerken ben de eğilip lifi aldım.

"Değil, özgüvenimi artırıyor. Demek ki kadınıma yatakta tatmin edebiliyorum, aklını başından alabiliyorum. O izler de bunun kanıtı. Bundan korkma, onlar ancak beni mutlu bir erkek yapar." Bunu öyle emin bir sesle söyledi ki beni ikna etti.

"O kadar kendimi kaybettiğimi bilmiyordum. Ah, şu erkek egosu. Neden performanslarınızı yarıştırmayı da seviyorsunuz?" Söylenirken gövdesini köpükledim. Lifi bırakıp onu okşamak istiyordum. Bu kadar kusursuz olmamalıydı. Daha önce onu fark edemediğim için kör olmalıydım.

"Herkes alfa erkek olmak ister de ondan, Nüzhet. Maalesef erkeksi bir güç, egemenlik hissi. O konuda şanslıyım." Tekrar arkasını döndüğünde ben de izlere bakarak sırtını sabunladım.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dediğinde dikkat kesildim.

"Yarın New York'a gitmem gerekiyor, büyük ihtimalle pazara kadar orada kalacağım." Sıkkin bir nefes aldım. Onunla hiç bu kadar uzun bir süre ayrı kalmamıştık. Bu bir ilk olacaktı.

"Çok uzun." Hayal kırıklığı dolu sesimi duydu. Bana doğru dönerken elleri çenemi kavradı ve yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladı.

"Biliyorum, Nezaket asistanını aradı ve o da bu hafta önemli toplantıların olduğunu söylemiş. Seni de yanımda götürmek istiyordum," dedi ciddiyetle. Gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. Hangi ara bu kadar bağlanmıştık birbirimize? Sadece üç gün için üzülebiliyorduk. Şu an aşk evliliği yapan çiftlerden bir farkımız yok gibi duruyordu. Tabii ki Saruhan'ın bana daha önceden âşık olma ihtimali de vardı ve ben o soruyu sormak için yeterli cesareti toplayamamıştım.

"Evet var." Maalesef toplantılarım vardı.

"Seni biraz yalnız bırakacağım ama öncesinden alışkınsın, değil mi?" Evet alışkındım ama şimdi durum farklıydı, ona da çok alışmıştım.

"Hayır değilim," dedim sessizce. Bana kollarını sarıp kendine çekti. "Neden?"

"Sensizliğe hazır değilim, Saruhan." Kelimeler hiç düşünmeden ağzımdan doğal bir şekilde çıkmıştı. Onu öyle etkiledi ki gözleri mükemmel bir

gümüş tonda ıslıl ıslıl parladı. Yüzünde belli belirsiz, tatlı bir gülümseme meydana geldi.

"Nüzhet... bu dudaklar neler söylüyor?" dedi derinden gelen bir sesle. Bu ses tonunun üzerimde ürpertici bir etkisi vardı. Farkındaydı ve bilerek o ses tonunu kullanıyordu.

"Sana itiraf etmiştim, senden hoşlanıyorum. Çok hoşlanıyorum, hep yanımda ol istiyorum. Bencilce biliyorum, seni kısıtlamak istemiyorum ama gerçek hislerim bunları söylüyor." Bu sefer bana gerçek bir gülümseme gönderdi, gözleri kısıldı ve daha da çekici görünmeye başladı. Bir eli yanağını yavaşça okşarken başımı çevirip yüzümü eline bastırdım.

"Hislerin benim için çok kıymetli ve itiraf ediyorum ki o hisleri bana karşı hissetmen... dünyamdaki sayılı enlerden biri." Diğer enlerini merak ediyordum. Ayrıca bu kadar duygusal olmuşken onu biraz sıkıştırmak istedim.

"Yalnız hep korktuğun olay ya benim başıma gelirse? Ya hislerime karşılık alamazsam ve beni sevmezsen?" dedim küçük bir deneme yaparak. Cümlemi duyunca kaşları çatıldı.

"Bu da nereden çıktı, Nüzhet? Ben senden önce itiraf ettim senden hoşlandığımı," dedi savunmaya geçerek. Keşke benim zorlamama gerek kalmasaydı, kendisi bana söyleseydi. Tabii gerçek başkaysa durum değişirdi.

"Başka bir itiraf gelmedi, ya öyle kalırsa," dedim üzerine daha da giderek.

"Öyle kalmayacak, bu konuda asla şüpheye düşme. Düşünme, aklına bile getirme." Sesi de sözleri kadar kararlı çıkmıştı. Açıkça ona güvenmemi istiyordu.

"Neden bu kadar gerildin?" Ellerimi gergin kollarında dolaştırırken net bir şekilde kasılmayı hissedebiliyordum.

"İlgi gösterilmeye alışkın değilim, sen de böyle yapıyorsun aslında." Yine lafı kıvrak bir şekilde bana getirdi. Buna şaşırmadım. Ona yaklaştım ve memelerim teniyle buluşurken vücudu anında tepki gösterdi. Üzerimdeki gücünü seviyordum ve onun üzerindeki gücümü de... Tıpkı az önceki gibi bu sefer ben onun yanağını okşadım. Sabah tıraş olmadığı için hafif çıkan sakallarını parmaklarımın ucunda hissettim.

"Hayır, birçok kadın gözlerimin önünde sana ilgi gösterdi. O anları çok güzel idare ediyordun," dedim emin bir şekilde. Bakışlarını ilk başta kaçırdı ama sonra tam tersi bir şekilde bakışları tekrar gözlerime döndü.

“Çünkü onlara karşı hislerim yoktu ama sana karşı var.” Hoşlanı değil-di söylediği, daha derin duygulardı. Öyle düşünmek istiyordum. Bakışları ve duruşu da düşüncemi doğrular gibiydi.

“Keşke âşık olduğun kadın ben olsaydım.” Cümle istemsizce ağzımdan fırladı. İlk başta gözleri kısıldı, sanki yanlış duyup duymadığını düşünüyor gibiydi.

“Bunu gerçekten ister miydin?” Neden hep şüphe doluydu? Neden bu konuda kendine karşı bu kadar özgüvensizdi? Tanıdığım en özgüvenli adamlardan biriyken hem de... Beni hayrete düşürüyordu.

“Sen biraz anlatınca imrenmeden edemedim. Sadakat dolusun. Senin gibi bir adamın aşkına sahip olmak oldukça değerli olurdu,” dedim apaçık gerçeği söyleyerek. Beni bedenlen ve ruhen zaten etkiliyordu, karakteri ise bu etkileri daha da artırıyordu.

“Şimdi değerli olmayacak mı?”

“Olacak elbette. Sen aynı adamsın, sana güveniyorum.” Ellerim yanğından omuzlarına indi. Sesim öyleydi ama dokunuşlarımda da onu güven-de hissettirmesini istedim.

“Nüzhet... ben de senin için ilk olmak istiyorum. Âşık olduğun ilk adam olmak istiyorum.” Bu cümleleri bile öyle zorlanarak söyledi ki beni yine şaşırttı. Benden neden bu kadar çok çekiniyordu?

“Bu konuda oldukça iyi gidiyorsun, çok yakın zamanda sonuç alabilirsin. Peki ben ne zaman sonuç alabileceğim?” Bana inanmasını istedim. Gerçekler ortadaydı, eski Nüzhet ve şimdiki halim bambaşkaydı. Bunu o da görebiliyordu.

“Yakın zamanda. Çok şüphecisin bu aralar.” Gözlerimi devirmek istedim, asıl o çok şüpheci-ydi.

“Ben her zaman şüpheci-yim. İşimizin bir gereği bu değil mi? Biz patronuz,” dedim konuyu değiştirmek için. Çünkü karşımdaki duruşu biraz rahatsız olmuş gibiydi, daha fazla sorgulanmak istemiyordu.

“Haklısın,” dedi ve daha fazla üstelemedi. Yıkandık ve aile üyelerini bekletmemek adına banyodan çıktıktan sonra kahvaltıya inmek için hazırlandık.

Kahvaltı bizim kahvaltılarımıza pek benzemiyordu. Fazla gelenekseldi ama müthiş iştah kabartıcı görünüyordu. Kendime börek yemek için izin verdim. Saruhan ise aynı çocukluğundaki gibi rafadan yumurta yiyordu. Bu detay beni gülümsetti. Yumurtasına olan bakışlarımı görünce bir parça ekmek koparıp yumurtanın içine daldırdı ve akışkan sarı kısmına bulanmış ekmeği elleriyle bana yedirdi. Gerçek şuydu ki ben de bu tadı seviyordum. Yavaşça çiğnerken gözlerim kaymağa takıldı. Kaymak... En sevdiğim süt ürünlerinden biriydi ve ben ondan da çok uzak kalmıştım. Saruhan bakışlarımı yakaladı ve tabağı önüme bıraktı. Küçük bir dilim ekmek alıp kaymak sürdüm. İlk ısınımı alırken gözlerimi kapattım, o kadar lezzetliydi ki...

“Sen de mi cilt sağlığı için süt ürünlerinden uzak duruyorsun?” dedi Nurbanu uykulu gözlerle bana bakarak. Tam olarak öyle değildi, şeker ve glutenden sonra süt ürünlerinin de hormonlar üzerinde olumsuz etkileri vardı.

“Tam olarak öyle değil,” dedim lokmamı yuttuğumda.

“Bunlarla yaşamayı öğrendim, peynirsiz asla yaşayamam,” derken yüzündeki birkaç sivilce lekesini gösterdi.

“Çok dikkat etsen bile stres yüzünden de çıkabiliyor. Stresiz bir dünya da hayal ama sağlıklı beslenmenin çok iyi geldiği de bir gerçek.” Kaymak o kadar iyiydi ki Nurbanu’ya hak vermeden edemedim.

“Akademik çalışma yapmak o kadar stresli ki... Bitince ben de kendimi burada buldum. Biraz abimin desteğine ihtiyacım var. Umarım yatırımcım olabilir.” Saruhan’ın bakışları kardeşini bulunca bunun daha önce hiç konuşulmamış bir konu olduğunu anladım.

“Bir ilaç firması kurmak istiyorum. Yeterince eğitim aldım ve yetkin hale geldim. Ülkem için çalışmak istiyorum. Tıpkı sizin gibi...” dedi hevesli bir şekilde.

“Elbette destek olurum,” dedi Saruhan hemen. Bu tavrı içime dokunmuştu. Böylesine harika biriyken neden benden çekiniyordu ki? Beni iyi tanıırken hem de...

“Ben de olabilirim,” dediğimde bana gülümseyerek baktı Nurbanu. Kadınların iş hayatına katılması fikrine her zaman vardım, tabii ki ona yardım edecektim.

“Çok memnun olurum. Aslında o kadar güzel fikirlerim var ki... Bugün kız kıza dışarı çıkabilir miyiz?” Her ne kadar *jetlag* onu çarpsa da etrafına enerjisini yayabiliyordu.

“Elbette, çok isterim.” Ona Saruhan hakkında sorular sormak için sabırsızlanıyordum. Belki bana ipucu verebilirdi.

“Peki, bugün kızlar günü olsun,” dedi Saruhan. Onunla birlikte dışarıya çıkacağımız aklımdan silinmişti ama şu an bu durumu dert etmeyecek gibi duruyordu.

Güzel bir kahvaltıdan sonra alışverişe çıkmak mükemmel bir histi. Saruhan’ın arabasını aldım ve Nurbanu ile en sevdiğim alışveriş merkezine gittik. Bitenlerimi tamamlamak için ilk önce ünlü bir kozmetik mağazasına girdik. Ben ürünleri tek tek alırken Nurbanu kararsızca etrafa baktı. Biraz yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

“Alarm veriyorsun, o kadar mı uzak kaldın?” dediğimde gülümsedi.

“Çok çalışmak cidden yıpratıcı. Hâlâ kendimi diken üstünde gibi hissediyorum.” Eline bir fondöten alıp bana gösterdi. “O biraz mat duruyor, cildi cansız gösteriyor. Ben pek sevmiyorum daha doğal gibi görünenlerden yanayım.”

“Ben de öyleyim ve tavsiyelerine açığım.” Sevdiğim markanın standına doğru yürürken beni takip etti. Uzanıp onun cilt rengine uyacak fondöteni seçtim. “Bu çok güzel,” dedim ve sepetine ekledim.

“Bir de Saruhan’ın korktuğundan alalım,” derken gözlerim raflarda gezindi.

“Abim neyden korkuyor?” dedi Nurbanu neşeli bir merakla.

“Maskaralardan,” dediğimde güldü. “Beni sürerken izlediğinde korkuyor. Gözümün içine batacağını sanıyor.” İstemsizce sevdiğim ürünleri alıp sepetine ekledim, o da pek itiraz etmedi. “Bu ruju seviyorum,” dedi ve o da benim sepetime rujdan ekledi.

“Aslında hiç konuşamadık. Abimle evlenmenize çok sevindim. Açıkçası o evde yalnız olmasını hiç istemiyordum ama o inat etti ve o evi yaptırdı,” dedi benim duyabileceğimi bir sesle. Yanıma gelip raflara bakmaya başladı. Elime yeni çıkan bir far paletini aldım ve incelemeye başladığımda sakince ona cevap verdim.

“Şehirden uzak, huzurlu. İlk başta ben de o kadar mesafenin fazla olduğunu düşündüm ama yaşadıkça öyle bağlandım ki... Yolu sorun olarak

görmüyorum.” Öyle tatlı bir şekilde gülümsedi ki benim de gülümsememi sağladı.

“Dün yemek boyunca ikinizi izlediğimde size çok imrendim.” Paleti sepete ekledim ve hemen başımı kaldırıp ona baktım. “Ah, öyle mi?”

“Evet, birbirinize öyle âşık görünüyorsunuz ki... Umarım bir gün ben de o kişiyi bulabilirim.” Bir an duraksadım. Dün ikimiz de doğal davranmıştık, ailem karşısında rol yapmamıştık ve dışarıdan nasıl göründüğünü bilmiyordum. Yine iyi bir konu açmıştı, ona sormak için tam zamanıydı.

“Bunu duyduğuma sevindim çünkü abim bana daha önce karşılıksız bir aşka tutulduğunu anlattı.” Bunu duyunca biraz gerildi, gözleri düşünceli göründü. Bu da içimin kasılmasına yol açtı. *O kişi sen olmayabilirsin bu da ihtimal dahilinde* diyen beynim haklı çıkabilirdi. Bu ihtimalden öyle korkuyordum ki... Nurbanu sessiz kalınca ben konuşmak istedim. “O tanıdığımız biri mi?”

“Evet,” dedi kaçamak bir sesle. “Ama sana söyleyemem, Nüzhet yenge,” diye de ekledi. “Sadece...” Devam etmesini istediğimi belirtmek için başımı salladım. “Bu konuda endişen olmasın. Abim her zaman sadakatli biri olmuştur.”

Sorun ona güvenmemek değildi ama bunu ona söylemedim. Konuyu değiştirmek daha iyi olacaktı, bu yüzden ben de öyle yaptım. “Senin erkek arkadaşın yok muydu?” Sabah Saruhan ile duyduğum konuşmaya göre artık yoktu.

“Uzun ilişkilerin beklenen hazin sonu. İletişim sorunlarımız ortaya çıktı ve duygularımız eskisi gibi yoğun değildi. Evlensek bile yürütemeyecektik çünkü o benim için doğru kişi değildi.” Bu durumu hiç yaşamadığım için onunla empati yapamıyordum. Zaten o da oldukça olgun karşılıyor gibiydi.

“Anlıyorum, ben de hep mantık insanı olmuşumdur.”

“Biliyorum, abim o gece beni aradı. Senin evlenme teklifi ettiğini söyledi.” Bir an durup derin bir nefes alarak rahatlamak istedim. Tahminim doğru çıkmıştı. “Ona ne söyledin?” dedim merakla gözlerine bakarken.

“Senin harika bir kadın olduğunu ve bu teklifi uzun uzun değerlendirmesini söyledim. Biraz tereddütlüydü, artı ve eksi meselesi. Abim bazen beni şaşırtır. Sınırları çok keskindir, kendini korumak konusunda özellikle. Bu yönünü hep takdir ettim çünkü ben bazen o sınırları koruyamıyorum, kendimi öne atarak fedakârca davranıyorum ama abim nerede durması

gerektiğini iyi bilir.” Sınırları korumak doğru bir hamleydi ona hak veriyordum. Sabahki konuşmada geçen bir konuyu bizzat ondan öğrenmek istedim. “Neden korkuyordu, onu üzeceğimden mi?” *Hayır* dercesine başını salladı.

“Abim bir şeyin tam olmasını ister. Eğer tam olmayacaksa başlamadan bitirir. Evlilik de ona göre tam olmalı.” Mükemmeliyetçiydi. Aynı cümleleri Saruhan da kurmuştu. İnsanların çok övündüğü ama uzun vadede insana çok zarar veren bir durumdu ki Saruhan da maalesef zarar görmüş olmalıydı.

“Yani ona soğuk ve ilgisiz davranacağımı düşünüyordu?” Kızı sıkıştırıyordum ama ondan öğrendiğim her bilgi çok önemliydi.

“Birbirinizin gözündeki imajları farklı. Beş senelik bir ilişkiden çıktım. İnsan o beş senede bile bazı özelliklerin yeni farkına varıyor. Evet aile dostuyuz ama aynı evde yaşamadığınız sürece birbirinizi çok net tanıyamayacaktınız. Şimdi onu tanıdığın için güveniyorsun ama eskiden ona bu gözle bakabilir miydin?” O kadar haklıydı ki... Dün gece yengem de bunu anlatmaya çalışmıştı bana. Şimdi gerçekten bana açılsaydı kestirip atacağımı düşünüyordum.

“Bakamazdım, bu konuda haklısın.” Bir an duraksadıktan sonra ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

“Nüzhet yenge sen cesur bir kadınsın, ne istediğini biliyorsun ama herkes senin gibi değil. Özellikle duygusal anlamda kendini iyi ifade ediyorsun. Abim... bu konuda pek iyi olmadığını düşünüyor.” Onu zayıflatan noktası bu olmalıydı, cesur davranmasını önleyen noktası... Ben miydim onun imkânsızı?

“Farkındayım çünkü bana karşı şüpheleri var. Ona değer vermeyeceğimi, ilgi göstermeyeceğimi sanıyor ama öyle değil. O şu an hayatımdaki en değer verdiğim erkek,” dediğimde gülümsedi. Ona bir çırpıda gerçeği söylemiştim.

“Bu dışarıdan çok belli oluyor. Ayrıca abim en son gördüğümde çok daha mutlu.” İstemsizce yüzümde bir gülümseme belirdi. Ben de öncesine göre çok mutluydum. Birlikte birkaç parça daha ürüne bakarken sessiz kaldık. Sonra aklıma başka bir detay geldi.

“Şimdi sana şaşıracığın bir şey soracağım. Evimizde çok güzel bir kütüphanemiz var fakat ben Saruhan'ın en sevdiği kitabı bilmiyorum,” dedim gerçeği merak ederek.

“Bu sorunun cevabı çok basit. *Monte Kristo Kontu* en sevdiği kitap çünkü intikam hikâyelerine bayılır.” Evet, intikam hikâyelerine bayıldığını daha önceden bana da söylemişti ancak bir an için onun ağzından Dokuzuncu Hariciye Koğuşu'nu duymak istemiştım. En sevdiği kitap farklıysa neden evinde bir raf dolusu aynı kitaptan vardı?

“Neden bir raf dolusu Dokuzuncu Hariciye Koğuşu var peki?” dediğimde hiç şaşırmadı, o da biliyor olmalıydı.

“Bunun cevabını bulmak için belki de içini açıp bakmalısın.” Bana gü-lümsedi, ardından biraz benden kaçıp nefes almak ister gibi karşı reyonu doğru yürüdü. Abi kardeş gizemli olma konusunda son derece iyidiler. Yine net bir cevap alamamıştım.

Saat çok geç olmadan evimize gitmek için yola çıktık. Hava şehir merkezinde yağmurluydu ve hafif hafif kar atıstırıyordu ama biz yolda ilerledikçe yoğun kar yağışına döndü. Bu durum da beni korkuttu. Neyse ki başımıza bir şey gelmeden evimize ulaştık. Bahçe bembeyaz olmuştu ve yerde en az on santim kar birikmişti. Ayağımın ıslanmaması için karların temizlendiği yoldan yürüdüm. Saruhan durdu ve ona doğru gelen köpeğine doğru eğildi. Thor karın fazlasıyla tadını çıkarmış görünüyordu, oldukça mutluydu. Bu tatlı manzarayı izlemek isterdim ama bir an önce eve girmem gerekiyordu çünkü üşümeye başlamıştım. Tam arkamı dönüp iki üç adım atmışken omzuma sert bir şey çarptı. Başımı çevirip baktığımda bunun bir kartopu olduğunu anladım. Saruhan bana meydan okuyan bir şekilde bakarken karşılık vermeme istiyordu. Eğildim ve hızlı bir şekilde kar elimde sıkıştırarak top yaptım. Benden kaçarken göğsüne sağlam bir isabet aldı. Hamlesini hemen yapıp bir tane daha artığında bu sefer koluma denk getirdi. Kendimizi kaptırdık ve birbirimize kartopu fırlatırken Thor ikimizin peşinden koşmaya başladı. O an soğuğu falan unuttum ve kendimi bu çocukça oyuna kaptırdım.

Otuzlarında iki insanın kartopu oynaması garip görünse de eğlenceliydi. Sonunda ateşkes yaptık ve birbirimize yaklaştık. Saruhan beni kolumdan

tutup çekerken Thor ona bir hamle yaptı ve Saruhan dengesini kaybederken beraberinde beni de sürükledi. Yere düştüğünde ben de onun üstüne düştüm. Bu duruma ikimiz de kahkahalarla gülerken Saruhan beni kendine çekti. Thor kesinlikle insanları yere sermeyi çok seviyordu. Üzerimize çıkarak bizi yalamaya başladı. Tüylerini okşarken onun ıpslak olduğunu fark ettim. Şu an biz de biraz daha yerde kalırsak ıslanacaktık. Kalktım ve elimi Saruhan'a uzatarak onu da kaldırdım. Üçümüz birlikte sıcacık salona girdiğimizde el ve ayak parmaklarımın soğuktan donduğunu hissettim. Thor hemen yanan şöminenin önüne yatarak sıcaklığın tadını çıkarmaya başladı.

Saruhan ile birlikte odamıza çıktık ve üzerimizi değiştirip kemiklerimize kadar ısınmak için aşağıya indik. Şöminenin önüne Thor'un yanına oturduk. Arkama oturup bana sarılan Saruhan'a yaslandım. Onunla böyle oturmayı seviyordum. Elimdeki tarağı aldı ve yavaşça ıslanan saçlarımı taramaya başladı.

"Bugün neler yaptınız?" dedi yumuşak bir sesle. Bir yandan da nazikçe saçlarımı taramaya devam ediyordu.

"Hunharca alışveriş yaptık. Senin de beğenebileceğin şeyler aldım." Ne aldığımı kesinlikle tahmin etmişti, yüzümdeki sırıtışa engel olamadım. "Merak ettim şimdi," dedi imalı bir ses tonuyla.

"Zamanı geldiğinde göreceksin." Saçlarımı taramayı bitirdiğinde ellerini tekrar karnıma sardı. Bir elini aldım ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim.

"Bu anı hatırlayacağım," dedim yavaşça. Onun kolları arasında olmak bana huzur veriyordu. "Hatta bu anları biriktirmeliyim. Saruhan anları... Gittiğinde hatırlayıp mutlu olurum. Tekrar kollarını bana böyle sardığını hissederim," dedim dalgın bir şekilde yanan ateşe gözlerimi diktiğimde.

"Bana o kadar düşkün müsün, Nüzhet?" Yine şüpheliydi ve bu tavır artık beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Evet, belli olmuyor mu? Sabah beni yalnız bıraktığın için sana kızmadım mı?" Başını salladı beni onaylayarak. Durup derin bir nefes aldıktan sonra boğazını temizledi belli belirsiz. Önemli bir konuşmaya başlayacak gibi bir tavrın içine girdi.

"Sadece bazen... duruma ayak uyduramıyorum. Gerçekleri görüyorum, hissediyorum ama aklımdaki önyargılar beni durdurmak istiyor." Evet durumun arkasındaki gerçekleri duymak istiyordum, o şüphelerin

sebeplerini... Bu şekilde bir itirafa çok ihtiyacım vardı. Onu daha da konuşturmak istedim. "Bana karşı önyargıların mı var?" dedim yumuşak bir sesle.

"Elbette, senin de bana karşı vardı. Sen büyük çoğunluğunu azalttın ve ben de azaltmaya çalışıyorum." Lafı bana getirip kaçtı. Bu beni şaşırtmadı, her zaman yaptığı bir şeydi.

"Seninle beraber kalan önyargılar neler peki?" dedim vazgeçmeyerek.

"Aslında sorularımın birçoğuna davranışlarınla yanıt verdin, ikna ediciydin. Bu seninle değil, benimle ilgili. Bazen inanmak zor oluyor." Ona doğru dönerek gözlerinin içine baktım. Gerçeğe o kadar yaklaştım ki... "Neye inanmak zor oluyor?" dedim ciddiyetle. Bakışlarını kaçırıp biraz oyalandı. En sonunda başını tekrar yukarıya kaldırdı.

"Beni sevmene." Sonunda gerçeği söylemişti. O kadar kıvrandıktan sonra bana bunu söylemesini takdir ediyordum, iyi bir adımdı. Onu yatıştırmak isterken itirafına devam etti.

"Bana ilgi göstereceğini ve bana farklı hisler besleyeceğini düşünmek... ilk başlarda çok zor bir durummuş gibi geldi. Hayal edemedim. Zamanla..." Duraksadı, bu kadar çekinmesi beni sinir etse de sakinliğimi korudum.

"Zamanla," dedim devam etmesini isteyerek.

"Zamanla aslında bu mümkünmüş gibi görünmeye başladı. Sen düşündüğümde daha farklı biriydin." Rahat bir nefes aldım. Evet bunu görmesini istiyordum, benden bu kadar çekinmesi kabul etmem gerekirse beni üzüyordu.

"Peki senin beni sevmen, benim seni sevmemden daha mı kolay ya da mümkün?" Bana açılıyordu, bu durumu sonuna kadar kullanacaktım.

"Evet öyle... Bana hep istediğim her şeye sahipsin diyorsun, sen de benim için öylesin. İsteddiğim her şeye sahipsin, Nüzhet. Erkekler, kadınlar kadar derin düşünmezler sanırım bu yüzden çekindim. Sen... çok güzelsin, seninle muhabbet etmekten her zaman keyif aldım ve idealleri peşinde koşan hırslı bir kadınsın, bu bana çok çekici geliyor." Benim derin düşünüp onu reddedeceğimi sanıyordu. Buradan çıkan en kesin sonuç buydu. Onu rahatlatmak istedim, yaslandığım beden şu an kaskatıydı.

"Feminazi olsam bile mi?" dedim şaka yaparak.

"Evet," dedi ve güldü. Elleriyle başımı kavrayıp nazikçe yanağına bir öpücük bıraktı.

"Yarın yoğun bir iş günü bizi bekliyor, yatsak iyi olur." Başımı salladım onu onaylayarak. Bu gecelik bu kadar itiraf yeterliydi, onu daha fazla sıkıştırmak istemedim. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı, sonra kendiliğinden bana her şeyi anlatacağını düşünüyordum.

Yarın benim için aşırı dolu bir gün olacaktı. Patron olmak gerçekten çok zordu ve o benim bin katım olan işlerini nasıl rayında yürütebiliyordu bilmiyordum. Çok kolay bir şekilde beni kucağına alıp ayağa kalktı. Odamıza doğru yürürken onu izledim. Keşke evlenme teklifi ettiğim zamanki cesaret şu an üzerimde olsaydı. Ona gerçekleri sorabilirdim. Her şeyi anlatmasını isteyebilirdim. Neden benden bu kadar şüphe duyduğunu, tahminlerimin ötesindeki asıl gerçeği öğrenebilirdim. Yengem haklıydı, eğer düşündüğüm ihtimali gerçekleştirseydi kestirip atardım. Onu tanıdığım için şimdi öyle yapmazdım demek normaldi ama o zamanki Nüzhet onun gerçek kişiliğini tanıımıyordu. Benim için yaptıklarını bilmiyordu, karşısında sadece ona sataşmak için an kollayan bir adam görüyordu. Onu köşeye sıkıştırıp kızdıran ve bundan da zevk alan bir adam... Alaycı, ukala ve onun diğer özelliklerine muhalefetmiş gibi davranan bir adam varken kestirip atmak mantıklı olurdu. Ondan ötesi çok büyük bir şok yaşıyordum. İlk başta durumu kavrayamazdım, hatta ona abim gibi yaklaşabilirdim. Bunu nasıl düşündüğünü sorgulardım ve her ne kadar çok yanlış bulup kızsam da cüretine anlam veremezdim.

Ben tüm bu olanları düşünürken o beni çoktan odamıza getirip yatağımızın üzerine bırakmıştı.

"Biraz sessizleştin," derken benim için örtüyü açtı ve ben de hemen içine girdim. Burası aşağıdan daha soğuktu. Bunu hemen fark etti.

"İstersen dereceyi artırayım."

"Hayır, böyle iyi. Hem sen varsın yanımda üşümem." Yanıma yatarken ona doğru döndüm. Kafalarımızın arasında beş altı santim vardı ve ikimiz de göz temasını koruyorduk.

"Sana bir şey itiraf etmek istiyorum, Nüzhet," dediğinde heyecanlandım. Bir eli kolumu yavaşça okşuyordu ve gerginliğim biraz da azalıyordu.

"Seni Mithat ile havaalanından aldığımız gün... Seni öyle büyümüş ve kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olarak görmek... beni etkilemişti. Çocukken sen benim için iyi bir arkadaştın ama o gün ben... seni arkadaşım

gibi değil de dışarıdaki hiç tanımadığım kadınlar gibi gördüm.” Beş yıl... Bu tam beş yıl önceydi. Derin bir nefes alıp vermek istedim, o kadar gerildim ki... *O kişinin sen olma ihtimali yüzde doksan oldu, Nüzhet! Yüzüm düşünceli bir hale bürünürken Saruhan beni yanlış anladı.*

“Bu seni rahatsız mı etti?” Yüzü sıkıntıyla kasıldı, kaşları çatıldı.

“Saruhan biz... akraba değiliz, birlikte büyümemiz birbirimizi sevmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Ben rahatsız olmadım ama o gün senin rahatsız olduğuna eminim.” Belli belirsiz başını oynattı beni onaylayarak.

“Evet oldum çünkü... bu yanlışmış gibi geldi.” Önyargısına kızsam da ona hak veriyordum. Ben bile bu konuda zorlanmıştım. “Peki sonra?” dedim devam etmesini isteyerek.

“Yeni Nüzhet’e alıştım ve arkadaş olarak devam ettik.” Ona pek arkadaşlık denmezdi ama böyle nitelendirmesini de garipsemedim. “Öyle devam etmeseydik?”

“Bunu ister miydin?” Bu soruyu bana kaçınıcı kez soruşuydu bilmiyordum. İkna olmuyor gibiydi, öyle takılıp kalmıştı ki...

“Şimdiki Nüzhet hemen kesinlikle evet diyor ama o zamanki Nüzhet, içindeki mükemmel Saruhan’ı göstermeni isterdi. Birbirimize laf sokup dururken bunu normal karşılamazdım,” dedim gerçeği söyleyerek. O da bunu kabul etti.

“Belki de doğru zaman şimdi olduğu içindir çünkü bilmiyoruz, sadece varsayımsal konuşuyoruz. İkimiz de kafa olarak daha olgunuz, ne istediğimizi biliyoruz. Ayrıca zoru başardık, ne derler bilirsin olgunlaştıktan sonra evlenmek zordur.” Gülümsedim haklıydı, belli bir yaştan sonra zor oluyordu.

“Saru... o kararı olgunlaştıktan sonra aldığım için mutluyum. Belki bekledim ama beklediğime değişiyor. Çok fazla hem de...” dedim gözlerinin içine bakarken. Oradaki gerçeği görsün istedim. Gözümdeki değerini hissetsin istedim.

“Nüzhet bana sensizliğe hazır değilim demiştin, aslında ben de hazır değilim. Onca yıl nasıl yaşadığımı bilmiyorum.” Ah... Kalbim öyle bir sızladı ki onu sarıp sarmalamak istedim. Onu bedenimle, ruhumla ve kalbimdeki sevgiyle sarıp sarmalamak istedim. *Onu bu yüzden üzdün, Nüzhet. İmkânsız bir aşka inandığı için üzdün, sen onun imkânsız aşkıydın...*

“O yıllarda yanında olmak isterdim.” Bakışlarını kaçırdı.

“Geçmiş artık önemli değil, Nüzhet. Şimdi güzel giderken geçmişin olumsuzluklarına takılmak aptallık.” Bana değil de sanki kendine söylüyordu bu cümleyi, ikna olmak istiyordu.

“Haklısın, şimdiyi seviyorum. Bana getirdiği imkânları seviyorum. Ne olursa olsun şimdi buradayız ve birlikteyiz.” Alnıma bir öpücük bıraktığında ben de ona daha fazla sokuldum.

“Yarın senin için yorucu olacak.” Gününün yarısını uçakta geçireceğini düşünürsek onu daha fazla yormamalıydım. İnsan sadece bedensel olarak yorulmuyordu, ruhen de yorulabiliyordu ve onun verdiği yorgunluk bedensel yorgunluktan daha ağır oluyordu. Saruhan vakti geldiği zaman bana her şeyi anlatacaktı bundan emindim.

“Senin için de...”

“Hep böyle işkolik mi olacağız?” dedim alaycı bir sesle.

“Hayır Nüzhet, önceliklerimiz değişecek. İnsan hayatında dolduramadığı bir boşluğu başka bir şeyi daha fazla yaparak doldurmaya çalışıyor ama çalıştıkça o boşluğun verdiği sıkıntıyı geçirmediğini anlıyor. Benim boşluğum seninle doldu, artık önceliğim sensin.” Nefes alışım ağırlaştı, kalbimi yine anlık olarak derin bir şekilde sarstı. Servetinin kaynağını düşünmemek için çalışmak olarak nitelendirmişti ama şimdi o cümleye kendimi de katıyordum. *Seni düşünmemek için çok çalıştı, Nüzhet.*

Yavaşça gülümsemeye çalıştım, yüzünü göremesem de nasıl olduğunu hayal edebiliyordum. O hüzünlü ama umut dolu yüzü biliyordum.

“Bende birçok boşluk var Saru, hepsine yetebilir misin?” dedim sakın bir sesle.

“Kalbim her şeye yeter Nüzhet ama onu benden alırsan her şeyimi alırsın. Sadece onu korumaya devam et. Bunu yapabilir misin?” Gözlerim istemsizce kapandı.

“Yapabilirim çünkü ben de artık bir Candar’ım.” Kollarını daha da sıkı sardı. Ağzından hoşnut bir ses çıkardı. Ne söylemek istediğimi anında anlamıştı. Konuşmamda söylediğim gibi o benim muhafızımsa ben de onun muhafızıydım.

“Saru... bana bir seçme şansı verilseydi dünyadaki tüm erkekler içinden sadece senin bana âşık olmanı isterdim.” İtirafımın onun içini rahatlatmasını umdum.

“Ben de seni seçmek isterdim. Eğer ruhumu görebilseydin bunu ne kadar çok istediğime inanamazdın.” Birbirimize itiraflarda bulunduğumuz halde ikimiz de asıl gerçeği yüzlerimize karşı söyleyemiyorduk. Bu imalar çok büyüktü, belki de birbirimizin beklentisini karşılayamamaktan korkuyorduk. Net bir cevabım yoktu ama şundan emin olmaya başlamıştım; ister geçmişte, ister şimdi olsun biz birbirimize çoktan âşıktık.

İLK AYRILIK

Sabah her zamanki gibi erkenden kalkıp hazırlandık. Saruhan hazırladığı valizini eline aldığı anda düşünceli bir şekilde ona baktım. Gitmesini hiç istemiyordum. Nereden çıkmıştı bu his anlamıyordum. Ben altıncı hissi kuvvetli biri falan değildim. Başına hiçbir şey gelmeyecekti. Normal bir iş seyahatiydi ki Saruhan ortağını ikna edilmesi çok zor bir adam olarak tanımlayıp durumu bana anlatmıştı. Uzun süredir adamı ikna etmeye çalışıyordu ve sonunda bunu başarmıştı. Adam onunla görüşmeyi kabul etmişti.

“*Louis Vuitton*,” dedim valizini göstererek. Marka zaten ben buradayım diyordu.

“Evet çünkü onlarla iş yapıyorum, bana arada hediye gönderiyorlar. Sana da gönderecekler ve seninle tanışmak istiyorlar. Diğer iş yaptığım markalar da öyle. Artık onların gözünde farklı bir imajım var.” Bunu memnun bir şekilde söylemişti. Yine de gerçekleri ondan öğrenmek istedim.

“Umarım olumlu bir imajdır.” Başını salladı hemen. Eline telefonunu aldığı anda ben de çantamı aldım.

“Olumlu elbette,” derken birlikte odadan çıktık. İçime yine tuhaf hisler doldu. Bu odaya dört gün sonra ancak girebileceğini düşününce o hisler daha da ağırlaştı.

“Peki bu markalarla nasıl işler yapıyorsun?” dedim kafamı dağıtmak için. Başka şeyler düşünmeliydim, o hisler biraz benden uzaklaşmalıydı.

“Onlara ham madde sağlıyorum. *Louis Vuitton*’a deri, *Dior*’a aromatik bitki, *Chanel*’e de ipek ve pamuk kumaş sağlıyorum.” Aşırı mantıklıydı,

üreticilerle birlikte çalışması ise beni ekstra mutlu etmişti. Bu şekilde herkes kazanmış oluyordu, ayrıca ülke ekonomisi için büyük bir katkıydı.

“Hepsi Türk malı mı?” dedim gerçeği tahmin etsem de.

“Evet, hem üretici kazanıyor hem de ben kazanıyorum.” Tahminim doğru çıkmıştı. Birlikte merdivenlerden inmeye başladık. Bir an tökezleyecek gibi olunca hemen koluma girdi. Topuklu ayakkabının azizliğine uğramak için oldukça kötü bir gün olurdu.

“Mercedes peki?” dedim bir şey olmamış gibi.

“Tahmin et.” Sonunda merdivenleri indik ve giriş kapısına doğru yürümeye başladık.

“Demir çelik?” derken benim için kapıyı açtığı anda evden ilk ben çıktım.

“Evet, ayrıca F1 arabaları için karbonfiber.” O da arkamdan gelirken durdum ve doğru duyup duymadığımı test etmek istedim. Kulağa inanılmaz geliyordu F1 arabaları.

“Ne? Onlar için de mi? Yarış arabalarına bayılırım,” dedim heyecanlı bir sesle. Bu halim onu eğlendirdiği için yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. Kapıyı çektiğinde birlikte beş basamağı inmeye başladık.

“Her sene Almanya yarışı için bana özel davetiye gönderirler,” dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya kalktı.

“Garajın içine girebiliyor musun?” Hızlı bir nefes aldım ve merakla cevabını bekledim.

“Evet.” Gözlerim kocaman açıldı. Saruhan Candar inanılmaz bir adamdı ve onu bazen hafife aldığımı düşünüyordum. Ticari kıvrak zekâsı, girişimcilik dehası ile birleşince ortaya muazzam bir güç çıkıyordu.

“Bunu yapmalıyız kesinlikle!” dedim heyecanlı ve yüksek bir sesle.

“Elbette, bu arada arabanın siparişini de verdim. Büyük ihtimalle ben gelmeden burada olur.” Halbuki araba istemediğimi söylemişim ama görünen o ki beni dinlememişti. Bana hediye alması hoşuma gitse de araba büyük bir hediyeydi.

“Saruhan araba istememiştim. Kendi arabamı seviyorum,” dedim ciddi bir sesle ama sözlerimi duymamış gibi yaptı arabasının kapısını açarken.

“O artık eski moda emekli olmalı, hizmetini tamamladı. Ayrıca sana özel bir plaka da yaptım.” Arabamdaki plakamda soyadım vardı. YLR ekini değiştirmesini garipsemedim.

“Ne yazdırdın?”

“NCR, Nüzhet Candar kısaltması...” Anahtarlarını bana fırlattı ve arabayı benim kullanmamı istedi. Onu havaalanına bıraktıktan sonra işe gidecektim. Kısa bir süreliğine bile olsa vedaları hiç sevmezdim ve bu konuda da hiç iyi değildim. Koltuğa oturup kapıyı kapattım. O ise valizini bagaja koyduktan sonra yolcu koltuğuna oturdu. Emniyet kemerini taktım ve arabayı çalıştırdım.

“Bugün solgun bir çiçek gibisin. Boynun bükük...” İliklerime kadar öyle hissediyordum. Ben bir anda bu kadar karalar bağlamazdım. Bir iş seyahatiydi. Onun gibi bir işadamı için çok normal bir olaydı, bunu kabul etmem gerekirdi. Yine de ona gerçeği itiraf ettim.

“Gitmeni istemiyorum,” dedim gözümü yoldan ayırmadan.

“Nüzhet arada böyle ayrılıklar yaşayacağız çünkü benim işlerimin çoğu yurtdışında. Alışmak zorundayız.” Somurtmaya devam ettim küçük bir çocuk gibi. Kısa süre içinde ona bu kadar bağlanacağımı düşünmemiştim ama öyle olmuştu. Ona yürekten ve ruhen bağlanmışım. Her ne kadar ona tam anlamıyla itiraf edemesem de gerçek buydu.

“Bazı planlar yaptım,” dedi aramızdaki havayı dağıtmak istercesine. “Ne gibi?” Bir an bakışlarımı yoldan ona çevirdim.

“Bahara doğru bir balayı. Seninle dünya turuna çıkmak istiyorum ama belki...” Duraksadı, çekingen bir bakış attı bana.

“Evet,” dedim cümlesinin geri kalanını duymak için.

“Belki o zaman bebeğimizi taşıyor olursun.” Bahara dört ay vardı ve bu süre zarfında söylediği mümkün görünüyordu. Demek ki onun için şartı sağlamaya başlamıştık. Aslında ikimiz de ufaktan itiraf ediyorduk fakat birbirimizin karşısına geçip gerçeği de söylemeliydik. Bu konuda Saruhan kaçan tarafa geçmişti.

“Olabilir. Bizim için her şey mümkün çok hızlı ilerleme kat ettik.” Bu durumdan dolayı memnundum ve onun için de aynı durumun geçerli olduğunu biliyordum, yine de bana bir itirafta bulunacağını tahmin etmemiştim.

“Nüzhet, bu dört gün benim için de zor geçecek çünkü otuz dört yıllık hayatımda en mutlu olduğum günleri yaşadım seninle. Ve... Roma’daki o gece aslında ben... seni öpmeyi planlamıştım, o anlık bir dürtü değildi.”

Bakışlarım saniyeler dahi olsa onu buldu. O an kalbim tekledi, adım adım gerçeğe yaklaşıyordum çok az kalmıştı. Kendini bana açıyordu.

“Ne kadar zaman önceden?” Sorumu duymamış gibi yaptı ve anlatmaya devam etti.

“Seninle zıtlaşmak her ne kadar keyif verse de bir noktada yoruyordu. O hırçın hallerin beni cezbediyordu. Defalarca kez bana öfkeliyken sert sözler sarf eden dudaklarını dudaklarımla susturmak istedim.” Gözlerimi anlık olarak açıp kapattım, nefesim heyecanla biraz hızlandı. Öyle bir anımızda bunu yapsaydı ne düşünürdüm bilmiyordum. Roma’dayken aramızda ateşkes vardı. Öpücüğün öncesinde güzel bir sohbet etmiştik. Birbirimize içimizi açıp yakınlaşmıştık. O samimiyet etrafımızı sarmış, bizi birbirimize doğru itmişti. Sesimi olabildiğince normal tutmaya çalıştım. Sorgulayıcı olmaktan kaçınarak bana daha da içini açması için olabildiğince uysal davranmalıyım.

“Bana daha önceden ilgin vardı yani?” dediğimde başını çevirip bana baktı, gözlerindeki cesareti görebiliyordum.

“Evet,” dedi sadece. Yüzüm hayal kırıklığıyla buruştu. Tek kelime değil, uzun uzun cümleler istiyordum. O da anında nedenini anladı.

“Daha fazlasını duymak istiyorsun biliyorum. Şimdilik sadece bunu bil. Sana her şeyi anlatacağım,” dedi bana bakarak ama ben gözümü yoldan ayırmadım. Eğer ayırırsam konsantrasyonumu kaybedeceğimi düşünüyordum.

“Beni merakta bırakıp gidiyorsun. Hiç adil değil,” dedim ve direksiyona hafifçe vurdum. Sesim beklemediğim bir şekilde sertti, kendime engel olamamıştım. Beni hemen yumuşatmaya çalıştı.

“Hayal gücüne bırakıyorum, orada özgürsün ve gerçek ondan daha büyük olacak.” Onaylamaz bir şekilde başımı salladım. Onu sıkıştırıp kafasındaki her şeyi öğrenmek istiyordum ama içimdeki bir dürtü *hayır Nüzhet dur* dedi. *Onun sınırlarına saygılı olmalısın! Her şeyi anlatacağını söylüyor eğer burada durmazsan ileri gitmiş olursun.* O sese kulak verdim ve sustum.

Havaalanında ayrılmak sandığımdan daha zor oldu. Birbirimize sımsıkı sarıldık ve etraftaki insanlara aldırış etmeden uzun uzun öpüştük. Ayrılmadan önce kulağıma yavaşça fısıldadı.

“Beni bekle Nüzhet, ben seni çok bekledim.” Başka bir şey söylememe fırsat vermeden yanımdan ayrıldı ve onu bekleyen Nezaket’in yanına gitti.

Durumu daha fazla zorlaştırmamak için yaptığını anlayabiliyordum. Derin bir nefes aldım. Onu hüznünlü gözlerle izledim, bırakıp gitmek istemedim. Saruhan Candar beni kendine tutsak etmişti. İstesem bile ondan asla ayrılamayacaktım. Ayrıca cümlesinden birçok anlam çıkarabilirdiniz. Asıl düşünmem gereken cümlesiydi ama aklım hâlâ gidişindeydi. Onun durumu benden daha iyiydi ya da benden daha iyi saklıyordu.

O an çantamdaki telefonum titredi. Hemen elimi içine daldırıp telefona baktığımda Saruhan'dan bir mesaj vardı.

Saruhan: Biraz daha orada dikilirsen toplantına geç kalacaksın.

Haklıydı, oflayarak ona son bir bakış attım. O da bana bakıp güven veren, rahatlatan ve iç huzuru sağlayan bir şekilde gülümsedi. Tüm bunları bir gülümsemeye nasıl sığdırdığını bilmiyordum ama öyle iyi hissettiriyordu ki... Ben de gülümsemeye çalıştım.

"Hadi!" dedi dudaklarını oynatarak. Başımı salladım ve zor da olsa arkamı dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Genel merkezde günüm çok hızlı başladı çünkü toplantıma son dakikada yetiştim. Fazlasıyla yorucu ve uzun süren bir toplantı olmuştu. Bugün çok acıkmıştım, Saru'nun yokluğunu yengem dolduracaktı. Birazdan onunla buluşup kahvaltı edecektim.

Karşımda onu görmemek çok tuhaf hissettirdi. Yaklaşık bir aydır yanımda hep o vardı. Hafta içleri burada kahvaltı etmeyi seviyorduk. Yengem sandalyesini çekip otururken dalgın bir şekilde ileriye doğru bakmaya devam ediyordum.

"Nüzhet!" dedi. Elini yüzümün önünde salladığında ancak kendime geldim. "Hoş geldin!" dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Ne oldu? Yüzünden düşen bin parça." Öyle görünmekten çok hissediyordum. Modum düşüktü, hiç keyfim yoktu.

"Saruhan iş seyahatine gitti dört günlüğüne."

"Oo uzunmuş." Başımı salladım onu onaylayarak.

"Şu an uçakta, New York'a gidiyor. Sanırım buna alışmalıyım çünkü işleri hep yurtdışında. Sadece... artık kabul ediyorum."

"Neyi kabul ediyorsun?" dedi yengem merakla oturduğu yerde kıpırdanırken.

"Ona âşık olduğumu." Bakışlarımı masaya diktim. Cümle ağzımdan o kadar kolay çıktı ki buna ilk başta inanamadım. Kabullenmek temiz, ferah bir nefes almak gibiydi. Geçtiğimiz bir ayda tüm hayatımın toplamından daha mutlu olmuştum, daha çok destek görmüştüm ve olduğum gibi kabul edilmişim Saruhan tarafından. Başka bir şey daha vardı, çok derinden hissettiren ama yüzeye çıkartmaya korktuğu sevgisini de hissediyordum. O ilgi ve anlayış bir arkadaşaya verilen biçimde değildi. Cümleleri çok içtendi, samimiydi. Kalbinin en içinden kopup geliyordu çünkü fazlaca hissediyordum. Daha önce hiçbir erkekten bana karşı böyle duygu yoğunluğu görmemişim, daha önce hiçbir erkeğe de ben bu şekilde hisler beslememişim. Gerçek apaçık ortadaydı. Kaçmanın şu noktada bir anlamı yoktu benim için.

"Nüzhet, senin için çok mutluyum. Her insan gibi sen de bu duyguyu yaşamayı hak ediyordun," dedi yengem yüzünden taşan bir coşkunlukla. Onun bu pozitif enerjisini her zaman çok seviyordum.

"Evet, o kişinin Saruhan olacağı aklımın ucundan geçmezdi ama o olduğu için çok mutluyum." Yengem gülümserken beni artık tanıyan garson masamıza geldi.

"Nüzhet Hanım hoş geldiniz! Her zamankinden mi olsun?" dedi kibar bir sesle.

"Evet ama yanında avokado sosu da istiyorum." Sonra yengeme döndü, o biraz şaşkın duruyordu.

"Nüzhet'in seçiminin bir de ben tadına bakayım," dedi garsona ve benimle aynı siparişi verdi. Garson yanıımızdan gider gitmez de konuşmaya başladı.

"Nüzhet sen avokado hiç sevmezsin!" Yüzündeki o tatlı ve şaşkın ifadeye gülümsedim.

"Biliyorum, Saruhan alıstırdı. O sosu seviyorum," dedim ve güldüm yengemin o komik kaş kaldırışına.

"Peki," dedi. Beni fazla sıkıştırmadığı için ona minnettar bir şekilde baktım. Öğle aramı yemek yedikten sonra kitapçıda geçirdik. Bana yeni çıkan ve sevdiği aşk romanlarını gösterdi. Ben de evdeki yalnızlığımı bastırması adına o kitapların hepsini satın aldım.

Akşam ise eve tek başıma gitmek acayip kötü hissettirdi, özellikle de bomboş eve girdiğimde. O olmayınca burada hayat yok gibiydi. Bir tek Thor'un varlığı bir nebze iyi geliyordu. Ben zor da olsa yemek yerken

ayağımın dibinde yattı. Biraz da yediğim köfteden istedi. Yemeğimi onunla paylaşmak iyi hissettirse de yukarıya çıktığımda o his ortadan kalktı. Uçaktan indiğine dair bir mesaj atmıştı Saruhan. Otele giriş yaptığında beni görüntülü arayacağını söylemişti. Aradaki saat farkından dolayı bu da benim yatma vaktime denk gelecekti.

Makyajımı çıkardım ve duş aldım. Nemlendirici kremlerimi sürdüm, saçımı kurutup taradıktan sonra geceliğimi giyip yatağın içine girdim. Bugün yengemin övdüğü aşk romanını elime aldım. Gözlüğümü takıp okumaya başladım. Övgülerinde haklıydı çünkü kitap kısa sürede beni kendisine bağlamıştı. Aklımdaki düşünceler sustu ve tüm odağımı kitaba verdim. Öyle ki telefon çalarken büyük bir irkilme yaşadım. Hemen kitabı yanıma koyarak telefonuma uzandım. Saruhan arıyordu, yüzümde bir gülümseme belirirken telefonu açtım. Yüzünü görmemle gülümsemem biraz soldu çünkü öyle yorgun görünüyordu ki ona kıyamadım.

“Kendine bu kadar yüklenmen şart mı?” Buruşturduğum yüzüme gülümseyerek baktı.

“Çok güzel bir giriş cümlesi, merhaba Nüzhet,” dedi alaycı bir şekilde. Koltuğa otururken eli boğazına gitti ve yavaşça kravatını gevşetti.

“Ne yapayım? Bu halini görünce kıyamadım işte.” Savunmamı tek kaşını kaldırarak izledi. Kravatını çıkardı ve gömleğinin üst düğmelerini çözdü.

“Bugün tüm ikna kabiliyetimi sonuna kadar kullandım. Öyle zorladım ki birkaç kat daha artırmış olabilirim.” Arkasına yaslandı ve bedenini esnetti, gözümü kırpmadan o karizmatik duruşunu izledim.

“Seni çağrı merkezine mi alsam birkaç günlük? Kredi kartı satarsın, kredi verirsin. Nasıl olur?” Söylediklerime gülünce otomatikman ben de gülümsedim. O neşeli sesini duymak bile ruhuma bir canlılık vermişti.

“Ya da çalışanlarına eğitim. Orada çok yetenekli insanların çalıştığına eminim.” Başımı salladım onu onaylayarak.

“Güzel fikir. İş bağladın mı?” İlk görüşmeyi şu ana kadar yapmış olması gerekiyordu ve ben de sonucu çok merak ediyordum. Anlattığına göre adam aşırı zor bir karakterdi.

“Eskisi kadar katı değil, yarın ve sonraki gün düşünmek için izin istedi. Önceden buna da yanaşmıyordu. Eğer kabul ederse o iş tatminim öyle büyük olacak ki...” Sesi bile heyecanlı bir tona büründü ve o an gözüme çok

çekici göründü. Bu yüzden istemsizce hiç alakası olmayan bir konuya giriş yaptım.

“Benim verdiğim tatminden daha mı büyük olacak?” Cümlem onu şaşırttı. Yüzünde çarpık bir gülüş belirdi; yaramaz bir gülüş, arsız bir gülüş, beni mahveden bir gülüş...

“Nüzhet... senin verdiğin tatmini sıralamaya sokmuyorum çünkü bunu yaparsam diğerlerine haksızlık ederim. Senin verdiğin tatminin bir kulvan yok; öyle üstün, zirvede ve ulaşılmaz.” Arkama yaslanıp istemsizce örtüyü üzerimden indirdim. O an Saruhan’ın gözleri aşağıya kaydı ve geceliğimin göğüs dekoltesine odaklandı.

“Nereye bakıyorsun sen?” dedim yalandan bir kızgınlıkla.

“Karımın göğüslerine bakamaz mıyım? Şu geceliğin askılarını bir indirsen manzaram daha da güzelleşecek.” Gözlerim kocaman açılırken bana eğlenerek baktı. “Onlara düşkün olduğumu fazlasıyla göstermiştim aslında niye şaşıırıyorsun?” diye de ekledi hemen bakışlarımı fark ettiğinde.

“Belki de geldiğinde tekrar göstermelisin, beni ikna etmelisin.” Sanırım o haklıydı, şu an içimdeki cilveli kadın ortaya çıkıyordu. Hiç planlamadan, düşünmeden kurmuşum bu cümleyi. Tamamen doğaldı.

“Zevkle. Yemek yedin mi?” dedi konudan uzaklaşarak. Başımı sallayıp onu onayladım. Yemek güzeldi ama benim pek iştahım yoktu.

“Sen?”

“Birazdan isteyeceğim, acayip uykum var.” Bunu ben de görebiliyordum. Onu kollarımın arasına alıp uyutmak isterdim. Keşke birlikte gidebilseydik.

“Daha fazla aç kalma, iste yemeğini.” Bu haline hiç kıyamadım, yorgun ve açtı. Aramıza kütalar girmişti bir de.

“Sen de uyu, Nüzhet. Zamanını almayayım yarın erken kalkacaksın. Beni düşünme, ben iyiyim. Zaten zor ayrıldın havaalanından.”

“Senin için kolay oldu mu?” dedim biraz alıngan bir tavırla. Bunu hemen fark etti ve açıklamaya çalıştı.

“Hayır olmadı tabii ki ama birimiz güçlü durmak zorundaydı, o kişi ben olmak istedim. Hem dünyanın en normal olayı iş seyahati, biraz fazla dramatiğimiz fark ettin mi?” Evet, bu konuda haklıydı. Dramatiktim ama bu kadar da değildim.

“Benim bir nedenim var. Yoksa sen de mi PMS döneminde sin. Saruhan?” dediğimde kahkaha attı.

“Hayır, benim hastalığımın adı Nüzhet sendromu. Yakıcı ve yıkıcı,” dedi meydan okuyan bir tavırla. Keyifle arkama yaslandım.

“Yakıcı kısmını anladım da yıkıcı kısmını anlamadım. Seni üzüyor muyum, Saruhan?” dedim belki yeni bir itiraf gelir umuduyla.

“Bugün üzdün, sabahki bakışlarını unutmadım. Bir an işin de James’in de canı cehenneme deyip senin yanına gelmemek için zor tuttum kendimi. İleride yapacaklarımızı düşündüm ve kendimi sakinleştirdim.” Derin bir iç çektim. Ben burada işlerimi sürdürüyordum, o da kendi işlerini kafasını başka endişelerle doldurmadan sakince halletmeliydi. Böyle davranmamalıydım.

“Saru... seni şimdiden özledim, sanırım bugün senin tarafında yatacağım,” dedim dalgın bir şekilde.

“Keşke benim de böyle bir şansım olsaydı.”

“Farkında mısın bilmiyorum ama aramızdaki ilişki ilk baştakinden oldukça farklı.” Artık onun da benim gibi kabullenmesi ve itiraf etmesi gerekiyordu. Tüm detayları öğrenmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

“Farkındayım Nüzhet, beni çok şaşırtıyorsun.” Artık şaşırmamalıydı, beni tanımalıydı. Duygularımı görüp emin olmalıydı. Sabah adım atsa da tamamlayamamıştı.

“Nurbanu âşık bir çift gibi görüldüğümüzü söyledi,” dedim tekrar bir deneme yaparak.

“Biliyorum bana da söyledi,” derken bakışlarını benden kaçırdı.

“Öyle miyiz sence?” Şu an sıkıştırmanın tam sırası mıydı bilmiyordum ama artık ondan gerçeği duymak istiyordum. Önyargılarını kırmasını ve cesaretli olmasını...

“Öyleyiz, sence?” dediğinde hızlı bir nefes aldım. Kabul ediyordu artık.

“Öyleyiz ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Senden gelen o duygu yoğunluğunu içime hapsediyorum. Öyle iyi geliyor ki... Dünyadaki en şanslı kadın benim sanki çünkü Saruhan Candar’ım var.” Arkasına yaslandığında bir an bakışlarını kaçırdı, yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. Daha da anlasın istedim, bu yüzden konuşmaya devam ettim.

"Hayallerimdeki gibi. Umarım ben de hayallerindeki kadınımdır." Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. Gözlerinin ışıltısını ekrandan bile görebiliyordum. İçimi mutluluk kaplarken sessizce onu dinledim.

"Nüzhet... sen hayallerimin ötesinde bir kadınsın. Şu konuda haklıydın; bugüne kadar birçok kadının ilgisini bertaraf ettim ama senin ilgin nefes almamı sağlıyor, hayatta olduğumu hissettiriyor, ayaklarımı yerden kesiyor. Bu duyguları otuz dört yaşındayken deneyimlemek tuhaf ama gerçek ve ben bu gerçeği gözlerinde, kalbinde ve ruhunda görebiliyorum." Boğazım düğümlendiği için sadece başımı sallayabildim. Evet bunu istiyordum ve sanki geri döndüğünde istediğimi bana verecekmiş gibi duruyordu.

"Hadi yat, saat geç oldu. Uykunu al, yastığıma sarıl ve saçlarının kokusunu üzerine bırak. Geldiğimde doya doya o kokuyu içime çekeyim. O kokuyu duyup da sana yaklaşılamamak..." *Evet, hadi lütfen devam et!* Kalp atışlarım hızlandı, yeni bir itiraf geliyordu ama durdu.

"Sana sarılamamak, ben buradayım diyememek çok zor oldu." Şu an aptala yatıyordum farkındaydım ama onun itiraf etmesini istiyordum. Geçmişte bana ilgisi olduğunu sabah kabul etmişti ama duygularını örtülü bir şekilde anlatıyordu bana.

"Bu yüzden sen Bayan X'sin." Başını salladı onaylayarak. Beni daha fazla sıkıştırma bakışını gördüm, zorlanıyorum bakışını da bunun üstüne ekledi. Anladığımı da fark etti ama bir şey söylemedi.

"Oyununa uyacağım Saruhan her zamanki gibi, en iyi yaptığımız şey buydu geçmişte. Hazır olmanı bekleyeceğim... Sadece ben senin kafandaki korktuğun Nüzhet değilim artık, sana kapılmış bir Nüzhet'im, kalbini açmış bir Nüzhet, ruhuna işlediğin bir Nüzhet..." Tatlı bir şekilde gülümsediğinde gözleri tekrar ışıldadı. Mutluluğu bana da yansıdığından ben de gülümserken buldum kendimi. Onu daha fazla yormak istemiyordum.

"Biliyorum, bu yüzden eskisinden daha cesaretliyim. Üstünü sıkı sıkı ört üşüme. Beni bekle, iyi geceler."

"İyi öğlenler," dediğimde bana gülümsedi ve ardından arama sona erdi. Telefonu komodine koyarken derin nefesler aldım. Saruhan artık kabuğunu kırıyordu az kalmıştı, bunu hissediyordum ve geçmişte âşık olduğu o kadının ben olduğumu da hissediyordum. Dediğimi yaptım ve onun tarafına yattım. Başımı yastığına koyduğumda az da olsa onun kokusunu alabiliyordum. Bu durum önceden olsa bana çok tuhaf gelirdi. Bir adamın

kokusuna bile bağlı olmak... Şimdi öyleydim, eşimin kokusuna bağlı ve bağımlıydım, eksikliğini hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve ona söylediğim cümleyi hatırladım. Saruhan anılarını tek tek düşündüm uykuya daha kolay dalmak için. Bir ay önce tek başıma uyumaya alıştım ama şimdi zorlanıyordum. Vücudum onun bedeninin sıcaklığını hissetmek istiyordu. Bana sarıldığında kendimi güvende ve huzurlu hissediyordum. Şu an ise bu durumun eksikliğini çekiyordum.

Çok iyi bir uyku deneyimi sayılmazdı ama bir şekilde sabah olmuştu. Öğlene doğru bu sefer onu ben aramak istedim. Orada şu an akşam olacaktı. Telefonumu masama yerleştirdim, Saruhan da beni bekletmeden telefonu açtı. Beni böyle harika ve kışkırtıcı bir manzara ile karşılayacağını bilmiyordum. Üzerinde spor, gri bir atlet vardı ve önü terden ıslanıp koyulaşmıştı. Saçları da ıslanıp eski özeninden uzaklaşmıştı. Kulağında kablosuz kulaklık, omzunda ise bir havlu vardı. Çok yorgun görünüyordu, benim enerjik Saruhan'ımdan uzaktı.

"Kendini yormak istiyorsan bunu başarmışsın gibi görünüyor." Yine basit nezaket cümlelerini es geçmiştim ama sanki bu duruma o da alışmış gibiydi.

"Uyuyabilmek için bunu yapmak istedim. Yalnız Nüzhet gözlerin hiç öyle söylemiyor." Şu an gözlerimde alevlerin gölgesi vardı. Öyle iyi görünüyordu ki dudağımı ısırarak için kendimi zor tuttum.

"Manzaramı harika, tişörtü çıkarsan daha da güzelleşebilir." Bu tanımıma güldü. Akşam da aynısını bana o söylemişti, şimdi onun için intikam alma vaktiydi.

"Çıkarsam mı acaba? Nereme bakmak istiyorsun?" dedi oyunbaz bir tavırla.

"Her yerine," dediğimde yutkunduğunu gördüm. O da etkileniyordu. Onu daha da kışkırtmak istedim. Gömleğimin bir düğmesini açtım ve ona göğüs dekoltemi sundum. Gözleri anında göğüslerime çevrildi. Bu halimize gülmek istedim. Bir düşününce birbirimize bu kadar şehvet duymamız gerçek dışı geliyordu ama bilincim de asıl gerçeği iliklerine kadar hissediyordu.

"Nüzhet... beni istekten öldürmek istiyorsan doğru yoldasın." Durdu ve bakışlarını telefonun ekranından çekti. O an kapıyı açıp odasına girdi.

"Hangimiz, hangimizi öldürmek istiyor acaba, Saruhan Candar?" Derin bir nefes aldı, kendiyle mücadele halinde gibiydi.

"Tamam, kendimize daha fazla işkence çektirmeden buna bir son verelim. Sana bir şey söyleyeceğim. Yarın benim için bir yere gider misin?" Yatağının üstüne oturdu ve yüzüne merakla baktı.

"Nereye?" derken ben de merakla ona bakmıştım.

"Bir ödül törenine. Her sene kazandığım girişimcilik ödülünü bu sene yine kazanmışım ve onu senin almanı istiyorum. Hatta *Chanel* senin için bir paket hazırlamış, onların tasarımlarını giymeni istiyorlar. Ben de kabul etmiş bulundum. Bir sorun olur mu senin için?" *Olmaz* dercesine başımı salladım hemen. Tam tersine çok memnun olurdum.

"Hayır, aksine beni büyük bir dertten kurtarırlar. Bazen kıyafet seçimi yaparken zorlanıyorum. Peki kürsüde ne dememi istersin?" Hiç kimse için ödül almamıştım bu zamana kadar, benim için bir ilk olacaktı. Şimdiden heyecanlanmıştım.

"İçinden ne geçiyorsa, konuşmacı olan sensin. Gece iyi uyuyabildin mi?" Havluyla alnını ve saçlarını sildi hızlıca.

"Eh işte. Seni düşündüm, senin tarafına yatım. Bu biraz daha kolaylaştırdı ama bedenim ve ruhum senin varlığını aradı, Saruhan." Başını salladı *anlıyorum* dercesine.

"Birazdan ben de seni arayacağım Nüzhet, vücudum dökülüyor ama uykuya dalmak zor olacak biliyorum. Bazen bedenim ruhuma öyle itaat eder ki yorgunluğu bile önemsemez." Bu durumu ben de yaşamıştım ama ona yardım etmek istiyordum.

"Peki bunu kolaylaştırmamın bir yolu var mı?"

"Bir düğmeni daha aç." Gözlerim şaşkınlıkla açılırken bu tavrıma güldü.

"Belki rüyamda seni görürüm, o görüntü bunu sağlayabilir." Güldüm ama ellerim hemen harekete geçti ve bir düğmemi daha açtım. Gözleri öyle müthiş bir tona büründü ki telefon ekranından bile bunu fark ettim. Dudakları bir an aralandı ve yavaşça dili altdudağında saniyelik de olsa gezindi. Bu hareketinin üzerimde inanılmaz bir etkisi oldu. Şu üç günü nasıl geçirecektik bilmiyordum. Keşke onun yanında olabilseydim.

"Oldu mu?" dedim masum bir şekilde.

“Öyle güzel oldu ki... Nüzhet geri döndüğümde seni uyutmayacağım.” Onu biraz kızdırmak istedim, bu yüzden gömleğimin düğmelerini ilikledim. Anında yüzü buruştu.

“Bugünlük bu kadar yeter, birazdan yemeğe gideceğim. Ilık bir duş al ve Nüzhet anlarını hatırla yatağa yattığında.”

“Peki, öyle olsun.” O an aklıma bir şey geldi ve bunu ona da söylemek istedim, her ne kadar biraz arsızca olsa da.

“Ve... bazı fanteziler de kurabilirsin. Belki rüyana girer, döndüğünde de onları gerçekleştirebiliriz.” Bakışlarımı kaçırdım ama o aksine odaklanmış bir şekilde bana bakmaya devam etti.

“İşte bunu yapabilirim,” derken enerjisi yerine gelmiş gibi görünüyordu. Bu tavrına gülmek istedim.

“Yap o halde. Görüşürüz, iyi geceler,” dedim ve gülümsedim.

“Sana da iyi öğlenler bebeğim.” Aramayı sonlandırmadan önce tatlı bir şekilde gülümsedi, ardından ise ekran karardı. O sondaki *bebeğim* kelimesi havada asılı kalmıştı. Ona sadece bebeğim kelimesine nötrüm demiştim ve o da bu kelimeyi kullanmıştı. Yüzümde aptal bir sırıtış belirdi. Beni şaşırtmadığı bir gün olmayacaktı. Kendi kendime gülümserken kapım çalındı ve içeriye asistanım girdi. Elinde kocaman bir karton torba ve bir elbise kılıfı vardı. Siyah kılıfın üstünde beyaz renkte *Chanel* yazıyordu.

“Bunlar size geldi, Nüzhet Hanım.” Zamanlaması harika olmuştu, neden yolladıklarını artık biliyordum.

“Evet, haberim var. Masanın üstüne bırakır mısın şimdilik?”

“Tabii,” dedi ve masama doğru yürümeye başladı. Oturduğum yerden doğruldum ve meraklı bir şekilde toplantı masasına doğru yürüdüm. Elbisenin kılıfını açtığımda şampanya rengi, saten bir elbise karşıladı beni. Güzel görünüyordu, üzerimde nasıl duracağını merak ederken kılıfın fermuarını çekip kapattım.

“Saruhan *Chanel* ile çalışıyor,” dedim asistanıma dalgın bir şekilde.

“Size jest yapmışlar öyleyse.” Başımı salladım onaylayarak.

“Evet, yarın bir ödül törenine katılacağım.” Ona bakarken karşımda rahatsız bir tavırda durduğunu fark ettim. O da benim fark ettiğimi anladı ve rahatlatıcı bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Aslında Nüzhet Hanım size söylemek istediğim bir şey var. Geçende Nezaket Hanım aradı ve birkaç hafta sonrası için boşluk bırakmamı istedi. Haberinizi olmasını istedim ama bir yandan da sürprizi mi bozuyorum diye korktum. Söylemeyince içim rahat etmedi." Saruhan ayrı kaldığımız günleri telafi etmek istiyor olmalıydı. Harika olurdu onunla baş başa zaman geçirmek. Birden canlandım.

"Kaç günlük bir boşluk?" dedim meraklı bir sesle.

"Bir hafta." Saruhan büyük ihtimalle beni bir yere götürecekti. O yüzden önceden işlerimi ayarlamayı uygun bulmuştu. Yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi.

"Sorun değil, sürprizse bile bilmiyormuş gibi yaparım. Doğru olanı yaptın," dedim onu rahatlatarak.

"Peki Nüzhet Hanım, ben masama döneyim." Başımı salladım ve o da yavaş adımlarla odamdan çıktı. Şimdiden birkaç hafta sonrasını merak etmeye başlamıştım. Acaba bana nasıl bir sürpriz hazırlıyordu? Söz konusu o olunca beklentilerimin yüksek olacağını biliyordum. Eşsiz bir erkekti ve bunca sene beklediğime değmişti.

ALFA SARUHAN

Uzun süredir bir tören için hazırlanmamıştım. Neyse ki *Chanel* işimi bayağı kolaylaştırmıştı. Özenle hazırlandım, orada bir nevi Saruhan'ı temsil edecektim. Mükemmel görünmemek diye bir seçenek yoktu. Tören alanına gitmeden önce Saruhan'a boydan bir fotoğrafımı yolladım. O da fotoğrafıma alev emojisi gönderdi. O an uzun uzun mesaj yazamayacak kadar meşgul olduğunu anlamıştım ama o alevi görmek bile iyi hissettirmişti. Tören akşam saatinde olacağı için Saruhan tek başıma eve gitmemi istemedi ve ben de onun endişesini anladığımdan önerisini kabul ettim. Bu geceyi şehir merkezindeki dairesinde geçirecektim. Tabii ki onsuz zor olacaktı fakat gece onunla konuşabileceğim için o anları iple çekiyordum.

Tören alanında tanıdığımı kişilerden daha çok tanımadıklarım vardı. Bazı anlarda Saruhan'ın yanımdaki yokluğu fazla can sıkıcı hale geldi. Özellikle fotoğraf çekilirken onun yanımda olmasını çok istedim. Benimle tanışmak için insanların yarışa girdiğini gördüm ve şundan emin oldum; insanlar Saruhan Candar'ın eşiyle tanışıp aralarını iyi tutmak istiyordu. Bana onunla yaptıkları işlerden söz edip Saruhan'ı övdüler. O anlar biraz tuhaftı. Salona geçip bana ayrılan yere oturduğumda ancak rahat bir nefes alabildim. Neyse ki çok fazla oturmak zorunda kalmadım. Ödül için anons edilince fazlasıyla istekli bir yürüyüşle kürsüye gittim. Daha önce bir başkasının yerine ödül almamıştım ama Saruhan için almak bana farklı bir mutluluk verdi. Kürsüde istediğimi söylemem konusunda beni özgür bırakmıştı.

Kalabalığa bakarken bir an konuşmalarımı özlediğimi fark ettim. Son zamanlarda iş takvimim çok sıkışık olduğu için yeni konuşmalar yapamıyordum. Ödül bana takdim edildikten sonra elimdeki ödüle baktım ve sonra salona doğru döndüm.

“Sevgili eşim Saruhan Candar, seneye de bu ödülü garantilemek için şu an bir iş seyahatinde.” Salondan gülüşme sesleri yükselirken ben de gülümsedim.

“Beni bir konuda uyarmıştı. Eve iş getirebilirim demişti ama bugüne kadar evde pek çalıştığını görmedim. O ailesine çok değer veren ve onlara çok düşkün bir adam. Şanslıyım çünkü ona sahibim.” Dalgınca önüme baktım bir an. Keşke şu an salonda olsaydı ve bana gülümseseydi. Küçük bir nefes aldım ve bakışlarımı tekrar konuklara çevirdim.

“Her başarılı erkeğin arkasında başarılı bir kadın var sözünü tersine çevirebilen bir adam. En azından benim için. Başarımanın arkasında o var çünkü. Umanm bu sözlerim hemen Amerika’ya ulaşır. Seni çok özledim. Teşekkür ederim.” Alkış seslerini duyunca gülümsedim ve ödülü sımsıkı tutarak yerime geri döndüm. Kısa süre sonra da salondan ayrıldım.

Cumartesi günü evde tek başıma olmak sandığımdan çok daha zor oldu. Sabah Thor ile birlikte arazide uzun uzun yürüyüş yaptık. Daha önce görmediğim yerleri gördüm. Dönüşte eve girmeden önce bir şey dikkatimi çekti. Rıza bahçedeydi, yere eğilmiş bir şeye bakıyordu. Neyi bu kadar incelediğini merak ettim ve yanına gitmekten kendimi alamadım. Farklı bir kulübenin önündeydi. Daha önce görmüştüm ama ne için kullanıldığını bilmiyordum. Büyük ihtimalle burası da Thor’un olmalıydı.

“Rıza günaydın,” dedim yanına ulaştığımda. Hemen yerinden doğruldu ve ben de o küçük çığlıkları duydum. Yavru kedi sesleriydi.

“Günaydın, Nüzhet Hanım.” Başımı kulübenin penceresine çevirdiğimde içeride yatan anne kedi ile yavrularını gördüm. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirirken Rıza’ya döndüm.

“Bizim bahçedeki kedilerden. Saruhan Bey buraya özel veteriner getirip aşılarını yaptırıyor, onlara bakıyoruz.” *Ah, Saruhan...* Kalbi öyle geniş ve merhametliydi ki bu duruma asla şaşırmamam gerekiyordu. Kulübenin

içini pencereden incelemeye başladım. Evet, burası tam bir kedi evine benziyordu. İçeride minderler, oyuncaklar ve mama kapları vardı. Gözlerim tavana doğru çıkmaya başladığında farklı bir şey gördüm.

“İçeride klima mı var?” dedim şaşkınlıkla.

“Evet. Kışın çok soğuk oluyor, üşümesinler diye açıyoruz. İçeriye girip yatıyorlar.” Beni şaşırtmadığı bir an olmayacaktı.

“Çok iyi fikir.” Onları daha fazla rahatsız etmek istemedim çünkü anne kedi beni fark etti ve tehditkâr bakışlar atmaya başladı.

“Bu arada Nüzhet Hanım, dün arabanız geldi. Alt kattaki garaja park ettim.” Eve daha bu sabah geldiğim için geliş anına şahit olamamıştım.

“Tamam bir bakarım. Kolay gelsin,” dedim ve hızlı adımlarla giriş kapısına doğru yürümeye başladım. Hava fazla soğuktu, doğal olarak üşüyordum. Benimle birlikte Thor da eve girip hemen salondaki en sevdiği mindere doğru gitti. Daha önce garaja girmemiştım, hep arabamı bahçeye bırakmıştım. Aşağı kata inen merdivenlerden hızla indiğimde önüme gelen kapıyı açtım. Burası tam bir garaj sayılmazdı, birkaç tane daha oda vardı. Oralarda ne vardı bilmiyordum ama biraz yürüdüğümde arabaları gördüm. Kaşlarım yukarıya kalkarken kendimi bir galerideymiş gibi hissettim. Sıra sıra arabalar vardı ve hepsi de spor arabalara benziyordu. Kocam bir milyarderdi, bu yüzden böyle bir koleksiyonu olması normaldi.

Kırmızı bir *Ferrari*, gümüş bir *Audi*, lacivert bir *BMW*, siyah bir *McLaren*, siyah bir *Mercedes*... Derin bir nefes alarak hangi *Mercedes*’in benimki olduğunu düşünmeye başladım. İkisi de son model ve şık duruyordu. Tam önlerine geldiğimde plakayı görmemle hangisinin benim olduğunu anladım. Gerçekten de NCR yazdırmıştı plakaya. Yüzümde bir sırıtış belirirken sürücü kapısına yürüdüm ama düşündüğüm gibi kilitliydi. Arabanın fotoğrafını çektim ve Saruhan’a bir mesajla yolladım.

Nüzhet: Kraliçe’nin arabası var ama anahtarı yok.

Tekrardan merdivenlere yönelirken bir mesaj geldi. Durdum ve Saru’nun yazdığı mesajı okudum sırtarak.

Saruhan: Yukarıda, giyinme odamdaki çekmecedeyim.
Kraliçe arabayı beğendi mi?

Parmaklarım hızla telefonun ekranında gezindi ona cevap yazmak için.

Nüzhet: Daha içini inceleme fırsatım olmadı ama fazlasıyla son model duruyor. Yalnız diğer arabaların beni şoke etti. Çok güzeller!

Mesajı anında gördü ve ekranda yazıyor kısmı belirdi.

Saruhan: Diğerlerinin anahtarları da orada. İstedigini alıp bir tur atabilirsin.

Onu denemek istedim. Kapıyı kolumla ittirdim ve merdivenlerden yavaş yavaş çıkmaya başladım mesajımı yazarken.

Nüzhet: Sadece bir tur mu?
Ben de sanmıştım ki bana da alırsın.

Saruhan: Nüzhet... iste yeter ki.

İstesem tüm dünyayı ayaklanımın altına serecek gibiydi. Bu aşk değil de neydi? Neden bana gerçeği itiraf etmiyordu?

Hızlı ve heyecanlı adımlarla yukarıya odamıza çıktım. Giyinme odasına girip birkaç çekmece açtıktan sonra arabaların anahtarlarını buldum. Bir tanesinde kırmızı kurdele vardı ve onun benimki olduğunu anladım. Anahtarı aldıktan sonra diğer anahtarları incelemeye başladım. Gözüm şahlanan ata kaydı ve *Ferrari'nin* de anahtarını aldım. Aşağıya indiğimde garajın kapısını açıp önce kendi arabamla bir tur atım. Diğer arabamla bariz farkları vardı. En başta daha konforluydu ve daha iyi bir sürüş deneyimi sunuyordu. *Ferrari*'ye binmek ise bir çılgınlıktı. Bu arabayı normal bir hızda sürmek kesinlikle arabaya haksızlıktı. Sesi bile bunu kanıtlıyordu.

Akşam sırf o seviyor diye ona börek yapmak için mutfaka girdim. Yemek yapma bilgim kısıtlı olsa da bu konuda fena sayılmazdım. Evdeki yardımcımız ile mutfakta vakit geçirmişliğim vardı. Onunla birlikte börek yapmıştık ve şimdi de Saruhan için yapmak istiyordum. Yarın öğlen yapmak belki daha iyi olabilirdi ama karar değiştirmekten korktum. Saruhan'ın uçağı yarın gece inmiş olacaktı ve hazır olması daha iyi olurdu.

Malzemeleri tek tek bulmak beni biraz zorladı. Makbule Hanım'ın düzenini bozmaktan dolayı da biraz korktum. Yemek yapmak çok kafa dağıtıcıydı ve iyi geliyordu. Tabii Thor şu an benim kıyma harcımdan yemek isterken fazlasıyla dikkatli davranıyordum. Onunla çok daha samimi olmuştuk ve bu durumdan dolayı çok mutluydum. Her ne kadar beni ısırsa da artık o da beni sevmeye başlamıştı. Sonunda istediğim sonuca ulaşır fırını kapattım. Memnun bir şekilde Thor ile birlikte yukarıya, kütüphaneye çıktık. Ben kitabımı alıp deri koltuğa oturdum, Thor da kafasını dizime yaslayarak yanıma yattı. Bir elim tüylerini okşarken diğer elim kitabı tutuyordu. Az önce Saruhan'a mesaj atmıştım ama daha cevap vermemişti. Büyük ihtimalle şu an toplantıdaydı.

"Sen de özledin değil mi Saruhan'ı, Thor?" dedim sanki bana cevap verebilecekmiş gibi. Ağzından bir ses çıktı belki de bu evet demekti onun için. Derin bir iç çektim ve kitabıma dönmek istedim. O an karşıdaki kitaplıkla bakiştık. Bir raf dolusu Dokuzuncu Hariciye Koğuşu bana göz kırptıyordu. Nurbanu *belki de içini açıp bakmalısın* demişti ama bir yanımda içine bakmaktan dolayı çekiniyordu. Saruhan'ın özel alanıydı ve birinin benim özel alanıma girmesini istemezdim, bu yüzden uzak durmaya çalışıyordum. Bakışlarımı çektim ve kitabıma odaklanmaya çalıştım. Bu sadece birkaç dakika sürdü. Tekrar kitaplara baktığımda içimde büyük bir istek belirdi. Dayanılmaz bir istek... Thor'un kafasını yavaşça dizimden ayırdım ve ayağa kalktım. İçimden bir ses *yanlış yapıyorsun* diye bağıırıyordu.

Eğildim ve kitapları tek tek saydım. Tam otuz tane vardı. *Sen de otuz yaşındasın* dedi beynim. *Otuz tane Nüzhet hikâyesi...* İlk kitabı çektiğimde heyecandan ellerim titriyordu. Bu kadar önem atfetmek yanlıştı, belki de içinde hiçbir şey bulamayacaktım. Kitabın ilk sayfasına bir tarih atılmıştı. Dört sene öncesinin tarihi. Sayfaları karıştırdığımda bazı sayfalardaki alıntılar altı çizilmişti. Aralarında bana söylediği alıntılar da vardı. Son sayfaya geldiğimde bir not ile karşılaştım. Saruhan'ın el yazısıydı bu. Siyah, ince uçlu bir jel kalemle yazılmıştı.

"Kendimle olan bu savaşı bitireceğim, yorulduğum, teslim oluyorum artık! Kendimi kandırmak için her yolu denedim, onu unutmak için her yolu denedim. İnkâr ettim, kalbimin bir başkasını kabul etmesi için elimden geleni yaptım. Hiçbiri onun gibi kıvrak zekâlı değildi, hiçbiri ela gözlere sahip

değildi, hiçbirisi saçını onun gibi savurmuyordu, onun gibi yürünüyor, onun gibi konuşmuyordu. Hiçbiri o değildi."

Derin bir nefes aldım. Burada ipucu yoktu, sadece aynı bana söylediği gibi aşkını artık zor da olsa kabul ettiğini anlatıyordu. *Nüzhet sen de ela gözlüsün.* O satırlardaki umutsuzluğu ve çaresizliği hissediyordum. Bu kişinin ben olma ihtimali yüksekti ama içimdeki beni korumaya çalışan kısım diğer ihtimali de düşünmemi istiyordu. Tam ikinci kitabı raftan çekecekken telefonum çalmaya başladı ve anlık korkudan dolayı elimdeki kitabı düşürdüm. Telaşlı bir şekilde kitapları raflara koydum. Saruhan beni yakalamıştı çünkü. Ayağa kalktım ve aramayı kaçırmadan yetiştim. Kendimi koltuğa attığımda hemen telefonu açtım. Beni çok neşeli ve mutlu bir Saruhan karşıladı.

"İşi aldın değil mi?" dedim hemen.

"Evet," deyip güldü. Hızla yüzümü taradı ve düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Neden yüzün kızardı senin?" Hızlı bir yalan uydurmam gerekiyordu. *Kitaplarını karıştırdım ve yazdığın notu okudum* diyemezdim. Keşke bunu yapmasaydım, içimde büyük bir suçluluk duygusu oluşmaya başlamıştı.

"Elimi yüzüme dayamıştım belki de ondandır bilmiyorum. Çok mu kızarmışım?"

"Biraz." Üsteleyecek gibi durmuyordu, bu yüzden hemen konuyu değiştirmek istedim.

"Söyle bakalım o istediğin etkiyi yarattı mı bu iş?" Biraz düşündükten sonra birkaç saniyeliğine bakışlarını benden kaçırdı.

"His olarak bilmiyorum. Evet mutluyum ama bu fazla bilindik bir his, ekstra etkisi olmadı. Yalnız duyuruyu geçtiğimiz an hisselerimiz uçuşa geçti. Şu an Türkiye'deki en değerli hisselerin sahibiyse konuşuyorsun, Nüzhet." Şaşırdım mı? Tabii ki hayır, hiç şaşırmadım. O iş dünyasının kralıydı.

"Bir ego mu sezdim acaba?" dedim alaycı bir sesle.

"Gerçeği söylüyorum." O an Thor üzerime çıkarak havlamaya başladı. Uykusundan uyanmış ve Saruhan'ın sesini duyunca tepki vermeye başlamıştı.

"Oğlum!" dedi Saruhan sevgiyle ve Thor tekrar havladı.

“Sabah onunla dışarıya çıktık, bayağı yürüdük. Bana çok güzel arkadaşlık yaptı. Yalnız her zaman çok aç.” Saruhan bu söylediğime güldü. Tabii ki köpeğini benden daha iyi tanıyordu.

“Hiç yemek yemediği zamanlar da oldu. Boş ver bu hali daha iyi. Hep yesin.” Başımı salladım onu onaylayarak. Beni incelemeye başladı ve bakışları boynumdan aşağıya kaydı.

“Bugün bana şov yapmayacaksın.” Üstümde bir kazak vardı doğal olarak çünkü hava çok soğuktu.

“Hava çok soğuk, her zaman şov yapamam. Hem bu iş hiç iyi bir yere gitmiyor. Telefon seksi mi yapacağız bu yaştan sonra?” dedim ayıplayan bir tavırla. Dokundurmama hiç aldırmadı. Geriye yaslandığında gözleri yaramaz bir tonda ışıldadı.

“Bence çok güzel olabilirdi. Kendine dokunmanı izlemek inanılmaz azdırıcı olurdu.” Dehşetle ona baktım. Gerçeği söylüyordu, gerçekten bunu istiyordu.

“Saruhan!” dedim yüksek sesle. Bu halime güldü.

“Benden fantezi düşlememi istemiştin. Fantezilerim arasında bu da var. Hem unuttum, gerçekleştirebiliriz demiştin.”

“Bunu kastetmemiştim ama!” Karşı çıkmamı görmezden geldi ve fazla özgüvenli bir tavırla teknolojinin elverdiği kadar gözlerimin içine bakmaya çalıştı.

“Üstünde benim gömleğimin dışında bir kıyafet yok, çıplaksın. Karşıma geçip bacaklarını açıyorsun ve kendine dokunuyorsun, benim ismi mi söyleyip inliyorsun. Seni böyle görmek isterdim.” Yine aynı ses tonunu kullanıyordu, beni harekete geçiren ses tonunu... Erkilemedi desem yalan söylerdim, etkiliyordu. Bacaklarımın arasındaki hareketlenmeyi ve ısı artışı hissedebiliyordum.

“Neden ismini sayıklamamı istiyorsun?” dedim konunun başka yönünü ele alarak.

“Çünkü kendini okşarken benim yaptığımı hayal edeceksin. Hatta bu gece yatağımıza girdiğinde bunu deneyebilirsin.” Kaşlarımı çattım.

“Bunu yapmam, senin yapmanı tercih ederim,” dedim kararlı bir sesle.

"Peki benim için yapar mısın? Söylediğim şekilde ben yanımdayken?" Bunu gerçekten istiyordu, bu kadar üstelemesinden anlayabiliyordum. Erkeklerin neden böyle fantezileri vardı ki!

"Bilmem belki... Bu konuda sen daha iyisin, kabul ediyorum. Hoşuma gider mi?"

"Gideceğinden eminim, sana yardımcı olacağım." Bunu söylerken emindi, sanki buna şahit olmuş gibiydi. O an başka bir kadının ona bunu yapması çok rahatsız edici bir düşünceydi. Hemen başka bir şey düşünmek istedim.

"Tamam," dedim artık konuyu kapatmak için. Hâlâ başka kadınları düşünüyordum. Önceden bu beni rahatsız etmiyordu ama şimdi öyle değildi. İçimdeki diğer kadın kıskançlığa başlamıştı.

"Ben de seni özledim Nüzhet, çok özledim hem de. Konuşmanı izledim." Küçük bir nefes aldım. Dün ne söylediğimi anlatmamıştım, onun izlemesini beklemek istemiştım.

"Bu gece son, yarın akşam birlikteyiz. Sana sımsıkı sarılıp uyumanın hayalini kuruyorum. Saçlarımı okşamamı istiyorum, yanağımı göğsüne bastırıp kokunu içime çekmek istiyorum. Sıcacık kollarının arasında kıvrılmak istiyorum," dedim hevesli bir şekilde. Sesim özlem doluydu ve bunu anında fark etti. Bakışları uzaklara daldı.

"Ben de istiyorum, bunun da hayalini kurdum. Gece bunu düşünüp uyudum. Her zaman yaramazlık düşünmüyorum." Son cümlesine güldüm. Onun her halini seviyordum. Azgın ve istekli halini de...

"O halini de seviyorum. Kendimi bu yönden keşfetmemiştim ama seninle o halimle barışmak iyi hissettiriyor, Saruhan." Memnun bir şekilde başını sallarken gözleri yine tehlikeli bir hal aldı.

"Peki, dediklerimi düşün öyle uyu."

"Bir acelen mi var?" Sanki artık telefonu kapatmak istiyor gibiydi.

"Evet, evrak yolladılar ona bakmam gerekiyor. Tam olarak eve iş getirmiş sayılmam."

"Peki," dedim ve doğruldum. Ona bir öpücük göndererek şaşırttım.

"İyi öğlenler bebeğim," diyerek kapattım tıpkı onun gibi. Kendi kendime gülerken gözüm tekrar kitaplığa ilişti. Dersimi almıştım, artık o kitaplara bakmayacaktım.

"Hadi gidelim, Thor!"

Saçlarım okşanıyordu, tekrar tekrar... Parmakların omzuma ve enseme değdiğini hissediyordum. O parmaklar saçlarımı kulağımın arkasına topladı ve sıcak dudaklar yanağıma değdi. *Saruhan...* İç geçirerek rüyamın tadını çıkarmak istedim.

"Nüzhet," dedi yumuşacık bir sesle. Dudakları tekrar yanağıma dokundu. Gülümsedim ve sırtüstü döndüğümde gözlerim aralandı. Kısık gözlerimin arasından güneş gibi doğan yüzünü gördüm. Gözlerim kocaman açılırken hızla doğruldum.

"Saruhan!" Bana öyle güzel gülümsedi ki... Çok yorgundu, göz altları morarmıştı ama bu haliyle bile parlamayı başarıyordu. Rüya görmüyordum gerçekten karşımdaydı.

"Sürpriz!" Üzerimdeki örtüleri hışımla attım ve deyim yerindeyse üzerine atladım. Beni kucağına aldığı anda hiç düşünmeden öpüşmeye başladık. Beni kollarıyla sımsıkı sardı, dudakları dudaklarımı yiyip bitirdi. Onu istiyordum, şimdi hemen burada istiyordum. Ellerim hızlı bir şekilde gömleğinin düğmelerini çözdü ve tenine ulaştım. İkimiz de aynı anda inledik. Aynı geçirdiğimiz zaman birkaç gün olsa da daha uzunmuş gibi gelmişti ikimize de. Çok özlemiştik, birbirimize böyle yapışmamız kesinlikle kaçınılmazdı.

Alnını alnıma yasladığında dudaklarımız ayrıldı. Birbirimizin yüzüne hızlı hızlı soluduk.

"Akşam sana yalan söyledim. İncelemem gereken bir evrak yoktu. Şansa birisi biletini iptal etti, ben de sana daha erken kavuşmak için o bileti satın aldım ve buradayım. Seni öyle çok özledim ki, Nüzhet..." Ses tonu içimi sıcacık yaptı, bazı noktalarımı harekete geçirdi. Ellerim ensesindeki saçları okşarken geri çekilip gözlerine baktım. Gözünden uyku akan gümüş gözlerine...

"İyi ki öyle yaptın. Masum, kabul edilebilir bir yalan. Şu an öyle mutluyum ki... Ben de çok özledim. Çok!" Saçlarımda dolaşan eli çeneme kaydı,

oradan da dudağıma çıktı. Altdudağıma yavaşça okşadı. Telefon konuşmalarınızda birbirimizi kışkırtmıştık yüksek dozda. Birazdan bu yatağı dağıtacağımızı ikimiz de biliyorduk. Beklentilerimiz havada asılı duruyordu. Parmağı yavaşça boynuma indi, sonra da okşayarak omzumdaki geceliğimin askısına ulaştı. O askıyı indirmek istediğini biliyordum. Tahmin ettiğim gibi saniyeler içinde geceliğimin askılarını indirdi ve çıplak olan gövdemle karşı karşıya kaldı. Meme uçlarım hem uyarılmanın hem de soğuğun etkisiyle dikleşmişti. Gözleri memelerimi tararken tenimi yakar gibi geçti.

Gömleğini üzerinden çıkardı, vakit kaybetmeden elleri memelerimi kavradı. Gözlerimi kapattım ve dokunuşunun tadını çıkarmak istedim. Belimden kavrayıp beni yukarıya doğru yükseltirken omuzlarına sarıldım. Ağzı tatlı bir sertlikle memelerimin üzerinde gezindi. Onlara hak ettiği ilgiyi verirken inledim. Yatağa yatırıldım ve ilgi daha da arttı. Ağzının içine çekildim, meme uçlarım sertçe emildi ve buna küçük ısırmalar da eşlik etti. Beni mahvetti, öyle ki ellerim pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. İç çamaşırının üzerinden okşayıp ben de onu mahvettim. Dudakları daha da aşağılara kaydılar. Göbeğimi öptü, külotumu tek bir hamleyle üzerimden çıkardı. Kasıklarına öpücük kondururken bir an panikledim.

Daha önce bana oral seks yapmak istediğini söylemişti. Tahmin ettiğim gibi oldu. Sıcak dudaklar kasıklarımın üzerinde gezindikten sonra daha da aşağılara indi. Bacaklarımı açtı ve onları yerinde tutmak ister gibi sımsıkı kavradı. Ağzını aşağıya eğdiğinde dilinin o ilk temasını hisseder hissetmez sıçradım. Daha önce elleriyle keşfettiği her noktayı ağzıyla da keşfetti. Öpücükler kondurdu, diliyle hassas noktalarımın üzerinden geçti. Sıcacık ağzının içine hapsoldüm ve emildim. Kendimden hiç beklemediğim sesler çıkardım. Bacaklarımı zorla yerinde tutabildi. İsmi defalarca sayıkladım, kalçalarım ağzına doğru yukarıya kalktı. Ellerim altımdaki çarşafı sertçe kavradı, başım yatakta defalarca sağa sola savrulup saçlarımı karmakarışık etti. Daha önce de bana çok zevk vermişti ama bu seferki daha da başkaydı. Sona çok yaklaşmıştım, onun da inleyişini duyuyordum. En sonunda kendimi bıraktım. Derinden gelen sesim yüksekti, çığlık atıp rahatlardım. Elleri bacaklarımı serbest bıraktığında ikisini de öptü ve doğrulduğunda ağzını elinin tersiyle sildi. Bu görüntü beni öyle tahrik etti ki bacaklarımın arasında tekrar bir kasılma hissettim. O sıvılar bana aitti ve bu durum çok doğal geldi.

Çekmeceye uzanıp prezervatif aldı, iç çamaşırını çıkardığında başka bir şey fark ettim. Saruhan büyük bir erkekti ama sanki şimdi daha da büyümüştü. Beni tek bir hamleyle yüzüstü çevirdi ve üzerimde yükselirken kulağıma fısıldadı.

“Lütfen sana böyle sahip olayım, Nüzhet. Buna ihtiyacım var.” Ses tonu öyle tahrik ediciydi ki düşünmeden, “Evet,” dedim. Ailesinin evindeyken yaptığımız konuşma aklıma geldi. *Ah Nüzhet, bu kalçaların gözümün önünde gidip gelmesini görmek isterim. Daha sert Saruhan, daha fazla Saruhan demeni duymak isterim. Tüm gücümle bu isteğini yerine getirip içini doldururum, bu harika kalçalarını... Böyle tokatlarım ve nefesini kesip beni daha da fazla istemeni sağlarım. İşte kendini böyle bana bastırırsın, kalçanı bana doğru itersin. Beni daha fazla içine almak istersin ve Nüzhet seni mahveden o gizli yerlerine ulaşip zevkin doruklarına taşırım. Sadece kendini bana teslim et...*

“Kendimi sana teslim ediyorum,” diye mırıldandım sanki tekrardan konuşmuşuz gibi. Düşünmek bile beni öyle tahrik etti ki yine ıslanmaya başladım. Prezervatifin paketini açtığını duydum ve birkaç saniye sonra üzerime eğildi.

“Seni öyle tatmin edeceğim ki...” dedi söz vererek. Onun sözlerine güveniyordum. Belimi yattığım yerden kaldırdı, dizlerimin ve ellerimin üzerinde yükseldim. Her ne kadar bunu istesem de garip bir çekingenlik vücudumu ele geçirdi. Bunu o da hissetti. Saçlarımı omuzlarımdan çekti ve sırtıma yavaşça öpücükler kondurmaya başladı. Vücudumu gevşetmek için elleriyle omuzlarıma ve sırtıma masaj yaptı. Beni bu şekilde okşamayı öyle iyi geldi ki şaşırdım. Elleri kalçalarımı kavrayıp sıktı, ardından belimden kayıp göbeğime oradan da memelerime geçti. Tatlı tatlı ellerinin arasında okşandım, tekrardan tahrik olmaya başladım. Okşadıkça bacaklarımla arasına birçok sinyal gönderdi. İnledim, kalçalarım hareket etti. Bir eli hemen aşağıya inerek klitorisime masaj yapmaya başladı. Başımı koluma dayadım ve tekrar inledim. Tenim ağzının az önce verdiği zevkle hâlâ hassastı ama kasılmadan da edemiyordum. Bu kadarı mümkün görünmüyordu ama söz konusu Saruhan olunca vücudum çok fazla tepki veriyordu. Her dokunuşuna, öpüşüne, tadışına muhtaçmış gibiydi. Onu seviyordu, onu istiyordu. Her zaman...

"Saruhan..." dedim çaresiz bir sesle. Hiçbir şey demedi. Yanağıma küçük öpücükler bırakırken uzun boyunun avantajını kullandı ve tam arkama geçti. Sertliği kalçalarımın değince vücudumu merak ve heyecan dalgası kapladı. Bacaklarımın arasına girip vajinamın girişine dayandı. Elleri de az önceki yavaşlığını bir kenara bırakarak hızlandı.

"Saruhan... Saruhan!" Kalçalarımı istemsizce öne arkaya itmeye başladım. Çok az kalmıştı... Tekrar orgazm olmama çok az kalmıştı ama o hâlâ orada bekliyordu. Neyi beklediğini anlamıyordum. Vücudum beklentiyle titriyordu.

"Lütfen!" derken kalçamı arkaya biraz fazla itince çok ıslak olmamın etkisiyle içime daldı.

"Evet Nüzhet, işte böyle," dedi ve inledi. Kendimi ona daha da ittim ve sonra üzerimden çekildi. Tam arkamda dizlerinin üzerinde durdu. Belimi kavrayarak yavaşça kendini bana itip çekmeye başladı. Farklı hissediyordum. Daha önce temas etmediği noktalara dokunuyordu ve resmen onu karnımın aşağısında, kasıklarımın hissediyordum. Çok ilkeldi, o hızlandıkça ağzım aralandı ve soluklarım hızlandı. Zevk artmaya başladı. İnlediğimde o da benimle birlikte inledi. Ondan daha önce duymadığım ses tonlarını duyuyordum. Onu böyle duymak beni daha da tahrik ediyordu. Şu an tüm hâkimiyet onda gibi görünse de ona bu şekilde zevk veren bendim. Bunu görmenin, bilmenin ayrı bir hazzı vardı.

"Nüzhet!" dedi ve kalçalarımın yavaşça şaplak attı. İnledim ve o da inledi. Hareketleri yavaşladı, gövdesi sırtıma doğru eğildi. Kulağıma yavaşça fısıldadı.

"Daha fazlasını ister misin?" Daha ne görebilirdim ya da hissedebilirdim bilmiyordum ama merak etrafımı kaplamıştı.

"Evet," dedim soluk soluğa. Bir elini göğüslerimin üzerine attı beni vücuduna sertçe yapıştırarak başımı çevirdi. Öpüşmeye başlarken kalçalarının vuruşları daha da sertleşti. Hareket edecek alanım kalmamıştı, gerçekten şu an kendimi ona teslim etmişim. Onun merhametine kalmış gibiydim. Mantuğım bu durumu onaylamadı. Çığlık çığlığa içimdeki feminist kadına bağırdı ama feminist kadının cevabı netti; *kes sesini!* Öyle hoşuma gidiyordu ki benliğimdeki tüm sesler sustu, sadece aldığım hazzı odaklandım.

Birbirimizin ağızlarının içine doğru inledik. Saruhan beni kendine çekti. Sırtımda sert kaslarının dalgalanışını ve derin sahiplenmesini hissediyordum. O alfa erkekliğini üzerimde yoğun bir şekilde gösteriyordu ve içimdeki feminist kadın bundan çok hoşlandığını, devam etmem gerektiğini söylüyordu. Saruhan iki kolumu da tutup arkamda bağlayarak ardı ardına sert darbelerle içime derin derin vurdu, acıyla karışık zevk beni yüksek sesle inletti.

Dudaklarını üzerimden çektiğinde gözlerimi açtım ve altımdaki çarşafı baktım. Beynim tekrardan dünyaya dönmüş gibi bulunduğumuz durumu kavramaya çalıştı. İkimizin de vücudu sırlı sıklamdı, ikimiz de soluk soluğaydık ve inlemeye devam ediyorduk.

Ellerimi serbest bıraktı. Beni yönlendirip avuç içlerimi yatağa yasladı. Yavaşça ileriye doğru kaydırırken vücudum öne doğru büküldü. Başım yatağa düştü, omurgamdan aşağıya bastırdı. Elleri belime doğru çıktı ve tekrar aşağıya itildim. Kalçam havada, gövdem ise yatakta kalmıştı. Vücudumun bu kadar bükülebildiğini bilmiyordum. Bacaklarıyla bacaklarımı biraz daha açtı ve sonra... hissettiğim dolulukla küçük bir çığlık attım. Öyle derindeydi ki içimde ufacık bir boşluk bile kalmamıştı sanki. Ellerim çarşafı kavradı. Mantiğim tekrar devreye girdi. *Bu kadarı çok fazla Nüzhet* dedi. İçimdeki feminist kadın daha fazlasını isteyerek yine *kes sesini* diye bağırdı.

Kalçalarını okşadı ve birkaç kez tokatladı. Kendini kaybetmişti; inleyişi, hareketleri, ismini tekrar tekrar söyleyişi, içime sert ve hızlı bir şekilde girip çıkması... Kontrol beyninde değildi kesinlikle içimdeki kocaman Saruhan'daydı. Benim için de öyleydi. Mantiğim devre dışıydı ve vajinam şu an biraz zorlansa da onu memnuniyetle kabul ediyordu. Verdiği hazı sonuna kadar alıp vücuduma ve sinir merkezime iletliyordu. Gerçek manada aklımı başımdan almıştı.

İsmi sayıklayarak inlerken sona çok yaklaştığını hissettim. Kasılmalarımı yavaş yavaş oluşmaya başladığında Saruhan hemen durdu.

"Hayır Nüzhet daha değil, biraz daha. Lütfen..." Vücudum çok yorulmuştu ve artık sona ulaşmak istiyordu. Kalçalarını okşadı, elleri omurgamdan kayarak saçlarımı üzerimden çekti. İkimizi de sakinleştirir gibiydi hareketleri.

"Bana istediğimi ver Saruhan, her şeyini ver ki hepsini alayım." Sözlerim üzerinde anında tesir etti. Ellerini bacaklarımın arasına getirdi, içime girmeden önce başlattığı işi bitirmek ister gibiydi. Okşadığında inledim. Daha sert okşadığında daha da sesli ve istekli bir şekilde inledim. Tekrar içime girip çıkmaya başlayınca yoğun bir zevk akmaya başladı vücuduma. Aynı söylediği gibiydi, aldığım hazla çığlıklarım duvarlara çarptı. Ağzımın altındaki yastığı ısırdım, gözlerimde yaşların birikmeye başladığını hissettim. Bu kadarına vücudum daha fazla dayanamadı ve kendini bıraktı. Aynı anda hem vajinal hem de klitoral orgazm oldum. Saruhan da o an kendini bıraktı. Boşalırken ondan hiç duymadığım kadar yüksek sesle inledi. Bir aslan gibi kükredi desek daha doğru olurdu.

Dört günlük özlemin sonucunun bu kadar yoğun olacağını düşünmezdim ama öyle olmuştu. Vücudum çok yorulsa da mükemmel bir rahatlama ve doyuma ulaşmıştı. Üzerimde daha önce hissetmediğim bir dinginlik ve mutluluk hali bırakmıştı. Saruhan beni çevirdi ve birbirimize sımsıkı sarılırken yapboz gibi vücutlarımız birbirinin içine geçti. Az önceki sertlik yerini sıcacık bir tatlılığa bırakmıştı. Soluklarımızın normale dönmesi bile uzun sürdü. İkimizin de kalbi yerinden çıkacakmışçasına atmaya devam ediyordu. Kalp atışlarımızın seslerini duyabiliyorduk. Başı göğüslerimin üzerinden kalktığında yüzüme bakarken bir elini kaldırdı. Yüzümün ıslanmışlığının yeni farkına varıyordum. Gözyaşlarımı sildi ve dudakları dudaklarımı kavradı. Yavaş yavaş tatlı bir şekilde öpüştük.

Az önce en yoğun sevişmemizi yaşamıştık. Ona daha da bağlandığımı hissediyordum. Her ne kadar sevişmemiz çok sert olsa da bu sabah beni üç kez doyuma ulaştırmıştı, çok fazla zevk almıştım. Bana o şekilde sahip olmasına izin vermiştim çünkü ona sırlıslıklam âşıktım. Ayrıca buna hiçbir itirazım da yoktu. İçimdeki feminist kadın bile çok zevk almıştı ve benim kendimi aşmamı istemişti. Alfa Saruhan'ı sevmiştim, ilkel Saruhan'ı sevmiştim, kalçalarımı tatlı tatlı tokatlayan Saruhan'ı da sevmiştim. Dişiliğimin sınırlarını zorlamıştım ama bunu yaptığım için mutluydum. Bu harika erkek için değerd, bana hissettirdiği o muhteşem hisler için de değerd.

"Artık seni uyutabilir miyim? Gözlerin çok yorgun," dedim saçlarını okşarken. Geldiği halinden bile daha yorgun görünüyordu ve bu çok normaldi.

“Bedenim de yorgun.”

“Ben yorulduğunu hiç düşünmemiştim,” dediğimde göğüslerimin üzerine bir öpücük bıraktı ve başını yasladı.

“Nüzhet kendimi kaybettim, çok fazla oldu biliyorum. Canın yanıyor mu?” Sesinde pişmanlık vardı, biraz da utanç. Kontrolünü kaybetmenin verdiği bir utanç...

“Biraz,” dedim dürüstçe. Bacaklarımın arasındaki sızlamayı hissediyordum ve sızlama sadece orada değildi, meme uçlarım da sızlıyordu ama tabii bunu ona söylemeyecektim. Kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Beni fazlasıyla tahrik ve tatmin etmişti.

“Ama o hislere değerdı. Ben hiç... böyle rahatladığımı hatırlamıyorum şu an yorgun olsam da. Tekrar bu şekilde yapmak isterdim. Hayvansı Alfa Saruhan’ı sevdim.” Son cümleme güldü ve göğüslerime daha da sokuldu.

“Öyle güzeldi ki... Aklımı yitirmeme şaşırmamam gerekiyor. Dünyanın en güzel görüntüsüne bir resim daha eklendi.” O resmi sonra bana uzun uzun anlatacağını biliyordum.

“Tüm kontrol senin elindeydi, hâkimiyet de öyle.”

“Bu yüzden öyle söyledim, teslim olunca böyle hissettiriyor. Bu durum seni çok mu rahatsız etti?” dedi tereddütlü bir sesle. Saçlarını yavaşça okşadım, parmaklarımı karışmış tutamların içinden geçirdim dalgınca ileriye bakarken.

“İlk başta mantığım bayağı bir uğraş verdi ama içimdeki feminist kadın ne dedi biliyor musun?”

“Ne dedi?” dedi merakla.

“Kes sesini dedi.” Bir kahkaha attı ve memelerimin arasına büyük bir öpücük daha kondurdu.

“Nüzhet şu an sana öyle kelimeler söylemek istiyorum ki lütfen hayal et çünkü şimdi söyleyemiyorum.” Neden kendini yine durduğunu anlayamıyordum. Yüzüm düşünceli bir şekilde kasıldı.

“Neden söyleyemiyorsun?”

“Çünkü bir plan hazırladım. O plana sadık kalmak için, daha romantik olmak için.” Kesinlikle bu asistanımın dediği plana dahil bir durumdu. Bunu onun ağzından da duymak istedim.

“Nasıl bir plan bu?”

“Haftaya tatile çıkıyoruz. Önce Roma’ya gideceğiz, birkaç gün sonra da Bali’ye geçeceğiz.” Neden Roma’yı seçmişti? Tekrar bir şeyleri canlandırmak için olabilirdi. Ya da yaşayamadığımız anları yaşamak için...

“Daha önce Bali’ye gitmemiştim,” dedim ve başına bir öpücük bıraktım.

“Yeryüzündeki cennetten köşelerden biri. Ben çok seviyorum, senink de oranın tadını çıkarmak istiyorum.” Sesi çok hevesli çıkıyordu. Şu an tatile çıkmak ilaç gibi gelirdi. Hem de bu kadar kafam rahat ve mutluyken.

“Bu planı sevdim. Artık alfa kocamı uyutabilir miyim?” Başını belli belirsiz salladı ve kirpiklerinin hareketini tenimde hissettim. Gözlerini kapamıştı. Başımı eğdim, saçlarını öpüp burnumu dayadım ve şampuanının kokusunu içime çektim. Belimdeki kolunu sıkıştırdı, beni kendine yapıştırdı. Bana hayal et demişti. Ne söyleyeceğini biliyordum. Gözlerimi kapattım ve o sahneyi kafamda canlandırdım.

Seni seviyorum, Saruhan...

Seni seviyorum, Nüzhet...

DERT ORTAĞI

Gözlerim keyifle açılırken bana sımsıkı sarılmış, o sıcacık huzur veren bedenden ayrılmak istemiyordum. Dört gün boyunca bu yataktan biraz üşüyerek kalkmıştım ama şimdi öyle değildim, kemiklerime kadar ısınmış hissediyordum. Saruhan derin bir uykudaydı. Her ne kadar şu an onu öpücüklere boğmak istesem de kendimi tuttum. Uykusu çok hafifti, en ufak bir kıpırtıda bile uyanabiliyordu. Bu yüzden kollarının arasından ayrılmak çok zor oldu. Yüzünde yorgunluğun izleri varken onun rahat rahat uyumasını istedim. Üzerini örttüm, saçlarına hafif bir öpücük kondurdum. Neyse ki uyanmamıştı, belki de çok yorgun olduğundandı bilmiyordum. Sabahlığıma uzandım ve hızlıca üzerime geçirdim. Yerdeki geceliğimi, külotumu, Saruhan'ın pantolonunu, gömleğini, iç çamaşırını ve çoraplarını aldım. Yürürken bacaklarımın arasındaki hassasiyet daha belirgin hale geldi. Her adımında *evet birkaç saat önce orada Saruhan vardı* diye düşünüyordum. Tuhaftı, aşırı tuhaftı hem de ama bu düşünce hoşuma gidiyordu. Onu öyle azdırıp kendini kaybetmesine yol açtığım, aynı zamanda bana hak ettiğim ilgiyi misliyle veren o harika adamı hatırlatıyordu. Saruhan Candar rüya gibi bir adamdı ve ben o rüyadan uyanacağım diye çok korkuyordum. Aramızın kötüleşmesinden, kavga etmemizden, onu kaybetmekten deli gibi korkmaya başlamıştım. Tabii ki her kavga kötü bir sonuçla son bulmayacaktı. Onunla anlaşabiliyordum. Ben de o da yeri gelince fedakârlık yapabilecek insanlardık.

Koridor boyunca yürüyüp kucağımdaki kıyafetleri kirli sepetine attım. Duşa girdiğimde yıkanırken dokunduğum tenimde sabahın hatıraları vardı.

Gözlerimi kapattığımda o anlar bir bir gözümün önüne geldi. Parmaklarının dokunuşları, dudaklarının ve dilinin sıcak okşayışları... Bunları düşünmek bile beni yeniden harekete geçiriyordu. Saruhan Candar'ın sihri böyle bir şeydi. Tabiata aykırı bir şekilde her konuda iyiydi. Özellikle yatakta bir kadının isteyebileceğinden daha çok özelliğe sahipti. Saruhan Candar; bakışlarıyla bile sizi ele geçirebilirdi, sesiyle sizi anında etkisi altına alabilirdi, kirlili konuşmalarıyla sizi günaha davet edebilirdi. Kadınlar doğaları gereği erkekler gibi hızlıca uyarılmıyordu ama Saruhan ile bu durum öyle değildi. Şu an onu düşünmek bile aşağıdaki kısımlarımı uyarıyordu. Ona bağımlı hale geliyordum.

Gözlerimi açtım ve artık dünyaya geri dönmem gerektiğini düşündüm. Tatilimiz büyük ihtimalle bir balayına dönüşecekti ve o zaman istediğim kadar onunla birlikte olabilecektim. Daha birkaç hafta önce onun uyanmış halini hissedince panikleyen ben, şimdi onu arsız bir istekle arzuluyordum. Hem de sabah sert bir şekilde sevişmiş olsak bile... Gözlerim istemsizce tekrar kapandı. O anlar yine gözümün önüne geldi. Kendini kaybedişi, ismimi bir kurtuluşmuş gibi defalarca sayıklaması, sahiplenici bir şekilde beni kendine yapıştıran kolları, kalçalarımın şaplak atan elleri... Şimdi böyle düşününce hiç de sert gelmiyordu çünkü dakikalar öncesinde ağzı bacaklarımın arasındaydı ve o anlar unutulmaz anlarımın arşivine girmişti. Bunu tekrar tekrar yapmasını isterdim.

Havluya sarınırken göğüs uçlarımın sabahki muamelesinden dolayı sızladı. Tenim oldukça hassastı, özellikle bacaklarımın arasındaki his baskındı. Giyinme odama gidip kurulandıktan sonra iç çamaşırlarımı giydim. Üzerime bir tayt ve tişört geçirip ardından saçımı kurutarak topladım. Aşağıda ona güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordum. Bugüne kadar ona yardım etsem de kahvaltılarını hep o hazırlamıştı. Mutfakta harikaydı ve onun lezzetli yemeklerini yemeyi çok seviyordum.

Odaya döndüğümde hâlâ derin bir uykuda olduğunu gördüm. Parmak uçlarımda kapıya doğru yürürken giyinme odasındaki valizleri fark ettim. Küçük bir valizle gitmişti ama şimdi büyük bir valiz daha vardı. Belki de alışveriş yapmıştı. Benim için de bir şeyler almış olabilirdi.

Yavaş adımlarla koridordan geçip merdivenlere ulaştım. Onun duyamayacağından emin olarak hızlı adımlarla aşağıya indim. İyi ki dün böreği yapmıştım. Onu şaşırtacağımı biliyordum ama bu güzel bir şaşırtma

olacaktı. O anları hayal edip gülümsedim ve ocağın altını yaktım. Masayı hazırladım, sonra Saruhan'ı defalarca yaparken izlediğim için ona avokado sosundan yapmaya karar verdim. Dikkatli bir şekilde avokadoyu ikiye bölerken yukarıdan gelen ayak seslerini duydum. Onu uyandırmama gerek kalmamıştı. Birkaç dakika sonra mutfığa girdiğinde ona gülümsedim. Hızla yanıma, tezgâha yaklaştı. Arkamda durdu ve kollarını belime sarıp beni kendine çekerken burnunu saçlarımın içine gömdü. Üç kez art arda saçımı ve yanağımı öptü. O anlarda kalbim eridi.

“Nüzhet'im,” dediğinde sanki farklı bir kelime söylemiş gibi üzerimde değişik bir etkisi oldu. Avokadoyu bırakıp ellerimi ellerinin üstüne koydum. Öyle huzurlu ve tatlı bir andı ki iç çekmekten kendimi alamadım. Eğildi ve tekrar boynumdan öptü.

“Günaydın,” dedim tatlı bir sesle.

“Günüm hiç bu kadar güzel aymamıştı.” Bir öpücük daha bıraktı.

“Çünkü sana kahvaltı hazırlıyorum.” Kollarının arasında dönerek yüzüne baktım. Saçları nemliydi, yüzü hâlâ yorgundu ama önceki kadar değildi.

“Bana sos mu yapıyorsun?”

“Evet, hep sen yapacak değilsin ya. Ayrıca başka şeyler de yaptım.” Gözleri merakla parladı, eğilip burnumun ucunu öptü.

“Görmek ve tadına bakmak için sabırsızlanıyorum.” Parmak uçlarımda yükseldim ve çenesine bir öpücük bıraktıktan sonra hiç bunu yapmak istemesem de yavaşça kollarının arasından ayrıldım. Kollarının ayrı bir çekiciliği vardı. Arasındayken dünyanın hiçbir gücünün kollarının arasına girip bana zarar veremeyeceğinin güvenini veriyordu. Elinden tuttum ve onu masaya doğru çekiştirdim.

“Börek?” dedi masaya bir bakış attığında. Yavaşça kafasını çevirdiğinde yüzündeki şaşkın ifade o kadar tatlıydı ki gözlerinden öpmek istedim.

“Nüzhet sen börek yapmayı biliyor musun?” Bir an gülmek istedim bu tatlı haline.

“Birkaç şey yapmayı biliyorum. Börek, dereotlu poğaçaya falan işte ama tencere yemeği yapmayı bilmiyorum ya da senin o güzel soslarından yapmayı.”

“Tencere yemeğinden kolay ne var? Asıl börek, poğaçaya yapmak uğraştırıcı. Hem öğrenmek istersen tabii ki öğretebilirim, birlikte yapmak çok keyifli olur.”

"İsterim ama önce şu sosu yapıp geleyim sen otur." Hemen yanından kaçtım ve özenli bir şekilde, hatırladığım kadarıyla çok sevdiği avokado sosundan yaptım. Masaya oturmadan önce beni durdurdu. Ellerini ellerimin arasına aldı ve tüm parmak uçlarıma öpücükler kondurdu. O an kalbim tekleli. Neler yapıyordu böyle? *Saruhanın* deyip yılışmamak için kendimi zor tuttum.

"Dayanamayıp börekten yedim. En sevdiğimden ve öyle lezzetli ki... Beni hem çok mutlu ettin hem de şaşırttın, Nüzhet."

"Beğenmene sevindim." Garipti, daha önce yemek yaptığım için böyle yürekten bir sevgi görmemiştim ama Saruhan beni sevgiye boğuyordu. Bakışlarıyla, yüzündeki o tatlı mutlulukla, öpücükleriyle, tüm bedeniyle beni sevgiye boğuyordu. O an içimden kendimden beklemediğim bir kelimeyi söyledim; *aşkı*...

Kucağına oturmak ve dudaklarını kahvaltı niyetine yemek istiyordum. Ben de ona bedenimle seni seviyorum, sana âşığım demek istiyordum. Bunu kalbinde hissettirmek istiyordum. Sonra o kitaba yazdıkları aklıma geldi. Umutsuzluğu, çaresizliği... Nedense itirafı ilk o yapmalı ve ben de ona karşılık vermeliyim diye düşünüyordum. Böylesi daha doğru gibi göründü gözüme.

Karşısına oturdum ve bir dilim börek aldığımda onun çoktan iki dilim yediğini fark ettim. Altı dilim koymuştum ama tabakta şu an üç tane kalmıştı. Gerçekten beğenmişti. Saruhan genelde yavaş yavaş yemek yedi evde. İstemsizce gülümsedim ve sıcak çaydan bir yudum aldım. O da bana gülümsediğinde parıltılar saçan gözlerinden gözlerimi alamadım. Daha önce nasıl bu muhteşem gözlerden korkabildiğimi anlayamıyordum.

Bu güzel anı bozan bir telefon çağrısı oldu. Telefonunu masaya koyduğunu daha yeni fark ediyordum. Yüzüm buruşurken konuşmamı düşündüm. Şu an eve iş getiriyor gibi hissediyordum.

"Efendim, Nezaket," diyerek telefonu açtı. Bana da düşünceli bakışlar atmayı ihmal etmedi. Hoş karşılamadığımı gayet net fark etmişti.

"Bunu ofiste de konuşurduk, bırak beklesin," dedi o da hoşnut olmayan bir sesle. Asistanına kızdığını görebiliyordum.

"Biraz tatil yap. Tamam ararım. Görüşürüz," dedi kısa kısa cümlelerle sonra da telefonunu kapattı.

"Nüzhet bana surat yapma. Dört gün burada olmayınca işler biraz aksıyor. Hem seni uyardım, eve iş getiriyorum. Beş dakika daha ver bana sonra rûm ilgim ve odağım sende olacak." Kabul etmekten başka bir çarem yoktu, oldukça ciddi duruyordu. İşyerinde kaos çıkmasını istemezdim. Yüzü gergin bir hal alırken telefonuna baktı ve parmakları hızlı bir şekilde ekranın üzerinde gezindi. Birkaç saniye sonra telefonunu kulağına tuttu.

"İyi günler Ali Bey, ben Saruhan Candar." İsmi ni öyle bir özgüvenle söyledi ki bir şey fark ettim. Otoriter bir patron olan Saruhan'a şahit oluyordum.

"Hafta içi bir gün olabilir. Umarım ayarlayabiliriz çünkü çok doluyum." Karşıdaki sesi dinledi, belli belirsiz başını salladı sonra.

"Peki, görüşmek üzere." Yine telefon konuşmasını kısa kesmişti. Telefonunu sessize aldığını gördüm.

"Öğleden sonrası için bazı planlar yaptım." Avokado sosuna uzandı ve bir parça ekmek koparıp üzerine sürdü.

"Ne gibi planlar?" Yüzünde tehlikeli bir gülüş belirdi sorumu duyduğunda.

"Madem arabalarımı bu kadar sevdin ben de onları daha yakından tanı istedim. Formula 1 pistini bir saatliğine kiraladım. İstedğin kadar tur atabilirsin artık."

"Ciddi misin?" dedim heyecanlı bir sesle. Elimdeki çatalı masaya bırakıp ona baktım.

"Evet, hangisini almak istersin?"

"*Ferrari*'yi." Tercihime güldü ve başını salladı.

"Peki onu alalım. Ayrıca sos çok lezzetli." Ekmekten bir ısırık daha aldı dediğini tasdiklercesine.

"Afiyet olsun."

"Ben yokken neler yaptın?" O an aklıma bir şey geldi. Onun gerçek düşüncelerini görmek istedim.

"Kütüphanende vakit geçirdim. Hatta senin Dokuzuncu Hariciye Koşuşu koleksiyonundan alıp okumak istedim." Birden öyle gerildi ki... Elindeki bardağı bıraktı. Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. Hızlı bir nefes aldı, sinirli bir nefes...

"İ hayır Nüzhet, sakın o kitaplara dokunma!" Öyle ani ve sert bir şekilde söyledi ki bunu donup kaldım. Evlendiğimiz günden itibaren ilk günkü gerilimimizi saymazsak bana karşı en öfkeli görüldüğü anlardan biriydi. Bu durum beni çok şaşırttı ve o anki keyfimi yerle bir etti. Bakışlarımı masaya indirdim. Çatalımı bıraktım ve geriye yaslandım. İştahım da moralim gibi beni terk etmişti. İçimde oluşan kırgınlık boğazımı düğümledi. Onunla bu tavrı bağdaştıramadım. Ondan hep sevgi ve ilgi görmüştüm, elbette birbirimize kızacaktık biliyordum ama kalbim sertliği kaldıramadı o an. Karşımdaki gözler de bunu fark etti. Küçük bir nefes alıp durumu toparlamaya çalıştı.

"Okumak istersen sana yenisini alırım ama lütfen o kitapları okuma." Sesi de yüzü gibi yumuşadı. O notları görmemi de okumamı da istemiyordu. Mesajı çok netti.

"Peki," dedim kırgın bir sesle. Bu yüzden azarlanacağımı asla düşünmezdim fakat şu an öyle hissediyordum. Daha fazla yemek yiyebileceğimi sanmıyordum. Sandalyeyi geriye ittiğimde çok şaşırdı. Ayağa kalktım.

"Nüzhet hayır, otur!" dedi otoriter bir sesle. Onu dinlemedim çünkü kalırsam kendimi tutamayacağımı ve kavga edeceğimizi biliyordum.

"Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum." Başka bir şey demedim ve hızlı adımlarla oradan ayrıldım. Arkamdan seslendiğini duydum, sonra da kendi sandalyesini geriye itip telaşlı bir şekilde yanıma geldiğini. Bana yetişip kolumdan tuttu sıkıca. Karşısında dururken elini çekti, yüzüne doğrudan bakamadım.

"Seni üzmemek istemedim sadece..." Sesi şefkatle doluydu, az önceki çıkışını telafi etmek istiyordu. Eliyle yere bakan yüzümü kendine doğru kaldırdı.

"En sevdiğin kitap o bile değilken neden bu kadar sert bir tepki verdin?" dedim gözlerine ciddi ve biraz da kırgın bakarak. Parmakları şefkatle yanağımda gezindi. Yutkunurken bakışlarını kaçırdı, konuşmakta zorlanıyordu çünkü konuşursa bir detayı daha itiraf etmiş olacaktı. O kişi bensem artık bu kadar çekinmemeliydi. Onu sevdiğimi görüyordu, hissediyordu. Artık korkmasına, kuşku duymasına gerek yoktu. Neden zorlandığını bir türlü çözemiyordum. En sonunda hüznünlü gözleri beni buldu, kararını vermiş gibiydi. Küçük bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Nüzhet o kitaplar benim dert ortağım. Ben onları zevk almak için okumuyorum. Acının ve ızdırabın yegâne kitabını* zaten o hisle okuyamazsın." Sözleri kalbimi delip geçti. Kitapta yazdığı satırlar ete kemiğe bürünüp karşıma gelmişti. *Ah Saruhan, neden kendine bu kadar işkence çektirdin?*

"Sana o kadar sert çıkışmak istememiştim. Özür dilerim." Bana öyle içten sarıldı ki içimin ezildiğini hissettim. Korkuyordu, gözlerindeki o büyük korkuyu görmüştüm. Beni kaybetmekten çok korkuyordu. Sarılışında, bana dokunuşunda, bakışlarında, her bir küçük hareketinde bile bunu görüyordum. Daha fazla dayanamadım ve ben de ona sıkı sıkı sarıldım. Saruhan Candar bu hayatta kıyamayacağım tek kişi haline gelmişti.

"Okutmak istemeyebilirsin, bunu anlıyorum. Sadece o tavrı sana yakıştıramadım çünkü benim Saruhan'ım Nüzhet'ine kıyamaz ki!" Kollarını daha fazlasının mümkün olmadığını bildiği halde sıkıştırmaya çalıştı.

"Asla," dedi birçok duygu barındıran bir sesle. "Ben sana asla kıyamam." Başımın üstüne bir öpücük bıraktı. Bir müddet öylece durduk, ikimiz de sakinleştik birbirimizin bedeniyle. Kollarını geri çektiğinde yüzüme düşünceli bir şekilde baktı.

"Nüzhet en azından bir süre daha o kitapları okumanı istemem. İçinde benim için özel notlar var ama zamanı geldiğinde sana okutacağım. Hatta bir tanesini doğum gününde vereceğim." Son cümlesi çok ilgimi çekti. Kesinlikle o kişi ben olmalıydım, yoksa özellikle neden doğum günümde bir tanesini verecekti ki! İçimi rahatlatırken bir yandan da kendimi sorumlu hissettim. Onu üzen, mutsuzluğa sürükleyen kişi o zamanlar bilmesem bile bendim.

"Sınırlarını ihlal etmeyeceğim, saygı duyacağım. Senin için önemli olduğunu anladım." Onaylayarak başını salladı. Ellerimi tuttu ve birden başını kaldırıp bana baktı aklına bir şey gelmiş gibi.

"Ayrıca en sevdiğim kitabı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen intikam hikâyelerine bayılırsın." Yüzünde küçük ve buruk bir gülümseme belirdi. Beni onayladı. Sonra başını eğerek beni öpmeye başladı. Az önce olanları unutturacak cinstendi ve bundan dolayı memnundum.

* Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu için kullandığı bir sözdür.

Hazırlanmak için odamıza çıktım ve tam onun giyinme odasının önünden geçerken getirdiği yeni bavullar tekrar dikkatimi çekti. Bazı torbalar çıkmış ve dolaplara yerleştirilmişti. İçeriye girdim aldıklarını merak ederek. Tam bir karton torbaya uzanacakken bir şey dikkatimi çekti. Ahşaptan yapılmış, işlemesi çok kıymetli duran küçük bir sandık gördüm. Üzerinde duran anahtarla kilidini açtım ve beni birçok mücevher kutusu karşıladı. Üzerindeki marka aklımda bir çağrışım yaptı. Bu markayı duymuştum elbette ama... gerçeği hatırlayınca hızlı bir nefes aldım. *Saruhan bunu da mı yaptın!*

Üstte duran siyah kadifeden yapılmış kutuyu açtığımda parıl parıl parlayan bir elmas yüzük karşıladı beni. *Pembe elmas...* Çok kıymetli, nadir bulunan ve çok pahalı bir mücevherdi.

“Nüzhet!” İsmimi duyduğumda irkildim ve az kalsın kutuyu yere düşürüyordum. Yanıma yaklaşıırken ben de kutuyu kapatıp sandığın yanına koydum. Beni yakalamıştı, utanmamak için kendimi zor tuttum. Daha önce insanların eşyalarını karıştıran biri değildim.

“Sözünü tutmuşsun ama Saruhan o yüzük bile... büyük bir servete mâl olmuş olmalı,” dedim sandığı göstererek. O yüzüğe ne kadar ödediğini çok merak ettim. Bir elini belime atarak beni kendine doğru çekti.

“Nüzhet, sen de benim serverimsin ve o yüzük ancak senin parmağına yakışır başkasının değil,” dedi gözlerimin içine bakarak. Yine aynı şeyi yapıyordu, sevgisini bana öyle bir yayıyordu ki içime dolan mutluluğu iliklerime kadar hissediyordum.

“Çok değerli bir yüzük,” dedim o duygusal moddan sıyrılmak için. *Saruhan* ya deyip kollarına atılmamak için kendimi zor tutuyordum.

“O yüzden onu sen taşıyacaksın, benim en değerlimsin. Onu daha iyi saklamalıydım, ilk planımı bozdun.” Bu yüzükle bana ne söyleyeceğini çok merak ettim. Evlenme teklifi edecek değildi ama... Olabilir miydi?

“Hemen unutabilirim,” dedim ve kutuyu sandığın içine koydum panikle. Bu halim onu eğlendirdi ve yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi.

“Bunun için üzgünüm, görünce merak ettim. Ayrıca yeni iş ortağından aldığın da dikkatimden kaçmadı,” dediğimde gülümseme yüzünde daha da genişledi. Özgüvenli Saruhan bakışı atarken diğer eli de belimi kavradı ve beni göğüslerimiz birbirine değecek kadar kendine çekti. Bir an nefesim kesildi ve bakışlarımız kesişti.

"Nüzhet... bir nevi onları satın almam için de işi almam gerekiyordu. Koleksiyonunun en değerli parçalarını satması kolay olmadı." Benim için yapmıştı bunu. İş tatmininin bir diğer ucunda da ben vardım. Beni şaşırtmadığı bir an olacak mıydı bilmiyordum ama bu sürprizlerle dolu olan Saruhan'ı bir yanım çok seviyordu.

"Yani oraya mücevherleri satın almak için de gittin."

"Evet." Bir eli belimden saçlarıma çıktı ve yavaşça önüme düşen tutamları kulağımın arkasına itti. Bunu o kadar sevgi dolu bir yüzle yaptı ki yine karşısında eridiğimi hissettim.

"Bunları aldığı anda umarım *Forbes* listesinden düşmemişsindir." Bu espriye hafif bir tebessümle karşılık verdi.

"İşi bağladığı anda o ücreti misliyle geri aldım merak etme." Tabii ki öyle olacaktı, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Senin zekâna hayranım. Keşke kafanın içinde neler döndüğünü okuyabilsem." Parmakları çenemi okşarken yavaşça dudaklarıma doğru çıktı.

"Şu an ne dönüyor biliyor musun?" derken altdudağıma yavaşça okşadı. O an kalp atışlarım ritmini artırdı.

"Tahmin etmek zor değil çünkü benim kafamın içinde de o dönüyor," dedim cesur bir sesle.

"Hayır, sabah seni zorladım ve hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Ayrıca bunu yapmak için uzun bir haftamız olacak. O zamana kadar kendimi durdurabilirim. Sonuçta..." Son anda kendini durdurdu. O cümlelerin geri kalanını çok merak ettim. Mantıklı bir şekilde devamını tahmin etmeye çalıştım. *Sonuçta seni beş sene bekledim.*

"Hadi hazırlanalım yoksa geç kalacağız." Hemen o ruh halinden sıyrıldı. Birkaç torba aldı ve bana uzattı.

"Onlar senin." Torbaları elinden aldım. İçindekileri merak ediyordum ama şimdi bakmayacaktım.

"Teşekkür ederim." Başparmağını kaldırıp, "Güzel gelişme," derken güldüm. Evet, artık bana teşekkür etmeyi öğretmişti. Odasından ayrılmadan önce yanağını öptüm hızlıca.

Giysi dolabımla uzun uzun bakiştım. Rahat bir şeyler giymem gerektiğini biliyordum. Mavi bir kot pantolon ve tişörtte karar kıldım. En son ne zaman kot pantolon giydiğimi hatırlamıyordum bile. Bu yüzden biraz

demode kalabilirdi kıyafetlerim ama umursamadım. Üzerini değiştirip aya gıya indim. Saruhan arkası döndük bir şekilde dışarıyı izliyordu. Geldiğini duyunca bana doğru döndü ve o andan sonra bakışlarımı üzerinden çekemedim.

O da üzerine tanı oturan, uzun ve kaslı bacaklarını saran, ince belini ortaya çıkaran siyah bir kot pantolon giymişti. Üzerinde de beyaz bir gömlek ile deri ceket vardı. Deri ceketli Saruhan inanılmaz çekici biriydi. Vücudu *ben buradayım ve muhteşemim* diyordu adeta kıyafetlerinin ardından. Bir gün bir erkeğin bacaklarını, dümdüz karnını beğeneceksin deseler inanmazdım ama şu an öyleydi. Kocamın vücudunun her bir parçasını beğeniyordum. Saruhan Candar etkisiydi bu. Her bir parçasını ayrı sevmenize neden oluyordu.

“Çok şıksın,” dedim karşısına geçtiğimde.

“Pantolon biraz dar, ya kilo aldım ya da ödem tuttum.” İkinci ihtimal daha olasıydı çünkü toplamda bir gününü uçakta geçirmişti. Görüntüsünden şikâyetçi değildim ama esprili yaklaşmak istedim.

“Sabahı düşündüm de *onu* pantolonun içine nasıl sığdırdın?” Yüzünde çarpık ve memnun bir gülümseme belirdi.

“Bakmaya devam edersen sığmayacak,” dedi tehlikeli bir sesle. Bu ses tonu bana her şeyi yaptırabilirdi.

“Bir test edelim.” Kasten pantolonun önüne, kasıklarına dokundum. Nefesi kesildi bu hareketimle, onu böyle etkilemeye bayılıyordum. Benden böyle bir hareket beklemediği için de biraz şaşırmıştı ama hoşuna da gitmişti.

“Nüzhet sabah testten geçmedi mi?” dedi oyunuma uyarak.

“Ben şimdiye odaklandım, testlerimi tek bir an belirlemez.” Çoktan pantolonun önü kabarmıştı ve bu görüntü ürpermeme yol açtı. Sanki sabah değil de günler önce sevişmiş gibi hissediyordum kendimi. Arzu doluydum ve onu istiyordum.

“Sabah arkada olan birine karşı oldukça manidar konuşuyorsun.” Alfa Saruhan zincirlerini kırmıştı ama tabii ki bu lafın altında kalacak değildim. Her ne kadar sabah onun bedeninin altında kalsam da.

“Sabah ağzı bacaklarımin arasında olan birine karşı oldukça manidar konuşuyorsun.” Gözleri koyulaştı ve benim de ondan farkım yoktu. Onu

kışkırtmamalıydım fakat o da beni kışkırtmamalıydı. Aramızda mesafe koydu hemen, tehlike çanlarını o da duyuyordu.

"Odaya tekrar gitmeden çıkalım bu evden." Sesi net ve kararlıydı, ben de aynı fikirdeydim. Başımı salladım ve yürürken mesafeyi korudum. Birlikte aşağıya inene kadar bu şekilde durmaya devam ettik. Merdivenlerden indik ve alt kata ulaştık. Arabamın önüne geldiğimizde durup arabamı inceledi.

"Saruhan neden bu araba zırlı?" dedim o detayı sorarak. Bunun sonradan farkına varmıştım. Kurşungeçirmez malzemeyle yapılmıştı araba.

"Çünkü Nüzhet, benim sevenim kadar sevmeyenim de var. Roma'ya gittiğin gün birini içeriye tıktırdım. Sadece küçük bir önlem." Yüzüm düşünceli bir hale bürünürken bir an söylediği itiraf için pişman olmuş gibi göründü.

"Ciddi misin?" Bu biraz korkutucuydu, kabul ediyordum. Mafya Saruhan olayı aramızda bir şakaydı ama gerçek olmasını asla istemezdim.

"Evet, söyleye söyleye beni mafyatik yapacaksın az kaldı," dedi espri yapmaya çalışarak. Ortamın gerginliğini almaya yetmedi çabası.

"Hayır, Saruhan." Ciddi sesim onu harekete geçirdi. Yanıma gelip bir elini omzuma koydu.

"Nüzhet korkmanı gerektirecek bir durum yok. Hadi gidelim." Elimden tuttu ve beni arabamın önünden uzaklaştırdı. Birlikte *Ferrari'nin* yanına geldiğimizde hâlâ düşünceler içindeydim. Kapıyı açtım ve koltuğa oturdum. Saruhan sürücü koltuğuna geçtiğinde bana baktı.

"Sana söylediğime pişman etme beni. Her düşmanım bana saldırmıyor zaten en kötüsü de içeride." Koltuğu kendine göre ayarlamaya başladı. Onun için biraz küçük duruyordu.

"Ya bir gün çıkarsa?" dediğimde başını iki yana salladı.

"Behram onun davasına bakıyor. Böyle bir şey olmayacak. Asma yüzünü lütfen." Daha olmamış bir şey için endişelenmek aptalcaydı. Abimin de böyle kötü rakipleri olduğunu biliyordum ama hiçbir zaman bize sataşmamışlardı. Saruhan geleceği düşünüp önlem alıyordu sadece.

"Tamam." Yüzümü düzeltmeye çalıştım. O an arabanın gürültülü motor sesi beni kendime getirdi.

"Hattımda sadece bir kısıp var bu model, özel ve kıymetli hatıma halkın aklını aldığını üç katına falan artırırlar. İsteyen, arayan çok kişi olduğunu biliyorum."

"Niveler bu durum beni hiç şaşırmadı, Saruhan Candar. Bazen seni de tanı tanıyamayacağımı düşünüyorum." Cihazdan çıktık ve giriş yoluna doğru ilerlemeye başladık.

"Beni tanıyabilirsin, Nüzhet. Olduğum gibiyim ama zenginliğimin ayrımlarını ben de bazen tanıyamıyorum o konuda haklısın." İstemisizce güldüm çünkü bunu kendini övmek için söylememişti, sadece gerçeği dile getirmişti. Cidden böyle olabilirdi. O mücevher sandığı ile belki yepyeni bir banka kurulabilirdi. Anlaşmaya vardığı mücevher şirketi, eşsiz ve nadir bulunan değerli taşları kullanmasıyla ünlüydü.

"Ödül töreninde insanlar benimle tanışmak için sıra oldular." Bir an bana bakıp gülümsedi.

"Hiç şaşırmadım. Şu an randevu listem o kadar dolu ki insanlar benimle birlikte iş yapmak istiyorlar."

"Sen de başkalarıyla iş yapmak istiyorsun. Öğlen aradığın adamda bir parıltı olmalı ki dikkatini çekmiş," dedim bir tahminde bulunarak.

"Evet, şu an başarılı ve ona bir şans verebilirim ama bazen de uğraşmak istemiyorum. Belki bana bağlı olacak küçük bir şirket kurmalıyım ve insanlara orada şans vermeliyim. Yetenekli kişileri keşfetmek lazım." Başımı salladım onu onaylayarak.

"Tüm bu imparatorluğu nasıl yönetiyorsun? İlk başta ben bile sana göre küçük olan bankamızla baş etmekte zorlandım."

"Merkezi otorite kurarak elbette. Doğru ve güvendiğim kişilerle kontrol her zaman elimde oluyor. Sana da tavsiye ederim. İstersen yardım da ederim." Şu an için yardım istemiyordum, işleri yoluna koymayı başarmıştım ama bir gün ihtiyacım olursa çekinmeden ondan yardım alabilirdim. Araba otoyola çıkınca daha da kendini göstermeye başlamıştı. Deyim yerindeyse yağ gibi kayıyordu lastikleri. Asıl potansiyelini görmeyi iple çekiyordum.

"Akşam seni bir davete götüreceğim." Şaşıracak ona baktım, son dakika işleri beni her zaman sinir ederdi. Özellikle de geç haberim oluyorsa.

"Nasıl? Neden şimdi haberim oluyor!" Yükselen sesimden biraz ürktü.

"Unutttum," dedi masum bir sesle. "Gerçekten kafam o kadar doluydu ki unuttum söylemeyi. Zaten sabah odaya girdiğim an tüm dünyevi işler kafamdan silinip gitti, Nüzhet. Kafamın içi seninle kaplandı. Senden başka hic kimseye, hiçbir şeye izin yoktu." Gönül almayı öyle iyi biliyordu ki beni hep zavıf noktalarından vuruyordu. Konu onun sevgisi olunca kendimi tutamıyordum. İrademi ele geçiriyordu.

"Her seferinde benim senin için ne kadar önemli olduğumu anlatıyorsun Saruhan ama asıl gerçeği söylemiyorsun."

"Çünkü bunu çok özel bir şekilde yapmak istiyorum. Daha azı yetmez, azla yetinmeyeceğim çünkü sen her şeyin fazlasını hak ediyorsun." Şu bir ay öncesine kadar hayatımda hiç kimseden görmediğim sevgiyi göstermişti bana. Söylemese bile hissettirmişti, davranışlarıyla içime işlemişti. İnsanın ailesi tarafından sevilmesi normaldi, onların çocuğuydunuz o sevgi düşünmeden kalplerine işleniyordu. Böyle olmayan kötü ebeveynler de vardı ama o durum normal değildi. Aileniz tarafından değil de sizi sadece siz olduğunuz için seven, tüm kusur ve eksiklerinizi bilip bunlarla sizi kabul eden biri tarafından seilmek, o sevgiye sahip olmak öyle değerli hissettiriyordu ki... İşte o zaman tamamlanmış hissediyordunuz. Dünyadaki hiçbir olayın sizi yıkamayacağını, onun hep yanınızda olacağını biliyordunuz. Saruhan ile evlenmeden önce bu hisleri tatmamıştım ama hayatımdaki eksik olan hislerin onlar olduğunu biliyordum. Eğer onun beş yılını acıyla geçirmesine yol açan kişi bensem o günleri tek tek telafi edip, şu an hissettiğim tüm hisleri onun da hissetmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Belki de çoktan hissediyordu, belki de anlamadığım bir neden yüzünden bana itiraf edememişti. Sadece onun Roma'da çözüleceğine inanıyordum. O gün aramızda hiçbir sır kalmayacağını düşünüyordum.

"Saruhan sen de her şeyin fazlasını hak ediyorsun." Uzandım ve direksiyondaki elini sıktım. Bir an ellerimize baktı, sonra gözleri kısa da olsa bana çevrildi.

"Bunun asla mümkün olmayacağını düşünmüştüm," dedi. Bunu biliyordum, kitapta yazdığı o cümleler beynimin kıvrımlarına tek tek işlenmişti. Böyle hissetmesine izin vermeyecektim.

"Gerçek karşında duruyor, kabul etmelisin."

"Kabul etmediğini nereden biliyorsun?" Kendine gelmişti, lafı çeviriyordu. Böyle kaçmasına gülmek istedim. Büyük ihtimalle planına sadık kalmak için bunu yapıyordu.

"Saruhan..."

"*Anamızda hislerimiz hiç bu kadar soyunmamıştı.*" İlk başta bunun onun sözleri olduğunu düşündüm ama hayır, alıntı yapıyordu. Bu kısmı biliyordum çünkü beni etkilemişti. Nüzhet'in Doktor Ragıp'tan söz ettiği kısımdı bu... Roman karakterimizi üzen kısım.

"Neden bunları bir arabanın içinde konuşuyoruz?" Bu sitemime güldü çünkü haklı olduğumu biliyordu. Geçende de arabanın içinde bana bazı itiraflar yapmıştı. Onun karşında olmasını, gözlerimin içine bakıp öyle konuşmasını istiyordum.

"Herhangi bir araba dersin üzülür ama. İtalyanlar çok duygusaldır."

"Of!" Kızgın bir şekilde gülerken bu halim onu eğlendirmişti. Şu an *gel buraya* deyip ona sımsıkı sarılmak isterdim ama bunu yapamıyordum.

Piste birkaç kez yarış izlemek için gelmiştim ama hiç asfaltında dolaşmamıştım. Buradaki görevliler Saruhan'ı tanıyordu ve onun için burada araba kullanmak bir ilk olmayacaktı.

"Zaman turu turalım. İlk sen başla."

"Sen pisti tanıyorsun, ben ilk kez süreceğim," dedim itiraz ederek. Çok recrübeliyse beni alt etmesi çocuk oyuncakı olacaktı onun için.

"Tamam, ben seni bir gezdireyim. Sen de birkaç tur attıktan sonra başlarız."

"Bu konuda senin rakibin değilim Saruhan, biliyorsun değil mi? O kurnazlığını yüzünden okuyabiliyorum." Gülümsedi ve beni onaylayarak başını salladı. Direksiyona geçtiğinde ben de koltuğuma oturdum. Emniyet kemerimi bağladı ve sıkı sıkı kontrol etti. Arabayı çalıştırırken özgüvenli duruşuna bayıldım. Saruhan girdiği her ortamla neden bu kadar bütünleşiyordu? Bana doğru döndü ve göz kırptı. İlk başta sakın bir şekilde arabayı sürdüyü, virajlar bu şekilde bile zorluğunu hissettiriyordu ki yoğun hızda neler olacağını tahmin edemiyordum.

"Hazır mısın?" Başımı salladım.

"Aklımı alma yeter," dediğimde güldü.

"Siz veremem." İlk başta vokulüğümüz normaldi ama ikinci tura yaklaştığımızda her şey değişti. Araba resmen altımızda uçmaya başladı. Vücudum bu hıza alışmakta zorlandı. Bir yerlere tutunmak istedim. Saçlarım uçtu, gözlerim adrenaline kocaman açıldı. Lastiklerin aşındığını, yerde bıraktığı seslerden anlayabiliyordum.

"İnanmıyorum!" dedim. Saruhan bana bakıp bir kahkaha attı. Elleri ve ayakları koordineli bir şekilde çalışıyordu.

"Sen buna araba kullanmak mı diyorsun, Nüzhet! Sıkı tutun," dedi ve bir anda yine her şey değişti. İşadamı Saruhan Candar bir anda araba yarışçısı formuna büründü. Araba yan kayıyordu ve gürültülü sürüklenme sesleri beni korkutuyordu ama yanımdaki adam tam bir profesyonel gibi *drift* yapmayı biliyordu. Küçük bir çığlık attığımda gülmeye devam etti. Bundan ne kadar keyif aldığını görebiliyordum.

Başlangıç noktasına geldiğimizde durduk. Kafam biraz çorba gibi olmuştu, o ise iyi görünüyordu.

"Biraz dinlen sonra senin sıran."

"Arabana kusayım da gör!" dedim tehditkâr bir sesle. Hiç takılmadı bile bu sözlerime. "Temizletirim kusabilirsin." Biraz yana kaydım ve başımı omzuna koydum.

"Yapamadığın bir şey var mı?" dedim muzip bir şekilde.

"Önceden vardı ama şimdi yok." Onun sesi tam tersi çok duygusal çıkmıştı.

"Neydi o yapamadığın şey?"

"Senin kalbini kazanmaya çalışmak." Kafamı kaldırıp ona baktım. Yine arabanın içindeydik ve yine büyük bir itiraf yapıyordu. Bakışları benim üzerimde değildi, direksiyonun üzerindeydi. Düşüncelere dalmıştı, sanki hâlâ olumsuz bir cümle duyacakmış gibi korkuyordu.

"En iyi yaptığın şey buydu oysaki." Doğru söylüyor muyum diye gözlerimin içine baktı. Bu kadar kuşku duymasına hâlâ inanamıyordum, hissettiği halde hem de. Nasıl bir önyargının içinde kaybolmuştu böyle? Neden onu bu hale getirmiştım? Ne yapmıştım da böyle çekiniyordu?

"Keşke şu an tatilde olsaydık. Sana anlatmak istediğim çok şey var. Umarım beni anlayabilirsin."

"Seni anlayacağım söz veriyorum. Cıandar sözü." Buruk bir şekilde gülümsekti ve başına bir öpücük bıraktı. Şu an değil ama evde bu kocaman duygusallığı yaşayacaktık. Belki de o durumdan çekindiği için farklı ortamlarda tetral ediyordu. Ona sarılmak istiyordum, teselli etmek istiyordum. *Artık buradayım, benim yanı sıra senin yanın* demek istiyordum. *Seni çok seviyorum Saruhan* demek istiyordum, *sana çok aşığım* demek istiyordum. *Aşkım* demek istiyordum. Bütün bu sözcükleri ona söyleyecektim ama planımı da bozmak istemiyordum. Birbirimizi çırılçıplak görmüştük ama o gün bilincimiz de ruhlarımız da birbirlerini çırılçıplak görecekti. Hislerimiz soyunacaktı.

KISKANÇ NÜZHET

Eve gelince ilk iş olarak duşa girdim. Saçlarım çok karışmıştı ve biraz da terlemiştim. Asıl sorun daha sonra ortaya çıktı. Bornozumla kıyafet dolabımın karşısında dururken ne giyeceğimi kararlaştırmaya çalışıyordum. Davetlere katılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ayrıca Saruhan ile katılacağım ilk davetti ve gözlerin bizim üzerimizde olacağını biliyordum. Bu yüzden daha da stres oldum. Elbiselere tek tek bakarken Saruhan'ın haklı olduğunu anladım. Daha fazla gece kıyafetine ihtiyacım vardı. Dolabımın çoğunluğunu resmi iş kıyafetleri kaplıyordu. O an kapıya vuruldu ve bakışlarımı Saruhan'a çevirdim. Çoktan hazırlanmıştı.

“Nüzhet daha giyinmedin mi?” dedi şaşkınlıkla bana bakarak.

“Karar veremiyorum. Gel yardım et.” Yanıma gelirken onu inceledim. Smokinin içinde bir pırlanta gibi parlıyordu. Çok yakışıklı ve karizmatik görünüyordu. Parfümü burnumu doldururken güzel kokmasını da o denkleme kattım.

Kıyafetlerime baktı ve birkaç dakika sonra pembe, üstünde pırıl pırıl parlayan işlemeler bulunan, straplez, derin bacak yırtmacı olan uzun bir elbiseyi askıdan alıp bana uzattı.

“Bunu giy,” dedi emin bir şekilde.

“Bu fazla olmaz mı?” dedim elbiseyi incelerken. Gerçi nasıl bir ortama gireceğimizi de bilmiyordum. Bu davetin ne için verildiğini bilmem lazımdı.

"Kraliçelere layık" Yüzümde yarım bir gülüş belirdi. Hala emin olamıyordum. Yapacak pek bir şey de görünmüyordu.

"Tamam." Alnımı öptü ve küçük tekli koltuğa gidip oturdu.

"Demek beni izleyeceksin."

"Bunu asla kaçırmak istemiyorum."

"Peki." Saçımdaki havluyu çıkardım ve dümdüz bir fön çektim. Cilt makyaajımı tamamladım. Kirpiklerime rimel sürerken kendini sıktığını fark ettim. Gerçekten gözüme girecek diye korkuyordu. Bu haline gülmekten alamadım kendimi.

"Samimiyetsiz insanların arasına gireceğiz diye yaptığımız hazırlığa bak," dedim ve diğer gözümü açarak rimel sürmeye devam ettim.

"Birkaç arkadaşımı da orada olacak pek samimiyetsiz sayılmaz."

"Abim de gelecek mi?" Rimeli kapattım ve ona doğru döndüm.

"Büyük ihtimalle."

"Yengemden son gelişmeleri öğrenebilirim." Dolaplara geri döndüm ve iç çamaşırlarımı aldım. Onun sevdiklerindendi, danteli fazla olanlardan. Bornozumunu çıkardığımda karşısında çıplak kaldım. Gözünü kırpmadan beni izledi. Bacak bacak üstüne atmış, elini de çenesine dayamışken tam bir patron gibi görünüyordu. İtiraf etmem gerekirse çok etkileyiciydi.

"Sana aldıklarına baktın mı?"

"Henüz değil." Ayağa kalktı ve ben sutyenimi giydikten sonra arkama geçip kopçasını taktı.

"Teşekkür ederim." Kollarını karnıma sararak başını benimkine yasladı.

"Saçların uzamış." Maalesef kestirmek için daha vakit bulamamıştım. Bu kadar uzun olması bir noktada tuhafıma gitmeye başlamıştı.

"Evet, kestirmem gerekiyor."

"Kestirme uzasın. Ben de onları uzun uzun öpeyim, okşayayım, kokusunu içime çekeyim." Son cümlesini söylerken burnunu saçlarımda gezdirerek onları kokladı. Dudakları enseme ve boynumda dolaştı. Ben de ona yaslandım ve bu anın tadını çıkardım. Onun tarafından bu şekilde sevilme çok hoşuma gidiyordu. Şu an davet falan umurumda değildi. Kollarının arasında olmak istiyordum. Beni böyle sevsin istiyordum.

"Tamam kestirmeveceğim. değişiklik yapayım." Uzun bir öpücük bıraktıktan sonra kollarını geri çekti. Ondan hiç ayrılmak istemedim ama elbiseyi giymek için uzanmak zorunda kaldım. Fermuarını açtım ve bacaklarımdan göğüslerime çektim. Yandaki fermuarı da Saruhan çekti ve elbise üzerime oturdu. Ona doğru döndüğümde beni izlerken gözleri parladı. Cebinden bir kuru çıkararak içindeki mücevherleri eline aldı. Pırlanta olduklarını gördüm, bana yeni aldığı takılardandı. İlk önce küpelerimi taktı sonra da kolye ve bilekliği. Geri çekilip gülen gözlerle beni inceledi.

"Şimdi bir kraliçe gibi kusursuz görünüyorsun."

"Daha değil." Ayakkabı dolabımı açtım ve bantlı, gümüş topuklu ayakkabılarımı aldım.

"Bana yardım eder misin?"

"Elbette." Ayakkabıları elimden alarak yere eğildi. Ayakkabıları ayağıma giydim, o da bantlarını taktı. Doğrulurken bir eli bacağımı okşadı. Ben ise yakasından tuttuğum gibi onu kendime çektim ve dudaklarını öpmeye başladım. Bana öyle harika bir karşılık verdi ki birkaç dakikalığına aklım başımdan gitti.

"Hiç uslu durmuyorsun, Nüzhet," dedi nefes nefese.

"Sen de öyle," diyerek karşılık verdim. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı yanıp söndü.

"Geri döndüğümüzde bir durum değerlendirmesi yaparız." Başımı salladım, kesinlikle bunu yapmaya ihtiyacımız vardı. Şimdi bir düşününce ondan ayrı kaldığım o günler gerçekdışı gelmeye başlamıştı. Yanımda bir hazine dururken hiç içini açıp bakmamıştım bile.

Saruhan'ın anlattığına göre bir işadama arkadaşısı iş hayatına atıldığı günün yıldönümünü kutluyordu. Gitmeseydik arkadaşına karşı ayıp olacağını söyledi çünkü onunla da iş bağlantıları vardı. O yanımda olacağı için sıkıcı olmayacaktı bunu biliyordum ama yarın iş günüydü ve bu da erken yatmamız gerektiği anlamına geliyordu. Fakat ben erken yatmak istemiyordum. Saruhan'ın kolları arasında kıvrılmak ve onunla konuşmak istiyordum, tabii başka şeyler de yapmak istiyordum. İçimdeki o büyük libido inanılmaz olsa da gerçektir. Bu isteğimi sürekli baskılayıp görmezden geldiğim için şu

an daha da güçlü ortaya çıkıyor olabiliyordu. Ayrıca artık doğru erkekle buluşurdum ve bu durumdan rahatsız olmuyordum.

Saruhan ile el ele girip kapıma yürürken basın ordusunu görmek benim için bir mutluluk. Hep okuduğunuz magazinin bir parçası olmak bir nokta da kulafa rahatsız edici geliyordu. Filanlar bize doğru dönerken gevşemeyi çalıştım. Yüzlüme bir gülümseme oturttum. Geçmişteki yeteneklerim hâlâ benimle birlikteydi. İlimlerimizi söylüyorlardı ama biz duymazdan geliştiklerimizden hızla geçtik. Saruhan asla bu durumdan hoşlanmıyordu ki el lerimi tutan ellerinden bile bunu anlayabiliyordum.

İçeriye girdiğimizde bilyelik bir kalabalıkla karşılaştık. İleriden bir adam hızlı adımlarla yanımıza geldi. Saruhan kadar olmasa da uzun boylu, yapılı, kahverengi gözlü ve siyah saçlıydı.

"Saruhan! Nerelerdesin?" derken el ele sıkıştılar. Saruhan gülümsedi ve sonra arkadaşıyla sarıldı.

"Gördüğün gibi buradayım."

"Evlence ortadan kayboldun." Adamın bakışları bana dönerken az önce söylediği cümle yüzünden biraz utanmıştı çünkü suçlu benmişim gibi göstermişti.

"Seni Nüzhet ile tanıştırayım." Yüzü hiç yabancı gelmiyordu, büyük ihtimalle abimle de iş yapıyordu.

"Mithat'ın kız kardeşi, evet tanıyorum," derken yüzüm gerildi. Saruhan oldukça sert ve ciddi bir sesle ona karşılık verdi.

"Yalıybank'ın sahibi ve benim eşim." Saruhan hemen duruma el koyarak ona gerçeği söylemişti. İlk önceliği işime vermesi çok hoşuma gitti. Elimi uzatım ve adını bilmediğim adam elimi sıktı resmi bir şekilde.

"Ah tabii, geri dönüşünüz inanılmaz olmuştu bunu nasıl unuturum." Sözlerini toparladı Saruhan'ın o bariz tepkisinden sonra. Saruhan ona alaycı bir bakış attı. Bunu sonra konuşacağımız der gibi tehditkârdı ve adam ondan biraz çekinmişti.

"Yıldönümün kutlu olsun, biz de içeriye geçelim."

"Elbette." Yavaş adımlarla salona doğru yürüdük.

"Demek hâlâ insanların kafasında Mithat'ın kardeşiyim. Belki de bu ortamlara daha fazla girmeliyiz," dedim düşünceli bir yüzle etrafı incelerken.

"Merak etme, tüm sahne bu konuda uranda bulunacaktır. Nürher ben etwederim ama o sahnı dolduğunda öyle bir patlamı ki gözüm hiçbir şey görmeyi. Bu yüzden çok iş bındum ve buradaki herkes bunu biliyor. Eğer bu konuda da sahnımı zorlarsa cevaplarını alırlar. Bunu sadece kendine vapıms gıtn algılama bana da saygısızlık yapmış olurlar." Sesi de yüzü kadar gergindi. Onu sakinleştirmek istedim.

"Yükselme o kadar sadece o algı hoşuma gitmiyor."

"O algı hoşuna gitmediği için yükseliyorum. Sen bununla savaşıyor musun? İş dünyasında da kadınların birilerinin ardında değil de kendi varlıklarıyla görülmelerini istemiyor musun?" Küçük bir nefes aldım. Evet haklıydı, bunu istiyordum ve az önceki adam tam da savaşıma çalıştığım adamlar gibi davranmıştı.

"Evet, bunu istiyorum," dedim doğruyu söyleyerek.

"Bugün en azından burada o algıyı yok ettin. Mesut herkese söyleyecektir. Bunu hallettiğimize göre eğlencemize geri dönebiliriz." Geçtiğimiz her noktada insanların yüzü bize doğru döndü. O his inanılmaz rahatsız ediciydi. Gözetleniyorduk ama bunu bilmiyormuş gibi insanlarla kısa sohbetlerde bulunup yanlarından ayrılıyorduk. Baş başa kaldığımız anlar nadirdi. Saruhan Candar'ı işadımı kimliğiyle de tanımamı sağlamıştı bu davet. Gücün simgesiydi insanların gözünde, ona ve etrafına yaydığı otoriteye saygı duyuyorlardı. Evdeki adamla çok farklıydı imajı. O an abimin ne demek istediğini anladım ama bu kötü yönde değildi. Saruhan kuralına göre oynuyordu ve bunda bir sakınca görmüyordum. Onun pratik zekâsına ve ileri görüşlülüğüne hayran kalıyordum. Evet, hayallerimdeki kocam işte böyle olmalıydı. Güçlü bir kadının yanında güçlü bir adam olmalıydı.

"Saruhan!"

"Derya!" İkili el sıkışıp sarıldı. Adımı tanıyordum ve Saruhan da bu adamla daha samimi duruyordu.

"Bu gece o soruyu çok duydun, değil mi?" dedi Derya Hazinesar. Roma'da Saruhan ile birlikte onların otellerinde kalmıştık ve genellikle benim tercihim hep onlar oluyordu çünkü otelleri konforluydu, istediğim her şeye sahipti.

"Sorma," dedi ve güldü Saruhan. Bir elini Derya Bey'in omzuna koydu dostane bir şekilde.

"Yeni çok iyi gördüm, evlilik yaramış." Saruhan başını sallarken güldü. Derya Bey'in bakışları beni bulurken sakın bir şekilde ona baktım.

"Aslında burada karşılaşmamız çok iyi oldu. Ben de Nüzhet Hanımdan bir randevu talep etmeye çalışıyordum," dediğinde az önceki samimi ortam birden ciddiyete büründü.

"Konu nedir?" Sonunda birisi beni işkadını kimliğimle karşılamıştı.

"Eşimin arkadaşı yeni bir iş kurmak istiyor. Biraz desteğe ihtiyacı var. Ben yardım etmek istedim fakat kabul etmedi. Size yönlendirmek istedim."

"Bu aralar çok yoğunum o yüzden randevu alamamanız normal ama hafta içi ilgilenmeye çalışayım."

"Saruhan'da numaram var. Teşekkür ederim." O an karşıdan hızlı adımlarla sarışın bir kadın geldi. Onu da tanıyordum, Derya Bey'in eşi idi.

"Beni niye aramadın?" dedi Saruhan, Derya Bey'e döndüğünde.

"Yeni evlendiniz rahatsız etmek istemedim." İki erkek birbirine bakarken kadının gözleri bana çevrildi.

"Merhaba, Açelya ben," dedi ve elini uzattı dostane bir şekilde.

"Nüzhet," diyerek gülümsedim, elini sıktım.

"Ben de tam arkadaşını anlatıyordum, Açelya. Nüzhet Hanım ilgilenecek."

"Öyle mi, çok mutlu oldum." Mavi gözleri parladı ve bana gülümsedi.

"Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Biz de," dedi Açelya Hanım. İleriden el sallayan yengemi görünce onun yanına gitmek istedim. Saruhan da bunu fark etti. Elimi tuttu.

"Görüşmek üzere," diyerek yanlarından ayrıldık. "Adamla bayağı samimisin," dedim biraz uzaklaştığımızda.

"Derya iyidir, güvenilirdir. Gözü kapalı bir şekilde onunla iş yapabilirsin."

"Geçit törenimiz bitmiştir umarım," dediğimde güldü. Karşıma geçti ve tam elime uzandığında bir el omzuna dokundu. Başını çevirip geriye baktığında gerildi. Dokunan bir kadındı, ona gülümseyen bir kadın.

"Saruhan." Kadının elini hemen omzundan çekmesini ister gibi yana kaydı. Yüzü sert bir ifadeye büründü.

"Narin," dedi resmi bir tavırla.

"Sani burada görmek ne hoş." Gözleri bana kayarken alaycı bir şekilde gülümsedim çünkü kadın resmen bana rakibimmiş gibi bakıyordu. Beni hastan aşağı incelerken kaşları çatıldı. Bu da kimdi şimdi? İçimde daha önce hissetmediğim bir kıskançlık ateşi yanmaya başladı. Aralarında geçmişte bir şeyler olduğu barizdi.

"Evet, eşimle artık evimizden çıkmamızın zamanı gelmişti." Saruhan'ın sesi oldukça sert ve otoriterdi. Kadın ise beni incelemeye devam ediyordu.

"Bankacı Nüzhet Yalılar," dedi sıkıntılı bir sesle. Ben ise onu tanı mıyordum bile. İyice çileden çıkmaya başlamıştım ki Saruhan da fark etti.

"Evet, müsaadenle karımla dans edeceğim." Saruhan hemen elimi tuttu ve bizi oradan uzaklaştırdı.

"Allah'ın belası bir insan hiç mi değişmez!" dedi sinirli bir şekilde dişlerini sıkarak. Bense az önceki karşılaşmayı sindirmeye çalışıyordum.

"Yoksa âşık olduğun kadın o mu?" Öyle gıcık olmuştum ki düşünmeden sinirle konuştum. Birden ciddi miyim diye yüzüme baktı, sonra kahkaha atmaya başladı.

"O mu? Kesinlikle hayır," dedi rahat bir tavırla. Yalan söylemiyordu vücut dilinden bunu anlayabiliyordum. Ellerini belime sararken ben de kollarımı boynuna doladım. Gözlerimin içine bakarken dans etmeye başladık.

"Kıskanıyorsun Nüzhet çünkü beni sahipleniyorsun, kendine aykırı davranıyorsun." Öyle keyifliydi ki sesi. Onunla aynı fikirde değildim, kızgındım. Dediklerini duymazlıktan geldim ve merak ettiğim detayları sormak istedim.

"Onunla aranda bir şey oldu mu?" Başını sallayıp dürüstçe kabul etti.

"Para avcısı değil ama o da güç avcısı... Birkaç ay çıktık sadece ve tavrını anladığım an ondan ayrıldım zaten." Benden önce tabii ki başka kadınlarla çıkabilirdi. Bu çok normaldi, ben de başka erkeklerle çıkmıştım sonuç olarak. Sadece çoğu İngiltere'deydi. O soruyu sorup sormamak konusunda tereddütte kaldım. Sormazsam içimi kemireceğini çok iyi biliyordum. Bir anda patlar gibi ağızımdan çıktı o cümle.

"Saruhan onunla seviştin mi?" Bakışlarını kaçırdı ve bu bariz bir evet demekti. İşte bunu hissetmek beni inanılmaz sarstı. Geçmiş beni ilgilendirmiyordu. Bunu kendime elli kere hatırlatmak zorunda kaldım. Daha

enay katil etmek daha kolaydı çünkü onunla sevişmemiştim ama şimdi bu kadına verdiğim hitleri çok net biliyordum ve bu beni çok rahatsız etti.

"Nüzhet o senden çok önceydi," dedi. Ne kadar huzursuz olduğumu fark etmişti. Bunu diğer insanların görmesini istemedim.

"Benden ne kadar zaman önce?" dedim acımı olabildiğince kısık tutarak. Arka zamanda yüz ifadem de düzelttim.

"Altı yıl önce." Yine beni o beş yıl gizeminin içine atmıştı ve artık bu gizem beni boğmaya başlamıştı. Alnını alnıma dayadı.

"Nüzhet eğer en başından beri seninle evleneceğini bilseydim ben de seni beklerdim. Sen beni bekledin bilmesen bile." Bu konuda pişman bir profil çizdi. Sözleri samimiydi.

"Seviştğin kadınlara hep evlenebilirim gözüyle mi bakın?"

"İlk başta öyle değildi ama sonraları evet öyleydi. Yalnız böyle kıskançlık yapman çok hoşuma gitti." Gülümsedi ve beni sinir etti. Bu duyguyu sevmiyordum ama kıskandığımı kabul ediyordum, ona göstermek istemedim her ne kadar doğru bulmasam da.

"Kıskançlık yapmıyorum, biraz rahatsız oldum. Önceden bilmiyordum belki ama şimdi biliyorum. Bir kadını yatakta nasıl mutlu edeceğini biliyorsun ve bunun geçmişteki kadınlarda öğrenmen biraz delirtici bir his." Yüzünü kaldırdı ve bana içten bir şekilde gülümsedi.

"Birlikte öğreneceğimiz birçok his var. Beş sene beklemenin geçmişi sil-diğince inanıyorum. O gece sanki ilk kez yapacakmışım gibi çekindim ilk başta. Üzerimde baskı vardı çünkü en iyimi ortaya koymam gerektiğini biliyordum." O geceyi anımsadım. Yatağa oturmuştu ve derin düşüncelere dalmıştı, belki de söylediklerini düşünüyordu.

"Keşke şu kadını söyleyen de tüm gizem ortadan kalksa."

"Tatili bekle." Oflamak istedim, daha tatile beş gün vardı ve ben de sabrımın sınırındaydım.

"Diğer kadınları değil belki ama onu çok kıskanıyorum," dedim ağzından laf almaya çalışarak.

"Öğrendiğinde vereceğin tepkiyi merak ediyorum. O kişi çok bariz değil mi?" *Sensin Nüzhet, o kişi sensin! Daha fazla düşünüp kendini yıpratma!*

"İnsan net bir şekilde duymadan emin olamaz." Hiç düşünmedi. içinde bulunduğumuz katabalığı da umurlamadı ki o kişilerin içinde abim de vardı. Dudaklarımın birleşti. Uzun uzun öptü beni o kişi sensin dercesine. Gen çekildiğinde omuzlarımin üzerinden ileriye baktı.

"Sadet seni topa tutmadan, seni yanına götüreyim."

Hiç bu kadar yorulacağımı düşünmesem bile yorulmuştum. Üzerimde büyük bir zihin yorgunluğu vardı. Elbisemi çıkarıp makyajımı sildim. bakım rutinimi tamamladıktan sonra odamıza döndüm. Saruhan yatak odamızda yoktu. Giyinme odasına baktığımda onu orada da bulamadım. Duş almış olmalıydı. Banyoya doğru yürüdüm ve içeriye girdiğimde onu gördüm. Çıplak silueti buharla kaplı camdan görülebiliyordu. Onu ilk kez bu şekilde gördüğüm anı hatırladım. Yüzümde utangaç bir gülümseme belirdi. O Nüzhet çekingendi ama şimdi öyle değildim. Üzerimdeki geceliğin askılarını indirip yere düşmesine izin verdim. Külotumu çıkardım ve çekmeceyi ses çıkarmadan açıp içinden bir prezervatif paketi aldım. Yanına gittiğimde kaçınılmaz son belliydi. Ona daha doyamamıştım ve onun da bana doymadığını biliyordum. Ayrıca sabahki tahribat tamir edilmişti, kendimi iyi hissediyordum.

Daha onun yanına ulaşmadan vücudum hissettiğim arzuyla ürperdi. Duşakabinin kapısını açtım ve beni sıcakık hava karşıladı. İçeriye girdiğimde bana çarpık bir şekilde gülümseyen Saruhan'ın karşısına geçtim.

"Bunu daha önce yapmak istemiştım." İtirafım onu büyüledi, gözleri ıslı ıslı parlamaya başladı. O çok sevdiğim gümüş tonu görmek beni bir kat daha etkiledi. Bakışları arzıyla vücudumda gezindiğinde sanki ilk kez görüyormuş gibi beni inceledi.

"İyi misin?" Hâlâ sabahki birlikteliğimiz için sorumluluk içindeydi ama sandığı gibi değildi. İyiydim.

"Evet." Sesim istediğimden daha gür çıktı. Ben de onu inceledim. Kuru Saruhan harikaydı ama ıslak Saruhan daha da harikaydı. Kasları böyle daha belirgin ve pürüzsüz görünüyordu. Kollarında ve bacaklarında tüyler vardı ama gövdesinde hiç yoktu. Bunu daha yeni fark ediyordum.

"Neden tily yok?" Bir elimi göğsüne yasladım ve aşağıya kaydırarak okşadım.

"Var, hatta çok var. Beni rahatsız ediyor o yüzden tıraş ediyorum. Kaslarımı güzel göstermiyor," dediğinde güldüm. Haklı olabilirdi. Sabah onunla ilgilenmemiştim ama şimdi ilgilenmek istiyordum.

"Bu halini seviyorum." Bir adım daha yaklaştım. İki elimi de göğsüne dayayıp aşağıya, karnına doğru indirdim. Dudaklarım boynuna minik öpücükler kondurmaya başladı. Kollarını gevşekçe belime sardı ve hızlanan nefesini bariz bir şekilde sakinleştirmeye çalıştı.

"Benimle ilgilenmeni çok seviyorum. Nüzhet dudaklarını değdir bana, dilinin ıslaklığını hissedeyim, dişlerin vahşileşsin ve izlerini bıraksın tenime." *Dirty talk* konusunda çok iyiydi. Sözleri beni hemen harekete geçirdi.

"Evet... Evet, işte böyle." Bir eli kalçama indiğinde sert bir şekilde sıkı. Ağzımdan bir inleme kaçarken söylediklerini yapmayı sürdürdüm. Gövdesindeki sert kasların hepsiyle tek tek ilgilendim. Onları ne kadar sevdiğimi ağzımla gösterdim. Ellerim ezberleyene kadar üstlerinde gezindi ve sonra onu mahvetmeyi amaçladı. Bir elim daha da aşağıya kaydı. Sertliğini avucumun içine aldım. Burnundan sesli bir nefes verdi. Yüzü istekle gerildi. Hiçbir hissi kaçırmamak adına gözlerimi yüzüne çevirdim. Elim hareket etmeye başladı, onu tüm hatlarıyla keşfederken yutkundü ve ben boğazındaki dalgalanan damarlara hayranlıkla baktım.

Ağzı aralandı, gözlerini kapattı ve dudaklarından küçük bir inleme döküldü. Birden elimi tuttu ve beni şaşkınlığa uğratan bir şey yaptı. Elimi bacaklarımdan arasına götürerek avucumu vajinamın girişine sürttü. Bu kadar ıslanmışımı tahmin etmiyordum ama avucum kendi sıvıyla kaplanmıştı.

"Şimdi devam edebilirsin," dedi ve ben de dediğini yaptım. Artık elim kaygan olduğu için daha iyi hareket ediyordu. Dişlerini sıkı ve inledi. Eli bir parmağımı alarak penisinin ucunda daire çizdirdi. Gözleri kapandı ve yüzü acı çeker gibi kasıldı. Onu bu kadar etkileyebilmek inanılmazdı. Elimi sıkıp hızlandırdım.

"Nüzhet asla durma, devam et!" Kalçaları elime doğru hareket etmeye başladı. Ellerimin arasında daha da büyüdü ve bu beni hayrete düşürdü.

"Gözlerini aç, Saruhan!" Dediğimi yaptığında incecik gümüş halkaları görmek beni afallattı. Onu gerçekten mahvediyordum ve bunu sadece

çimle vapıyordum. Artık onu rahatlatmak istedim. O beni defalarca kez rahatlatmıştı. Yüzü daha da sertleşti. Ellerini arkamdaki fayansa dayadı. Nefesi gitgide hızlandı ve kendini sakinleştirmeye çalışmadı. Vücudu gerildi ve sonra yüksek sesle inlerken elime dökülen ıslak sıcaklığı fark ettim. O an durdum ama elimi tutup devam etmemi istedi. Ben okşadıkça boşalmaya devam etti ve vücudu rahatladı. Bana tatlı bir şekilde sarıldı, başını omzuma yasladı.

"Bu harikaydı," dedi nefesi biraz düzeldiğinde. Onu tatmin etmek sandığımdan daha çok hoşuma gitmişti. Geri çekildi ve suyla elimi temizledi.

"Biraz gerçekdışı yani, içime onun girmesi." Sesim çekingen çıktı fakat onun cevabı son derece cüretkardı.

"Tamamını içine alıyorsun ve tatmin olduğunda beni en derinlerine çekiyorsun. İşte o zaman dünyanın en mutlu erkeği ben oluyorum. Birazdan sen de dünyanın en mutlu kadını olacaksın. Şimdiden harika kokuyorsun ve ağzım o tadı almak için sulanıyor." Bazı cümlelerin, insanın üzerinde bu kadar etkili olabileceğini bilmezdim ama onun cümleleri öyleydi. Önümde diz çöktü ve bacaklarımı biraz ayırıp dudaklarını onun için ıslanan noktama bastırdı. Ağzını açtı ve dediğini yaptı, mükemmel bir şekilde klitorisimi emdi. Ayakta durmakta zorlanınca tıpkı onun gibi fayanstan destek aldım. Bir elimle saçlarını okşayıp onu kendime çektim, diğeriyle de fayansa dayanmaya devam ettim.

"Saruhan!" Kalp atışlarım göğsümü delemek kadar hızlandı. Dışının baskısı haykırmama sebep oldu.

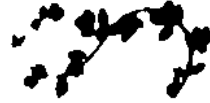
"Lütfen!" Beni kıvrandırdıkça kıvrandırdı. Hayır, böyle olsun istemiyordum. Başını tuttum ve kendimden uzaklaştırdım. Kolundan çektiğimde ayağa kalktı. Prezervatif paketini alıp açtım ve tekrardan devleşen penisine geçirdim.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu göster," dedi. Bunu yapabileceğim asla aklıma gelmezdi. Öyle istekle doluydum ki hiçbir şeyi umursamadım. Penisini tutup içime doğru kaydırduğımda öyle derin bir şekilde inledi ki...

"Tüm duvarlarını kaldır ki tek vücut olalım böyle." Utanmamamı istiyordu, bunu kastediyordu. Belimden kavrayarak ayaklarımı yerden kesti. İçime sert bir şekilde çarptı bacaklarımı beline doladığımda. Beni fayansta yasladı ve içimde gidip gelmeye başladı. Gözlerimizin içine baka baka

inledik. Hiç birbirinden ayırmadık. Tümenin olurken bile hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakmaya devam ettik.

Yıkandıktan sonra birbirimizin saçlarını kuruttuk. Çıyınıp yataklarımıza vattığımızda birbirimize sarıldık. Dudaklarımız birleşti. Banyoda hiç üşüşmemiş oluğumuz o an tuhafına gitti ama şimdi telâfi ediyor gibiydik. Dudaklarımız birbirinden ayrılmadı, hatta öyle uyuyakalmış bile olabilirdim, çünkü gerisini hatırlamıyordum.

Beş gün sonra

İlimle hafif ağrı girmeye başlayan alnımı ovuşturdum. Ben iş kalmayın diye düşündükçe daha da iş çıkmaya başlamıştı. Tatile çıkmadan önce kafamda yer edinecek hiçbir işin kalmamasını istiyordum. Bu okuduğum kaçınıcı sözleşmeydi bilmiyordum. Altını düzgünce imzaladım ve diğer evrağa geçtim. O an kapı çaldı, kafamı kaldırmadım. Gelen kişi asistanım olmalıydı.

“Nüzhet!” Saruhan’ın sesini duyunca başımı kaldırdım. Geriye doğru yaslanırken tüm vücudum ağrıyordu.

“Saru geç mi kaldım?” Yüzü endişeli duruyordu ve nedenini merak ettim.

“Sana ulaşmaya çalıştım, telefonun kapalı olunca merak ettim.” Kolumdaki saati görünce gözlerim kocaman açıldı. Normal çıkış saatimin üzerinden bir saat geçmişti. Yanıma geldi ve masamda duran evraklara baktı.

“Bir öpücük versene,” dedim havayı rahatlatmak için. Tabii bir de özlemiştim. Eğildi ve dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Uçuşa geç kalır mıyız?” derken telefonuma baktım ve beni siyah bir ekran karşıladı. Şarjı bitince kapanmış olmalıydı.

“Yarım saate çıkmamız lazım. İşlerin bitmedi mi?” Sitem eder gibi değildi, şaşırmıştı. Benim planlı çalışmayı sevdiğimi biliyordu, bugün ise planın dışına çıkmıştım.

“Birkaç tane daha kaldı. Onları da imzalayayım çıkarım.” Masamın önüne oturdu ve odamı izlemeye başladı. Ben de yeni sözleşmeyi okumaya başladım. Maalesef didik didik okumadan rahat edemiyordum.

"Çok uygun görünüyorsun."

"Öyleymi. Hicim diye çok uğraştım." Ciddiyetle okumayı sürdürdüm. İmza etime onun hediye ettiği kalemi alarak imzaladım.

"Uzakta dinlenirsin. Güzel bir yemek yeriz." dedi hızlı bir plan yaparak.

"Karnım da çok aç." Önceki gece tatil için bavullarımızı hazırlamıştık. Şu an arabalarımızda duruyorlardı. Buradan çıktığımızda direkt havalimanına gidecektik ve tatilimiz başlamış olacaktı.

"Pizza ya da makarna?"

"Harika olur." Bana gülümsediğinde ben de ona gülümsedim. Son imzayı da attıktan sonra dosyanın şeffaf kapakını kapattım. Artık tatile gitmeye hazırdım. Bir de beş senelik aşkının ben olduğumu duymaya.

SARUHAN'IN İMKÂNSIZI

Saruhan'dan

Kitapçıdaki o tanıdık koridora yöneldim. Orada ne kadar gezindiğimi artık hesaba katmıyordum. O raftan hep aynı kitabı alıyordum; Dokuzuncu Hariciye Koğuşu...

Bugün aslında ruhaf ama güzel bir tesadüfü fark etmiştim. Otuzuncu Dokuzuncu Hariciye Koğuşu'nu alıyordum ve bugün Nüzhet'in otuzuncu yaş günüydü. Birazdan evine gidecek ve kutlamaya katılacaktım. Beni oraya Nüzhet davet etmemişti, Mithar'ın davetlisi olarak katılacaktım. Beni görmek ona iyi gelmeyecekti biliyordum ama onu görmeyeli bir hafta olmuştu ve o bir hafta bana bir yıl gibi gelmişti. Özlem ağır bir şekilde kalbime oturdu. Evet, bir hafta bile beni kötü şekilde etkileyebiliyordu.

Kitabı raftan alırken içine ne yazmam gerektiği konusunda kararsızdım. Ona kitabı hediye etmek istiyordum. İçine çok özel bir not yazmak da istiyordum ama ters tepmesinden de çok korkuyordum. Nüzhet zor bir kadındı, benim nezdimde onu çekici kılan tarafı da buydu. Kimseye benzemezdi, kendine hastı. İsmi gibi farklıydı, eşsizdi.

Saatime baktım ve hızlı adımlarla kasaya doğru yürüdüm. Artık kitapçı beni tanıyordu. Kitabı uzattım, cebimdeki cüzdanımı aldım ve içinden kartımı çıkarırken kitapçı konuşmaya başladı.

"Yine aynı kitap?" dedi soru soran bir tavırla.

“Sanırım acı çekmeyi seviyorum.” Gülümsemeye çalıştım, adam ise bana farklı bir açıdan baktı.

“Ya da imkânsız bir aşka tutuldunuz.” Sözlerini duyar duymaz vücudum gerildi. Dışarıdan bu kadar belli olduğunu sanmıyordum ama kitapçı beni çözmüş gibiydi. Kitabımı koyduğu torbayı uzattığında ben de ücretini ödedim.

“İyi günler,” dedim ve arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım. Birkaç adım atmıştım ki kitapçının sesini duydum. Olduğum yerde kalıp başımı ona çevirdim.

“Beyefendi! İmkânsız yalnızca zaman alır. Umudunuzu kaybetmeyin.” Bu cümleye inanmayı öyle isterdim ki. Ufacık bir umudun olmasına öyle ihtiyacım vardı ki çok derinden sarsıldım. Başımı sallamakla yetinebildim. Kapıdan çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Benim için umudun adı hiçbir zaman Nüzhet olmayacaktı.

Notu yazmak beni çok zorlamıştı. Evde onu düşünüp yazdığım yirmi dokuz farklı not vardı. Bunları görse beni ona takıntılı bir manyak sanabilirdi. Öyle değildi, onun kılına zarar gelse en çok benim canım acırdı. Benimkisi uzaktan, çok canımı yakan, kendimce olan bir aşktı; sevgiydi. Tanıdık bahçeden girdim ve kutlama alanına doğru yaklaştım. Her ne kadar bugün çok yorgun olsam da onu görecektim olmanın verdiği heyecan beni diri tutuyordu.

Etrafa bakındığımda Mithat ortalıkta görünmüyordu. Nüzhet ise on adım ötemde birileriyle neşeli bir şekilde konuşuyordu. Gülerken başım çevirdi ve beni gördü. O an dondu kaldı. Yüzüne çok tatsız bir ifade yerleşti. *Senin burada işin yok defol* dercesineydi bakışları. Ağzımdan ciğerlerimi sıkıştıran bir nefes çıktı. Bakışları kalbime bıçaklar sapladı. Can çekişiyordum ama ölmüyordum, ölemiyordum. Ne kadar canımı acıtsa da o bıçaklar durmak bilmeden kalbime canice saplanmaya devam etti. İçim o değersizlik ve *onun için bir hiçsin* hissiyle kavrulsa da profesyonel bir şekilde hiçbir şey olmamış gibi orada dikilebiliyordum. Yanıma gelirken yüzümde otomatikman alaycı bir gülüş belirdi.

"Doğum günümde beni gerip canımı sıkmaya mı geldin?" Bu tavrını beklediğim için hiç yadırgamadım. Ona küçük bir gerçeği hatırlatmak istedim.

"Çocukluğumuzun hatırına buradayım. O kadar da gaddar değilim. Doğum gününde seni rahat bırakacağım." Bakışları elimdeki torbaya kaydı.

"Bana kitap mı aldın?" O bakışları olmasaydı, kendimi bu kadar kötü hissettirmeseydi kitabı ona verecek cesareti bulacaktım ama hayır, bugün o gün değildi. Canımı çok fazla yakmıştı.

"Hayır, sana hediye almayı unuttum. Yarın göndereceğim." Omuz silk-ti, bakışları *senin hediyene ihtiyacım yok* der gibiydi. Bugüne kadar hiç onun bakışlarıyla bu denli aşağılandığımı hatırlamıyordum. Bu denli istenmediğimi hissetmemiştim. Bu noktaya bizi getiren yine bendim. Bunu yapmak istemiştim ve başarılı da olmuşum. Ne yazık ki canımı bu kadar yakacağını hesaba katmamıştım. Ben Nüzhet için bir hiç olmak değil, her şeyi olmak istiyordum. Yaşadığım müddetçe bu benim için imkânsız olarak kalacaktı. Kitapçı haksızdı; imkânsız, imkânsız demekti.

"Abim orada," dedi ve eliyle arkamdaki bir noktayı işaret etti. *Seninle ilgilenmek istemiyorum, seni görmek de istemiyorum, git abimle ilgilen* diyordu bana dolaylı bir şekilde.

"İyi ki doğdun, Nüzhet." O cümle ta kalbimin içinden kopup geldi. Bir kadına söylediğim en samimi ve duygu dolu cümleydi ama tabii ki o bunu anlamadı. Yüzüme bile bakmıyordu ki anlasın.

"Teşekkür ederim." Hızla yanımdan ayrıldı ve ben de gösterdiği noktaya yürüdüm. Durup o hissi sindirmek istiyordum. Nüzhet ile bugüne kadar çok boğucu an yaşamıştım ama hiçbir zaman hislerim beni bu kadar çok boğmamıştı. Yutkunmak istedim, boğazım düğüm düğümdü ve canım acı-yordu bunu yapmak istediğimde. Her şeye sahiptim belki ama Nüzhet'im yoktu ve bu her şeyi anlamsız ve değersiz kılıyordu. Ona hediye vermemiştim çünkü hislerimle alay edeceğini görebiliyordum. Bugüne kadar hislerimi açmak için yeltendiğim çok an olmuştu, bu ise en kırıcı anlardan biriydi. *Dayanamıyorsun da vazgeçemiyorsun da, Saruhan. En azından kaç buradan!*

Uzun süredir aklımda dönüp dolaşan bir düşünce vardı. Buradan uzaklaşıp geçmişimi, en çok da onu unutmak istiyordum. Amerika'ya taşınmak

ve yeni bir hayat kurmak istiyordum. Evet, yedi gün onu görmemeye bile dayanamayan bir adam olarak bunu yapmak istiyordum çünkü zamanla canımın acısının azalacağına inanıyordum.

Mirhat köşede oturuyordu ve kucağında dört yaşındaki kızı Azra vardı. Azra beni görünce kocaman gülümsedi ve kollarını bana uzatınca onu babasının kucağından kendi kucağıma aldım.

“Saruhan! Saruhan!” İlk başta ismimi söylemekte zorlanıyordu ama şimdi öğrendiği için sürekli ismimi söylüyordu.

“Azra prenses olmuşsun,” dediğimde çok tatlı bir şekilde güldü. Şu an varlığı bana öyle iyi geliyordu ki kalbimdeki sızı az da olsa dinmeye başlamıştı.

“Güzel olmuş muyum?”

“Çok!” dediğimde kıkırdadı, ben de saçlarını okşayıp öptüm.

“Sana söylüyorum Saruhan, hemen evlenip bir çocuk yapmalısın,” dedi Mirhat bizi izlerken. Acaba çocuk yapmak istediğim kişinin kardeşi olduğunu bilseydi aynı düşüncede olabilir miydi merak ediyordum.

“Bir kız bul evleneyim,” dedim muzip bir tavırla.

“Keşke bulduğum kişileri kabul etsen.” Bunu ciddi bir şekilde söyleyince şaşırdım.

“Ben aşkta kaybettim, kumarda kazandım öyle düşün.”

“Hayatında kaç kez kumar oynadın?” dedi alaycı bir şekilde. Gerçek manada kumar oynamamıştım ama iş dünyasının en büyük kumarbazlarından biriydim ben. İşlerim benim kumarımdı.

“Yatırımlarımız da bir nevi kumar değil mi?” Öyle dercesine başını salladı. Onun yanına oturdum ve Azra da başını omzuma koydu. Büyük ihtimalle uyuyacaktı. Onu birkaç sefer böyle uyutmuştum ve uyumasının hiçbir sakıncası yoktu.

“Bu yaştan sonra âşık olmak zor, Saruhan. Eğer bunu bekliyorsan hayal kırıklığına uğrarsın.” Uyarı konusunda haklıydı, ben de buna inanıyordum. Nüzhet’ten sonra başka bir kadın olamazdı hayatımda. Kendi içimde çok zorlandığımı, sonunda kabul ettiğim bir gerçektir bu. Gözümün ucuyla bile başka bir kadına bakamıyordum. Onu unutmak için denesem bile yapamıyordum.

“Biliyorum.”

“Keşke Nüzhet de bunun bilincinde olsa. Yıllarını kadınlar diye diye heba edecek ama haberi yok.” Konuyu kardeşine getirmesi beni afallattı. Bu konudaki net düşüncelerini bilmiyordum. Alttan alta öğrenmek istedim.

“Kardeşinin bekâr olması seni rahatsız mı ediyor?” Anında cevabı suratıma yapıştırdı.

“İşkolik bir feminist olması beni rahatsız ediyor. Hayatında sadece iş var; konuşmalar, yazılar ve banka. İşle mutlu olduğunu sanıyor ama görebiliyorum. O çok mutsuz.” Bakışlarım karşıya çevrildi. Nüzhet şu an için mutlu gibi duruyordu. Lacivert elbisesinin içindeki vücudu kusursuzdu, omuzlarının üstündeki koyu kahverengi saçları parlıyordu ve ela gözleri ışık saçıyordu. Belki de... o da bir maske takıyordu çevreye karşı.

“Peki onu ne mutlu eder?” dedim bakışlarımı ayırmadan. O da kardeşine bakıyordu.

“Her kadını en çok ne mutlu ederse o. Sevilmek elbette ama bu koşullar altında Nüzhet bu kadar dominantken çok zor. Sanırım bazı zamanlar ben de engel oluyorum. Bana kafa tutmak için her yolu deniyor.” Bundan kesinlikle emindim. Kafa tutma konusunda bir numaraydı ve rakibi de yoktu.

“Onun güvenebileceğin biriyle evlenmesini ister miydin?” Bu soru düşünmeden ağızımdan çıktı. Mithat takılmadı cümleme, şüpheye mahal vermeyecek şekilde Nüzhet zaten benden nefret ediyordu. Ben... onun için güvenilir biriydim ancak bunun gerçekleşmeyeceğinin de bilincindeydim.

“Tabii ki. Neden karşı olayım? Senin de kız kardeşin var, sen istemez misin?” Başımla onu onayladım. Evet, zamanı geldiğinde kardeşimin bu konuda mutlu olmasını isterdim ve Mithat da kendi kardeşi için bunu istiyordu. Daha önce aramızda bu konu açılmamıştı.

“Mithat sen çok korumacısın. Hiç gerçekçi gelmiyor,” dedim ve ortamı yumuşatmak için güldüm.

“İlk başta alışmakta sıkıntı yaşayabilirim kabul ediyorum,” dedi ve elini kaldırdı. İnsanın kendini bilmesi iyi bir şeydi.

“Benim prensesimi uyutmuşsun.” Saadet’in sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Aynı zamanda Nüzhet’in o rahatsız olmuş yüzünü de gördüm. *Hâlâ burada ne arıyorsun* der gibi bakıyordu. Haklıydı, daha fazla kendimi istenmeyen kişi konumuna düşürmemeliydim.

“Onu sana verebilir miyim?” Saadet başını salladı. Ben de Azra’yı yavaşça kollarına bıraktım.

“Gidiyor musun?” dedi bana bakarak.

“Gitsem iyi olur, Nüzhet varlığımdan hoşlanmıyor. Doğum gününü daha fazla mahvetmeyeyim.” Bunu çok normal bir şekilde söyledim ama Saadet bana tuhaf bir şekilde baktı. Gözlerindeki acımayı görmek beni öyle rahatsız etti ki hemen oradan kaçtım. Sanki anlamış gibiydi, biliyor gibiydi.

“Gidiyor musun?” Aynı cümleyi tekrar duydum. Sesini duymak beni şaşırttı. Nüzhet birkaç hızlı adımla yanıma geldi.

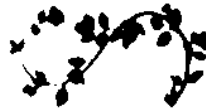
“Evet,” dedim kısaca.

“Otuz yaşındayım, artık prenses gibi doğum günü yapacak yaşı geçtim.” Bunu çocukluğumuza gönderme yapmak için söylemişti. Fikrini değiştirmiş olmalıydı, durumu düzeltmeye çalışıyordu ama ben öyle kırgındım ki çabalarını yerle bir ettim.

“Nüzhet sen bir prenses değilsin ve olamazsın.” Sesim beklediğimden çok daha sert çıktı. İçimde iki farklı adam yaşıyordu. Nüzhet’e kapılmış ona sırlıslıklam âşık olan adam ve beni ölümüne her şeyden korumaya çalışan adam. İkinci adam, ilk adamı susturdu ve sıra ben de deyip onun canını acıtmak istedi.

“Sen de prens değilsin,” dedi sinirli bir sesle. Benden böyle bir çıkışı beklemediği açıktı.

“Haklısın, kabul ediyorum ama en azından bakışlarımla insanları kovmuyorum.” Sözlerimi duyunca dondu kaldı, biraz da utandı ve hislerimi doğruladı. Beni asla yanında görmek istemiyordu.

Dün gece eve o halde dönmek çok can acıtıcıydı. Onu üzmeyi asla istemezdim ama o cümleyi söyleten, içimde kendimi korumaya çalışan diğer adamdı. Çünkü asıl üzülen ve onun tarafından dışlanan bendim. Herkes tarafından saygı duyulan bir adamken Nüzhet tarafından yok sayılmak beni paramparça ediyordu ve dün gece onun en ağır versiyonuyla mücadele etmek zorunda kalmıştım.

Aceleyle kitabı çıkarıp ona yazdığım notun olduğu sayfayı yırtarak şömineye atmıştım. Kâğıt yanmaya başlarken kafamda yazdığım cümleler yankılandı, daha da acı verici oldu. Boğuluyordum, acıdan kavruluyordum.

Otuz ilk başta çok büyük bir yaş gibi gelebilir sana ama korkma, Nüzhet Ayaklarının sınırsız yere basacağını, zorluklarla mücadele ederken cesur ve güçlü duracağını biliyorum. Yine de... eğer bir gün sırtını yaslamak için bir beden, başını koymak için bir omuz ararsan... o kişi ben olabilirim.

Umarım bir gün ben de senin gibi cesaretli davranabilirim. O gün geldiğinde seni gerçek Saruhan ile tanıştırebilirim. Ve belki Nüzhet, o zaman bir şansım olabilir.

Umut ediyorum, işkencemi uzatıyor da olabilirim bilmiyorum. Tek bildiğim şey, sana sırlıklam âşık olduğum, ömrümü seninle geçirmek istediğim...

O gün, bugünmüş.

Kitabı yanına alıp yüzüme doğru sallaya sallaya ne demek istiyorsun aklını mı kaçırdın demeni, aşırı sinirli bir şekilde kapımın önüne gelmeni bekliyor olacağım. Ne yapacağım konusunda bir fikrim yok, şu an bile korkuyorum. Benim sevgim ikimize yeter de...

Birazcık bile sevebilseydin beni, işte o zaman dünya cehennemden çıkıp yaşanabilecek tek yer olurdu.

İyi ki doğdun, iyi ki sana âşık oldum. İyi ki sen, Nüzhet...

Kâğıt birkaç saniye içinde yanıp kül oldu ama duygularım için aynı şey asla söz konusu değildi. Kelimenin tam anlamıyla yıkılmama öyle az kalmıştı ki bu halimden çok korktum. O ümitsiz, çaresiz adamdan çok korktum ve artık bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Bunu da otuz tane aynı kitabın durduğu rafın önüne çöküp yapmam çok manidardı. Önceleri bu kitaplara notlar yazmak bana iyi geliyordu, yüreğimi hafifletiyordu ama şimdi o inançsızlık beni bir kara delik gibi içine çekip durduğu için rahatsız etmeye başlamıştı. Raftan onuncu kitabı alıp yazdığım notu okudum.

Bu saman alevi gibiydi, öyle olacak sandım. Bekledim... Duygularımın hızlıca yanıp kül olmasını bekledim ama olmadı. Gittikçe şiddeti daha da arttı, ben onunla bütünleştirdim ve artık canımı çok yakıyor. Nefes alamıyorum, boğuluyorum. Bir çare yok biliyorum, bir umut yok biliyorum. Artık bu bir zaman alevi, gün geçtikçe yok edecek beni!

O benim zaman alevimdi, hayatıma hiç beklemediğim bir anda girip beni bambaşka birine dönüştüren kişiydi. Aşkı da acıyı da bana o tattırmıştı ve bunu hiçbir şey bilmeden yapmıştı. Nüzhet son nefesime kadar benim ilk ve tek aşkım olarak kalacaktı. O bunu hiç bilmeyecek olsa da gerçek buydu.

Daha ne kadar bu şekilde durup hayatıma devam edebilirdim bilmiyordum. Yaşamıyordum, nefes almıyordum sadece öyleymiş gibi davranıyordum. Dışarıda taktığım ama eve gelince duvara astığım bir maskeye sahiptim, duygusal bir maske... İçimdeki duyguları yutan beni robotlaştıran bir maske.

Zor da olsa o kararı almalıyım. Buradan uzaklaşmalıyım, kendime daha fazla zarar vermeden bunu yapmalıyım. İlk başta belki çok zor olacaktı, şu ankinden daha çok canım acıyacaktı ama kabullenmeye de başlayacaktım. Kalbim üçüncü senede Nüzhet ile benim asla bir araya gelmeyeceğimi anlamıştı. Canı yansa da ümit etmeye devam etmişti. Bir belkiye tutunmuştu. O gün hiçbir zaman gelmeyecekti ve ömrümü bunu bekleyerek geçiremezdim. Beş sene bunu yapmıştım zaten.

O an kapım açıldı ve daldığım düşüncelerden çıktım. Nezaket elinde bir dosyayla içeriye girdi. Dosyayı masama bıraktıktan sonra yüzüme bir bakış attı.

"Saruhan Bey gerçekten gitmek istiyor musunuz?" Sabah ona benim için ev bakmasını söylemiştim. Birkaç tane satılık ev ilanını bana atmıştı.

"Nezaket bazen insan istemese de yapmak zorunda kalır," dedim dalgın bir şekilde. *Anlıyorum* dercesine başını salladı ama kararımdan dolayı hiç memnun durmuyordu.

"Evlere bakabildiniz mi?"

"Baktım ama pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim."

"Bakmaya devam ederim. Bir de, Saruhan Bey..." Duraksadı ve küçük bir nefes aldı.

"Nüzhet Hanım gönderdiğimiz hediye kabul etmemiş, iade etmiş. Ne yapalım?" Bunu yapacağını tahmin etsem de bu şekilde davranması içime dokunmuştu. Aklıma gelen ilk fikri asistanıma söyledim.

"İade edin ve ücreti de derneğine bağışlayın."

"Bayan X olarak mı?" dedi tereddüt ederek.

"Hayır, Saruhan Candar olarak." Daha önce kendi ismimle ona sadece bir kez bağışta bulunmuştum. Bunu reddedemeyeceğini bildiğim için bu yola başvurmak akıllıcaydı ama ismimi gördüğü an sinir olacağını biliyordum.

"Pekî," dedi ve küçük bir baş selamından sonra odadan çıkmak için arkasını döndü. Kapıya yaklaştığı sırada ismini söyledim çünkü düşüncem değişmişti.

"Nezaket!" Bana doğru döndü.

"Bağış Bayan X olarak yapın." Anlayışlı bir şekilde başını salladı ve odadan çıktı. Başıma daha fazla dert açmak istemiyordum. Gözünde daha fazla düşmek istemiyordum. Gerçi yerin altındaydım zaten daha fazla düşebileceğimi sanmıyordum.

Nezaket'in gönderdiği ilanlara bakarken diğer elimdeki kadehten büyük bir yudum aldım. Bugün gitmeyi kesinlikle kararlaştırmıştım. Kalbim bile artık direnmeyi doğru bulmuyordu. Bugün bana sahneden attığı o bakış yine *senin yerin burası değil* der gibiydi. O an yanlış karar aldığımı iliklerime kadar hissettim. Bugün buraya vücudumu ve beynimi uyuşturmaya, az da olsa her şeyi unutup rahat bir nefes almaya gelmiştim.

"Beni beklemeden başlamışsın, içki gecelerinin adabına ne oldu?" Behram karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Onun da morali pek yerinde gibi durmuyordu.

"Cinayet," dedim tahmin ederek. Başını salladı beni onaylarcasına. Ölü beden görmeye her ne kadar alışık olsa da her gördüğü insan, ondan bir şey görürüyor gibiydi.

"Senin derdin ne? Yeni Nüzhet derdi?" Düşüncelerim sürekli kafamın içinde çarpıştığı için sık karar değiştiriyordum. Bu benim gibi bir işadama için alışıldık bir durum değildi. Bir istikrar abidesine de yakışmıyordu ama konu Nüzhet olunca bambaşka biri oluyordum. Küçük şirketleri alıp imparatorluklara dönüştürebilirdim, gücümün sınırları sonsuza yakındı fakat beni sadece tek bir kişi alt edebilirdi. Nüzhet'in bir bakışına yenilirdim.

"Nüzhet beni konuşmasına davet etti. Gittim. Yine kendimi istenmeyen adam gibi gördüm onun gözlerinden." Bakışlarımı kaçırdım, en yakın arkadaşınıza utandığınız bir anı anlatmak zor geliyordu.

"Öyle olsa niye davet etsin ki?" Masadaki şeyi aldı ve bir kadeh de kendine doldurdu. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi kadehini eline alırken.

"Hem seni tebrik ediyorum. Yıllardır konuşmalarını kayda alması için birilerini gönderirken sonunda kendin canlı canlı izlemeye gitmişsin." Arkasına yaslandı ve kadehinden bir yudum aldı. Bense cümlesine cevap vermekte zorlandım. Evet, bu benim için farklı bir adımdı. Neden gittiğim hakkında da bir fikrim yoktu. Kaçak dövüşen ben, bugün ringe çıkmak istemiştim.

"İyi gitmedi ama. Farklı noktalara değindi. Sanki evlenmek istiyor gibiydi, onunla asla bağdaştıramadığım bir durum. Nüzhet'i tanıyorum fakat öyle hissettim. Bir de korktum tabii. Hayatında biri mi var diye korktum ama hayır, çok umutsuzdu o konuda," dedim o anları hatırlayarak. Konfor alanından bahsetmişti ve sanki onun konfor alanı da benimki gibiydi. Adım atmaktan korkuyordu, sonuçlara katlanmaktan da korkuyordu.

"Fırsat ayağına gelmiş. Git karşısına geç ve onu şaşırt. Evlenme teklifi et. Bir şeyler yap artık, Saruhan! Karşımda eriyorsun ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Bu nasıl bir aşk, nasıl bir sevgi!" Yükselen ses tonuna karşılık benim sesim oldukça sakindi, kabullenilmiş bir çaresizliği yaşıyordum.

"Benimle, sevgimle dalga geçsin. Anında beni yine kırsın döksün, beni dinlemeden yargılasın. Cüretime nefret kussun. Nüzhet'i çok iyi tanıyorum. Behram benim hikâyemde mutlu son yok." Biten bardağımlı tekrar-dan doldurdum ve doldurduğum kısmı tek yudumda içtim.

"Gitmekte kararlısın yani." Başımı salladım onaylayarak.

"Karşımda erimemek için başka çarem yok."

"Ama Saruhan, ona karşı olan hislerin mahşere mi kalacak? Ona hiç söyleyemeyecek misin?" Bunu bilmiyordum, muhasebesini yapmamıştım. Anı kurtarmaya yönelikti çalışmalarım.

"Bunu yapmaya yeltendiğimi biliyorsun. Olmuyor, hep bir şey çıkıyor ben de geri çekiliyorum." Tüm bunları biliyordu ve hâlâ bana cesaret vermeye çalışıyordu. Komikti, işlerim konusunda çok riskli hamleler yaparken cesaretimin sınırlarına inanmadığı zamanlar olmuştu.

"Bence birbirinizle saçma sapan laf dalaşına girmek yerine iki yetişkin gibi konuşmaya ihtiyacınız var."

"Bunu yapabilir miyiz bilmiyorum. Artık çok geç, tüm planlarımı yaptım. Hem beni Nüzhet öldürmezse Cahit öldürebilir. Bir sabah benim de ölü bedenimi bulabilirsin." Sesim duygusuzdu ve Behram'ı dehşete düşürdü son cümlem. Tartmadan öylece söylemiştim, aklımdan geçen bir düşünceydi. Böyle bir ihtimal de vardı o yaşadığı müddetçe.

"Allah konusun Saruhan, neler söylüyorsun!" Karşı çıkmasını pek umursamadım.

"Şu anda yaşıyor muyum sence? En azından artık acı çekmem." Gülümsedim. Bana tuhaf bakışlar attı. Dilimin çözülmesi biraz da içki yüzündendi. Aslında gerçek düşüncem de böyleydi. Yaşadığımı düşünmüyordum. Sadece günlerimi dolduruyormuş gibi hissediyordum. Yaşayan, nefes alan insanların gelecekte bir beklentisi olurdu. Benimse gelecekte bir beklentim yoktu. Gerçeklere sıkı sıkı bağlı bir adamdım. Şunu da biliyordum; Nüzhet benim âşık olduğum ilk ve tek kadın olacaktı. Ondan vazgeçmek için daha önce başka kadınlara bakmayı denemiştim. Değil âşık olmak, gözlerinin içine bile bakamamıştım çünkü içimdeki âşık taraf bunu yapışmı takdirde ona ihanet edeceğimi söylemişti. Bu yüzden hiçbir kadına yaklaşmadım. Hiçbiri de Nüzhet değildi zaten.

"Delilleri senin bulduğunu asla bilmeyecek ve ben sabah onu hapse tükacağım. Bir daha sakın bana o cümleyi kullanma!" Uyarısı oldukça sertti. Onu duymazlıktan geldim ve kadehimi tekrar doldurdum.

"Umarım beni evime bırakacak bir taksi bulabilirim. Para her kapıyı açar, değil mi?"

Zor oldu ama beni evime bırakacak bir taksi bulabilmişim. Nedendir bilinmez o gece hiç merkezdeki daireme gitmek istememişim. Biraz kendime gelmek için duş aldım. Hâlâ gözlerimi açamıyordum, beynim uyuşuktu. Telefonum yatağımın üstünde titredi. Ben de düzensiz adımlarla yatağa ulaştım.*

Nüzhet: Saruhan evinde misin?

Herhalde beynim bana oyun oynuyordu. Nüzhet bana asla mesaj atmazdı. Gözlerimi kısıtım ve tekrar tekrar ekrana baktım. Mesaj gerçektir ve buna inanasım gelmiyordu.

"Evet." Yazdım ve birkaç saniye sonra tekrar mesaj geldi.

Nüzhet: Sana geliyorum, konumunu gönder.

Ne! Nasıl?

DEVAM EDECEK...*

AVOKADO SOS TARİFİ

Malzemeler:

- 1 adet olgunlaşmış avokado
- 2 yemek kaşığı labne
- 1 yemek kaşığı zeytinyağı
- Tuz, karabiber, kekik, pul biber

Yapılışı:

-Avokado ikiye ayrılıp, kabuğu ve çekirdeği çıkarıldıktan sonra bir kâseye alınır. Çatalla ezilip püre haline getirilir.

-Üzerine 2 yemek kaşığı labne, isteğe göre tuz ve baharatlar eklenip karıştırılır. Servis tabağına alınıp 1 yemek kaşığı zeytinyağı gezdirilir.

Afiyet olsun!

ELİF KAPLAN

1995 yılında Isparta'da doğan
Elif Kaplan lisans eğitimini
tamamlamıştır.

Küçüklüğünden beri
en büyük tutkusu okumaktır.
Hayalinde kurguladığı
karakterleri öncelikle
internet ortamında
okurlarına sunan yazar,
Blackout serisinden sonra
Zaman Alevi serisiyle
okurlarıyla buluşmaktadır.

elifkaplan.ek

elifkaplan3

elifkaplan3waty